SESSİZ OL, KIZIM.
HAYATTA KAL.

YABANCI

KUŞ VE KILIÇ

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AMY HARMON

Kuş ve Kılıç

için Övgüler

"Amy Harmon'ın kitaplarının, türünün diğer örnekleri arasında daha yumuşak kaldığını duymuş olabilirsiniz ama kimsenin sizi buna inandırmasına izin vermeyin. *Kuş ve Kılıç* müthiş ateşli bir kitap." —*Slow Reader's Blog*

"Kelimelerin akışına kapılacak, hikâyenin romantizmiyle büyülenecek ve Amy Harmon'ın bu şahane kitabına hayran kalacaksınız."
—Vilma Gonzalez

"Görsel olarak etkileyici ve titizlikle kurgulanmış. *Kuş ve Kılıç*, beklenmedik bir duygusallıkla dolu."
—*Angie and Jessica's Dreamy Reads*

"Romantik kurgu kurallarına tamamen sadık kalan bir fantastik." —*Aestas Book Blog*

"İnsanı daha ilk satırıyla etkisi altına alan ve sonra kalbimizi usulca hayranlıkla dolduran büyüleyici bir roman." —*Natasha Is A Book Junkie*

"Bu sadece fantastik bir kitap değil. Hırs ve güç arasındaki savaşın işlendiği güzel bir aşk hikâyesi." —*The Romance Cover*

Kuş ve Kılıç

Özgün Adı | *The Bird and the Sword*

Amy Harmon

Yabancı Yayınları | 474

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu

Yayıma Hazırlayan | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu

Düzelti | Ece Yücesoy

Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2023, İstanbul

ISBN: 978-625-8387-84-1

© Amy Harmon, 2016

© Yabancı Yayınları, 2023

Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2023

Harita © Maxime Plasse

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

YABANCI

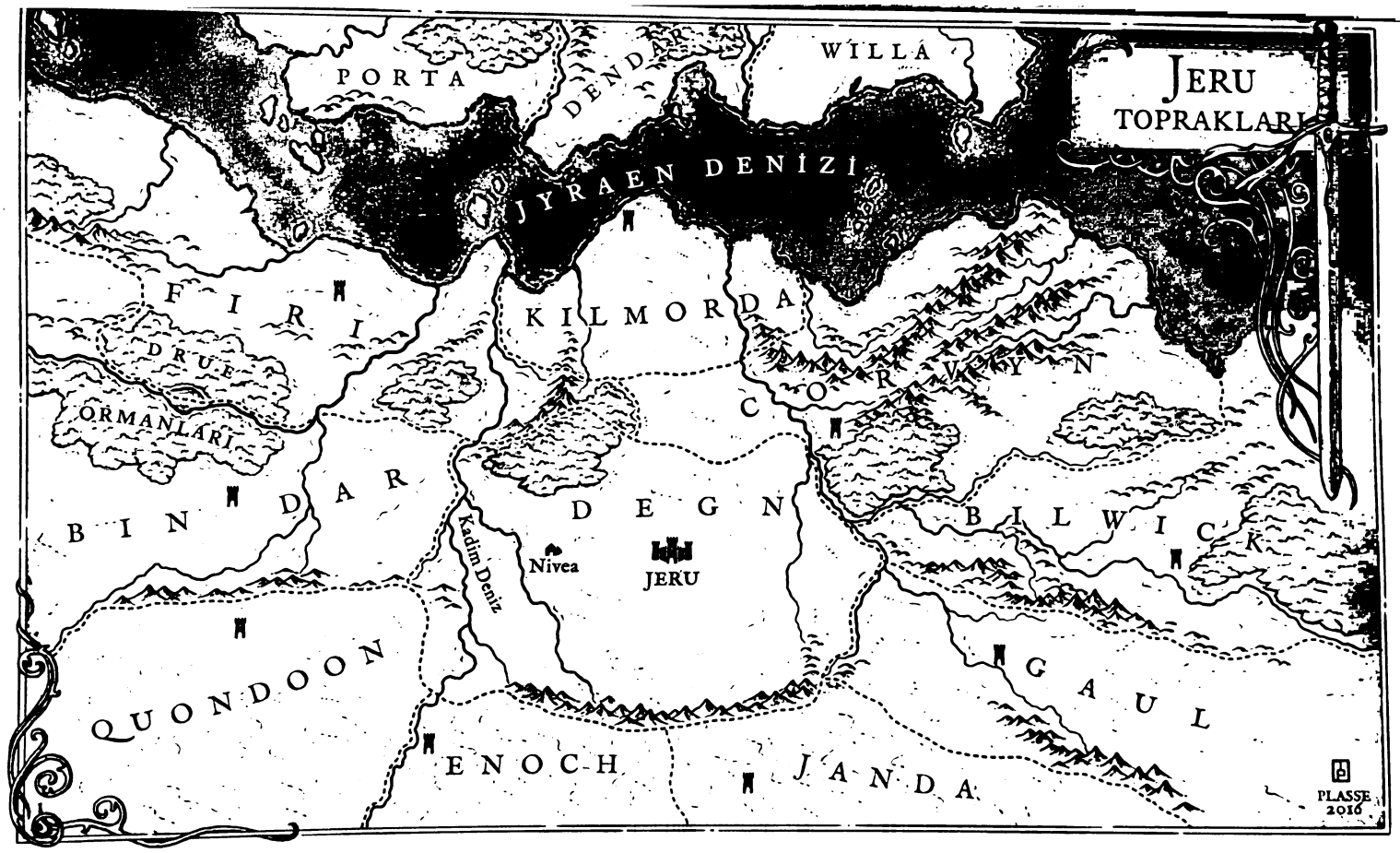
Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

AMY HARMON

KUŞ VE KILIÇ

Çeviren
Arzu Altınanıt

JERU
TOPRAKLARI
PORTA
DENDAR
WILLA
JYRAEN DENİZİ
FIRI
DRUE
ORMANLARI
KILMORDA
CORRVOYAN
BINDAR
DEGN
Kadim Deniz
Nivea
JERU
BILWICK
QUONDOON
ENOCH
JANDA
GAUL
PLASSE
2016

Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir,
İki ağızlı kılıçtan daha keskindir.
Canla ruhu, ilikle eklemleri
Birbirinden ayıracak kadar derinlere işler;
Yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar.

• *Kutsal Kitap*, Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008

GİRİŞ

Kız çok küçüktü. Büyük olan tek şey gözleriydi, öyle ki bütün yüzünü kaplıyordu, bataklıklardaki sis gibi gri ve heybetli. Beşinci yazındayken ondan iki yaz küçük çocuklar kadardı ve endişelenmeme neden olacak kadar zayıftı. Sağlıksız denemezdi. Aslında hiç hasta olmamıştı. Bir kez bile. Ama çok narindi, neredeyse minik bir kuş gibi kırılgandı. Küçücük kemikler, ufacık yüz hatları, nokta gibi bir çene ve minicik kulaklar. Soluk kahverengi saçları uzun ve yumuşacıktı, benzetmeyi daha da ileri götürürsem ona sarıldığımda yüzüme kuş tüyü değiyormuş hissi veriyordu.

O benim küçük tarlakuşumdu. Bu isim, onu gördüğüm anda zihnime girmişti. Tüm Kelimelerin Yaradanı'ndan geldiğini kabullenip bir anlam ifade ettiğine güvenerek bu ismi seçmiştim.

"Ne yapıyorsun, Lark*?" Ses tonum tam da niyet ettiğim gibi sertti ama kızım, olmaması gereken bir yerde yakalanmış olmasına rağmen korkmadı, hem de biraz bile. Çıkrığın keskin iğinin parmaklarına batmasından ya da avluya bakan yüksek, açık pencereden düşmesinden endişeleniyordum. Burası benim özel odamdı ve burada olmayı çok seviyordum, özellikle de o benim yanımdayken. Ama o, sözümü dinlemeyerek odaya tek başına girmişti.

"Kukla yapıyorum," diye cevap verdi, sesi o kadar güçlüydü ki

* (İng.) Tarlakuşu —*çn*

minik bedeniyle komik bir tezat oluşturuyordu. Büzülmüş dudaklarının arasından çıkan pembe dili ne denli odaklandığının göstergesiydi. Avuçlarının arasında sıkıştırılmış bir kumaş parçasına uzun bir sicim dolayıp şekli bozuk olsa da bir baş yaptı. Bacaklarla kolları çoktan yapmıştı ve yerde, hemen yanında halihazırda bitmiş üç kukla daha duruyordu.

"Lark, buraya yalnız girmemen gerektiğini biliyorsun. Senin gibi küçük bir kız için güvenli değil. Ve ben yanında değilken kelimelerini kullanamazsın," diye denedim bu kez.

Üzgün gözlerini bana dikerek, "Ama sen uzun süredir yoktun," dedi.

"Bana öyle bakma. Söz dinlememenin bahanesi yok."

Başını eğdi, omuzları düştü.

"Özür dilerim, anne."

"Bunu hatırlayacağına ve laf dinleyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum hatırlayacağım... ve laf dinleyeceğim."

Bu sözü ikimizin de idrak etmesini, sözüne bağlı kalmasını sağlamak için bir süre havaya kazınmasını bekledim.

"Şimdi... bana kuklalarını anlat."

"Bu dans etmeyi seviyor." Sol tarafındaki yamuk yumuk bebeği gösterdi. "Bu da tırmanmayı..."

Sevgi dolu bir tonla, "Çok iyi tanıdığım küçük bir tarlakuşu gibi," diye araya girdim.

"Evet. Benim gibi. Bu ise zıplamayı seviyor." En küçük kuklayı kaldırdı.

"Peki ya bu?" Henüz bitirdiği kuklayı gösterdim.

"O bir prens."

"Öyle mi?"

"Evet. Kuklalar Prensi. Ve uçabiliyor."

"Kanatları olmadan mı?"

Ona daha önce söylediğim şeyi cıvıldayarak tekrar ederek, "Evet. Uçmak için kanada ihtiyacın yok," dedi.

"Neye ihtiyacın var, kızım?" diye sorarak onu sınadım.

İri, yeşil gözleri cevabı biliyor olmaktan dolayı ışıldayarak, "Kelimelere," diye cevap verdi.

"Göstersene," diye fısıldadım.

En yakınındaki kuklayı aldı ve dudaklarını kuklanın göğsüne, kalbin olması gereken yere bastırdı.

Kuklanın bunu yapabileceğine inanarak, "Dans et," diye fısıldadı. Kuklayı yere koydu ve birlikte izlemeye başladık. Küçük bez bebek bükülmeye, biçimsiz kollarını ve bacaklarını kaldırıp odanın içinde zıplayarak dönmeye başladı. Hafif bir kahkaha attım. Küçük Lark bir kukla daha aldı. Dudaklarını göğsüne bastırarak, "Zıpla," dedi. Kukla elinden yere atladı ve dans eden bebeğin arkasında sessizce zıplamaya başladı.

Aynı hareketi tekrarlayarak kalan kuklalara da komut verdi ve bebeklerden biri perdelere tırmanır, Kuklaların Prensi kollarını eğri büğrü kanatlar gibi açıp mutlu bir kuş gibi yükselip pike yaparak havada uçarken büyülenmiş hâlde onları izledik.

Lark minik ellerini çırparak yeni arkadaşlarıyla dans ediyor, zıplıyordu. Ben de onunla dans ediyordum. O kadar keyifliydik, kendimizi bu olaya o kadar kaptırmıştık ki çok geç olana dek kapının dışındaki koridordan gelen çizmelerin sesini duymadım. Bu denli dikkatsiz olmam çok aptalcaydı. Bu, ben değildim.

"Lark, kelimelerini geri al," diyerek kapıyı kilitlemeye koştum.

Lark dans eden bebeği yakalayıp kelimesini ona öğrettiğim gibi göğsünden nefes çeker gibi geri aldı.

Kelimeyi içine çekerek, "*Te snad,*" dedi. Zıplayan kukla ayağının dibinde koşturuyordu, onu avucuna alıp, "*Alpız,*" diye fısıldadı.

Kapı bir kez çalındı ve uşağım Boojohni bana seslendi, sesi telaşlıydı.

"Leydi Meshara. Kral burada. Lord Corvyn hemen gelmeniz gerektiğini söylüyor."

Tırmanan kuklayı ağır kapının yanındaki taş duvara tırmanırken yakaladım. Lark'a fırlattım, o da diğerlerine yaptığı gibi kelimeyi geri aldı.

Telaşlı gözlerle yüksek kirişlere ve karanlık çatlaklara dikkatle bakarak, "Uçan nerede?" diye fısıldadım. Sonra göz ucuyla onu gördüm. Açık pencereden dışarı uçmuş, rüzgâra kapılmış bir mendil gibi oradan oraya savruluyordu. Ama hiç rüzgâr yoktu.

"Leydi Mesharal" Boojohni de bizim kadar telaşlıydı ama sebeplerimiz çok farklıydı.

"Gel, Lark. Sorun çıkmayacak. Diğerlerinin göremeyeceği kadar yüksekte uçuyor. Arkamda dur, anladın mı?"

Lark başını tamam der gibi salladı, onu korkuttuğumu görebiliyordum. Korkması için sebep vardı. Kralın ziyareti asla memnuniyetle karşılanmazdı. Kapıyı açtım ve ağırbaşlı bir edayla Boojohni'yi selamladım. Boojohni arkasını dönüp peşinden gideceğimi bilerek uzun adımlarla yürümeye başladı.

Şatonun geniş avlusunda yirmi atlı toplanmıştı ve eteğimden ayrılmayan Lark'la oraya vardığımda kocam, Kral'ı küçük gören biri için onun ayaklarını öpmeye fazlasıyla hazır bir hâlde diz çökerek reverans yapıyordu. Korku hepimizi zayıf karakterli yapmıştı.

Kral gür bir sesle, "Leydi Meshara," dedi ve kocam ayağa kalkıp yüzünde rahatlama ifadesiyle bana döndü.

Olması gerektiği gibi eğilerek reverans yaptım ve Lark da Kral'ın gözlerinin içine bakarak benim hareketimi taklit etti. Kral'ın ilgisi için rekabet etmeyi düşündüğüm bir dönem olmuştu. Enoch Lordu'nun torunuydum, soyluydum ve Degn Kralı Zoltev'in cazibesine kapılmıştım. Bu, onun buğday başaklarından eğirdiği ipliklerle uzun, altın kurdeleler örerken yakalanan yaşlı bir kadının ellerini kestiğini görmemden önceydi. Onun yerine Lord Corvyn'le bir evlilik yapmamı sağlaması için babama yalvarmıştım. Corvyn zayıftı ama kötü huylu değildi, yine de zayıflığın da aynı derecede tehlikeli olup olmadığını merak ediyordum. Zayıflık, kötü huyun gelişmesine fırsat verirdi.

"Erkek evladın yok mu, Corvyn?" diye sordu Degn Kralı kibar bir tonla.

Kocam bu konuda gerçekten büyük bir hicap duyuyormuşçasına utanç içinde başını iki yana salladı ve içimi öfke dalgası kapladı.

"Oğluma krallığını gösteriyorum. Tüm bunlar bir gün onun olacak." Kral Zoltev, sanki tepemizdeki göğün ve soluduğumuz havanın da sahibi oymuşçasına bir tavırla şatoyu, dağları, hatta hürmet içinde diz çökmüş olan insanları gösterdi.

"Prens Tiras, halkının seni görmesine izin ver." Kral eyerinde dönüp oğluna öne çıkmasını işaret etti.

Kral Muhafızları iki yana çekilip büyük, siyah bir at üzerindeki oğlanın babasının yanına gelmesi için yol açtı. Oğlan sırık gibi ve sıskaydı; dirsekleri, omuzları, dizleri ve ayakları ergenliğin zirvesindeydi. Saçı ve gözleri siyahtı, neredeyse altındaki at kadar siyah. Annesi –merhum kraliçe– Jeru'dan değil, halkı koyu tenleri ve kılıç becerileriyle tanınan güneydeki bir ülkedendi. Oğlan at üzerinde son derece rahat görünüyordu ama askerler onu korumak istercesine etrafında gevşek bir daire oluşturdular. Göğsüne kraliyet arması takmamıştı ve atı diğer tüm muhafızlarınki gibi yekpare yeşil bir kumaşla kaplıydı ama bu, güvenliği için olabilirdi. Sevilmeyen –hatta sevilen– bir kralın oğlu olmak sizi kaçırılacak ya da intikam alınacak bir hedef hâline getirirdi.

Yerlere kadar eğilerek bir kez daha reverans yaptım ve Lark arkamdan fırlayıp her zamanki gibi korkusuzca Prens'in atına dokunmak için elini kaldırdı. Kocaman atın yanında küçük bir peri gibi görünüyordu; Prens kısrağından aşağı doğru sarktı ve onu atıyla tanıştırarak selamlaşmak için elini uzattı. Lark minik elini onun avucuna sokarak keyifle kıkırdadı ve eline hafif bir öpücük kondururken Prens gülümsedi. Dudakları Prens'in tenine değdiğinde Lark'ın fısıldadığını düşündüm ve birden masum armağanlarından birini sunacağı korkusuna kapılıp onu geri çekmek için öne doğru bir adım attım. Ama ne ona ne de Prens'e bakan biri vardı.

Gruptan bir şaşkınlık nidası yükseldi ve gözlerimi kaldırdığımda kanat çırpan beyaz kuklanın havada dans ettiğini gördüm. Mu-

hafızlardan biriyle atı, tuhaf gövdeli bir güvercin gibi pike yaparak inişe geçmiş aptal yaratığı izlerken kısa bir sessizlik oldu. Sürekli annesinin eteğine yapışan bir çocuk gibi kukla da yaratıcısına geri dönmüştü.

"Baba, bak!" Konuşan Prens'ti ve komik, uçan nesne onu büyülemişti. "Bu sihir!"

Lark ürkek bir tonla, "Kuklalar Prensi bizi takip etmiş, anne," diye fısıldadı ve elini tek bir kelimeyle doldurduğu bebeğe doğru uzattı. *Uç*. Son derece zararsız. Son derece masum. Son derece ölümcül.

Uçan kuklayı havadan çekip aldım ve avucuma sokuşturup elimi arkama götürdüm. Lark korkudan arkama sinmişti. Minik ellerinin eteğimi çaresizce çekiştirdiğini hissedebiliyordum ama dikkati onun üzerine çekme riskine girmedim.

Kral'ın askerleri tıslarcasına, "Sihir!" dedi ve tılsım birden bozuldu. Atlar şaha kalktı, kılıçlar kınlarından çekildi. Prens, sadece birkaç saniye önce uysal duran atını sakinleştirmeye çalışarak dehşet içinde izliyordu.

Kral soluk soluğa, "Sihir!" dedi. Tamamen farklı tür bir gücü çağırıyormuşçasına kılıcını göğe doğru uzatıp, "Cadı!" diye bağırdı. Atı şaha kalktı ve Kral'ın gözleri parıldadı.

"İtiraf et, Leydi Meshara," diye gürledi. "Diz çök ve itiraf et ki ölümün hızlı olsun."

"Beni öldürürseniz hem ruhunuzu hem de oğlunuzu göklerde kaybedersiniz," diye uyardım, bakışlarım kısa bir süre benimle göz göze gelen, elleri devasa atının yelesine yapışmış genç oğlana kaydı.

Zoltev bir kez daha, "Diz çök!" diye emretti, kibirli öfkesi havada yankılandı.

"Siz bir canavarsınız ve Jeru ne olduğunuzu anlayacak. Ne kılıcınız önünde diz çökeceğim ne de sanki Tanrı'm sizmişsiniz gibi itiraf edeceğim."

Lark sessizce ağlıyordu; dudaklarını avucumun içindeki kuklaya bastırdığını hissettim.

"Çu," diye fısıldadığını duydum ve Kral son hükmü vererek kılıcını salladığında kıpırdanıp duran kukla hareketsiz kaldı. Biri çığlık attı ve ses sanki Kral göğü ikiye yarmış ve yarıktan korku damlıyormuşçasına kesilmeden devam etti. Küçük kızımı korumaya alarak toprağa düştüm, kuklayı hâlâ elimde sımsıkı tutuyordum.

Acı yoktu. Sadece baskı. Baskı ve hüzün. İnanılmaz bir hüzün. Kızım bu devasa yeteneğiyle tek başına kalacaktı. Onu koruma şansım olmayacaktı. Bedenimden fışkıran kanın onun üzerine sıçradığını hissettim ve dudaklarımı kulağına bastırarak yaşayan her şeyi betimleyen kelimeleri çağırdım.

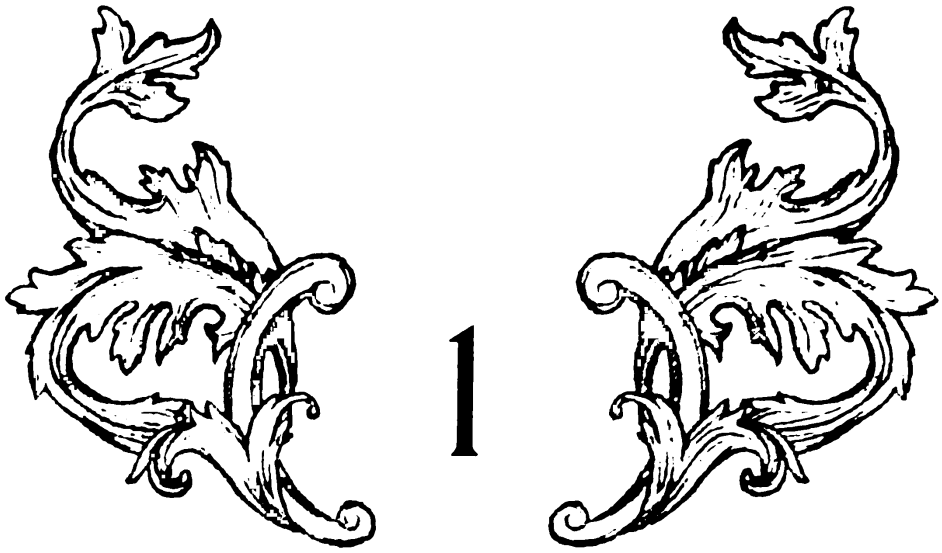
"Yut, kızım, dudaklarında toplanan bu kelimeleri içine çek. Ruhun en derin yerine kilitle, çıkacakları zaman gelene kadar sakla. O saate kadar ağzını güce kapat, o vakte kadar ne lanet oku ne de tedavi et. Konuşmayacaksın, söylemeyeceksin. Cenneti ve cehennemi çağırmayacaksın. Öğrenecek ve gelişeceksin. Sessiz ol, kızım. Hayatta kal."

Birinin bağırdığını, merhamet dilediğini duydum ve Boojohni üzerime kapanıp beni yeni bir darbeden korumak için elinden geleni yaptı. Ama yeni bir darbeye gerek kalmayacaktı.

Corvyn dehşet içinde feryat ederek yanımda diz çöktü; başımı Lark'ın kulağından çekip kocamın korkudan nemlenmiş ve afallamış gri gözlerine baktım. Hiç olmazsa onun hayatta kalabilmesi için onu güçlü kılmak, inandırmak zorundaydım. Bütün dikkatimi söylemek zorunda olduğum şeye verdim. Söyleme gücüm taş zemine akıyordu.

"Lark'ın kelimelerini sakla, Corvyn. Çünkü eğer o ölürse... hatta zarar bile görürse sen de aynı kaderi paylaşacaksın."

Benim gözlerim kapanırken onunkiler kocaman açıldı ve kelimeler de dünya da sessizliğe gömüldü.

1

Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı.

Kelimeleri söyleyemiyorum. Ses çıkaramıyorum. Düşünceler ve duygular var. Resimler ve renkler var. Hepsi içimde sıkışıp kalmış çünkü kelimeleri söyleyemiyorum.

Ama onları duyabiliyorum.

Dünya kelimelerle canlı. Hayvanlar, ağaçlar, otlar ve kuşlar kendi kelimeleriyle mırıldanır.

"Yaşam," derler.

"Hava," diyerek nefes alırlar.

"Sıcaklık," diye mırıldanırlar. Kuşlar, "Uç, uç," der ve yapraklar, "Büyü, büyü," diye fısıldayarak açarken onlara doğru salınırlar.

Bu kelimeleri seviyorum. Ne aldatma var ne de karmaşa. Kelimeler basittir. Kuşlar mutludur. Ağaçlar da. Yaradılıştan mutludurlar. VAR OLDUKLARI için mutludurlar. Her canlının bir kelimesi var ve ben hepsini duyabiliyorum.

Ama söyleyemiyorum.

Bana kelimeleri annem nakletti. Yaratıcı, dünyaları yarattı. Kelimeleriyle aydınlığı ve karanlığı, suyu ve havayı, bitkileri ve ağaçları, kuşları ve hayvanları yarattı ve bu dünyaların tozundan ve toprağından çocukları yarattı, kendi görüntüsüyle biçimlendirdiği ve toprak bedenlerine yaşam nefesi verdiği iki oğlan ve iki kız.

Başlangıçta her çocuğa bir kelime bahşetti, özel bir beceriyi hayata geçiren güçlü bir kelime, dünya üzerindeki yolculuklarında onlara rehberlik edecek değerli bir hüner. Her tür şeyi –otları, yaprakları, bir tutam saçını– altına dönüştürebilmesi için bir kıza *dönüş* kelimesi bahşedildi. Bir oğlana *değiş* kelimesi bahşedildi, bu ona kendini orman hayvanlarına ya da havadaki canlılara çevirme hüneri kazandırdı. Kardeşlerinin hastalık ve yaralarını tedavi edebilmesi için diğer oğlana *iyileş* kelimesi bahşedildi. Bir kıza da *söyle* kelimesi bahşedildi, böylece gelecekte neler olacağını önceden haber verebilecekti. Bazıları, bu kızın kelimelerinin gücüyle geleceği şekillendirebileceğini söyledi.

Dönüştüren, Değişen, İyileştiren ve Söyleyen uzun bir yaşam sürdüler ve bir sürü çocukları oldu ama dünyadaki yaşam, kutsanmış kelimeler ve olağanüstü yeteneklerle bile tehlikeli ve zordu. Çoğu zaman ot, altından daha çok işe yarıyordu. İnsanoğlu, hayvandan daha makbuldü. Şans, bilgiden daha baştan çıkarıcıydı ve aşk yoksa ebedi yaşam çok anlamsızdı.

İyileştiren, hasta olduklarında kardeşlerini iyileştirebiliyordu ama onları kendilerinden koruyamadı. Değişen erkek kardeşi zamanının çoğunu –hayvanlarla çevrelenmiş hâlde– bir hayvan gibi geçirip nihayet onlardan birine dönüşürken sadece izledi. Değişen'i çok seven Dönüştüren üzüntüden deliye dönüp tekrar tekrar o kadar çok değişti ki sonunda tırmanıp çıktığı dünya kuyusunun yanında duran altından bir hüzün heykeline dönüştü. Tüm bunları öngördüğünü fark eden Söyleyen, bir daha asla konuşmamaya yemin etti ve onlarsız tek başına kalan İyileştiren şifa vermeyi reddederek kahrından öldü.

Çocuklar yeryüzüne yayıldı ve yıllar onyıllara, onyıllar asırlara dönüştü. Sayıları gitgide arttı ve kelimelerinin gücünü ya da değişme, iyileştirme ya da dönüştürme hüneri taşıyan bir sürü insan oldu. Ama bu gücün etkisi azaldı ve hünerler karışarak değişime uğradı. Yeni hünerler ortaya çıktı ve bazıları da tamamen yok oldu. Çocukların bir kısmı ise bu hünerlerini zarar vermek için kullandı.

Değişen'in soyundan gelen ve kendini ejderhaya çevirebilen bir kral bütün kırsalı yakıp yıktı, ülkeyi kırıp geçirdi ve ona karşı koyan insanları öldürdü. Kral olmak isteyen güçlü bir cengâver, ejderhayı öldürdü ve korku içindeki halkın sevgisini kazandı. Herkesin aynı hünere sahip olması gerektiğini iddia etti. Diğer insanlar üzerinde onlara bir avantaj sağladığından dönüştürebilen, söyleyebilen, değişebilen ya da şifa verebilen insanların hünerlerini kullanmamaları gerektiğini söyledi. Halk kıskançlık ve korku içindeydi; bazıları bu hırslı cengâverle hemfikir olmasa da çoğunluk onu destekledi. Oğlu bir İyileştiren sayesinde kurtulmuş olan bir kadın bu hünerlerin herkese *çok* faydası olduğunu iddia etti. Çok şiddetli bir fırtına çıkacağını söyleyerek erken hasat yapması konusunda onu uyaran bir Söyleyen sayesinde mahsulü kurtulan bir adam ona katıldı.

Ama korku ve tedirginlik sesleri her zaman daha yüksektir, bu yüzden Söyleyenler, İyileştirenler, Değişenler ve Dönüştürenler birer birer yok edildiler. Bu özel hünerlere –herhangi birine– sahip olanlar korkup hünerlerini birbirlerinden saklamaya başlayana dek Söyleyenleri yakarak öldürdüler. Dönüştürenlerin ellerini kestiler. Değişenleri tıpkı benzedikleri hayvanlar gibi avladılar ve İyileştirenleri köy meydanlarında taşladılar.

Cengâver, kral oldu ve arkasından oğlunun saltanatı başladı. Bahşedilmişleri halktan uzaklaştırmak için tetikte olan, eşitliğin hiç kimse özel olmadığında ve kelimelerin gücü yok edildiğinde gerçekleşeceğine inanan cengâver krallar nesiller boyu tahtı ellerinde tuttu.

Annem kelimeleri yaratırdı. O, bir Söyleyen'di ve kelimeleri sihirliydi. O söyler, kelimeler yaşam bulurdu. Gerçek. Doğru. Babam bunu bilir ve korkardı. Gerçek hoş karşılanmadığında kelimeler korkutucu olabilir.

Annem kelimeleri konusunda dikkatliydi, öylesine dikkatliydi ki öldüğünde onları sessizleştirdi. Şimdi sessizce beni sarıp sarmalıyorlar, tıpkı konuşarak onları var edecek birini bekleyen sessiz bekçiler gibi.

Ama ben yürürken orman ses doluydu.

Gece bana fısıldıyor, kelimeler birbirlerinin üzerine katman katman yayılıyordu. Baykuş, *Kim,* diye bağırdı ama cevabı öğrenmek istemedi. Zaten biliyordu ve korkusuzca izliyordu. Tepemdeki ay kocaman, ayaklarımın altındaki toprak yumuşaktı ve diğer sessiz yaratıklara ait olma duygusunun tadını çıkarıyordum. Aynıydık. Yaşıyorduk ama kimse bizi fark etmiyordu. Parmak uçlarımı pürüzlü bir ağaç kabuğuna sürttüm ve beni selamladığını hissettim ama bu, kelimeden ziyade bir histi. Dünya uyuyordu. Dünya kadar derin olmasa da orman da uyuyordu. Burada uyanmakta olan bir dünya vardı ve arkadaşımmış gibi hissettiğim ağaca yaslanıp huzurun her yanımı sarmasına fırsat verdim.

Yaprakların arasında acı bir çığlık koptu ve sükûneti delip geçti. Ağacın kendi içine çekilmesine ve etrafımda uçuşan kelimelerin aniden susmasına neden oldu, sadece tek bir kelime kaldı. Orman, *Tehlike, Tehlike,* diye haykırıyordu ama kaçmak yerine sese doğru döndüm.

Bir şey korkunç bir acı içindeydi.

Neden ona doğru koştuğumu bilmiyorum. Ama koştum. Karanlığı delip geçen ve tüylerimin uyarırcasına diken diken olmasına neden olan o çığlığa doğru koştum. Çığlık kısa bir an susup sonra yeniden yükseldi. Ölüm çığlığı... Tökezleyerek koşup bir açıklığa çıktığımda aniden durdum. Orada o güne kadar gördüğüm en büyük kuş ay ışığıyla kaplanmış yatıyordu. Yere çöktüm, göğsünden bir ok çıkıyordu. Zar zor aldığı her nefeste tüyleri titreşiyordu. Her seferinde yumuşak adımlar atarak dikkatle yaklaştım.

Bir annenin çocuğunu sakinleştirdiği gibi sakinleştiremezdim onu, söz konusu sevilen bir evcil hayvan ya da sadık bir at olmadıkça insan sesi hayvanları nadiren sakinleştirirdi. Karşımdaki, ikisi de değildi. Kuş şaşaalı beyaz başını kaldırdı, siyah gözler yüzüme çevrildi ve tedbirli bir çaresizlik içinde bana baktı. Kanatları uçma güdüsüyle titredi ama bundan fazlasına gücü yoktu.

Bir kartaldı, sadece uzaktan göreceğiniz türden bir kartal, o da

eğer görme şansınız olursa. Görkemli beyaz başı, uçları kan kırmızısına boyanmış is karası tüyleriyle çok ihtişamlıydı. Ona dokunmaya cesaret edemedim, kendi iyiliğim için değil, kartalın iyiliği için. Dokunuşum onu rahatlatmayacak, aksine korkutacak, kuş uçmaya uğraşacak ve bu da sadece acı çekmesine neden olacaktı. Yanına çömeldim ve onu inceleyerek acısını hafifletecek ne yapılabileceğini saptamaya çalıştım, tabii yapılabilecek bir şey varsa.

Uzanıp bana yakın kanadına elimi koydum. Gözlerimi kapatarak içimden ona doğru bir kelime, düşünceleri kapsayan sessiz bir enerji itekledim. Hayvanların ruhlarını benimle paylaşma yolu buydu ve onlara bir şey yaptırmak istediğimde farklı derecelerde işe yarar görünüyordu.

Güvendesin, dedim ona sessizce. *Güvendesin.*

Elimin altındaki kanadın titremesi birden durdu. Gözlerimi açıp minnetle ona baktım. *Güvendesin,* dedim bir kez daha. Tamamen hareketsizleşti ama gözleri yüzüme kilitlendi ve nefesi daha sığlaştı.

Ölmek üzereydi.

Ok çok derine saplanmıştı, onu çekip çıkarmak hayvanı daha çabuk öldürürdü. Acısını ve onu bulup ölmeden yemeye kalkabilecek hayvanları düşününce daha da endişelendim.

Ayrıca bir de ok meselesi vardı. Oku atan neredeydi?

Tüm duyularımı harekete geçirerek dikkatle kulak kabarttım; ağaçların sohbetlerini, gece hayatının mırıltısını ve rüzgârın hışırtısını duydum. Tehlike ya da korku hissedemedim ve insan düşüncesini yaklaştığını sezmedim, duymadım. Belki de kartal, okçudan kaçıp yere düşmeden önce belli bir mesafe uçmayı başarmıştı.

Işık. Kuştan yükselen kelimeyi hissettim. *Işık.* Bu arzusunun gün ışığı olup olmadığını merak ettim, sanki gün ışığı onu kaderinden kurtaracakmış, sanki ölümünün sorumlusu geceymiş gibi. Ya da kuş onu tanrıların arasındaki uçsuz bucaksız göklere çağıran parlak sonsuzluğun ışıltısını görüyordu.

Işık.

O zamana kadar kalabilirdim. Eğer kuş o kadar dayanırsa şafak

sökene kadar kalabilirdim. Bir dünyadan ayrılıp diğerine uçarken bu avcı hayvanın yanına hiçbir şeyin yaklaşmasına izin vermeyecektim. Yanına uzanıp elimi göğsünün ipeksi tüylerinde gezdirdim.

Niyetimin bütün enerjisini onun acı dolu nefes alışlarına bastırıp fenerimi yanık, arzularımı güçlü tuttum.

Rahatla, dedim ona. *Huzur. Sakinlik. Sükûnet.* Bu kelimeler şifa değil, merhemdi sadece. Nihayetinde ben bir İyileştiren değildim. Ama sadece bir istek olsa da ona şifa vermeye de çabaladım. Çok görkemliydi ve ben onun ölümünü izlemekten nefret ediyordum.

Boojohni beni aramaya gelecekti. Homurdanacak, dırdır edecek, ağrıyan ayaklarından ve boğum boğum olmuş dizlerinden şikâyet edecekti ama gelecekti çünkü beni seviyordu ve kısa süre içinde geri dönmezsem merak edecekti. Babam, ben çocukken beni ona bağlamıştı. Başa çıkılmaz bir köpek gibi bağlamıştı. Babam bana bir şey olmasından çok korkuyor, beni asla korumasız bırakmıyordu. Bana bir şey olmamasını sağlamak Boojohni'nin göreviydi. O zamanlar aynı boydaydık, bu da gittiğimiz her yerde acımasızca cezalandırılmış iki yaramaz çocuk gibi görünmemize neden olurdu. Boojohni bu durumdan benim ettiğimden daha çok nefret ederdi. Ama sıkıntısı ve utancıyla başa çıkabiliyordu. Benim utancım ise dikkate alınmıyordu.

Boojohni bir troldü, alnının gerisinden başlayıp sırtına kadar inen dağınık saçlarıyla uyumlu, etkileyici sakalının üstündeki küt ve etli burnuyla yetişkin bir adamdan ziyade maymunu andırıyordu. Tamamen yetişkin boyu sadece bir metre yirmi santimdi ama elbise giyer, iki bacağı üzerinde yürürdü ve insan ırkından dışlanacak ilk canlı olmasına rağmen her insan kadar akıllıydı.

Artık Boojohni'den daha uzundum ama ona bağlanamayacak kadar büyümüş olsam da o, hâlâ benim koruyucumdu. Babam ne kadar çabalasa da eve hapsolmayacaktım. Endişesi sevgiden kaynaklansaydı tahammül etmesi daha kolay olurdu. Ama kendini koruma duygusu ve korkudan kaynaklanıyordu, annem öldüğünden beri de aramızdaki gerginlik gitgide artmıştı.

Hafifçe iç çektim, bir puflamaydı sadece ama kartal gözlerini kaldırıp dikkatle bana baktı.

Işık. Bu kelime bir kez daha yükseldi. Israrcı. Sorgulayıcı.

Başını okşayarak, *Yakında,* diye onu teselli ettim. Yalan söylüyordum. Işık falan olmayacaktı. Şafağa saatler vardı. Ama yanında kalacaktım, Boojohni istediği kadar homurdanabilirdi. Burnu babamın av köpekleri gibiydi. Beni bulmayı kafasına takarsa kolayca bulurdu.

Hafif serinliği engellemek için bacaklarımı elbisemle örtüp pelerinime sarılarak daha rahat bir pozisyon aldım. Ekin zamanı hızla yaklaşıyordu ve neyse ki kar yerden kalkmıştı. Ağaçlar yeşile bürünmüştü ve altımdaki otlar yoğundu. Başımı koluma yaslayıp vücudumu kuşun etrafına yarım ay şeklinde doladım ve düşüncelerimle şifa vermeye çalışarak diğer elimle onu okşamaya ve sakinleştirmeye devam ettim.

Kötü bir koruyucu olduğumu ispatladım.

Onu teselli etmek ve huzursuzluğunu gidermek için bütün enerjimi zavallı kuşa geçirmeye o kadar büyük bir azimle, o kadar güçlü odaklandım ki kendi zihinsel telkinlerim yüzünden rehavete kapılıp derin bir uykuya daldım.

2

Boojohni'nin yanaklarıma hafifçe vuran tombul, küçük elleri ve doğudaki ağaçların arasından süzülen şafağın gözkapaklarımı gıdıklayan altın rengi filizleriyle uyandım. Kaskatı kesilmiş ve üşümüştüm; sol kolum uyuşmuştu ve sağ elimde yer yer kırmızıya boyanmış uzun, siyah bir tüy vardı.

Kartal gitmişti. Kan ve birkaç tüy dışında geride çok az şey kalmıştı. Ölmüş müydü? O kadar hızlı ayağa fırladım ki adımı seslenerek ormanda dolaşmaması gerektiğini çok iyi bilen Boojohni'yi ürküttüm. Cevap veremediğimden seslenmesi bir işe yaramıyordu. Burnunu ve sevdiğim yerler konusundaki bilgisini kullanmıştı ama elimi sımsıkı tutup dikkatimi kendisine çektiğinde yorgun ve rahatlamıştı.

Telaşımı fark edince, "Ne oldu?" diye sordu.

Kanı ve tüyleri işaret ettim. *Kartal. Yaralı.*

Elimle belli belirsiz bir işaret yaptım. Boojohni'nin ona aktarmaya çalıştığım kelimeleri hissedip hissetmediğini ya da el hareketlerimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Belki uzun süredir yoldaş olmaktan ya da ortak yaşanan onca şeyden kaynaklanıyordu ama Boojohni'yle benim kendimize özgü bir lisanımız vardı ve bu lisan ne kadar ilkel olursa olsun iletişim kurmayı başarıyorduk.

"Gitmiş. Bir şey onu çekerek götürmüş gibi görünüyor," diye homurdandı sadece. Pişmanlık içinde başımı eğdim. Ben bir şey duymamıştım. Mutlaka bir şeyler duyardım. Bundan emindim. Eğer kartal ölmediyse ve kurt sinsice yaklaşmadıysa.

Kurt?

Sanki yüksek sesle konuşmuşum gibi, "Hayır," diye homurdandı. "Kurt değil. Bir insan." Topraktaki yarım topuk izini işaret etti. "Bu, bir hayvan değil."

Ok.

Başını kaldırıp bana baktı. Hafifçe kalbime vurdum ve ok atarmış gibi kolumu geriye doğru çektim. Görünen o ki okçu sonunda avını bulmuştu. Sadece kuşu istediği için şanslıydım. Son derece savunmasızdım.

Boojohni kaşlarını çatarak bana baktı, belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu. Ayağa kalktı ve iz sürmekten vazgeçip ellerini kalçasına koydu.

"Yumuşak kalbin beynini ele geçirip onu pelteye çeviriyor. Öldürülebilirdin, Küçük Kuş. Ya da daha kötüsü olabilirdi."

Söylediklerinin doğru olduğunu kabullenerek başımı eğdim. Ama bu, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hiçbir şeyi *değiştirmeyecekti.* Ne yapacaksam yapacaktım ve o da bunu biliyordu. Bir süre daha hareketsiz kalıp kuşu aradım, havada izlerine bakındım ama ondan tek bir iz görmedim. Gitmişti. Teslim olmuş bir ifadeyle iç çektim ve pelerinimin kukuletasını başına geçirdim. Başıma dolanmış kalın saç örgüsü dikenli bir taç hissi veriyordu ve muhtemelen de öyle görünüyordu. Saçımdan az önce bir yaprakla bir parça tüy çıkarmıştım. Görünüşüne önem veren biri değildim ama şatoya döndüğümde dikkat çekmek istemiyordum.

"Lütfen, lütfen, trollerin ve diğer kutsal varlıkların aşkına, bir yarasa gibi ormanda dolanıp durmaktan vazgeç, sen küçük bir hanımefendisin." Boojohni birkaç ciddi homurdanma tarzı geliştiriyordu. Sert bir tonla konuşuyordu ama ondan yükselen kelime *sevgi*ydi. İnsanların düşüncelerini ağızlarından çıktığı gibi

duyamıyordum. Duyduğum tek tek kelimelerdi, baskın kelimeler. Her canlının hükmeden kelimesini duyduğum gibi. Boojohni'nin baskın kelimesi sevgiydi ve bunu bildiğimden onun azarlamasına katlanabiliyordum.

İç çekip yürümeye devam ettim. Boojohni, kısa ve kalın kollarını iki yana açıp önüme geçmek için hızlandı. Yanından geçip yürümeye devam ettim. Zorluk çıkarmaya çalışmıyordum ama hem tartışıp hem dinleyip hem de yürümeyi aynı anda beceremiyordum. Boojohni de yapamıyordu. Ağzını ve bacaklarını aynı anda çalıştırmakta zorlanıyordu. Koluma asıldı.

"Buradan sadece birkaç kilometre ötede savaş var. Bir savaş! Bir kadını saçından sürükleyerek götürmekte hiç tereddüt etmeyecek yüzlerce acımasız adam ve ucube! Özellikle de perilerden armağan gibi ormanda uyuyan birini."

Başımı sallayarak anladığımı görmesini sağladım. Bu onu sakinleştirmedi.

"Baban ormanla sohbet etmek için ne kadar sık kaçıp gittiğini bilse sakalımı keser. Zavallı Boojohni'nin gerçek aşkı ve mutluluğu bulmasını istiyor musun? Sakalım olmadan hangi trol beni beğenir?" Korkudan titredi. Onu şefkatle tutup çekiştirerek yeniden yürümeye başladım.

Kısa bir an, sakalsız kalma ihtimalinin dehşet verici düşüncesi içinde kaybolmuş göründü ve ben de zihnimin Jeru'daki savaşa, babamla danışmanlarının yakından takip ettikleri savaşa kaymasına izin verdim. Kral, karargâhını babamın son çatışma cephesine yakın olan arazisine kurmuştu. Babasının mirasını taşıyan genç kral tahta oturmaktan çok at sırtında öldürmekle zaman geçiriyordu. Ama bu kez ona karşı duran yaratıklar ondan daha kötüydü.

Volgarlar hakkındaki söylentiler muhtemelen abartılı olsa da gerçekten dehşet vericiydi. Bazıları onların, yaşam gücünün aktarılabilir olduğuna inandıklarını, bu yüzden de sadece kan içmek ve et yemek için öldürdüklerini söylüyordu. Sadece Efendi olarak tanınan liderlerinin akbaba gibi kanatları ve jilet kadar keskin

pençeleri vardı. Ordularının üstlerinde uçar ve emirleri yukarıdan verirdi.

Kral Tiras'ın babası olan Jeru Kralı, Bahşedilenleri tasfiye etmiş olsa da Efendi kullanılacak gücü olduğuna inandığı için Jeru Ülkesini istiyordu. Efendi, Jeru topraklarını, Dendar'ı, Porta'yı ve Willa'yı istiyordu. Porta'yı ele geçirmişti. Ardından Dendar'ı da. Ardında hiçbir şey bırakmamıştı.

Şimdi Jeru sınırındaki Kilmorda Vadisi'ndeydi ve Kral Tiras'la askerleri ona karşı koymak için toplanıyorlardı. Babam umutla sadakat arasında sıkışıp kalmıştı. Bir Jeru lorduydu ve Efendi'yle Volgarların bozguna uğramasını istiyordu. Ama aynı zamanda kral olmak da istiyordu. Kral Tiras'ın Volgarların Efendisi'ni ve gaddar ordularını bozguna uğrattıktan *sonra* ölmesini tercih ediyordu. Böylece tahta çıktığında yağmacı canavarlarla savaşmak zorunda kalmayacaktı.

Annem yaşlı krala ruhunu satacağını ve oğlunu göklerde kaybedeceğini söylemişti. Bunların hiçbiri gerçekleşmemişti. Kral Zoltev ölmüştü, ruhuna ne olduğu hâlâ muallaktaydı, oğlu ise capcanlıydı. Ama babam gelecek yatırımını annemin söylediklerinin gerçekleşeceği üzerine yapıyordu. Tahta çıkacak sonraki kişi oydu. Babam tahta çıkmak istiyordu, bense ondan kurtulmak. Annem ona bir daha konuşmayacağımı ve eğer ben ölürsem onun da öleceğini söylemişti. Babam onun söylediklerinden hiç şüphe duymamıştı ve ben de son on beş yılı hapis geçirmiştim. Babam, sağlıklı olduğuma dair işaretler görmek için endişe içinde beni izliyor ve kaderi benimkine bağlı olduğu için benden nefret ediyordu.

Babam bana her baktığında aynı kelimeyi duyuyordum. Annemin adını. *Meshara.* Bana bakıyor ve annemin uyarısını hatırlıyordu. Sesinde annemin adını duyuyordum ve sonra başını başka tarafa çeviriyordu. Her seferinde.

Başını başka tarafa çevirmesinin sebebi anneme benzemem değildi. Annem güzeldi. Ben değildim. Gözlerim yavan bir griydi. Gökyüzü gibi mavi ya da deniz gibi yeşil değil. Gri. Tenim soluktu,

saçım açık kahverengiydi. Annem kül rengi derdi. Ne canlı ne de koyu bir renk. Tıpkı köşeye büzülüp masamın altındaki kırıntıları çalmak için uyumamı bekleyen küçük, kahverengi fare gibi gösterişsiz bir kahve tonu. Ten rengim benim gibi sıradan ve iddiasızdı. Solgun. Ölgün. Öylesine suskundum ki asla tamamen görünmüyordum. Belli belirsiz, gri bir hayalettim.

Boojohni sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Sandığın kadar görünmez değilsin," diye kızdı. "Bu sabah ortadan kaybolduğunu fark eden tek kişi ben değildim. Tuhaf şeyler oluyor. Ahır işçilerinden biri olan Mertin şafaktan hemen sonra samanların arasında minik bir bebek gibi çırılçıplak yatarken bulundu. Atlardan biri de kayıp, babanın en sevdiği boz at. Sonra Bethe mutfak bölümüne bağırarak odanın boş olduğunu, yatağında yatılmadığını iddia etti. Ben seni bulup getirene kadar bu konuda çenesini tutacağına dair ona yemin ettirdim ve görünen o ki buldum da."

Başımı iki yana sallayarak iç çektim. Bethe benim hizmetçimdi. Ortalığı telaşlandırmaya çok meyilliydi ama boz atın çalınması üzücüydü. İyi bir attı ve çalınması hiç hoşuma gitmedi.

Gözlerime dokundum ve ellerimi kullanarak bir soru sordum. Boojohni hemen anlayarak cevapladı.

"Kimse bir şey görmedi... Ahırdan koşarak çıkan zavallı Mertin'in kıçı dışında," dedi kıs kıs gülerek.

Tepeden tırnağa tüm giysilerimi işaret ettim. *Hepsi mi?*

"Evet. Hepsi. Çizmeler, pantolon, gömlek ve elbette pelerin. Mertin'in iç çamaşırı giyme zahmetine girdiğini sanmıyorum."

Mertin'in iç çamaşırları düşüncesi hoşuma gitmediğinden yüzümü buruşturdum. Huysuz, iriyarı bir adamdı ve vücudunda küçük bir halı dokumaya yetecek kadar kıl vardı. Ama atlar konusunda iyiydi ve bulaşılmaması gereken bir adamdı. Birinin onu uyandırmadan giysilerini çaldığını düşündüm.

"Mertin, atın kaybolduğunu fark edene kadar ona eşek şakası yapıldığını düşündü. Artık gülmüyor. Nöbet sırasında içtiği için kırbaçlanacak. İçmediğini iddia ediyor. En azından kendinden ge-

çecek kadar içmediğini. Kafasında kocaman bir şişlik var, bu yüzden birinin ona vurduğunu düşünmeye meyilliyim."

Bu daha mantıklı geliyordu, başımla onayladım.

"Baban hiç mutlu değil. Zaten sınırdaki savaş yüzünden gergin. Dün gece etrafta bir sürü hırsızla ormanda uyuduğundan söz etmeyeceğiz."

En kestirme yol olmamasına rağmen yoldan uzaklaşıp ağaçların arasına girerek konuşmadan hızla yürümeye başladık. Boojohni, işlerine gitmek için çoktan yola koyulmuş erkencilere görünmek istemediğimi anlamıştı. Geceyi Mertin'le samanlarda yuvarlanarak geçirmişim gibi darmadağınık ve gözlerim yarı kapalı bir hâlde bu saatte dışarıda, bu civarda olmam için hiçbir sebep yoktu.

Babamın şatosu, güneyi yarım daire biçiminde sıralanmış birkaç küçük köyle, kuzeyi ise araziler ve ormanla çevrelenmiş bir tepedeydi. Şatoya giden tek yol sarp dağdan dimdik inen ve Corvyn'in yukarı vadisinin kenarından geçen bir yamaçtı. Verimli bir araziydi, çok güzel ve nefes kesiciydi ve doğal bir manzarayla güçlü koruma altına alınmıştı. Ama Volgarlar kanatlı yaratıklardı. Eğer sınırdaki ordu onları uzak tutmayı başaramazsa ne sarp kayalar ne de yüksek tepeler onlara engel olabilirdi. Kilmorda Vadisi'ndeki cepheden sadece otuz kilometre uzaktaydık ve endişe içindeki babam danışmanlarıyla sürekli konuşmasına rağmen Kral Tiras'ın Volgarları yenmesine yardım etmek için tek bir asker dahi göndermemişti.

Şato küçük bir şehir gibiydi. İki nalbant, bir kasap, bir değirmen, bir eczane, bir matbaa, bir terzi, fırınlar, dokumacılar, imalatçılar ve şifacılar... Hiçbirinin de doğaüstü güçleri yoktu. Yetenekler kabul edilebilirdi. Mistik hünerlerse istenmiyordu. Herkes ne kadar temkinli ve yararlı olduğunu gösterme konusunda çok hassastı, bunun sonucu olarak benim de tek arzum büyüdüğümde değerli olmaktı.

Bana hiç okuma ve yazma öğretilmedi. Babam buna izin vermedi. Ne biçimde olursa olsun kelimeleri bana vermekten korku-

yordu ve insanlar konuşamasam bile anladığımı genelde unutuyor ve yanımda rahatça konuşuyordu. Bu sayede dinleyerek ve izleyerek çok şey öğrendim. Şatomuzun yaşlı kadınlarıyla çok zaman geçirdim, hiç okula gitmeyen ama yüzlerce farklı yolla eğitim almış kadınlarla. Onlardan şifalı otlarla tedavi etmeyi ve acıyı dokunarak dindirmeyi öğrendim. Bilgeliği ve ihtiyatlı olmayı öğrendim. Sabırla kabullenmeyi ve sessizce beklemeyi öğrendim. Neden olduğundan emin değildim ama yüreğimin bir köşesinde annemin söylediği o ânı bir gün gelecekmiş gibi bekliyordum.

Kukuletam hâlâ başımda, kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak şatonun arka tarafından Boojohni'yle mutfak bölümüne girdiğimde Bethe avazı çıktığı kadar bağırarak, "Bir avcı sizi kaçırdı diye düşündük," dedi. İç çektim. Kimseye görünmeden yukarı sıvışmayı umut etmiştim ama anlaşılan kâhya Madam Pattersley ve hizmetçim yolumuzu gözlüyormuş.

Boojohni, "Volgarlardan birinin küçük Lark'la ne işi olur ki?" diye çıkıştı. "Sıskanın teki. Asıl seni alıp götürmesi gerekirdi, Bethe. Ama bu biraz zor olurdu." Boojohni göz kırparak Bethe'nin geniş kalçasına bir şaplak attı. Bethe de ona vurarak karşılık verdi ve beni tamamen unuttu ki Boojohni'nin de amacı buydu zaten ama babamın kâhyasının elinden bu kadar kolay kurtulamadım. Birden üstüme çullanıp kukuletayı başımdan hızla çekti. Saçımın hâlini görünce nefesi kesildi.

"Küçükhanım! Neredeydiniz?"

Cevap veremiyor olmak çok rahatlatıcıydı. Omuz silkerek saçlarımı açmaya ve buklelere takılmış ince dal parçalarıyla yaprakları çıkarmaya başladım.

Bethe, "Bir erkekle birlikteydiniz," diye ciyakladı. "Geceyi ormanda bir erkekle geçirdiniz."

Boojohni, "Böyle bir şey yapmadı," diye homurdandı ve minnettar bir ifadeyle başını okşadım.

Madam Pattersley erdemli bir tonla, "Babanız bu konuda bilgilendirilmeli, Lark. Ne kadar endişelendiğini biliyorsunuz. Bunu

ondan saklayamam." Madam Pattersley annemin ölümünden sonraki on beş yılı babamın ilgisini kazanmaya çalışarak geçirmişti. Her şeyi ona söylerdi. Belki de benim babama hiçbir şey söyleyemediğim gerçeğinin telafisiydi bu.

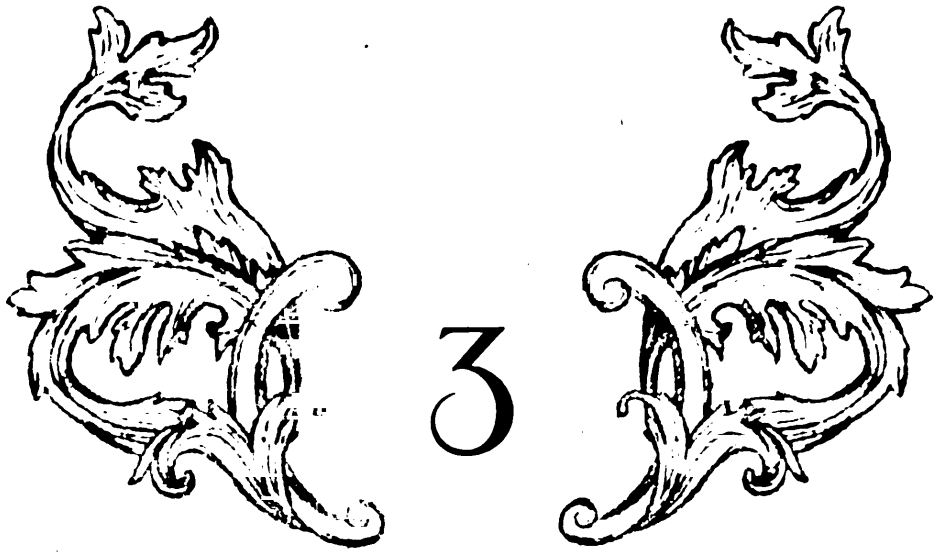
"Neyi benden saklayamazsın?" Babam kapı eşiğinde duruyordu.

"Lark bütün gece dışarıdaydı, lordum," dedi Madam Pattersley, sesindeki keyif öylesine çınladı ki bu açıklaması yukarıda asılı duran tencere ve tavalara kadar sekti.

Onun da bana bakmasını arzu ederek gözlerimi babama doğru kaldırdım ama o benim yerime Boojohni'ye baktı. Gözlerinin griliğinde ve yüzünün düzgün kemik yapısında kendimi görebiliyordum. Feminen olmayan bir zarafeti, sırık olmayan uzun bir boyu ve sıska görünmeyen bir inceliği vardı. Ama aynı zamanda zeki değil kurnaz, kibar değil görgülü, güçlü değil hırslıydı.

Sakin bir tonla, "Bundan hepinizi sorumlu tutuyorum," dedi. "Ona sürekli göz kulak olunmalı. Bunu biliyorsunuz."

Kadınlar yerlere kadar eğilerek reverans yaptılar, Boojohni de eğildi ama onun duygularımı paylaştığını hissedebiliyordum. Bu, aramızdaki boşluğa yayıldı. Babam döndü ve başka hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktı.

3

Geveze sincaplar varlığımızdan hiç hoşlanmadı. Çekip gitmemizi istiyorlardı. Bir yılan sol tarafımdaki bir çalının arasına kıvrıldı; havayı yokladığını hissettim. Hayatta kalma içgüdüsü etrafa önce *düşman*, ardından *bekle* kelimelerini yayarak sinyal gönderiyordu. Saldırmayacaktı ama zehirliydi ve izliyordu. Bir kurbağa sağ tarafıma doğru zıpladı, varlığımızı hiç umursamıyordu. Bizi neredeyse fark etmedi ve hiç korkmadı. Bir kez daha zıplayarak babamın, ayaklarının dibinde bıraktığı yemekler uğruna kavga etmek için kalkmasını bekleyen köpeklerle yemek masasına çöküşünü hatırlattı bana. Fısıltılar, çatırtılar, uğultular ve vızıltılar ormanın zemininde süzülerek yayılıyor, bedenimden yukarı doğru kayarak kafamın içine giriyordu. Her yerde ses vardı ama refakatçim bunu fark etmemiş görünüyordu.

Tıpkı onların beni ciddiye almadıkları gibi ben de o geveze yaratıkları ciddiye almayıp önlüğümü çalıların arasında saklanmış tatlı böğürtlenlerle doldurmaya başladım. Bir arı, kafasında tek bir hedefle havalandı *Ev. Ev.* Sonra uçup gitti. Ormanda yaralı kartalı bulmamın üzerinden üç gün geçmişti. Sanki onu tekrar bulacakmışım ya da o beni bulacakmış gibi her gün tekrar geliyordum. Belki de onu yere indiren okçuyu bulup oklarını tek tek kırmayı

düşünüyordum. Avlanmak kanuna aykırı değildi ve ailesini ormandan besleyen bir adamı yargılamazdım ama kartal aklıma geldiğinde çaresiz bir öfkeyle doluyordum. Gerginliğimi dışa vuruyor olmalıydım.

"Parmaklarınıza diken batacak, leydim." Gözlerimi kaldırdım ve Lohdi'nin bakışlarıyla karşılaştım. Boojohni'ye başka bir yerde ihtiyaç olmuştu ve bana göz kulak olması için çenesini beş saniye bile tutamayan, on altıncı yazında beceriksiz bir delikanlı olan Lohdi görevlendirilmişti. Kendi refakatçimi tercih ederdim ama seçim yapma şansı bana çok ender verilirdi ve bu çok ama çok sinir bozucuydu. Endişesini umursamayarak omzumu silktim.

"Babanız kendinize zarar vermenize izin vermememi söyledi."

Dişlerimi sıkarak onu duymazdan geldim ve böğürtlen toplamaya devam ettim. Neredeyse yirmi birinci yazımdaydım. Benim yaşımdaki kadınların çoğunun çocuğu vardı ve bir bakıcıya ihtiyacım yoktu, özellikle de benden daha genç ve kesinlikle daha beceriksiz birinin bakıcılığına.

Lohdi yer değiştirip sanki ağaçların üst kısmında parça parça görebildiğimiz mavilik az sonra yağışlı griliğe dönüşecekmiş gibi gökyüzüne baktı.

"Gitmemiz gerekiyor. Az sonra burada olurlar."

Bakışlarımı böğürtlen çalısından bir kez daha kaldırıp soran gözlerle ona baktım.

Lohdi şaşkın bir tonla, "Babanız size söylemedi mi?" dedi.

Başımı iki yana salladım. Hayır. Babam bana herhangi bir şey söylemedi. Benimle konuşmadı çünkü ona cevap veremiyorum.

"Misafir bekliyor. Önemli insanlar. Hatta belki Kral."

Kaskatı kesildim, bu haber eteğimi bırakmama ve önlüğüme topladığım böğürtlenlerin dökülmesine neden oldu. Lohdi heyecanla konuşmaya devam ederken midem acı verici derecede sıkıştı. Eğer Kral geliyorsa ormanda yakalanmak istemezdim. Beni bulamayacağı ya da zarar veremeyeceği bir yer olan annemin eski kulesine saklanıp güvende olmak isterdim.

Hızla eve yöneldim. Lohdi apar topar geri dönüşümden dolayı ne kadar minnettar olduğunu ifade ederek arkamdan aynı hızla yola koyuldu. Toynakların patırtısını duyduğumuzda koşmaya başladık. Lohdi kötü bir şey olacağını beklentisi, bense korkusu içinde. Eteğimi toplamış, saçlarım arkamda uçuşarak ağaçların arasından koşuyordum. Hizmetçim saçlarımın mısır püskülü gibi olmasından şikâyet ederdi. Onları kıvıramaz, tutturamaz ya da Jeru kadınları arasında moda olan biçim ya da stile sokamazdı; ben de saçımı düzgün tutmaktan vazgeçmiştim, fırçalıyor ve çoğunlukla açık bırakıyordum.

Lohdi'nin arkamdan, "Leydim! Durun!" diye bağırdığını duydum ama onun yavaş olmasının suçlusu ben değildim. Birçok şey olabilirdim ama yavaşlık bunlardan biri değildi ve atların uğultusunu duyup havadaki elektriği hissederek hızımı artırdım. İki düzine atlı dalgalanan bayraklar ve avaz avaz çalan borazanlarla en yakın köyden tepeye varmadan saniyeler önce ağaçların arasından çıktım. Tüm atlar ve askerler krallık renkleri olan yeşil ve altın rengiyle donatılmıştı. Neredeyse üstüme çıkacaklardı ki zoraki olarak yavaşladıklarında korku içinde onlara baktım, dizginlerine direniyor, *koş, koş, koş* arzuları dalga dalga yayılıyordu. Atların çok az kelimesi vardı. *Koş. Ye. Ev. Korku.*

Ama şu an tek korkan bendim çünkü çok geç kalmıştım.

Babamın bütün öfkesini çekmeyi göze alıp dönmeye, gerisingeri ormana koşmaya ve Kral'ın birliği gidene kadar gölgeler içinde saklanmaya niyetlenip geri adım attım. Lohdi yoğun ağaçların arasından hınca hınç dolu yola fırladı ve sırtıma çarptı. Tam kafilenin önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Birkaç atın ayaklarını yere vurup yana kaçarak korkuyla kişnediğini ve birinin bağırdığını duydum. Sırtımda bir ayak hissettim ve sert toprağa yüzüstü kapaklandım. Lohdi'nin sadece bana çarpıp yere düşürmediğini fark ettim, beni eziyordu.

Biri, "Dur!" diye gürledi ve dişleri ortada, ter içinde şaha kalkmış aygırdan güçbela kurtularak ayağa kalktım.

Lohdi de kalkmaya çalışırken acı acı bağırdı. O sırada onu ellerimle öldürebilecek olsam da yaralandığını görmek istemediğimden yardım etmek için ona doğru uzandım. Biri benden önce davranıp gömleğinin sırtından tutup onu ayağa kaldırdı. Kral atından indi ve kıvranan Lohdi'nin tepesine dikildi.

Lohdi güçlükle nefes alarak, "Kral Tiras," dedi ve yalaka bir tavırla yeniden dizlerinin üzerine çöktü ama tekrar çekilip kaldırıldı.

"Ayağa kalk, delikanlı," diye emretti Kral.

"Emredersiniz, Majesteleri. Çok özür dilerim, Ekselansları." Lohdi diz çökerek reverans yaptı. Kral kolunu bıraktı ve bana dönüp yakışıklı olmaktan ziyade dikkat çekici, soğuk olmaktan ziyade ulaşılması zor bir ifadesi olan bir yüzde simsiyah görünen koyu renk gözleriyle beni olduğum yere mıhladı. Keskin kenarlı, düzgün hatlı buğday bir ten. Reveranslara ve saygıyla eğilmelere alışkın olduğundan emindim ama ben ikisini de vermedim ona.

Teni bronz, saçları tıpkı yaşı ilerlemiş bir adam gibi bembeyazdı, oysa henüz otuzuncu yazında bile olamazdı. Onu son gördüğümde saçları siyahtı ama yine de hatırladığım o küçük çocuğa çok benziyordu ve onun beni hatırlamadığından emindim. Annem babasının kılıcıyla öldürüldüğünde beş yaşındaydım. O benden daha büyüktü ama o günün onda bendeki gibi bir iz bıraktığından kuşkuluydum.

"Yaralandınız mı?" diye sordu. Hissettiğim kadar darmaduman görünüp görünmediğimi merak ettim. Saçım karman çormandı, yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Avuçlarım sıyrılmış, eteğim yırtılmıştı ama saç örgülerimi ya da kıyafetimi düzeltmeye çalışmadım. Onun düşüncesi umurumda değildi, soğuk bir ifadeyle bakışlarına karşılık verdim.

Lohdi telaşla, "Konuşamıyor. Dilsiz," diye açıkladı. Bakışları özür diler bir ifadeyle bana döndü. "Özür dilerim, Leydim."

"Leydim mi?" diye sordu Kral, gözleri hâlâ bendeydi. Bakışları ifadesizdi.

Lohdi telaş içinde, "Lord Corvyn'in kızı, Majesteleri," diye açıklama yaptı.

Kral Tiras sol tarafındaki adamla –koyu renk saçlı, geniş omuzlu, kraliyet armasını taşıyan, o da atından inmiş bir adam– anlamlı bir ifadeyle bakıştı.

"Yani babanızın bekleyip beklemediğini sorsam cevap veremeyeceksiniz, öyle mi?" diye sordu ama aslında bu bir soru değildi.

Lohdi, "Aptal değil, Ekselansları. Gayet iyi anlıyor. Sadece konuşamıyor," diye açıklama yaptı. Keşke çenesini kapalı tutsa diye düşündüm. Bir tercümana ihtiyacım yoktu.

Kral başını eğip hâlâ beni baştan aşağı süzerken, "Anlıyorum," dedi. "O zaman yolu gösterin, Leydim. Babanızla görüşmemiz gereken bir şey var." Ben söylediğini yapmak için dönerken o da yeniden atına bindi.

Ona sırtımı dönmemeliydim. Bu aptallıktı. Ama Kral Tiras'tan niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir uyarı almamıştım. Ayaklarım birden yerden kesildi ve kendimi devasa atın üzerinde, Kral'ın önünde buldum. Panikle vücudumu öne eğip dirseğimi arkaya savurdum ve Kral'ın zırhına vurdum. Sadece kendi canımı yakmayı başarabildim. Kral kolunu bedenime o kadar sıkı doladı ki neredeyse nefesim kesildi.

"Görüşmeler bitene kadar burada oturacaksın. Baban sana zarar verildiğini görmek istemiyorsa –*sen* zarar görmek istemiyorsan– ikiniz de işbirliği yapacaksınız. Seni bağlayıp atımın arkasında sürüklememeyi tercih ederim. Ama gerekirse bunu yaparım. Kımıldama." Kulağımın dibindeki sesi sertti, saçı ensemi gıdıklıyordu. Emrine itaat ettim. Nabzımın boğazımda attığını görüp göremediğini merak ettim. Lohdi, olayların ani dönüşüne hayretler içinde bakarak ayağa kalktı. Gözleri Kral'daydı, yüzü ise korku dolu bir maskeydi.

"Efendine Kral'ın burada olduğunu söyle, çocuk," dedi Kjell adındaki adam ve Lohdi yerinden ok gibi fırlayıp Kral'ın etrafını koruyucu bir düzenle sarmış olan muhafızların kahkahaları arasından sendeleyerek geçti. Babam rehin alındığımı duyduğunda paniğe kapılacaktı ama sebebi Kral'ın düşündüğü şey olmayacaktı.

Biri babamı ve şatonun geri kalanını Kral'ın kafilesinin *yolda* olduğu konusunda çoktan uyarmıştı ve babam avluda, sayıları gitgide artan seyirciler arasında, beyliğinin renkleri –parlak mavi ve gümüş rengi– içinde göze çarpan bir figür olarak duruyordu. Muhafızlarının küçük bir grubunu toplamıştı ama hiçbiri kılıcını çekecek kadar aptal değildi. Ne de olsa karşılarındaki Kral'dı ve eğer soylularından birinin kızını kendi krallığına almak isterse onu kimse durduramazdı. Muhafızlar her şeyden çok şaşırmış görünüyorlardı, şaşkın bakışları üzerimdeydi. Ben pek de ödül sayılmazdım.

Kral soğuk bir edayla, "Corvyn," diyerek selam verdi. Konuşması saçlarımı kıpırdattı ve ense derimin diken diken olmasına neden oldu. Kral, babamdan nefret ederdi. Aşağılar tavrı buz gibi bir esintiydi âdeta ve ürpermeme neden oldu, elinden kurtulmak için bir çabalama arzusu doğurdu. Rahatsızlığımı hissettirmiş olmalıyım ki Kral'ın atı kişnedi ve kıpırdanmaya başladı. Elimi yelesine koyup *sakin olmasını* söyledim. Beni anlamış görünüyordu.

"Kral Tiras. Bunun anlamı nedir?" Babamın sesi şaşırtıcı derecede sertti. Bana bakmıyordu.

"Sadakatiniz sorgulanıyor, Corvyn. Adamlarınız Kilmorda'ya hiç gelmediler. Lord Bin Dar üç yüz adam gönderdi. Lord Gaul iki yüz adam gönderdi. Lord Janda da en az o kadar gönderdi. Her beylikten, her bölgeden adam geldi. Kuzey sınırımızdaki saldırıya karşılık vermek için krallığımın her yerinden binlerce adam gönderildi. Ama Corvyn'dan hiç kimse gelmedi." Kral Tiras'ın ses tonu tuhaftı. Karşılıklı sohbet eder gibi. Kesinlikle ikna olmamıştım, huzursuzca kıpırdanırken ona sürtündüm. Etrafımdaki kolunu daha da sıktı.

"Adam gönderdim, Ekselansları. Yüzlerce adam," dedi babam kekeleyerek. Bu yalan babamın boynunda sarı bir halka, kendi yapımı olan bir ilmik oluşmasına neden oldu.

Kral Tiras yumuşak bir tonla, "Dikkatli olun, Corvyn," diye uyardı ve eldivenli elini göğsüme bastırdı. "Kızınızın kalbi elimin altında küt küt atıyor. Yalan söylediğinizi biliyor. Ben de biliyorum."

"Kızım hiçbir şey bilmiyor. O... saftır. Çocuk gibi. Annesi gözünün önünde öldürüldüğünden beri tek kelime etmedi. Karımı babanız öldürdü. Siz de şimdi kızımı mı öldüreceksiniz?"

Kral'ın arkamda kaskatı kesildiğini hissettim ve annemi hatırladığını fark ettim. Zihninden adının geçtiğini hissettim. *Meshara.* Bu ad sanki Kral onu itmiş gibi aniden yok oldu. Bir an oradaydı, sonra gitmişti.

Boojohni insanları kenara itip kalabalığı yara yara bacakların ve eteklerin arasından geçerek aniden ortaya çıktı. Kral'ın önündeki kaldırım taşlarına diz çöktüğünde yüreğim ağzıma geldi.

Nefes nefese, "Ben Leydi'nin hizmetkârıyım, Majesteleri," diye bağırdı. "Lütfen! Ona zarar vermeyin. Onun yerine beni alın."

Kral'ın muhafızları arasından bir kahkaha yükseldi ve kararlı bir ifadeyle başımı iki yana salladım. Boojohni itirazıma homurdanarak karşılık verdi ve talebini yineledi.

"Onun yerine beni alın!"

Kral gözlerini Boojohni'ye dikip, "Neden?" diye sordu. "Neden seni alayım?"

"Lord Corvyn'e en ufak bir sadakatim yok. Benim sadakatim Leydi'ye. Sadece ona."

Kjell, "Kralına sadık olmalısın, Trol," diye gürledi ve Boojohni tam bir teslimiyet içinde alnını toprağa değdirdi.

"Majestelerinin hizmetindeyim," dedi tevazu içinde. Yaşların gözlerime battığını hissettim. Benim için ne kadar korktuğu belliydi; ona olan sevgim başımı bir kez daha iki yana sallamama neden oldu.

Kral itirazımı fark ederek, "Leydin bunu yapmanı istemiyor," dedi.

Boojohni, "O, beni kendini düşündüğünden daha fazla düşünür," diye karşılık verdi.

Kral, "Cesaretine hayran kalsam da senin benim için bir değerin yok, Trol," dedi ve ardından, "seni hatırlıyorum," diye ekledi. Annemin adının havada bir kez daha titreştiğini hissettim, Kral'ın

zihninden yayılan, sadece benim duyabileceğim bir fısıltıydı. Bu yüzden ondan nefret etmek istedim ama aksine bana umut verdi.

Boojohni'nin bakışları benimkilerle buluştu; yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

"O zaman izin verin ben de onunla geleyim. Beni de alın," diye yalvardı.

Kral çok kısa bir süre sessiz kalıp düşündü. Birden, "Öyle olsun," diyerek razı geldi ve birliğinin arka tarafındaki birine seslendi.

"Jerick! Trol seninle gelecek."

Bir atlı öne çıkıp Boojohni'yi terkisine aldı. Boojohni, rahatlamayla endişe arasında ikiye bölünmüş görünüyordu. O güne dek midesi bulunmadan ata hiç binememişti. Bu seyahat küçük dostum için pek iyi geçmeyecekti. Kısa süre sonra atlının yanında koşacağını tahmin ediyordum.

"Kızınız düşman yenildikten sonra geri getirilecek, Corvyn. Ama ben ölürsem o da ölür."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ne ironik. Emindim ki Kral, annemin babamın başına bela olan lanetini bilse bana korkunç acılar çektirirdi.

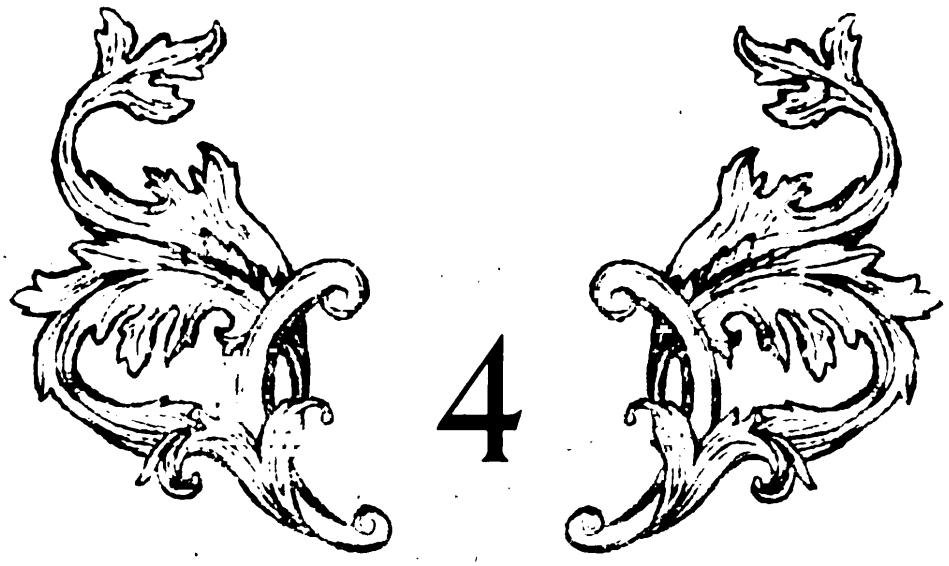
Babam bitkin bir sesle, "Bunların hiçbirine gerek yok, Majesteleri," diye karşı çıktı. "Size söz veriyorum." Sanki günlerinin sayılı olduğuna inanıyormuş gibi yüzü grimtırak bir renk almıştı.

Kral yumuşak bir tonla, "O zaman hem sözünüzü hem de kızınızı alıyorum," diye karşılık verdi. "Sırf sadakatinizin güvencesi olarak." Dizginleri tuttu ve Kjell kolunu kaldırarak geri çekilecekleri işaretini verdi.

"Kilmorda sınırında bir ordu bıraktım. Volgarları geri püskürttük. Şimdilik. Ama yardım için beş yüz adam göndermenizi bekliyorum."

Babam soluğu kesilmiş bir halde, "Beş yüz mü?" dedi.

"Daha fazlası da kabulüm. Volgarlar ne kadar erken bozguna uğratılırsa kızınız Corvyn'e o kadar erken döner. Her şey size bağlı, Lordum."

4

Jeru Kenti'ne doğru üç saat boyunca sabit hızla at sürdük ve ben, arkamdaki adama dokunmayı reddederek kaskatı ve dimdik oturdum. Atın kemikli sırtından kaçınmak mümkün değildi ve benim ağırlığımı umursamıyor görünse de sahibinin düşüncelerinden kaçan tek tük kelimeler onun da tam anlamıyla rahat olmadığını anlamamı sağlıyordu. Beni bir kez hızla çekip kendine yasladı ve bağırarak eğer gevşemezsem düşeceğimi söyledi.

Dişlerimi sıktım ve kalçamdaki acıyı, omurgamdan aşağıya inen yanma hissini umursamadan kaskatı durmaya devam ettim. Eğer tek kurtulma silahım inatsa onu kullanmaya devam edecektim. Tam tahmin ettiğim gibi Boojohni'nin midesi bir saat sonra bulanmaya başlamış ve aşağı inmesine izin verilmesi için yalvarmıştı. Jerick adındaki adam izin vermemişti. Çok hızlı ilerliyorduk ve Boojohni kilometrelerce durmadan koşan atların hızına yetişemezdi. Midesinde ne var ne yoksa çıkarmıştı ve şimdi oturduğu yerde bitkin bir hâlde inliyordu. Kusarken düşmesin diye Jerick'e bağlanmıştı ve Jerick de benim kadar sinirli görünüyordu.

Arkadaki gözcü Volgarların gökyüzünde olduğu uyarısında bulunduğunda karanlık çöküyordu. Askerlerden bir uğultu yükseldi

ve Kjell gözcüyle konuşmak için sıradan çıkarken Kral dur emri verdi. Kjell birkaç saniye içinde geri döndü.

"Kral Tiras! Volgarlar arkamızdan yaklaşıyor. Yüzlercesi," diye bağırdı.

Geniş bir açıklıktaydık, sağımızda ve solumuzda açık araziler, önümüzde ağaçlık bir alan vardı. Saklanmaya uygun tek yer orasıydı ve Kral adamlarına ağaçlara doğru gitmelerini emretti. Bana da sıkı tutunma talimatı verildi ve talimata uyarak güvenliğim için soylu hanımefendi oturuşumu bırakıp sol bacağımı atın üzerinden geçirdim ve parmaklarımı yelesine dolayıp atın boynuna dümdüz uzandım. Kral'ın sırtımdan bastırdığını hissettim; eldivenli elleriyle dizginleri sımsıkı tutup eğilerek bana ve ata yaslandı ve hızlı koşması için dehledi. Gözlerimiz ağaç kümelerine kilitlenmiş hâlde açıklığı uçarcasına geçti. Kızıllığın cazibesine karşı koyamayarak başımı kaldırıp göğe baktım. Ne geldiğini görmek istiyordum.

Onları görmeden önce seslerini duydum.

Atlar çığlık atar. Bunu asla kabul etmeseler de erkekler de. Ama insanla martı melezi olan Volgarlar acı acı bağırıyorlardı, sesleri on kat fazla çıkıyordu ve bu kulak tırmalayıcı, sağır edici bir sesti. Az kalsın her şeyi göze alıp kulaklarımı kapatacaktım.

Sonra yeryüzüyle gökyüzü arasında hiç ayrım, hiç mesafe kalmadı ve kuşadamlar alçalıp kıvrık pençeleri ve güçlü bacaklarıyla askerleri atlarından çekip aldılar. Hızla dimdik yükselip havada sallanan avlarını ölümlerine düşmek üzere bıraktılar.

Kral Tiras beni de çekerek atından indi ve beni arkasına alıp kılıcını lime lime kanatlı, sivri kulaklı ve kuru ot rengi tenli bir kuşadama savurdu. Beni devasa çamların alçak dallarının altına itti, sırtım ağacın gövdesine çarptı ve Kral halihazırda kan içindeki kılıcıyla yeniden saldırıya geçti. Ölüler yığınlar hâlinde düşerken tek yapabildiğim izlemekti. Artık binicisiz olan atlar kişnedi, şaha kalktı ve yere düşmüş bir askeri ayaklarıyla ezip panik içinde arbededen kaçtılar.

Dalların, insanların ve yaratıkların arasından Boojohni'nin

bana doğru koştuğunu gördüm, bacakları kasılıyordu, gözleri korku içinde kocaman açılmıştı. Üstüne bir gölge çullandı ve geniş pençeleriyle onu alıp gitmek için alçaldı.

Bir an bile düşünmedim. Sadece koştum, ezilmiş bir askerin kocaman kılıcının kabzasını kapıp tek dostuma doğru hızla koştum. Boojohni, Volgar'ın pençeleri onu ceketinden tutup yukarı çektiğinde sırtı kamburlaşmış hâlde korku içinde çığlık attı ve kurtulmaya çalıştı. Zamanında yetişemedim, yükselmesini izlemek dışında hiçbir şey yapamadım. Kılıç kollarımda sallanıyordu, taşıyamayacağım kadar ağır, savuramayacağım kadar hantaldı.

Bırak onu! Beynim çığlık çığlığa bağırdı, donuk sesim boğazıma takılıp kaldı.

BIRAK ONU!

Kuşadam yolun yarısında durdu, gözleri benimkilere kilitlendi, pençeleri azar işitmiş bir çocuk gibi birden açıldı ve Boojohni onun elinden kurtulup karmakarışık bir yığın hâlinde yere düştü. Toprağa değer değmez yeniden ayağa kalkıp adımı haykırarak koşmaya başladı. Kuşadam sanki uçmayı unutmuş gibi sersemlemiş hâlde geri çekildi. Göğsüne bir ok saplandı ve döne döne yere düşüp öldü.

Boojohni kolumdan tutup, "Koş!" diye bağırdı. İşe yaramaz kılıca hâlâ sımsıkı yapışmıştım, bırakmak istemiyordum. Yakınımızda başka bir kuşadam alçaldı, pençelerini Kjell'e geçirdi. Kjell kılıcını başını üstünde iki elle sallayıp kanatlı yaratığın kalbine soktu. Kuşadam öfke dolu bir çığlık attı ve uçmaya çalışarak Kjell'in ayaklarını yerden kesti ama silahşor kılıcını döndürdü ve ikisi birlikte kan ve gri tüylere bulanmış hâlde yere çakıldılar. Kjell ölmek üzere olan yaratığın altından dönerek çıkıp kılıcını onun titreşen göğsünden hızla çekti ve savaşmaya devam etmek için sendeleyerek ayağa kalktı.

Sayıları çok fazlaydı. Boojohni bağıra çağıra çaresizce uyarırken kılıcı hâlâ sürükleyerek öne çıktım. Kılıcı iki elimle sıkıca tutup korku içinde kendi etrafımda döndüm. Hızım ve tam anlamıyla

şansım sayesinde bir Volgar'ı daha öldürdüm, insan göğsüne fazlasıyla benzeyen göğüsteki kan parlak yeşildi. Volgar yalpaladı ve yere devrildi, ölürken kanatları seğirdi. Neden olduğum açık yarayı görünce kustum ve korkunç yaratıklara geri çekilmeleri için zihnen yalvardım. Onlardan nefret ediyordum ama kan dökmekten daha çok nefret ediyordum.

Uçun. Gidin. Gelmeye devam eden kuşadamlara teşvik etmeye çalıştım. *Gidin. Hemen gidin. Yaşayın.*

Birkaç kanadın sanki yalvarışlarımı dikkate almış gibi göğe yükseldiğini gördüm.

Boojohni beni öne doğru çekerek, "Lark! Koş!" diye zorladı.

Kendimi, Kral Tiras'ın durmamı emrettiği dalların altına attım ve sürüler hâlindeki Volgarlara, pençeli ayaklar ve ellere, sivri boynuzlara, insan gövdesinden çıkan jilet kadar keskin kanatlara baktım. Kral Tiras'la Kjell hepsinin ortasında sırt sırta duruyor, kılıçlar savruluyor, bir sürü canavar etraflarını kuşatıyordu. İkisi de ne duraksadı ne de tereddüt etti ama giysileri kan içindeydi ve ayaklarının dibinde terk edilmiş kuklalar gibi sağa sola dağılmış bir sürü ölü muhafız yatıyordu.

Hepimiz ölecektik.

Bu feci düşünceden korkarak onu zihnimden uzaklaştırıp beni ele geçirmesini engelledim ve uçan sürüden yayılan sese döndüm.

Ölmeden uçup gidin.

Ölmeden uçup gidin.

Ölmeden uçup gidin.

Dinlemiyorlardı. Çok korkuyordum. Korkum kelimeleri titretiyor ve onları serbest bırakmama fırsat vermeden bozuyordu. Başka bir askerin yere düşüşünü ve Kral Tiras'ın kılıcını bir Volgar'ın karnının dibine kadar sokuşunu izledim. Kral kılıcını çıkarana kadar yerini iki Volgar daha aldı. Muhafızlarından biri kendini Kral'ın önüne attı ama hızla yok edildi. Dehşeti ve kesin yenilgiyi görmemek için gözlerimi kapattım.

Ölmeden uçun gidin.

Ölmeden uçun gidin.

Ölmeden uçun gidin.

Bu kelimelerin kapalı gözlerimin ardındaki karanlık boşluğu doldurup beni titreterek ve kulaklarımı patlatarak kafamın içinde haykırmasını sağladım. Boojohni'nin bağırdığını duydum ama gözlerimi açmadım. Cesaret edemedim.

Sonra sanki bir kuyuya düşmüş ve sırf yardım çağırabilmek için sonunda kendi sesimi bulmuşum gibi yankılanan düşüncelerim dışında hiçbir şey duyamaz oldum.

Ölmeden önce uçun gidin. Ölmeden önce uçun gidin. Ölmeden önce uçun gidin.

Ölmeden önce.

Ölmeden.

Öl.

Yüzüme birden yakıcı ve keskin bir acı yayıldı. Kafatasımın içinde çınlayan kelimeler gözlerimin arasında hafif bir ağrı ve ağzımın içinde metalik bir tat bırakarak azaldı ve yok oldu. Boojohni'nin sakalı burnumu gıdıkladı ve ekşi nefesi kaşlarımı âdeta alazladı. Temiz hava almak için başımı diğer tarafa çevirdim ve gözkapaklarımı açılmaya zorladım, elim sızlayan yanağıma gitti. Biri bana tokat atmıştı. Sert bir tokat.

Boojohni sevinçle, "Kendine geldi. Kendine geldi," dedi, o kadar rahatlamıştı ki kıkır kıkır gülüyordu. Ona dik dik baktım, savaş bütün şiddetiyle devam ederken karanlığın çöktüğünü fark ettim. Elbette kendime gelmiştim. Boojohni doğrulmama yardım etti ve aramızda nefes alabileceğim bir mesafe bıraktı. Bir ara beni ağaçların altından geçirmiş olmalıydı. Yalpaladım ve bir el beni düz tutmak için hızla uzandı. Tepemde diz çökmüş olan Kral Tiras'ın siyah gözlerini gördüm. Kocaman dolunay ışığında bile kan içinde olduğu belliydi ama yaralanmamış görünüyordu. Adamlarının yarısından fazlası için aynı şey söylenemezdi. Volgarların cesetleri, Kral'ın ölmüş ve ölmek üzere olan muhafızlarıyla iç içe geçmişti.

"Gittiler, Lark," dedi Boojohni. "Canavarlar gitti. Aniden geri çekildiler."

Kral ayağa kalktı ve arkasını dönüp daha büyük sorunlarla uğraşmak için yanımdan ayrıldı. Hâlâ ayakta olanlar kuşadamların cesetlerini üst üste yığıyor, kendi yaralı ve ölüleriyle ilgileniyordu. Aldığım her nefeste içime kan ve ölüm kokusu çekiyordum ama elimden gelen yardımı yapmaya kararlı bir şekilde ben de ayağa kalktım.

"Ölüler için adam göndereceğiz," diye emretti Kral, "ama şimdi hâlâ yapabiliyorken buradan ayrılıyoruz. Volgarların geri dönmesini beklercesine gözlerini göğe çevirdi. "Hepimizi öldürebilirler. Geri çekilmeleri herhangi bir anlam ifade etmiyor."

Kjell hayal kırıklığı içinde, "Atlar kaçtı," dedi. "Yürüyemeyecek durumda olan yaralılarımız var."

Titreyen bacaklarla üç adım attım ve Kral'ın kolunu çekiştirdim. Ağaçların arasını işaret ettim.

Siyah kaşlarından birini kaldırdı. Elimle kaçan bir at anlatmaya çalıştım ve yardım etmesi için Boojohni'ye baktım.

Boojohni çekinerek, "Leydi Corvyn'in hayvanlarla arası iyidir, Majesteleri," dedi.

Kral bitkin bir tonla, "Hiç hayvan kalmadı, Leydim," diye cevap verdi. Yere yığılmış bir muhafızın nabzını kontrol etmek için çömeldi. Adamın öldüğünü söyleyebilirdim ona. Ruhu, onu suskun ve cansız bırakarak uçmuştu.

Bir kez daha ağaçları işaret ettim. Atların korkusunu hissettim ve onları geri çağırdım. Atlar hassas hayvanlardı. Duyguları karanlıkta parıldayan büyük fenerlere benzerdi. Korku içinde kaçmışlardı ama çaresizliğin gürültülü ve kırmızı akarsuyunu arkalarında bırakıp birbirlerinden ayrılmamışlardı. Uzakta değillerdi.

Boojohni, "Eğer Leydi Corvyn atlar o yöne gitti diyorsa o yöne gitmiştir," dedi lafı dolandırmadan. Havayı kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Kendimizle bu yer arasına biraz mesafe koyarsak onların kokusunu alabileceğim."

Kjell, "Hiçbir yere gidemeyiz. Bu adamları ne burada bırakabiliriz ne de taşıyabiliriz," diye karşı çıktı.

Kral bakışlarını benden ayırmadan başını salladı.

"Yakındalar mı?" diye sordu.

Evet dercesine başımı salladım. Kısa süre sonra geleceklerdi. Korkularının azaldığını ve kalp atışlarının yavaşladığını hissedebiliyordum. Eve gitmek istiyorlardı. *Ev. Ev. Ev.*

Kral sakin bir tonla, "Bana göster," diyerek elini koluma doladı. Boojohni arkamızdan koşmaya başladı ve Kral, Kjell'in onunla gitme teklifini geri çevirmiş olmasına rağmen Boojohni'ye itiraz etmedi.

Kjell, "Tek başına gidemezsin, Tiras," diyerek karşı çıktı. Bu iki adam arasındaki yakınlık dikkatimi çekmişti. Diğer muhafızların aksine Kjell, Kral'a adıyla hitap ediyor ve ne düşündüğünü söylemekten çekinmiyordu.

"Uzaklaşmayacağım, Kjell. Hem fazla kalmayacağız. Sen nöbet tut."

Sessizce yürüdük. Kral kolumu sımsıkı kavramış ve beni kendine yakın tutuyor olsa da öncülük etmeme izin veriyordu tuhaf bir biçimde. Kolumu tuttuğu için minnettardım; pelte gibi olmuş bacaklarım ve çınlayan kulaklarım yüzünden her adımımda düşecek gibiydim.

Birinin boşlukları doldurmasını, gözlerimin ne kadar süre kapalı kaldığını, ben kelimelerimi kullanmaya çabalarken kaç kişinin öldüğünü söylemesini istiyordum. Volgarların geri çekilmesinin sağlayan ben miyim diye merak ettim, sonra bu özlem dolu düşüncem karşısında kendimi aptal ve önemsiz hissettim. Diğerleri savaşırken ben sadece gözlerimi kapamış ve dilemiştim. Bir zamanlar bir kuklayı uçurmuştum ama Volgarlar? Hayır. Bu mümkün değildi.

Sendeledim ve Kral'ın tutuşu sıkılaştı.

"Gezinmeye vaktimiz yok," diye mırıldandı. Ses tonu sert değildi ama sabırsızlığını, endişesini ve kuşkusunu hissedebiliyorum. Kuşku yeniden sendelememe neden oldu.

Durdum ve kolumu çektim. Kral'ın kelimeleri çok yüksek sesliydi ve atları hissedemiyordum. Karşı çıkmadan beni bıraktı ve Boojohni küçük burnunu kaldırıp havayı kokladı. Bir kez daha kokladı ve sevinçle kıkırdadı.

"Oradalar." Tam karşımızı işaret etti. Hiçbir şey göremedim ama onları duyabildim. Onları hissettim.

Ev. Ev. Ev.

Kral keskin bir ıslık çaldı ve bir dal, ardından bir dal daha çatırdayıp bakışlarımızı yön değiştiren, değişen ve sonunda dörtnala bize koşan atlara dönüşen karanlık gölgelere çektiğinde kuşkusu duyulabilir bir patlamayla dağıldı.

Kral yaklaşan atları sayarak, "Hepsi burada," diye fısıldadı. Kral'ın siyah atı liderliğinde üç düzine at ve arkaya yakın bir yerde babamın boz atı. Ahırlarımızdan alınmış olan boz at.

Kral atını, "Shindoh," diye selamlayıp elini uzattı. Koca hayvan minnet dolu bir ifadeyle burnunu Kral'ın avucuna sürttü. *Ev.*

Kraldan uzaklaşıp boz atın yanına gittim ve elimi uzatarak onu selamladım. Kişneyip kadifemsi burnuyla dokunduğunda kollarımı boynuna dolayıp yanağımı ona sürttüm. Sonra arkamı döndüm ve Kral'ı beni izlerken buldum. Boz atı da yönlendirerek ona doğru yürüdüm ve yanına vardığımda yumruğumla göğsüme vurdum.

Benim.

Boojohni, "Boz at, Lord Corvyn'in şatosundan alınan ata benziyor, Majesteleri," diye açıkladı. Onun aynı at olduğundan adı gibi emindi ama tedbirli davranacak kadar akıllıydı.

Tiras dudaklarında alaycı bir tebessümle, "Belki babanın gönderdiği askerlerden birine aittir, sence de öyle değil mi?" diye cevap verdi. "İki gün önce Kilmorda yakınında bulduk onu."

Boojohni hemen hiç itiraz etmeksizin, "Öyle olmalı, Ekselansları," dedi. Ben sadece başımla onaylayabildim.

Kral, "Baban sorumluluklarını yerine getirdiğinde boz ata binip evinize dönebilirsin," diye mırıldandı ve boz at bile güldü.

5

Her adam için bir at vardı, ölen ve can çekişenler için bile ama ben hâlâ Kral'la aynı ata biniyordum. Ölenler atlarına bağlandı ve karanlık gitgide yoğunlaşırken Degn'in verimli, yeşil vadilerine inip yeniden yola koyulduk. Eğer Volgarlar geri dönmezse şafak sökerken Kral'ın sarayına ulaşacaktık.

Yorgunlukla elimden geldiğince mücadele ettim ama bacaklarım titriyor, başım düşüyordu. Yalpalayınca Kral küfretti ve beni gerisingeri çekip kirli zırhına yaslayarak kalçamı iri bacaklarının arasına sıkıştırdı. Ona yaslanıp uyumamaya çabalıyordum ama işe yaramıyordu ve Kral bir kez daha küfredip saçımdan sertçe çekince teslimiyetle başımı eğdim.

"İnatçı kadın. Uyu."

Başımı çevirip omuzuna koyarken ona lanet okuyup biraz uyukladım. Ama yaralıların iniltileri azaldığında ve güneş doğuya uzanan Jeruvian Tepeleri'ne yavaş yavaş yayılmaya başladığında uykulu gözlerimi açtım, öngörülemeyen bir gelecek boyunca evim olacak kubbeli saray karşımda yükseliyordu. Kara surlar, siperler ve göz alabildiğine uzanan bir duvar şafak ışığında parıldıyordu; koyu renk taş Jeruvian cevheri ve batıya uzanan kadim deniz yatağında dizili değerli sedefle kaplıydı. Corvyn kadınları bu taşları

kulaklarına ya da boyunlarına takardı. Çok güzel mücevher yapılan siyah pırıltılı bir taştı bu. Görünen o ki Jeru Kenti'nde bu taştan o kadar çok vardı ki duvar yapıyorlardı.

Kral, "Jeru'ya hoş geldiniz, Leydi Corvyn," diye mırıldandı ve gurur gözeneklerinden parfüm gibi yayıldı. Ondan uzaklaşıp kokusunu içime çekmemek için elimden geleni yaptım. Şehrinin güzelliği, Kral'ın kendisi aklımı karıştırıyordu. Sırtımın dimdik duruşunu, çenemin isyankâr eğimini fark ettiğinden kuşkuluydum; ettiyse de umursamamıştı. Evine dönmüş olmasının huzuru atlarınkiyle eşti ve sanki bir çan kulesinde kısılıp kalmışız gibi çevresine aksediyordu.

Duvara yaklaştığımızda bir trompet çalındı ve heybetli kapı hiç sorun çıkarmadan aşağı inerek bizi karşıladı. Şafak henüz sökmüştü ama şehir uyanıktı ve duvarın arkasındaki muhafızlardan karşılama bağrışları yükseldi.

"Kralımız çok yaşa!"

"Kral Tiras geri döndü!"

Kral, "Yaralı ve ölülerimiz var," diye seslendi, yorgunluktan sesi boğuktu. "Önce onlarla ilgilenin. Ve ailelerine haber verin."

Yorgun atlarından inebilen muhafızlar inemeyenlere yardım etti. Kjell ve Kral Tiras geniş caddede ilerlemeye devam edip kapıların ardında gözüme çarpan kuleli saraya çıkan, iki yanında sıra sıra ağaçların ve muhafızların olduğu bayırı tırmandı. Girişe yaklaştığımızda Kral Tiras atını döndürüp hiçbir uyarıda bulunmadan beni arkasından indirdi. Bacaklarım su gibiydi, altımda âdeta bir gölcük oluşturdular. Kral beni tekrar çekerek büyük bir utanç duymama neden oldu ve avludan, yere kadar yapılan reveranslar ve yüksek sesli selamlamaların arasından, onun için açılan saray kapılarından, geniş bir girişten ve sonunda o güne dek gördüğüm en devasa mutfağa çıkan uzun bir koridordan geçirdi. Yine hiç uyarmadan bir mutfak taburesine oturttu ve koşarak her köşeden çıkan hizmetçilere emirler yağdırmaya başladı.

"Karnını doyurun. Yıkayın. Yatırın."

Tertemiz, siyah elbise giymiş bir kadın öne çıkıp reverans yaptı. Huşu ve hayranlık içinde kıkırdayarak Kral'ı izleyen hizmetçilerden daha yaşlı ve yetkili görünüyordu.

Bana hem küçümseme hem de merakla bakarak, "Emredersiniz, Majesteleri. Eve hoş geldiniz, Efendim," dedi yumuşak bir tonla. Derisi yüzülmüş bir sıçana benzediğimden kuşkum yoktu.

Kral emirlerinin dikkate alınıp alınmadığını anlamak için arkasına bile bakmadan çıkarken, "Ve onu kuzey kulesine kapatın," diye ekledi.

Mutfakta tadını çıkaramayacak kadar yorgun olduğum bir yemek yedikten sonra kuzey kulesine, eğer küvetimdeki gül yaprakları ve ipek çarşaflar üzerinde uyumak benim için önemli olsaydı mahkûm olmanın bir keyif olacağı kadar görkemli bir odaya götürüldüm. Ama değildi. Üşümeyeceğim, rahatsız olmayacağım, aç ve çıplak kalmayacağım için minnettardım ama o kadar; Boojohni'yi özlüyor, onun iyi olduğu haberlerini almak için yanıp tutuşuyordum. Evimin yakınındaki ormanın ve babamın şatosundaki odamın yokluğunu hissediyordum. Tekrar geri dönüp dönemeyeceğimi bile bilmiyordum.

Açık pencereler ardındaki gün çok soğuk olmamasına rağmen gürül gürül yanan bir ateşin karşısında yıkanıp kurulandım. Sanki Corvyn'den getirilen rehine değil de kraliyet ailesinden biriymişim gibi saçıma lavanta yağı sürüldü, tenime lavanta yağıyla masaj yapıldı. Bana üç kadın hizmet ediyordu ve basit sorularına sessizliğimle karşılık verilince aralarında bakışıp konuşmaktan vazgeçtiler.

İçlerinden biri, "Duyabiliyor musunuz, Leydim?" diye sordu, ses tonu sertti. Sessiz kalarak onları küçümsediğimi düşünüyorlardı.

Başımla onayladım.

"Bizi anlıyor musunuz?"

Tekrar başımla onayladım.

Ters bir tonla, "Konuşabiliyor musunuz?" dedi.

Başımı iki yana salladım, hayır.

Kadın hafif üzgün görünme nezaketini gösterdi ve diğer iki nedime ise şaşkınlık içinde dillerini şaklattılar. Üçü içinde en genç olan, "Jeru dilini mi konuşamıyorsunuz yoksa hiç mi konuşamıyorsunuz?" diye sordu merakla. Başımı yeniden iki yana salladım. Bu, iki farklı cevabı olan iki soruydu. Ama boğazıma dokunduğumda anlamış göründüler.

Üzüntü ifade eden kelimeler mırıldandılar ve hastalığımı benimle olmasa da birbirleriyle konuşmak için yanıp tutuştuklarını fark ettim. Saray ahalisi bir süre beni konuşacak, sonra tamamen unutacaktı. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardı. Sessizlik, görünmezliğin yakın akrabasıydı.

Nihayet beni yalnız bırakıp onlara verilen emir doğrultusunda ağır kapıyı üstüme kilitlemelerinden sonra beyaz tülle süslenmiş koca yatağa çıktım ve yumuşacık örtünün altına girip yeniden Boojohni'yi düşünmeye başladım. Sıcak bir yemek ve dinlenecek bir yer verilmesi şöyle dursun, ona ikinci kez bakıldığından bile kuşkuluydum. Ama uykuya yenik düşmeden önceki son düşündüğüm sadık trolüm değil, Jeru'ya hükmeden genç kraldı. Beklediğim gibi değildi.

Üç gün boyunca çalışanlar dışında kimseyi görmedim. Karnım doyuruldu. Yıkandım. Güzel elbiseler giydirildim. Kimse benimle konuşmadı, göz temasında bile bulunmadı ve ben ağır kapılar arasında kilitli kaldım. Zamanımın çoğunu şehre nazır büyük balkonda geçiriyordum. O kadar yüksek bir kulede tutuluyordum ki aşağıdaki insanlar minik kuklalar gibiydi; ulaşamayacağım kadar uzaktaki renk, enerji ve hayat parıltısıydılar sadece. Aşağıya inmenin bir yolunu bulmayı düşündüm ama sarayın etrafına konuşlandırılmış bir sürü muhafız vardı ve saray duvarlarına tutunarak aşağı inebileceğimi sanmıyordum, buna rağmen dikkatle inceleyip ihtimalleri araştırdım.

Tuhaf mahkûmiyetimin üçüncü gecesinde örtüler üzerimden çekildi ve gözü dönmüş Kjell tarafından sürüklenerek yataktan

çıkarıldım. Kjell neden öyle davrandığını açıklamadı ya da nereye gittiğimi söylemedi ama tutuşu sert, yüz ifadesi gergindi. Beni hızla boş koridorlardan ve alev alev yanan duvar şamdanlarıyla aydınlatılmış döner merdivenlerden geçirdi; aklıma karanlık zindanları ve işkence gören ruhları getiren kocaman, metal bir kapının önünde durdu. Buz gibi taş zemindeki ayak parmaklarım kıvrıldı ve dişlerim takırdamaya başladı. Kjell kapıyı ağır bir anahtar demeti içindeki anahtarla açıp beni içeri iterken dişlerimi inatla sıkıp korkumu belli etmeyi reddettim.

"Ona yardım et," diye emretti kısa ve öz bir biçimde. "Ona yardım edersen ben de sana yardım ederim."

Aklım karışmış bir hâlde gözlerimi ona diktim ama başka hiçbir şey söylemeden aramızdaki kapıyı kapatıp beni içeri kilitledi. Halihazırda öyle olduğunu bildiğim şeyi kontrol etmek için kapı koluna asıldım ve uzaklaşan, sonra duran ayak seslerini dinledim. Kjell fazla uzaklaşmamıştı. Çaresizliği âdeta duyulabiliyordu, sanki orada dikilmiş bağırarak endişelerini dile getiriyordu ve sesi koridorlarda yankılanıyordu.

Ama gölgeli köşeden bağıran Kjell değildi. Kral'dı.

"Sana git dedim, Kjell. Defol!"

Zemine sabitlenmiş ve üzerinde hafif, dokunulmamış yemekler olan ağır, metal masadan ilerisini göremediğimden öne doğru birkaç adım attım. Aniden kuruyan boğazımı temizlememe neden olan burgonya şarabı dolu bir kadeh. Burada da duvarlara sıralanmış şamdanlar vardı ama sadece biri yanıyor ve titreşen alev dans eden hayaletler yaratıyor, tenimde uyarı fısıltılarına neden oluyordu. Yemek bir krala uygundu ama burası onun yaşam alanı değildi. Bu barizdi. Mahkûmların tutulduğu türde bir odaydı, şehre gelirken kapatılacağımı hayal ettiğim türde bir odaydı.

Kral, "Kjell? Seni alçak herif. Beni rahat bırak!" diye bağırdı, varlığımı sezdiği barizdi ama beni göremiyordu. Masanın etrafından sürünerek ilerleyip sürgülerin, kelepçelerin ve bir süredir orada olduğu belli olan ağır bir zincirin takılı olduğu yarım duvarı geçtim.

Kral, "Kjell, seni öldüreceğim," diye gürledi.

Ama anlaşılan Kjell ona inanmadı, belki de amacı ikimizin de ölmesiydi.

Kral'da bulaşıcı bir hastalık olup olmadığını, onun işini bitirirken benim de işimi bitirecek ölümcül bir hastalığa yakalanıp yakalanmadığını merak ettim. Kjell'in neden ona yardım edebileceğimi düşündüğünü bilmiyordum.

Bir süre arkam ona dönük durdum; ne yapacağımı bilmiyor, yanına gitmeye cesaret edemiyordum. Bağırmaktan vazgeçmişti ama içinde bulunduğu zor durumdan dolayı hızlı hızlı nefes aldığını duyabiliyordum. Onun için üzülmek istemiyordum. Ona merhamet etmek istemiyordum. Bunu hak etmiyordu. Ama zar zor nefes alışı ve bariz ıstırabı karşısında huzursuz oldum. Ormandaki kartalın sessiz acı çekişini hatırlattı bana.

Bir kuşa merhamet etmiştim, bir insana da azıcık da olsa elbette merhamet gösterebilirdim, nefret etmek istediğim birine bile. Kapıya arkamı dönüp temkinli adımlarla ona doğru yürüdüm. Gözlerini kaldırdı –siyah, yaralı ve neredeyse yalvaran bakışlarını– ama bu kez ne bağırdı ne de gitmemi söyledi. Belki de yapamadı. O kadar güçlü titriyordu ki zemine sürtünen zincir tıngırdıyordu.

Yanına diz çöktüm, o kadar yakındım ki bana kolayca zarar verebilirdi. Neresinin ağrıdığını ya da ne sıkıntısı olduğunu soramadım. Ellerimi düğmeleri açık gömleğinin içine kaydırıp rahatlamasına yardım edebileceğimi umarak göğsüne bastırdım sadece. Kuşta işe yaramıştı. Teni sıcak ve pürüzsüzdü ama bu temas ikimizin de irkilmesine neden oldu. Kartalda yaptığım gibi gözlerimi kapattım.

Rahatla.

Tıslarcasına nefes verdi. Daha da odaklandım.

Sakinleş.

"Ne yapıyorsun bana?" diye fısıldadı.

Nefes al. Şifa bul. Uyu.

Nefes al, şifa bul, uyu.

Nefes al, şifa bul, uyu.

Bu telkini arka arkaya tekrarladım ve Kral ellerimin altında hareketsizleşti, ne beni itip uzaklaştırdı ne de gitmemi emretti. Kelimeleri yapabildiğim kadar güçlü dışarı itiyordum ve ben daha güçlü ittikçe onun nefesi daha da düzene girdi.

"İyileştiren misin?" diye sordu bir kez daha ama sesi güçsüzdü, dermansızlık yüzünden uzun ve yavaş sorulmuş bir soruydu bu. Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak oldu. Şifa vermiyordum. Söylüyordum. Telkin ediyordum. Vücuduna ağrıyı serbest bırakmasını, acıyı uyuşturmasını emrediyordum. Kendi kendini iyileştirmesini. Bunu kafamda kurup kurmadığım ve kelimelerin gerçekten ellerimden sızıp sızmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerimi açmadım ve avuçlarımı onun küt küt atan kalbine bastırdım.

"Sen bir cadısın," diye inledi ama ellerime abandı. Başarma dürtüsü hissettim ve odağımı daha da daralttım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama onun titremesi hafifledi, benimki başladı ve gücümün tükenmek üzere olduğunu hissederek durdum. Bunu daha önce de yapmıştım ve tıpkı ormanda yaptığım gibi kendimi tamamen boşalttım. Ama bu kez çöküşü hissettim.

Başımın Kral'ın omzuna düşmesini zor engelledim. Gözlerimi açmaya çalıştım ve ellerimi teninden çektim ama hiçbir şeyim, uzaklaşmak için hiç gücüm kalmamıştı. Gözkapaklarıma tonlarca ağırlık çökmüştü, kollarım en az bir ton ağırlığındaydı. Ona doğru eğildim, kendimi durduracak gücüm yoktu. Sonrasında yerde yatıyordum, yüzümü yasladığım serin taşlar mümkün olamayacak kadar yumuşaktı. Ellerimin Kral'ın vücudundan indiğini hissettim ve karanlık beni tüketerek bütün bilincimi yok etti.

6

Kendime geldiğimde öğle vaktiydi ve kuledeki odamda başımın altında bir yastık, omuzlarıma kadar örtülmüş bir battaniyeyle yatağımda yatıyordum. Pencerelerden gün ışığı süzülüyordu ve midem yüksek sesle gurulduyordu. Zincire vurulmuş Kral'ın tuhaf bir rüya olup olmadığı düşüncesiyle aklım karışık bir hâlde doğrulup oturdum. Ayaklarımın altı kirliydi ve günün yarısını uyuyarak geçirmiştim. Hayır. Sarayın ücra köşesindeki bir odaya sürüklenmemişim ve zalim bir tanrıya sunulan, öfkeli bir ejderhaya kurban edilen bir bakireymişçesine içeri kilitlenmemişim gibi davranma güdüsüne direnerek başımı iki yana salladım.

Kral Tiras bir canavar gibi kükremiş olsa da canımı yakmamıştı. Acı içinde olan oydu. *O* neredeydi? Geceyi atlatabilmiş miydi? Beni... o mu kurtarmıştı? Bana cadı demişti ama dokunuşumu memnuniyetle karşılamıştı. Şimdi buradaydım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi odama geri dönmüştüm. Bu hiç mantıklı değildi.

Kapı kilidinde gıcırdayan anahtar sesiyle irkildim ve yataktan fırladım, ellerim içgüdüsel olarak sırtıma inen gür ve darmadağınık saçlarıma gitti. İçeri Kjell'in ve hatta belki de Kral'ın girmesini bekledim. Ama gelen telaşla içeri giren, her gün yemeklerimi getiren hizmetçiydi.

"Uyanmışsınız!" Sesinde hafif alaylı bir ton vardı ve düşüncelerinden *tembel kız* kelimeleri sızıyordu.

Başımla onayladım. Soracak çok sorum vardı ama iletişim kurmamın bir yolu yoktu.

"Kahvaltıyı saatler önce getirdim ve öylesine hareketsizdiniz ki uykunuzda öldüğünüzü sandım. Bütün gün hiçbir şey yapmamaktan yorulmuş olmalısınız. Yemeğinizi yiyin. Yıkanmanız için oda hizmetçileriyle su göndereceğim ama elinizi ve yüzünüzü yıkamanız için çanakta su yok." Yüzüme hiç bakmadan konuşuyordu, bakışlarını üzerime çekmek için ellerimi çırptım. Yazma hareketi yaptım, kız bana boş boş baktı. Israrla aynı hareketi tekrar yaptım ve kızın yüzü aydınlandı.

"Ha, kâğıt ve... mürekkep mi istiyorsunuz?"

Minnetle başımı sallayarak doğruladım.

Sanki isteğim onu huzursuz etmiş gibi kaşlarını çattı. "Sorayım."

Ne kadar fazla olduğundan şikâyet ederek sayfaları boş üç cilt defter, boyalar, mürekkep ve kömür kalemle geri döndüğünde çok mutlu oldum.

Bunları hak etmek için çok utanılacak bir şey yaptığımı ima eden alaycı bir tonla, "Kral'dan bir armağan," dedi. "Bu odada kaldığınız sürece istediğiniz her şeyin verilmesi için Bayan Lorena'ya talimat verdi."

Yeniden yalnız bırakılmadan önce sorularımı sormaya can atarak çabucak yıkandım. Saçım kurutulurken ve giydirilirken hızla Boojohni'yi andıran bir resim çizip bana hizmet eden asık suratlı hizmetçiye gösterdim. Hizmetçi işini bitirme sabırsızlığıyla nemli saçımı sert çekişlerle tarıyordu ama merakına yenik düşerek resmime baktı.

Omuz silkerek, "Bu adamı görmedim, Leydim," dedi. "Komik görünüşlü küçük bir adam. Jeru Kenti'nde artık pek trol görmüyoruz. Merhum Kral onların Bahşedilmişleri koruduğundan ve kanlarında bir parça sihir olduğundan emindi. Hepsini kovdu. Bence kurtulduk."

Çabucak açık renk saçlarının üzerinde bir taçla Kral Tiras'ın resmini çizdim. Benim yanımda hiç taç takmamıştı ama dört dörtlük bir benzerlik için zamanım yoktu ve kızın anlamasını istiyordum.

Sanki kafadan kontakmışım gibi bir tonla, "Kral Tiras mı?" dedi.

Belirgin bir biçimde başımı sallayarak onayladım.

Hizmetçi sinirli bir ifadeyle, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

Nerede olduğunu sorduğumu anlamasını umut ederek avuçlarımı dışarı doğru çevirdim.

"Bana bilgi vermez, Leydim!" dedi alay edercesine. "Ama onu sorduğunuzu muhakkak ileteceğim." İç çekip yemek tabaklarımı dengede tutmaya çalışarak ve "kendini beğenmiş leydi" ile ilgili bir şeyler mırıldanarak kapıya yöneldi.

Onu azarlayamadığım için mi yoksa ondan şikâyet edemeyeceğimi bilmekten keyif aldığı için mi kaba davrandığını merak ettim. Benim ne düşündüğümü kimse umursamazdı zaten. Yine de bir soru cevaplanmıştı. Kral ölmemişti.

Ertesi akşam kapımın kilidini açan ve odama izinsiz dalıp sadece sağ olduğunu değil, sağlığının da gayet iyi olduğunu kanıtlayan Kral'ın kendisiydi. Gelen materyallere hayran kalmış, bunca zoraki tecrit gününden sonra bir şeylerle meşgul olma hevesiyle gün boyu masada resim çizmiştim ve Kral içeri girdiğinde gelenin yemeye hiç istekli olmadığım yemeğimi getiren asık yüzlü hizmetçi olduğunu düşünerek bu izinsiz girişi umursamamıştım. Kral konuşmaya başlayana kadar başımı kaldırıp bakmadım, ses tonu yumuşaktı.

"Görüyorum ki barış hediyemi almışsın."

Meraklı ve en ufak korku ifadesi olmayan gözlerle ona bakarak ayağa kalktım. Üzerinde kaliteli, keten bir gömlek ve jilet gibi bir pantolon ile uzun çizmeler vardı. Üzerinden sağlık ve zindelik akıyor, onu hasta eden her neyse ondan kurtulmuş görünüyordu ve eğer şüphelenecek en ufak bir nedenim olsaydı akıl sağlığımı –ya

da en azından hafızamı– sorgulardım. Gür beyaz saçları bronz yüzünden geriye doğru taranmıştı ve hatta öncesinden daha uzun, daha iriyarı görünüyordu. Bunun sebebi, zindanda acıdan iki büklüm olmuş adamla çok az bir benzerlik taşıyarak tepemde dikiliyor olmasıydı belki de.

Yumuşak bir tonla, "Sende İyileştiren dokunuşu var," dedi. Sesinde tehditkâr bir ton yoktu, yine de savını inkâr edercesine başımı iki yana salladım. Ben bir İyileştiren değildim. Öyle olmakla suçlanmayacaktım.

"Otur." Eliyle az önce kalktığım sandalyeyi gösterdi ve karşısındaki sandalyeyi çekip bu konuda biraz daha konuşulacağını açıkça belli edercesine oturdu. Söyleneni yapıp sırtım dimdik, ellerim ağırbaşlı bir biçimde kucağımda birleşmiş hâlde oturdum. Dikkatle ona baktım, o da içten bir merakla karşılık verdi.

"Adın ne, Leydi Corvyn? İlk adın?"

Sabırsızca boğazıma dokundum. Cevap veremeyeceğimi biliyordu. Bunu unutmuş görünüyordu.

"Yaz o zaman." Boş bir kâğıdı bana doğru itti.

Yazma bilmediğimi belirtircesine başımı iki yana sallayıp omuz silktim.

"Yazma bilmiyor musun?" dedi inanamaz bir ifadeyle sesini yükselterek. "Seninle nasıl konuşacağım?"

Kulağımı çekiştirdim. Şu an yaptığı gibi benimle konuşabilirdi. Gayet iyi duyabiliyordum.

"Beni duyabildiğini biliyorum. Ama cevap veremiyorsun."

Yine omuz silktim.

Tedirgin olmuş bir ifadeyle, "Sana ne diye hitap edeceğim?" diye sordu. "Sonsuza dek Leydim diye hitap etmek istemiyorum."

Bir kömür kalem parçası ve az önce onun verdiği kâğıdı aldım ve hızla çizmeye başladım.

"Kuş mu?" Şaşırmıştı.

Başımla doğruladım ve kâğıda hafifçe vurup kendimi işaret ettim.

"Adını bir kuştan mı almışsın?"

Şevkle başımı sallayarak onayladım. Hangisi olduğunu anlayabilsin diye küçük kuşa birkaç ayrıntı ekledim.

"Tarlakuşu mu?"

Yine başımla onayladım.

"Lark mı? Bu bir isim değil," dedi, neredeyse benim adıma rencide olmuş gibi kibar bir karşı çıkışla.

Gözlerimi kaldırıp gözlerinin içine baktım çünkü *adım* buydu. Benim adım buydu.

Kızdığımı fark etmiş ve bundan keyif almış olmalıydı çünkü dudakları hafifçe seğirdi.

"Yazmayı neden bilmiyorsun? Bir asilzadenin kızısın. Okuma ve yazma bilmen gerekir. Neden kimse öğretmedi?"

Babamın kabataslak ama tanınabilir bir resmini çizdim. Daha önce onun resmini çizme alıştırması yapmıştım. Resme hafifçe vurdum. Tiras dikkatle resme baktı.

"Baban mı izin vermedi?"

Başımla doğruladım. Yeniden kâğıda dönüp kendimin zincirlenmiş bir görüntüsünü karaladım. Kömür kalemi masaya koydum.

Tiras tereddütlü bir tonla, "Mahkûm muydun?" diye tahmin yürüttü.

Verebileceğim en uygun cevap buydu ve Kral yeterince iyi anlamıştı. *Hâlâ* mahkûmdum. Sorusuna başımla onaylayarak cevap verdim ama etrafımı göstermek için kollarımı açarak küçümser bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdım.

Kafamın içindeki kelimeleri çekip almışçasına, "Hâlâ mahkûmsun," diye mırıldandı.

Gözlerinin içine bakıp doğru söylediğini ifade edercesine başımı eğdim.

"Ama artık *benim* mahkûmumsun. Babanın değil. Okuma öğrenmeni istiyorum. Yazma da." Dalgın bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

Kâğıdı kendime doğru çekip uzun süre önce bana öğretilen

harfleri yazmaya başladım. A, B, C, D ve Lark'ın L'si. L'yi bana köydeki yaşlı bir kadın öğretmiş ve ismimin bu harfle başladığını söylemişti. Babam bana ders verdiğini keşfetmiş ve kadına köy meydanında yirmi kez kırbaçlanma cezası vermişti. O günden sonra kimse bana bir şey öğretmeye kalkışmamıştı.

Kral gözlerini eğri büğrü harflerimden ayırmadan, "Bunları mı biliyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Kömür kalemi elimden aldı. Üzerinde başka bir çizgi olan düz bir çizgi çizdi. "Bu T harfi. Tiras'ın T'si." Birkaç harf daha yazıp üzerlerine hafifçe vurdu. "Tiras." Bir L harfi yazdı, ardından bir A ve onu tanımadığım şekiller takip etti. "Lark. Bu kelime Lark."

Gözlerimi ismimden alamıyordum. İsmim. Büyük bir saygı içinde parmağımla harfleri takip ettim.

"Kendi ismini çalış. Benim ismimi çalış. Yarın daha fazlasını öğretmek için geleceğim."

Gitmesini istemediğimden telaşla önüne geçtim. Şaşkınlık içinde bana baktı. Sol elini iki avucumun içine alıp onu masaya geri çektim. Eli sert, sıcak ve nasırlıydı; aklıma evimin yakınındaki ağaçların gelmesine neden oldu ama bu düşünceyi uzaklaştırıp kâğıdı gösterdim.

Şaşkın bir tonla, "Hepsini şimdi öğretemem," diye karşı çıktı.

Parmağımla yazdığım harflere hafifçe vurdum. A, B, C, D. Kömür kalemi aldım ve D'den sonraki boşluğu gösterdim. Bundan sonraki neydi? Tüm harfleri istiyordum. Tüm şekilleri. Tiras tekrar geldiğinde hepsini yazmak, hepsini çalışmak istiyordum.

"Bundan sonra ne geldiğini mi öğrenmek istiyorsun?"

Hevesle başımı sallayarak doğruladım.

Malzemelerimin arasından bir tüy kalem alıp dikkatle mürekkebe batırdı. Ardından temiz bir parşömen alıp A harfiyle başladı ve hem tanıdık hem de yasak görünen çizgiler, eğriler ve kavisli köşeler oluşturarak birkaç dakika devam etti. Sevinçle el çırptım, Tiras şaşkınlık içinde bana baktı, dudaklarının kenarında belli be-

lirsiz bir tebessüm oluştu. Tüy kalemi masaya koydu. Alıp yeniden ona vererek devam etmeye zorladım.

"Hepsini mi?"

Evet demek için başımı o kadar sert salladım ki çenem acıdı.

Bu kez sesli güldü ve bu, siyah gözlerinin kenarlarının kırışmasına, dudaklarının aşırı çekici ve sinir bozucu bir biçimde yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. Gözlerimi ona dikip kâğıda ısrarla hafifçe vurdum. Komik değildi... Komik *değildim.* İhtiyacı olan ve benden sökülüp alınan her kelime verilmişti ona. Onları geri istiyordum. Hepsini.

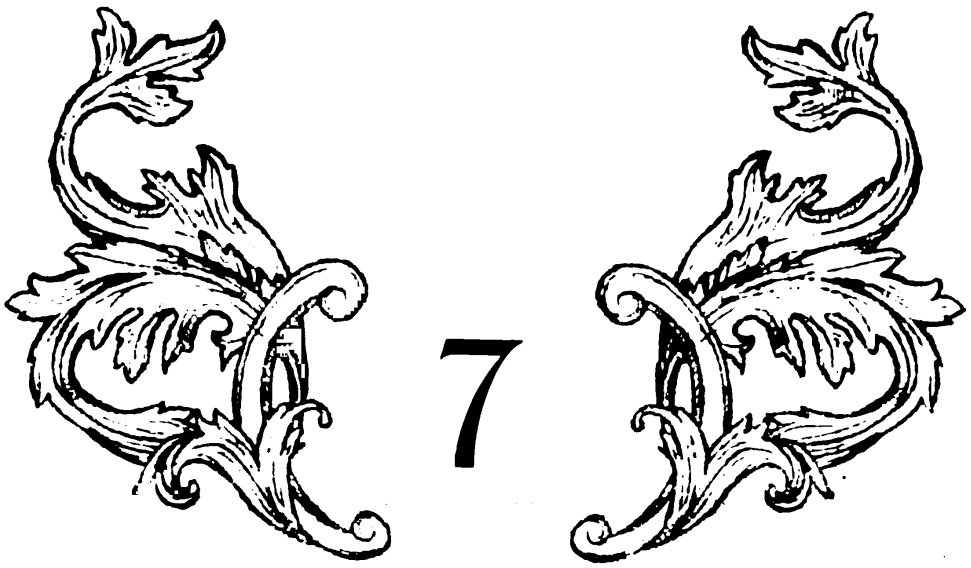
Gözlerinde bastırılmış bir keyif pırıltısı olsa da neredeyse uysalca tüy kalemi aldı. Her harfi güçlü çizgilerle oluşturarak birkaç dakika daha devam etti. Sırf yeniden geldiğinde bana gülebilmek için hiçbir anlamı olmayan sembollerle beni aptal yerine koymaya çalışmadığını ümit ediyordum.

İşi bitince kalemi masaya koydu ve mürekkebi kurutmak için üzerine mantar kapaklı küçük bir şişeden biraz kum tozu serpti. Sonra başını kaldırıp bana baktı.

"İşte alfabenin tüm harfleri. Dilimizdeki her kelime bu harflerden oluşur."

Güçlükle nefes alıyordum. Küt küt atan kalbimi sakinleştirmek için ellerimi göğsüme bastırdım ve ortaya çıkardığı güzelliğe baktım. Sonra gözlerimi kaldırdım, gülümseme sırası bendeydi. Kendimi tutamadım. Tutmak istemedim. Şaşkınlığımı ve damarlarımda dolanan heyecanı belli etmek istemedim. Ama kendimi tutamadım. Ona gülümsedim ve mutluluk gözyaşları dökmemek için kendime zor engel oldum.

Tiras sevincim karşısında âdeta afallamış görünüyordu, yavaşça ayağa kalktı. Beni tam olarak çözemiyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Başka hiçbir yorum yapmadan döndü ve odadan çıktı.

7

Kral gittikten sonra Boojohni'yi sormadığımı fark ettim. Kendimden utandım ve söylediği gibi geri dönmesini hevesle bekledim, böylece ona resimler çizebilir ve sorularımın cevaplarını isteyebilirdim. Ama dönmedi. Ne ertesi gün ne de ondan sonraki gün.

Benim için yazdığı harfleri dikkatle kopyalayarak çalışmaktan parmaklarım simsiyah oldu. Lark'taki ve Tiras'taki harfleri buldum ama onlara ne dendiğini bilmiyordum. Sadece birer şekildiler. Çizgiler. Hiçbir anlamı olmayan semboller. Ama bir planım vardı. Tiras geri döndüğünde ona odamdaki her eşyanın adını söyleterek ayrı ayrı kâğıtlara yazdıracaktım. Sandalye. Masa. Zemin. Yatak. Mum. Her kâğıdı olması gereken yere koyacak ve kelimeleri öğrenip her harfin, her hecenin sesini çözecektim.

Ama Tiras geri dönmedi.

Bildikleri kelimeleri yazmaları için hizmetçileri ikna etmeye çalıştım. Onlara Boojohni'nin resmini de gösterdim ama hepsi omuz silkip başlarını iki yana salladı. Fazla bir şey bilmiyorlardı ve ben de her geçen gün benden daha çok nefret eder görünen hizmetçiye güvenmiyordum. Diğerleri ona Greta diye hitap ediyordu ve kendisi kabul etmese de onun benden daha iyi okuma yazma bildiği

konusunda kuşkularım vardı. Ne zaman onunla iletişim kurmaya çalışsam beni itip paldır küldür uzaklaşıyordu. Bir de Kjell vardı.

Tiras'ın adımı nasıl yazacağımı göstermesinden dört gün sonra Kjell gece yarısı yeniden gelip tıpkı daha önceki gibi beni çekerek odamdan çıkardı. Bana yardım edeceği sözünün bir yalan olduğu ortaya çıkmış olsa da istekle ve hevesle onunla gittim. Bunu onun için yapmadım. Kral için de yapmadım, o da bana yalan söylemişti. Bana öğreteceği kelimeler için yaptım.

Kjell bu kez beni kalenin iç kısımlarına götürmedi. Benimkinin tam karşısında, başka bir kuleye gittik ve Kral'ın bunca zamandır bu kadar yakınımda olması beni şaşırttı. Acaba balkonumda dikilip onun geri dönmesini beklerken beni görmüş müydü? Ama Kjell beni iterek odaya sokup kapıyı sertçe kapattı ve üzerime kilitledi. Kendimi tamamen yalnız buldum.

Kral'ın yatağı dağınıktı, giysileri yere atılmıştı ama o gitmişti. Kapıyı yumruklamama rağmen Kjell geri dönmedi; ne neden burada olduğumu açıkladı ne de benden ne beklediğini. Balkona çıktığımda gecenin, tıpkı ormanda kartalı bulduğum gece olduğu gibi inanılmaz derecede aydınlık, ayın neredeyse yusyuvarlak olduğunu gördüm. Ama Jeru Kenti'nde kurtarılacak bir kuş yoktu. Hatta bir kral da. Hiç olmadığım kadar yalnızdım ve bu başlı başına cesaretti. Sabahlığımı bedenime sardım ve zengin döşenmiş odaya geri döndüm.

Raflarda kitaplar vardı, birkaçı da benim odamdakinden çok farklı olmayan masanın üzerinde açık duruyordu. Babam kitapları çalışma odasında kilit altında tutardı. Bir tanesini bile yakından görmemiştim. Sayfaları çevirdim, kelimeleri inceledim ve her harfi tıpkı ismimi takip ettiğim gibi parmağımla takip ederek anlam çıkarmaya çalıştım. Tiras'ın sonundaki S'nin bir yılana benzediğini ve onun gibi tısladığını saptamıştım. Sayfaları inceledim ve içlerinde s olan tüm kelimeleri buldum. Ayrıca ikimizin ismindeki R harflerini karşılaştırıp sesi tespit ettim. Tiras'ın isminin başındaki T harfinin tıklama sesi olduğu açıktı. T-T-T-T. Bu sesin kafamın

içinde bir ağaçkakan gibi teklemesini sağlayıp odaklanmak hoşuma gitti. Bu kitaplardan birini alacaktım. Kral geri geldiğinde ve beni odasında bulduğunda kollarımı kitaplarla dolduracak ve geri vermeyi reddedecektim.

Gözlerim artık odaklanamaz olana, başım düşmeye başlayana kadar mumları söndürmedim ve sayfaları inceledim. Çarşafların temiz hava ve sedir ağacı koktuğunu önemsememeye çalışarak Kral'ın yatağının bir köşesine kıvrıldım. Sonra rüyamda kuşadamların çığlıklarını duyduğum ve Kral'ın kitaplarının sayfalarında dans eden kelimeleri gördüğüm derin ve ağır bir uykuya daldım. Kelimeler, isimlerini annemin sesiyle fısıldayarak değiştiler ve yeniden şekillendiler. Volgarlarınkinden daha yüksek, kulak tırmalayıcı bir feryat ve onlarca bayrağın rüzgârda çırpınmasını andıran, çaresizliğe kapılmış bir çırpınma sesi duydum. Öylesine yakın, öylesine gerçekti ki uykuya bu kadar erken veda etmeye isteksiz ve mahmur bir hâlde gözlerimi açtım.

Şafak söküyordu ve gri ışık açık balkon kapılarından henüz süzülmüş, sinsice kralın yatağında dolaşmaya başlamıştı. Bir gece önce Kjell beni iterek odaya soktuğunda kapılar açıktı ve onları kapatmaya gerek görmemiş, hatta Kral karanlıkta yeniden ortaya çıkarken balkonu kullanacakmış gibi hissedip kapatma hakkım olmadığını düşünmüştüm. Ama sabah Kralsız geri dönmüştü ve uykuyla uyanıklığın tuhaf bir şekilde harmanlandığı bu sessiz ve sakin mekâna kısılıp kalmıştım, yorgunlukla gözlerimi kırpıştırdım.

Ormandaki kartal balkon parmaklığına tünedi, göğsüne saplanan oktan hiç iz yoktu. Korkmadan ve hâlâ uyuyor olmadığımdan tamamen emin olmadan yarı açık gözkapaklarımın arasından buğulu gözlerle onu izledim. Benden haberdardı, bundan emindim. Yaklaşmamam için beni uyarırcasına başını kaldırdı ve acı acı bağırdı.

Kral'ın odasının kapısı birden açıldı ve Kjell hızla içeri dalıp bir anda dikilmeme, uykumun uçup gitmesine ve kartalın unutulmasına neden oldu.

Kjell, "Nerede o?" diye gürledi, sanki Kral uyurken onu altına çevirmişim gibi. Başımı çaresizce iki yana salladım ve kollarımı açarak boş odayı gösterdim. Elleri belinde olduğu yerde döndü, her gözeneğinden hayal kırıklığı sızıyordu. Etrafındaki havada *ümitsiz* kelimesi uçuşuyordu ve bu kez kelimeyi sadece duymadım, gördüm. Kjell'in hareketiyle dağılmadan önce tıslayan, içine kıvrılmış bir yılan olan S'yi tanıdım.

Kolumu yakalamaya çalıştı, kıpırdanarak uzaklaştım ve Kral'ın kitaplarının açık durduğu masaya koştum. Elime gelen ilk kitabı kapıp kaldırdım ve göğsüme bastırdım.

"Koy onu yerine," diye gürledi.

Ondan kurtulup girerken aralık bıraktığı kapıya koştum ve geniş koridora fırladım. Büyük bir memnuniyetle odama geri dönecektim. Ama yanımda bir kitap götürüyordum.

Koşmaya başladım, sinirden deliye dönmüş Kjell bağırarak arkamdan geliyordu ve koridorlardan kolayca geçip nihayet kulemin kapısına vardığımda Kjell birden durdu, nefes nefeseydi ve bana sanki aklımı tamamen kaçırmışım gibi bakıyordu.

Neden koştuğumu anlasın diye göğsümde tuttuğum kitaba pat pat vurdum. Sonra iki haftadır kapatıldığım odanın kapısını yumrukladım. Kjell başını iki yana sallayıp sabırsızca sövüp sayarak beni kenara itti ve oda kapımın kilidini açtı. Bir kez daha benden ne beklendiği ve Kral'ın nerede olduğu açıklanmadan –yeni ortaya çıkan rahatsız edici bir tavır– içeri itildim. Ama kitabı almadı.

Bir saat geçmeden Kjell geri geldi. Yıkanmış ve giydirilmiştim ama ayaklarım çıplaktı, saçım ıslak bukleler hâlinde sırtıma dökülüyordu ve henüz kahvaltı yapmamıştım. Kjell hızla kapıdan girdiğinde tek yapabildiğim bardağımı ona fırlatmak oldu ve her zamanki gibi koluma sertçe sımsıkı yapıştığında onu elimden geldiğince sertçe ittim. Kjell, Kral kadar güçlüydü, sendelemesinin tek sebebi şaşırmış olmasıydı, yine de parmağımı uyarırcasına ona doğru sallayıp çenemi kaldırdım. Sonra dönüp nereye gitmemi istiyorsa

oraya gideceğimi ama ite kaka götürülmeyeceğimi belirtircesine kapıya doğru yürümeye başladım. Kolumu bir kez daha tutmaya kalkıştığında eline vurup bacaklarını tekmeledim.

"Peki. Sana dokunmayacağım. Kral seni huzuruna çağırıyor. Beni takip et."

Çenem yukarıda, kollarımı kavuşturmuş hâlde itaatkârca onu takip ettim ama beni Kral'ın dairesine itmeye hazırlandığında ona öylesine pis bir bakış attım ki ellerini bir kez indirip sanki teslim oluyormuş gibi hafifçe reverans yaptı.

"Kral seni çağırdı. O yüzden buradasın. Burada olmanın *tek* sebebi bu," diye açıkladı gönülsüzce ve kenara çekilip içeri girmemi söyledi. Ama bu kez gitmedi. Peşimden o da içeri girip kapıyı kilitledi.

Kral, ilk çağırıldığımdaki gibi zincire vurulmuş değildi ama teni kızarıktı ve yatakta titreyip kıvranıyordu. Vücuduna dolanmamış yatak çarşafları yığın hâlinde yerde duruyordu ve yanına yaklaştığımda gözlerini açıp doğrulmaya çalıştı. Üzerinde yumuşak ve gevşek bağlanmış pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Pantolonun benim için mi giyildiğini merak ettim ve bunun için Yaratıcı'ya zihnen teşekkür ettim. Peki, bütün gece neredeydi?

Ona, babamın şatosunda yaptığım gibi bir iksir ya da şifalı otlardan çay yapamazdım; orada irili ufaklı şişelerde düzenli duran kendi malzemelerim vardı. Burada hiçbir şeyim yoktu. Ne acısını hafifletecek ne de ateşini düşürecek bir şey. Hatta Kjell'e neye ihtiyacım olduğunu ya da mutfağa haber göndermesini de söyleyemezdim. Duvara zincirlenmişken Kral'a ısrarla vermeye çalıştığım kelimeleri düşündüm, onu rahatlatan ve acısını dindiren kelimeleri. Ama Kjell gözlerini dikmiş bakarken ona öyle dokunmaya cesaret edemedim. Geceyi atlatamazdım.

Güvensizlik havada yankılanıyordu ve iç çekerek Kjell'i aklımdan çıkarıp dikkatimi beni bekleyen göreve, hizmetkârlarından ve halktan sakladığı bariz bir hastalıkla mücadele ediyor olmasına rağmen dışarıya ululuk ve güç yayan gizemli Kral'a yönlendirdim.

Kelimeleri kullanmak yerine tuvalet masası üzerindeki sürahiden çanağı doldurdum ve yatağının başucuna getirip bezi suya batırdım, sonra da sıkıp kollarında ve göğsünde gezdirdim. Bu işleme, çanaktaki su ılınana ve ben sırılsıklam olana dek devam ettim. İşe yaramıyordu; Tiras hiç şikâyet etmeden bitkin gözlerle beni izliyordu. Ama ıstırabı davul tokmağı gibi küt küt vuruyordu. Bu gitgide sağır edici bir hâl alıyordu ve bunu tek duyanın neden ben olduğumu merak ettim. Bu, hep böyle olmuştu. *Ben* hep böyle olmuştum, kimsenin söylemediği kelimeleri duyuyordum.

Yenilgiyi kabullenerek gözlerimi kapattım.

"Kjell." Kral'ın sesi son derece güçlüydü.

"Efendim, Tiras." Kjell ânında adamın başucuna geldi. Eli, kralını hasta eden şeyin hakkından gelebilecekmişçesine kılıcının kabzasındaydı.

"Bizi yalnız bırak."

Kjell bana bir bakış attı, kaşları tehlikeli biçimde çatıldı ama hiç tartışmadan boyun eğdi.

"Kapının önündeyim, Tiras." Bana attığı uyarıcı bakış, eğer Kral'ı öldürmeye kalkışırsam yakında olduğunu belli ediyordu. Kral bu kadar hasta olmasaydı kahkahalarla gülerdim.

Kapı yavaşça kapandı ve Kral'ın gözlerinin içine baktım. Hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. Zincire vurulduğu gece olduğu gibi korkunç acılar içinde kıvranmıyordu. Acı içinde olmaktan ziyade hasta görünüyordu. Nesi olduğunu bir kez daha merak ettim.

Yumuşak bir tonla, "Ellerini vücuduma koy," diye emretti. "Daha önce yaptığın gibi."

Başımı iki yana sallayarak vakit kazanmaya çalıştım, anlamak istiyordum. Karnını işaret ettim ve soru sorarcasına başımı yana eğdim. Kral başını iki yana salladı. Parmaklarımı boğazına koydum ve tek kaşımı kaldırdım. Kral yine başını salladı. Şakaklarına, kulaklarına, kollarına ve bacaklarına dokundum, nihayet konuşmaya başlayıp sorumu cevapladı.

Yumuşak bir sesle, "Her yerim ağrıyor," dedi. "Tenimin altında bir yangın var."

Birden benim tenimin altında da yangın başladı ve sıcaklığın yanaklarımı ısıtıp göğsüme aktığını hissettim. Kral geçen sefer kendinde değildi. Bu kez gözlerini yüzümden ayırmıyordu, bu da işi aşırı yakın bir duruma getiriyordu. Halihazırda yatakta onun yanında oturuyordum, ellerimi kalbinin üzerine bastırıp gözlerimi kapattım. Ellerim titriyordu, Kral ellerini benimkilerin üstüne koyup bastırdı.

"Korkuyorsun," diye mırıldandı. Gözlerimi açmadan başımı sallayarak onayladım.

"Benden mi korkuyorsun?"

Başımı bir kez daha aynı şekilde hareket ettirdim. Evet, ondan korkuyordum. Ona yardım edememekten, daha da kötüsü yardım edip İyileştiren olarak damgalanmaktan korkuyordum. Kendi ölümüme neden olurdum.

Soluğu kesildi, sırtı ıstırap içinde kasıldı ve sorusu unutuldu. Vücudundaki ellerimi düzleştirerek ve odaklanmaya çalışarak onu tekrar yatağa bastırdım.

Acı yok olacak, hastalık sona erecek, ten soğuyacak, şimdi uyu, nefes al, diye talimatlar vererek kelimeleri parmak uçlarımdan geçirip onun tenine doğru ittim.

Yangın sönecek,

Ateş düşecek,

Sağlık iliğe işleyecek,

Artık rahatla, nefes al.

Kelimeler havada süzülen sihirli sözler gibiydi; kafiyesi ve ritmi hoşuma gitti. Bu da kelimelere odaklanmamı, onları serbest bırakmamı kolaylaştırdı. Birden aklıma cadıların kafiyeli efsunlar yaratmalarının sebebinin bu olabileceği geldi. Benim kelimelerim her zaman tekti. Basit. Ama kelimeleri sessizce melodik bir tonla tekrarlayarak Tiras'ın vücuduna iyileşmesi söylerken ve onu uyu-

maya davet ederken ellerimin altındaki teninin gitgide serinlediğini ve nemlendiğini hissedebildim.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi bu süreç de uykumu getirdi ve onun yanına kıvrılıp ölümden farksız bir uykuya daldım. Saatler sonra uyandığımda yine gece olmuştu. Biri duvar şamdanını yakmıştı ve şamdandan karanlık odaya solgun, bronz bir ışık yayılıyordu. Bu kadar uzun süre geçmiş olmasına şaşırarak uyku mahmurluğu ve kafa karışıklığı içinde doğrulup oturdum. Kral yanımda uyuyordu, çekingen dokunuşlarımın altındaki teni serin ve kuruydu. Başımı göğsüne dayayıp kalbini, düzenli nefesini dinledim ve o kadar rahatladım ki yeniden uyuklamaya başladım. Kral konuşmaya başladığında sesi karanlıkta âdeta gürledi. Aniden fırladım ve tısladım, çıkarabildiğim tek ses buydu.

Sanki bana büyük bir ayrıcalık tanınmış gibi, "Benim yatağımda uyumuşsun," dedi kibar bir tonla. Alaycı bir ifadeyle gülerek baktım, gözlerimiz solgun ışığa alışıyordu. Yavaşça ondan uzaklaşıp olabildiğince ağırbaşlı davranmaya çalışarak ayağa kalktım. Ölü gibi uyumuştum ve şimdi de kendimi ölü gibi hissediyordum; titrek, güçsüz ve kibirli bir kralla tartışamayacak kadar yorgun.

"Lark."

Titreyen bacaklarımın üzerinde durup devam etmesini bekledim. Onun da kalktığını duydum, benden daha dengeli görünüyordu. Üzerinde bir karaf şarap, bir sürahi su ve basit bir yemeğin olduğu masaya doğru gidişini izledim. Beni Kral'la yatakta kimin gördüğünü merak ettim ve bu kişinin orada olma sebebimi bilen Kjell'den başkası olmaması için dua ettim. Tiras kendine bir bardak su koyup içti ve ardından bir bardak daha koydu. İkinci bardağı da içti, boğazı istekle çalışıyordu. Bitirince kendine bir kadeh şarap koydu ve bana da bir kadeh uzattı. Aldım ve midemde ılık bir ferahlığa ihtiyaç duyduğumdan minnetle yudumladım.

"Bana yardım ettin," dedi yumuşak bir tonla. "Şimdi... karşılığında ben sana ne verebilirim."

Nesi olduğunu, ona neyin acı verdiğini ya da neyin hasta ettiğini açıklamadı ama bir kez daha tamamen iyileşmiş görünüyordu.

"Bana resim çizip ne istediğini göster," dedi ısrarla.

Evimin resmini çizsem geri dönmeme izin verir miydi acaba? Fark etmezdi çünkü bu istekte bulunmayacaktım. Corvyn'e geri dönmek istemiyordum. Okumak istiyordum.

Kitap dolu raflara gittim ve büyük bir saygıyla ellerimi sırtlarında gezdirdim ama raftan herhangi bir kitap çekmedim. Kitaplardan daha çok istediğim tek bir şey vardı; Kral'a döndüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimle görünmez bir sakalı sıvazlar gibi yaptım. Boojohni'yi görmem gerekiyordu.

Kral sessiz taklidim karşısında aklı karışmış bir hâlde kaşlarını çattı, sonra yüzü aydınlandı ve sıçramama, kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan sesli bir kahkaha attı. Bu adam tam bir muammaydı.

"Trol mü?" diye sordu hâlâ gülerek. "Trolü mü görmek istiyorsun?"

Kendimden emin bir ifadeyle başımı öne doğru sallayarak ayağa kalktım.

"Oldu bil. Başka?"

Daha fazlasını mı verecekti? Sevincimi frenlemek için dudaklarımı ısırdım ve raflara geri döndüm. Bir kitap çektim, aralarında en kalın olanı... ve bir arkadaş gibi sarıldım.

"Anlamam gerekirdi." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve kalın cildi kollarımın arasından çekip aldı. "*Savaş Sanatı* mı?" diye sordu. "İstediğin kitap bu mu?"

Kitabın ne hakkında olduğu umurumda değildi, ben sadece kelimelere bakmak istiyordum. İnatçı bir tavırla kitabı ondan geri aldım. Kral'ın göğsü çıplaktı ve pantolonu kalçasından düşüyor, hiçbir şey giymemesinden daha uygunsuz görünmesine neden oluyordu. Erkekleri bu şekilde görmeye alışık değildim ama o, giyinik olmamaktan rahatsız görünmüyordu. Başımı yana çevirip gözlerimi kapıya diktim.

Kral sessizce beni gözlemledi. Yüzümdeki bakışlarını, kafasının içindeki soruları hissedebiliyordum.

"Bu kitabı sana okumamı ister misin?"

Bakışlarım hızla ona döndü. Bunu çok isterdim ve o da bunu biliyordu.

Yatağın ayakucuna gidip kenara fırlatılmış koyu mavi sabahlığı aldım ve ona getirdim. Bakışlarımı kaçırarak uzattım ve elimden aldı. Ve onun yönlendirmesini beklemeden devasa şöminenin karşısındaki kavisli kanepeye oturup şarabımı yana koydum ve kitabı kucağıma açtım. Kral yanıma oturup okumaya başladı, sesi alçak ve sıcaktı, eli aramızdaki sayfayı düzleştirdi.

"Ebedi uygarlıklar, varlıklarını vatandaşlarının kanıyla sürdürürler. Yaşam olan her yer çatışmaya mahkûmdur."

Onu hemen durdurdum ve birkaç yerde gördüğüm U harfini işaret ettim. Tutarlı bir sesi yoktu. Kral ne istediğimi anlamayarak kelimeleri yavaş yavaş tekrarladı.

"Uygarlıklar?"

Başımla onayladım ve ardından diğer kelimedeki harfi gösterdim.

Kral, "Mahkûm?" dedi.

Bir kez daha ilk kelimeyi gösterdim, Kral tekrar etti. İki parmağımı kaldırdım, sonra iki kelimedeki U harfini gösterdim.

"İki farklı ses mi?" dedi.

Başımı evet der gibi salladım.

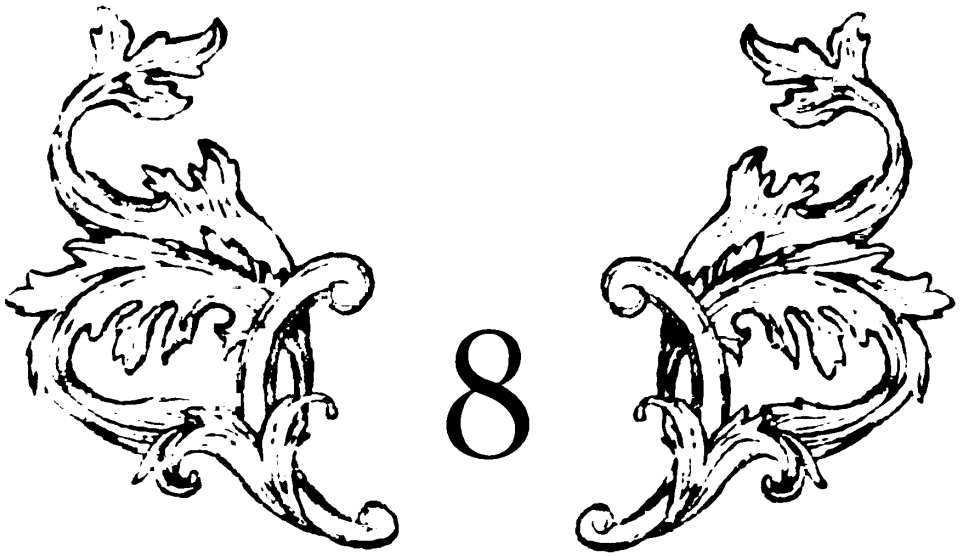
"Şapkalı harflerin sesi farklıdır."

Hayal kırıklığı yüzünden ağlamamaya çalışarak Kral'ın söylediği kelimelere baktım. Okumayı asla öğrenemeyecektim.

Kral sanki huzursuzluğumu hissetmiş gibi yumuşak bir sesle, "Devam edeyim mi?" dedi. Başımla onayladım ama gözlerimi sayfadan ayırmadım.

"Ama savaş, tüm yönleri ve eylemleriyle başarılı bir komutanın yönetmesi ve değerlendirmesi gereken bir sanattır." İç çekti. "Bu bölümü atlamak ister misin? Biraz sıkıcı."

Ellerimi sayfaya götürüp sabırsızca kelimeleri işaret ettim. Kral bir daha iç çekti. Sesleri kelimelerle birleştirmek için parmağımı her kelimenin altında gezdirdim ama neredeyse başlar başlamaz kayboldum. Kral ne istediğimi anlamış görünüyordu, elini elimin üstüne koyup okumaya devam etti, böylelikle ben de onunla takip ettim. Yavaş yavaş, net biçimde okudu; hayat, ölüm, kazanan ordular, acımasız krallar, kan, savaş ve teslim olma hakkındaki kelimeleri çözümledi. Ve korkutucu açıklamalara rağmen öğrenmek için elimden geleni yaptım.

8

Kral, hemen ertesi sabah peşinde Boojohni'yle odama geldi ve yalnız bir çocuğun bütün çaresizliğiyle dostuma sarıldığım için kendimden utandım. Boojohni saçlarımı okşadı, yaşlı gözlerimi onun sakalına kurulayıp geri çekildim ve ellerimi kısa kollarında, güçlü bacaklarında gezdirdim; bu, benim iyi olup olmadığını sorma yolumdu.

Boojohni gülerek hafifçe elime vurdu.

"İyiyim, Küçük Kuş."

Yattığı yeri, kapatıldığı yeri ve Jeru Kenti'ne geldiğinden beri zamanı nasıl geçirdiğini tüm ayrıntılarıyla öğrenmek istedim ama Boojohni'nin gözleri, bana da iyi bakıldığından emin olmak istermişçesine odamda gezindi. Kral geri durup bize zaman tanıdı ama varlığı beni rahatsız ediyordu ve o gitmeye niyetli görünmüyordu.

Boojohni'ye kitabı ve Kral'ın yazdığı harfleri gösterdim, ardından ona ismimi gösterebileyim diye boş bir kâğıda adımı yazdım. Heyecanla kelimeyi ve kendimi işaret ettim.

"Lark? Lark böyle mi yazılıyor?" diye sordu Boojohni gülümseyerek.

Kendimden emin bir ifadeyle başımı sallayarak onayladım. Tüy kalemi elimden aldı ve bir B harfi yazdı, önceden bildiğim birkaç

harften biriydi bu. Sonra hafifçe göğsüne vurdu. İsminde B'den fazla harf olması gerektiğini biliyordum ve harfe dokunarak sabırsızca Kral'ı çağırdım.

Kral ne istediğimi tam olarak anlamış görünse de Boojohni, "İsmimi yazmanızı istiyor, Majesteleri," dedi.

"İsmini Firi'nin dışındaki Drue Ormanı'ndan mı almışsın?"

Boojohni gururla göğsünü şişirdi. "Evet. Drue Ormanı'nda bir sürü yaratık var." Sonra Kral'ın ormanı yakma, söz konusu yaratıkların kökünü kurutma ihtimalini düşünerek birden kuşkuya düştü ama Kral Tiras sadece başını anladığını belirtmek için sallayarak kelimeyi yazmaya başladı. Merakla harf sayısının önce iki, sonra dört, ardında sekiz oluşunu izledim. Boojohni'nin görkemli bir adı vardı.

Doğru yaptığımdan emin olmasam da her harfe odaklanıp her birine ses verdim. Gözlerimi kapadım ve kelime gözkapaklarımın arkasında titreşti, Boojohni'nin adı özgürlüğüne kavuştu.

Boojohni, "Ne?" diye sordu ve birden gözlerimi açıp kelimenin sabun köpüğü gibi patlamasına neden oldum.

Boojohni tuhaf tuhaf bana baktı. Sonra arkama, odamın kapısına baktı, dinlermiş gibi bir süre bekledi ve Kral'a reverans yaptı.

"Sanırım çağrılıyorum, Majesteleri." Sonra bana baktı. "Tekrar geleceğim, Küçük Kuş. Söz veriyorum. Her gün soracağım." Kral'a aksini söylemesi için meydan okurcasına sert bir bakış attı.

"Gelebilirsin," dedi Kral, sesi yumuşaktı. "Ama bir muhafızın sana eşlik etmesi gerek, Trol. Küçük tarlakuşunun uçmasını istemiyorum."

Öfke tenimi âdeta yaladı ve Boojohni bu emre uyacağını belli eden hafif bir reverans yaptı. Sonra hızla uzaklaştı ve ben çaresizlikle mücadele ederek onun odadan çıkışını izledim. Bir anda gelip gitmişti.

Kral yumuşak bir tonla, "Bugün ne öğrenmek istersin?" diye sordu. Gözyaşlarımı gerisingeri göndermek ve içimde kabaran öfke ateşini söndürmek için çaresizlik duygusunu bastırdım.

Kararlı bakışlarımı ona çevirip dudaklarıma dokundum. Kral'ın kaşları çatıldı ve kısılmış bakışlarında koyu renk çizgiler oluştu. Ani bir kafa karışıklığı dalgası ve başka bir şey daha hissettim; adını koyamadığım, aramızdaki boşluğu aydınlatan bir şey.

Israrla yeniden dudaklarıma dokundum ve harfleri işaret ettim. Kaşları hafifçe düzleşti.

"Nasıl okunduklarını mı öğrenmek istiyorsun?"

Başımla onayladım ve dinlediğimi gösterir gibi elimi kulağıma götürdüm.

"Seslerini mi? Her harfin nasıl söylediğini mi?"

Nefesimi bıraktım, hayal kırıklığım geçti. Bir kez daha başımla onayladım.

Tiras bir saat boyunca harflerin adlarını söyledi ve dudaklarını büzerek, mırıldanıp hareket ettirerek nasıl okunduklarını tekrar etti. Gözlerimle onun oluşturduğu şekilleri, yapıları takip ettim ve tonlamalarını dikkatle dinledim. Sesleri sadece kafamın içinde tekrar edebiliyordum ama başımı sallıyor ve o, harflerin adlarını söyleyerek yazarken dudaklarımı onun gibi oynatıyordum. Sert kişiliği düşünüldüğünde çok sabırlıydı, hem de şaşırtıcı derecede sabırlı. Kafamdaki tüm soruları sorabilseydim yine bu kadar sabırlı olur muydu diye merak ettim. Soramıyordum, bu yüzden o da harflerin isimleri ve sesleri üzerinden hızla geçiyor, sadece kaşlarımı çattığımda ya da daha yavaş tekrar etmesi için bir harfi ısrarla gösterdiğimde duruyordu. Kral, huzursuz bir aslan gibi tur atmaya başlayınca masadan ve özenle, ustaca çizilmiş şekillerden ayrılıp onu çekiştirerek, sürekli işaret ederek odadaki her eşyanın adını yazmaya zorladım. Kral kâğıdı bırakıp kömür kalem ya da boyayla her yüzeye kelime yazmaya başladı.

"Temizlemesi ya da boyaması kolay," dedi kendi arkasını hiç toplamamış bir adamın kaygısız omuz silkişiyle. Yaramaz bir çocuk gibi mobilya ve duvarları boyayarak ve dışarıdaki nesneleri de –hayvanlar, ağaçlar, çalılar ve bitkiler– adlandırabilmek için basit resimler çizerek odamı doldururken sessizce gülerek onu izledim.

Bu konuda ondan daha iyi olduğumdan ben de çizmeye başladım ve Kral kelimeleri söyleyerek, sesleri tanımaya başlamam için heceleyerek çizimlerimi etiketledi.

Hizmetçi yemeğimi getirdiğinde şoka girdi ama Kral mağrur, kovarcasına bir ifadeyle ona baktı ve kız kekeleyerek reverans yapıp büyük bir telaşla odadan çıktı. Bu durumdan diğer hizmetçilere de bahsettiği barizdi çünkü hiçbiri beni azarlamadı ya da kelimeleri temizlemeye kalkışmadı.

Kral günü benimle geçirdi, gittiğinde bir kelimeden diğerine gidip her birine dokunarak kafamın içinde ne olduğunu söyledim. Bunu yaparken gözlerimde biriken ve yanaklarımdan süzülen yaşları durduramadım. Hayatımın en mutlu günüydü.

Tıpkı önceden olduğu gibi o gece de rüyamı kelimeler doldurdu ve hepsi başımın üstünde, havada dönüp durdu. Rüyamda konuşabiliyordum, dilim bağlı değildi ve sesim boğazıma kısılıp kalmıyordu. Kelimeler benimdi, kumandası da kontrolü de benim elimdeydi ve kapıları açarak, mobilyaları çekerek Kral'ın dairesine doğru yürüdüm ve büyük bir uçma özlemiyle kendimi balkonda buldum.

Uç kelimesini dudaklarımdan koparıp kendime en korkunç anımdan çıkıp gelen kukla gibi uçmayı emrederek göğsüme bastırdım ve göğe yükselmeye başladığımda Kuklaların Prensi, annemin ölümüne sebep olan o kukla ortaya çıkıp eliyle beni çağırdı. Birlikte uçarken kukla beyaz başlı, kocaman siyah gagalı ve devasa kanatlı bir kartala dönüştü; ona yetişemezdim, bu yüzden sırtına uzandım, altımdaki tüyleri yumuşacıktı. Kollarımı boynuna doladım ve güneş ışıkları Jeruvian Tepeleri'nden süzülmeye başlayana kadar uçtuk. Sonra gitti ve ben düşüyor, savruluyor, hayatımı kurtaracak kelimeleri hatırlayamıyordum.

Ertesi gün Greta hepsi *Savaş Sanatı*'ndan çok daha ince ve basit bir kitap yığını getirip alaycı bir ifadeyle bunların Kral'dan olduğunu söyledi; ben de kelimeleri çözerek, deşifre ederek yalayıp yutmaya başladım ve dille uğraşırken zaman kavramını kaybettim. Sadece

yazarak dahi olsa konuşmak istiyordum ve doymak bilmiyordum. Tipik bir öğrenci değildim, fazlasıyla istekliydim. Kararlıydım.

Karanlık çöktüğünde çalışmaya devam edebilmek için bir düzine mum yaktım, kitap yığını içinde uyuyakaldım ve uyanıp tekrar çalışmaya başladım. Çözemediğim kelimeleri Kral geri döndüğünde okuyup açıklasın diye sonu gelmeyen listelere kopyaladım.

Çok az anlam ifade eden kelime birleşimleri ve anladığımı düşündüğüm şeylerle çelişen kelimeler vardı ama her kelimeyi hafızama işledim ve haftalardır süren boşluk sona erip düşüncelerim, gözlerimin ardında tam olarak şekillenmiş, eksiksiz cümleler olarak belirmeye başladı. Boşluklar ve muhtemelen yazım hataları olan cümleler vardı ama cümleydiler ve bir gece yarı sayıklar hâldeyken ve gözlerim acırken bir muma yanıma gelmesi için yalvardım. *Mum, seni bekliyorum.* Bu cümle, havada tıpkı bir sayfadan alınmış bir metin gibi titreşti.

Ve mum itaat etti.

Öylesine dehşete düştüm ki soluğum kesildi ve sandalyemden sıçrayıp emir verdiğim mumun açık duran kitabımın üstüne devrilmesine neden oldum. Alev sayfayı tıpkı dökülmüş sütü yalayan bir kedi gibi yaladı ve alevler neredeyse ânında kitabı kapladı.

Tek bir tozlu kitap diğerlerin de felaketini tetikledi. Yangın masayı tamamen sarıp işitilebilir bir hızla yayıldı. Yıkama çanağıma koştum ve içindeki suyu alevlere boca ettim. Yeterli olmadı. Alevler sandalyelere sıçradı, yerde duran ağır, dokuma halıyla onları boğmaya çalıştım. Halı işe yaramadığını kanıtladı ya da alevler başımın üstündeki devasa kirişlere yükselirken geri çekilmemin sebebi benim korkumdu. Duman etrafıma dalga dalga yayıldı ve kapıya koşup birinin duyması umuduyla yumruklamaya başladım. Açık balkon kapılarından giren esinti alevleri perdelere doğru çekti ve onlar da ânında tutuşup odadan tek çıkış yolumu kapadı. Alevleri söndürecek kelimeleri bulmaya çalıştım ama çok korkuyordum. Bu denli büyük bir korku kusursuz biçimlenmiş cümleleri çağırmaya engel oluyordu.

Nefes almaya, çaresizce düşünmeye çalışarak soğuk zemine çöktüm.

Dışarı, yangın. Dışarı.

Kelimelerin yükseldiğini gördüm ve odamdaki yangın balkon kapılarından hızla çıkıp gitti ama sönmedi. Düşündüğüm şey tam olarak bu değildi. Yarattığım öfkeli ateş perisinin peşinden balkon kapılarına koştum. Odamdan kaçmıştı ve tıpkı bir canlı gibi sarayın duvarına tırmanıyordu. Yangın dışarıyı tamamen sarmıştı. Bağırışlar duydum ve birinin alevleri gördüğünü fark ettim.

Değiş nasıl yazılıyordu? Odayı hâlâ dolduran duman yüzünden tıkanarak hafızamı yokladım.

Sön, ateş. Dön değiş. Artık başka yere yerleş, diye emrettim şevkle, kelimeler cüretkâr ve kasvetli, soğuk ve netti. Alevlerin üstüne düşüşlerini izledim ve yangın ânında azalmaya başladı.

Aynısını bu kez kendimden daha emin olarak tekrarladım. Kelimeler kafamın içinden saçıldı ve yangın tamamen söndü. Kararmış duvarda solgun bir duman şeridi, alevlerin tek kalıntısı olan ise tutunarak yükseldi.

İse de yok olmasını emretmeyi denedim ama o, yangını söndürebileceğimi ama ne olursa olsun kendimi hatalarımın doğal sonuçlarından kurtaramayacağımı kanıtlarcasına inatla kaldı.

Odamın kapısı hızla açıldı ve kendimi öfkeden deliye dönmüş Tiras'ın karşısında buldum. Tiras elini sallayarak dumanı dağıtmaya çalıştı ve beni kollarının arasına aldı.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun? Yoksa kaçmak için dikkatleri başka yöne çekmeye mi çalışıyorsun? Aşağıya iniş uzun bir yol, bir tarlakuşu için bile."

Oda bir anda koşuşturan hizmetçilerle doldu ve darmadağınık, korkmuş ve Kral'a sarılmış bir hâlde duman dolu odadan hızla çıkarıldım. Kral beni başka bir odaya –kendisininkinin hemen yanındaki odaya– sokup bağıra çağıra yanarak ölmenin en korkunç ölüm yolu olduğunu söyledi.

Ellerimi fırlatıldığım sandalyenin ipek kaplı kolçaklarına sardım ve beni itip kakmasına çok sinirlendim.

Sen bir ahmaksın, diye düşündüm kendi kendime, *ahmak* ve *Tiras* kelimeleri kafamın içinde neredeyse bir bütün hâline geldi.

"Ahmak olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, sinirden sesi çatallaşmıştı.

Zihnim âdeta kelime yağmuruna tutuldu ve gözlerimiz kenetlendi.

Bir tanrı gibi görünüyorsun ama bir canavar gibi davranıyorsun.

"Canavar mı?" Sesinde inanamamanın da ötesinde bir ton vardı. "Tanrı mı?"

Ayağa fırladım, ani fırlamam yüzünden sandalyem zemine sürtünüp gürültülü bir ses çıkardı. Önce mum. Şimdi de Kral.

Kes şunu.

Gözleri benimkiler gibi kocaman açıldı ve yavaş yavaş bana yaklaştı.

Âdeta oynamalarını bekler gibi bakışlarını dudaklarıma dikip, "Kes şunu?" diye fısıldadı.

İmkânsız.

Onaylarcasına başını salladı. Sonra ne olduğunu çözmeye çalışır gibi başını iki yana salladı. "Tekrar yap," diye emretti kaba bir tonla.

Başımı iki yana sallama sırası bendeydi.

"Yap şunu," diye tekrarladı. Bacaklarım birden ayakta duramayacak kadar güçsüzleşince sandalyeye oturdum, daha doğrusu çöktüm.

Beklenti içinde, "Lark," diyerek ısrar etti, bakışları hâlâ dudaklarımda geziniyordu.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Ama tıpkı Boojohni'ye sık sık yaptığım gibi ona doğru bir kelime ittim. Rasgele bir kelimeydi, kafamın içinde beliren ilk kelime.

Öp.

Tıslarcasına, "Öp mü?" dedi.

Yüzüm bir anda alev alev yanmaya başladı, ellerimi yanaklarıma götürdüm.

Dudaklarıma bakmaktan vazgeç.

"Seni duyabildiğim için dudaklarına bakıyorum. Ama konuşmuyorsun." Şaşkınlıktan sesi kısık çıkıyordu. Üzerime eğilip beni şatafatlı sandalyeye kıstırdı ve parmak uçlarıyla çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Tekrar yap," diye emretti.

Tiras.

"Tiras," diye tekrar etti.

Lark.

"Lark." Sesinde korkuyla karışık bir şaşkınlık vardı.

Kafes.

"Kafes."

Korkuyorum.

"Korkuyor musun?" Siyah gözleri birden sertleşti. Yüzü benden birkaç santim uzaktaydı ve buna dayanamıyordum.

Gözlerimi kapatıp birdenbire kaybettiğim mahremiyetimi bulmaya çalıştım. Gitmesi gerekiyordu. Beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı.

Git.

"Neden?" diye sordu yumuşak bir tonla.

Acı veriyor.

"Acı mı veriyor?" Nefesi yüzümü gıdıklıyordu. Sandalyemde daha geriye gidemiyordum ve o her yerdeydi. Kafamın içinde ve özel alanımda... Bir intikam meleği gibi etrafımda dolanıp duruyordu. Bir dalga gibi yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştım.

Ellerimi göğsüme bastırdım. Birden öyle büyük bir acı hissettim ki nefes almakta zorlandım. Kalbim deli gibi çarpıyor, nefesim cam parçaları gibi geliyordu.

Tiras, "Söyle," diye emretti.

Başımı iki yana salladım. *Hayır. Hayır. Hayır.* Başka bir insanla konuşmanın nasıl bir duygu olduğunu açıklayamazdım. Gerçek-

ten *konuşmanın.* Hayatımın çoğunu kişisel duygularımı paylaşmam kısıtlanarak geçirmiştim. Sinirlendiğimde bir şeyler fırlatmaya mahkûmdum. Üzüldüğümde ağlamaya. Baş selamlarının ve reveransların sıradanlığına, çevremde bakışlarını benden kaçıran ya da ne demeye çalıştığımı anlamadıklarında hüsrana uğrayan insanların varlığına.

Dile getiremediğim binlerce kelimeyle o kadar uzun süredir tek başımaydım ki. Şimdi bu adam, bu sinir bozucu, yakışıklı adam –ölüm saçan bir kralın oğlu olan bu adam– birdenbire sanki konuşuyormuşum gibi beni duymaya başlamıştı. Kafese kapatılmış bir kuş yerine bir kadın. Gölgeler içindeki sessiz bir varlık yerine bir insan.

Bense bu durumda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Git, Tiras. Lütfen git.

Gözlerimi açmadım ve ağzımdan daha fazla kelime kaçmasın diye zihnimi bulandırdım. Tiras'ın doğrulduğunu hissettim, varlığının sıcaklığı azaldı. Sonra uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kapı açılıp tekrar kapandı ve kilitte dönen anahtarının tıkırtısını duydum.

9

Yeni odamın balkonundan Kral'ın mızrak alanında tatbikat yapan ve dövüşen muhafızlarını görebiliyordum. Bazen Tiras da onlarla oluyordu –Kjell çoğu zaman oradaydı– ve birbirleriyle dövüşmekten, birbirlerini kızdırmaktan aşırı keyif alıyor gibilerdi.

Ama Kral'ın görevleri dövüşmenin ve adamlarıyla talim yapmanın ötesine uzanıyordu. Sorunları, şikâyetleri ve suçlamaları için Kral'a gelen halk, haftada bir sarayın avlusunda uzun bir kuyruk oluşturuyordu. Greta gündoğumundan günbatımına kadar herkesin teker teker dinlendiğini söyledi. Keşke ben de izleyip dinleyebilseydim ama balkonumdan bekleyen vatandaş kuyruklarını gözlemleyebiliyor ve Kral'a ne söyleyecekleri konusunda tahminde bulunabiliyordum sadece. Birbiri ardına karar vermek, karşınızda adil ve sağduyulu olduğunuza güvenen insanlar olması yorucuydu.

Balkondan kent merkezindeki insanların sohbet etmek ve kovalarını doldurmak için bir araya geldiği bir kuyu da görünüyordu. Tuhaf bir biçimde çoğu insan kovasını doldurmuyordu. Onun yerine kenarından birer birer eğiliyor ve sanki aşağıdaki birine ya da bir şeye seslenir gibi dibine doğru bakıyordu. Bu garipti. Arka arkaya dizilip kuyuya bakma sıralarını bekliyorlardı ve bu sıra neredeyse Kral'ın halkı dinleme günündeki kadar uzundu.

Kral'ın hükümleri doğrultusunda gerçekleştirilen halka açık cezalar da burada uygulanıyordu. Bir adamın atın arkasında sürüklendiğini, bir kadının kızağa bağlandığını, başka bir kadının elini, başka bir adamın dilini kaybettiğini gördüm. Suçlarının ne olduğunu bilmiyordum ama tahmin edebilirdim. Dilini kaybeden bir Söyleyen miydi? Eli kesilen Dönüştüren miydi? Ne olduğunu fark ettikten sonra kalabalığı ve halka açık korkunç gösteriyi duymamak için balkon kapılarını kapatıp odama kapandım.

Saray duvarları içinde yangın çıkarmanın, Kral'ın zihnine kelimeler sokmanın, ses çıkarmadan konuşmanın, zihinle bir şeyler hareket ettirmenin cezasını merak ediyor ve artık masum olduğum konusunda kuşku duyuyordum. Verebileceğim zararın farkındaydım ve korkuyordum. Ama korkum kelimelerin şekillenmesini, harflerin birleşmesini, zihnimin onları söylemesini ve düşüncelerimin fırıl fırıl dönmesini engellemiyordu.

Kocaman gardıropta yeni kıyafetler asılıydı, odasından hiç çıkmayan bir mahkûmdan ziyade bir prensese uygun giysiler. Kral'ın hizmetkârları eski odamın duvarlarını temizledi ve balkon kapılarına yeni, ağır perdeler astı. Duvarlarımdaki resimlerin, kelimelerin hepsi silinmiş, temizlenmiş ve üzerleri boyanmıştı. Ama boya ve sabun kokusunun altındaki is kokusunu hâlâ alabiliyordum; dikkatsizce şekillenen bir kelimeyle neler yapabileceğimin bir anımsatıcısıydı bu. Kitaplar da gitmişti. Acaba Tiras yerine yenilerini koyacak mıydı yoksa kendimle kavga ettiğim gibi onunla da mı kavga etmeye başlamıştım?

Korku, yalnızken denemeye devam etmemi engellemedi. Sesime çıkma komutu vermeye çalışıyordum ama isteğimden hiç etkilenmiyor, boğazımda düğüm olarak duruyordu. Kendime uyguladığımda kelimeler etkili olmuyordu. Uçamıyordum. Konuşamıyordum. Doğal becerilerimin ötesinde resim yapamıyor, dikiş dikemiyor, dans edemiyordum. Aslında kendimi hiç değiştiremedim ama bunun dışındaki bir komutu kelimeleri serbest bırakmadan önce kafamın içinde görerek hecelediğimde oldukça etkili

olduklarını keşfettim. Beni sınırlayan sadece cehaletim, korkum ve doğruyla yanlış duygumdu.

Elbiselerimi, tıpkı bir kraliyet balosundaki başsız hayaletler gibi odamda dans ettirdim. Mobilyaları kaldırdım ve tavana yerleştirdim. Kapımdaki kilide açılma komutu verdim ve artık kolayca kaçabilecekken ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmediğim için koridorda dikildim.

Özgürdüm. Güçlüydüm. Korkuyordum.

Odama geri döndüm, basit bir sihirle kapıyı yeniden kilitledim ve karanlıkta gardırobumun içine kıvrıldım. Yeni ortaya çıkan gücümden dolayı hiç mutlu hissetmiyordum. Tek hissettiğim korku ve rahatsızlıktı. Bir de kuşku. Amacım neydi? Bu yeni keşfedilen gücün bedeli ne olacaktı?

Tiras, beni uzun süre yalnız bırakmadı. Yangından bir hafta sonra geri döndü, beni koridorlardan geçirip gün ışığına çıkardı ve muhafızlarla hizmetkârların yanından geçip sanki kasaba halkından biriymiş gibi kalabalık kasaba meydanına girdi. Bu denli özgür hareket etmesi ve endişe duymaması beni şaşırttı ama yakından bakınca surlarda yeşil parıltılar ve okçular olduğunu, muhafızların da bizi biraz geriden takip ettiklerini, her girintide bir muhafız durduğunu fark ettim. İnsanlar reverans yapıyorlardı ama çoğu sadece başlarıyla hızlı bir selam verip işlerine devam ediyordu, onu dışarıda ve aralarında görmeye alışık oldukları belliydi.

İkimiz de aynı tavırla, ellerimiz arkamızda, bakışlarımız önümüzde sessizce yürüdük. Kral'ın duyabileceği kelimeler yaratmama fırsat vermemek için düşüncelerimi serbest ve düzensiz tuttum. Balkonumdan gördüğüm kuyuya yaklaştığımda bir elim Kral'ın kolunda, diğer elimle kuyunun dibine bakmak için uzun kuyruk oluşturanları göstererek durdum.

Kelimeleri biçimlendirmek istemedim ama o yine de sorumu anlamış görünüyordu.

"Bu, Kelimeler Kuyusu. Ya da bazıları öyle olduğuna inanıyor. Kelimelerin Tanrı'sının çocuklarının alt dünyadan yukarı tırman-

dıkları yer. İnsanlar bütün gün kuyunun etrafında durup sırayla içine bağırır. Dileklerini, isteklerini. Para, sağlık, aşk, ebedi yaşam."

Başımı eğip kulak kabartarak insanların ne dilediklerini duymaya çalıştım.

"Kuyunun isteklerini yerine getirip getirmeyeceğini ya da ne zaman getireceğini kimse bilmiyor. Ama bazen gerçekleşiyor. Bu yüzden insanlar gelmeye devam ediyor."

Karanlığa bakmak ve kelimelerimden birini duvardaki buğuya yazmak istiyordum. Kuyudan sesimi isteyecektim. Ama kuyruk uzundu ve kendimi fazlasıyla aptal hissetmeden ne istediğimi Tiras'a nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Tiras kolumdan tuttu ve yine hiç konuşmadan gerisingeri saraya doğru yürümeye başladık. Duvarların içine girer girmez döne döne avludan geçip Tiras'ın vatandaşların şikâyetlerini dinlediği Büyük Salon'un dışındaki küçük bahçeye geldik. Başımı kaldırıp baksam odamın balkonunu görebilirdim.

Tiras birdenbire, "Biliyorsun, sadece bana verdiğin kelimeleri duyabiliyorum. Bu senin gücün. Benim değil," dedi; sesi yumuşak, bakışları ağaçlardaydı. Birkaç dakika üzerine düşündüm, ardından kararsız bir adım atıp kolayca heceleyebildiğim saçma bir soru sordum ona.

Kafanın içindeki sesim neye benziyor?

Gözlerini gözlerime dikti ve sanki ona çok değerli bir şey verilmiş gibi kocaman gülümsedi. Ânında cevap vererek bunun bir tesadüf ya da hayal ürünü olmadığını kanıtladı. Gerçekten konuşabiliyorduk.

"Alçak bir sesin var. Sıcak. Kadınsı. Ama çok net değil. Ve tane tane konuşuyorsun, sanki söyleyeceğin kelimeyi arıyormuşsun gibi."

Arıyordum. Heceliyordum. Birden rahatsız olmuş göründü ve sanki kendini fazlasıyla ifşa etmiş gibi ensesini kaşıdı. Derin bir nefes alıp çok daha sıkboğaz eden bir soru sordum.

Beni öldürecek misin?

Sanki çok şaşırmış gibi başı birden kalktı, kolumu tutup öylece durdu, yüzüm ona dönüktü. "Bana neden böyle bir şey soruyorsun?"

Bahşedilmişlere ne olduğunu gördüm. Ben tuhafım. Bir... gücüm var. Vurgulamak için biraz sert iterek onun kelimesini kullandım. Güç korkulacak ve inkâr edilecek bir şeydi. Tiras bunu iyi biliyordu. Bunu ona açıklamama gerek yoktu. Gözleri kısıldı ve ne kastettiğimi anladığını fark ettim. Yeniden konuşmaya başladığında kelimelerini dikkatle seçti.

"Evet, *tuhaf.* Ama bunun konuşmaktan farkı ne? Sen konuşmak için zihnini kullanıyorsun. Ben ağzımı kullanıyorum." Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. Birden onu tokatlama arzusu duydum. Kasten anlamaz davranıyordu.

Zihniyle konuşan başka birini tanıyor musun?

"Hayır."

Ona kötü kötü baktım, ne demek istediğim anlaşıldı.

"İki eliyle de ustaca kılıç kullanan birini tanıyor musun?"

Mağrur bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdım. Tanımıyordum. Ama kendimden geçecek denli etkilenmemiştim. Usta bir katildi. Bravo.

Sen?

"Aslına bakarsan evet." Şeytanca gülümsedi ve nefesim kesildi. Yakışıklı ve korkutucuydu ve bunu biliyordu. Kafamın içinden kaçacak kelimelerden korkarak başka tarafa baktım. Ama beni duymamış gibiydi. Belki de haklıydı. Belki de sadece ona verdiğim kelimeleri duyuyordu.

"Ben iki elimle de kılıç kullanabilirim. Eğer bunu yapan başka biri daha varsa da ben bilmiyorum."

Ama bu yeteneğin yüzünden kimse seni öldürmeye kalkışmadı.

Tiras dudaklarını büzüp bir adım geri atarak söylediğimi düşündü. "Bu bahşedilmiş bir hüner değil. Bir beceri," dedi yumuşak, belki biraz da savunmacı bir tonla. "Ayrıca bu yüzden bir sürü kişi beni öldürmeye kalkıştı. Emin ol."

Peki seninle zihnimden konuşmam da bahşedilmiş bir hüner değil de... bir beceri mi? Bu bir imaydı ve o da bunu biliyordu.

Uzun bir süre uzaklara baktı. Cevap vermedi, zihninin çalkalandığını duyar gibiydim.

Birden döndü ve bana bahçede, olduğum yerde durmamı emretti. Göğe yükselmek istememe rağmen itaat ettim. Nasıl oluyordu da bir elbiseyi dans ettirebiliyor ama kendimi uçuramıyordum? Kısa bir süre sonra Tiras bir hizmetçiyle geri döndü, yemeklerimi getiren ve ara sıra saçımı yapan genç kızdı bu. Onları ter içinde nefes nefese kalmış Kjell takip ediyordu, eğitim sahasından çekip çıkarılmış gibi bir hâli vardı.

Tiras kıza, "Otur," diye emretti. Kız kralından korkan gözlerle bana ve arkadaki ter içinde kalmış silahşora bakarak taş bir banka oturdu.

"Lark'a bir soru sor... Bilmediğin bir şey, birkaç kelimeyle cevap verebileceği bir şey."

Kız tiz bir sesle, "La... La... Lark kim?" diye sordu.

Tiras'ın gözlerinde bir şey yanıp söndü ve havaya bir kelime yükselip kafamın içini doldurdu. *Utanç*. Tiras utanmıştı. Nedenini bilmiyordum.

Ciddi bir ifadeyle bana baktı, kız da onun bakışlarını takip etti. Tiras bana bakarak, "Lark bu hanımefendi," dedi, sesinde özür diler bir ton vardı.

Onun adı ne? Kelimeleri ona gönderdim.

Tiras, "Hımm. Adın ne?" diye sordu oturduğu yerde titreyen kıza. Tiras'ın hizmetçilerden herhangi birinin adını bilip bilmediğini merak ettim.

"Pia," diye cevap verdi kız, gözleri o kadar kocaman açılmıştı ki kendine zarar vermesinden endişelendim.

Kjell, "Sonrasında hanımlarla bahçede mi dolaşacağız?" diye homurdandı. "Yaratıcı aşkına, burada ne dönüyor, Tiras?"

Tiras topukları üzerinde dönüp arkadaşına ters ters baktı. "Sana hesap vermek zorunda değilim. Otur." Bankı gösterdi. Kjell

oturup alanı ter, at ve toz kokusuyla doldurduktan sonra Tiras yeniden konuşmaya başlayıp soruyu tekrarladı.

"Lark'a bir soru sor, Pia. Bu bir sınav değil. Ne cezalandırılacaksın ne de zarar göreceksin. Ona bir soru sor."

Pia, "Şey... Nasılsınız, Leydi Lark?" dedi gergin bir tonla.

Kjell sanki ona işkence ediliyormuş gibi inledi. "O *dilsiz.* Leydi değil. Yaratıcı aşkına biz ne yapıyoruz?"

Tiras, "Yeter!" diye gürleyerek hepimizin sıçramasına neden oldu. O kelime bir kez daha yükseldi. *Utanç.*

"Hayır, Pia. Özel bir şey. Annesinin adını sor. En sevdiği rengi sor." Kjell alçak sesle küfretti ve Tiras ona öfkeli bir bakış attı.

Pia itaatkâr bir biçimde, "Annenizin adı ne, Leydi Lark?" diye tekrarladı.

Başımı kaldırıp göz ucuyla Tiras'a baktım; başını eğip yapabildiğim tek yolla cevap vermemi bekledi.

Annemin adını düşündüm. Harfler, heceler... *Meshara.* Sonra düşüncelerimi aklı karışmış hizmetçinin kırışık alnına odaklayarak kelimeyi dışarı çıkmaya zorladım. Kız boş boş bana baktı ve sonra Kral'a bir bakış attı.

Tiras, "Onu duyuyor musun?" diye sordu.

Kızın gözleri bir kez daha kocaman açıldı. "N... ne?" diye kekeledi. "Konuşmuyor ki, Majesteleri."

Tiras bana yeterince odaklanmamışım gibi baktı. Gözlerimi ona diktim.

Tiras kıza, "Çekilebilirsin," dedi ve kız ikinci kez söylenmesine gerek kalmadan ayağa kalkıp hızla bahçeden ayrıldı. Yüzümü buruşturdum. Saraydaki herkesin "Leydi Lark" ve Kral'ın isteği hakkında her şeyi duyacağından emindim.

Kjell, "Bu da neyin nesi, Tiras?" diye haykırdı, sesi daha ölçülüydü.

Banktan kalkıp kollarını kuşkulu bir ifadeyle kavuşturarak Tiras'ın yanında durdu. Benden hâlâ hoşlanmıyordu. Ondan dal-

ga dalga yayılan aşağılamayı hissedebiliyordum. Kelimelere gerek yoktu.

"Lark'a bir soru sor, Kjell. Cevabını bilmediğin bir soru. Sadece onun cevap verebileceği bir soru."

Bu deney konusunda ciddi endişem vardı. Pia beni duyamayınca rahatlamıştım. Tiras'a baktım ve yalvarırcasına başımı iki yana salladım.

Kjell beni duyabilirse hayatım tehlikeye girer.

Tiras kollarını kavuşturup tartışmaya mahal vermez bir tavırla, "O güvenilirdir," dedi.

Bu senin düşüncen. Pia güvenilebilir mi? Şu an kâhyana aklını kaybettiğini söylüyor.

Tiras'ın gözleri hakarete uğramışçasına kocaman açıldı. "Kjell güvenilirdir," diye inatla ısrar etti.

Kjell tıslarcasına, "Tiras!" dedi. Kaşları mavi gözlerinin üzerine inmişti ve eli sanki çekmek istiyor gibi kılıcındaydı. Tiras gözlerini bana dikmiş benimle konuşuyordu ve ben cevap vermiyor gibi görünüyordum.

Tiras bakışlarını arkadaşına çevirerek, "Onu duyabiliyorum, Kjell," diye açıkladı. "Sesi çıkmıyor ama kafamın içinde duyuyorum."

Kjell, "Sen neden söz ediyorsun?" diye gürledi. Tiras ona benim gerçekten bir tarlakuşu olduğumu ve yumurtlayabileceğimi söylemiş olsa bundan daha fazla şaşırmış görünemezdi.

Tiras, "Ona soru sor," diye ısrar etti.

Kendimi bir maskara, bir ucube gibi hissettim ama bana Kral'ın aklını karıştırmışım gibi bakan Kjell'den gözlerimi ayırmadım.

Kjell kılıcını yavaşça çekti ve Tiras iç geçirdi. "Kjell," dedi uyaran bir tonla.

Kjell tıslarcasına, "Peki o zaman, küçük tarlakuşuna bir soru soracağım," diye karşılık verdi. "Şuna ne dersin? Seni bir uçuruma atarsam uçar mısın yoksa düşer misin? Çünkü gideceğin yer orası."

Dişlerimi o kadar sıktım ki çenemde bir şeyin çatırdadığını his-

settim. Kelimelerim cam parçası kadar keskindi ve kafamın içinde o kadar yüksek sesliydiler ki çiti kesip geçebilirlerdi.

Ne kuşum ne de canavar, bu yüzden düşerim. Ama kokuna ve davranışlarına bakılırsa seni domuzların arasına atsam kendini evinde hissedersin.

Kısa bir an buz gibi bir sessizlik yaşandı. Sonra Tiras kahkahalarla gülmeye başladı, Kjell'in öfke dolu ifadesi karşısında kahkahalarla gülerken omuzları sarsılıyordu.

Gülmekten soluğu kesilmiş bir hâlde, "Sanırım *bunu* duydun, Domuzcuk," dedi.

Kjell kılıcını boğazıma uzattı.

Tıslarcasına, "Sen Bahşedilmiş misin?" dedi.

"Kjell!" Tiras'ın sesindeki bütün gülüş uçup gitti. Onun da kılıcını çekişini duydum ama gözlerimi karşımdaki gözü dönmüş silahşordan ayırmaya cesaret edemedim. Teninden sızan kelime *imha et* idi.

İmha et.

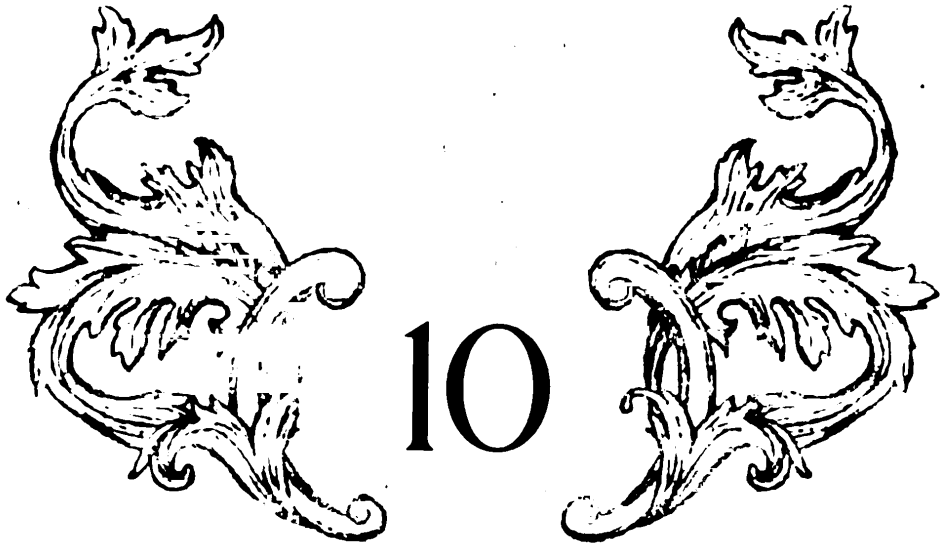
Kjell gözlerini benden ayırmadan, "Sen de fahişe annen gibi misin?" diye fısıldadı.

Annem bir Söyleyen'di. Fahişe değil.

"Söyleyen," diye fısıldayarak beni yüksek ve net bir biçimde gerçekten duyduğunu teyit etti. Kılıcının ucunu çenemin altına hafifçe bastırdı. Keskin metali hissedince nefesimi tutmaya çalıştım ve zihnimde annemin gözlerini son kez kapatmadan önce minik kulaklarıma fısıldayışını duydum.

Yut, kızım, dudaklarında toplanan bu kelimeleri içine çek. Ruhun en derin yerine kilitle, çıkacakları zaman gelene kadar sakla. O saate kadar ağzını güce kapat, o vakte kadar ne lanet oku ne de tedavi et. Konuşmayacaksın, söylemeyeceksin. Cenneti ve cehennemi çağırmayacaksın. Öğrenecek ve gelişeceksin. Sessiz ol, kızım. Hayatta kal.

Kelimeleri yeterince iyi saklamamıştım. Sessiz kalmamıştım. Şimdi ölecektim.

10

Boynumdan bir damla kan damladı ve memelerimin arasına düştü. Sonra bir damla daha.

Tiras, "Beni de öldürecek misin, Kjell?" diye sordu, fısıltı hâlinde çıkan sesi gergindi. Soruyu anlamadım. Kuşkusuz şu an Kral'ın hayatı tehlikede değildi.

Kjell, Kral'a baktı, hızlı hızlı nefes alıyordu. Yüzündeki dehşeti ve tereddüttü gördüm. Benden korkuyordu ve Tiras için korkuyordu.

"Senin için canımı veririm," dedi Tiras'a ve çevresinde *gerçek* kelimesi yükseldi. Ondan kuşku duymuyordum. Kral'ı ne pahasına olursa olsun korurdu ve beni öldürmek için bir an bile tereddüt etmezdi.

"Onu öldüremezsin, Kjell. Kılıcını yerine koy," diye uyardı Tiras.

Kjell, "Ama yasalar..." diye karşı çıkmaya yeltendi.

Tiras, "Beni iyileştirebileceğini düşünürken yasaları çiğnemeye istekliydin," diyerek onun sözünü kesti.

Kjell sesini yükselterek, "Beceremediğini söylemiştin," diye karşı çıktı.

"Beceremiyor. En azından bizim umduğumuz şekilde."

Onlar benimle ilgili konuşurken kanamaya devam ediyordum ve söyledikleri her şeyi anlayamıyordum.

Tiras bir kez daha, "Kılıcını indir, Kjell," diye emretti ve sesi tartışmaya mahal bırakmayacak sertlikteydi.

Kjell kılıcını isteksizce indirdi ama kınına sokmadı. Kan boynumdan akıp göğsümde toplanmaya devam ediyordu ama ne kanı sildim ne de bakışlarımı kaçırdım.

Seni neden öldürsün ki? diye sordum Kral'a. Bu cesaret gösterim karşısında Kjell alaycı bir ifadeyle güldü.

"Asıl soru, bize ne yararın olduğu. Tıpkı annenin kehaneti gibi Kral'ı kaybediyoruz ve sen onu iyileştiremiyorsun."

Tiras yumuşak bir tonla uyarırcasına, "Kjell!" dedi.

Annemin lanetini unutmuştum. Birden babamın iç avlusunda yankılanan ve Kral karşısında diz çökmesini söylediğinde onu uyaran sesi kulağıma geldi.

Annem, *Ruhunuzu ve oğlunuzu göklerde kaybedeceksiniz,* demişti.

Tiras, o oğuldu.

Ancak çok yanlış bir şey vardı.

Konuşmamız çizme patırtıları ve bağrışlarla kesildi; Kral'ın birkaç muhafızı hızla bahçeye girip içlerinden biri konuşmaya başlarken diz çöktüler.

"Majesteleri. Delege heyetleri gelmeye başladı. Corvyn Lordu, Firi elçisi ve diğer birkaç eyaletin temsilcileriyle onların maiyeti. Hepsine ayrı ayrı mı eşlik edeceğiz?"

Babam Jeru'daydı.

"Kaç kişi?" diye sordu Kjell.

"İki, yirmi ve on komutanım," diye cevap verdi içerinden biri.

Tiras sakin bir tonla, "Kente girmelerine izin verin," dedi. "Onlara buraya kadar eşlik edin ve odayla yemek temin edin. Konuştuğumuz gibi her delegenin başında özel bir muhafız olduğundan emin olun."

Adamlar, "Emredersiniz, Majesteleri," diye karşılık verdiler ve geldikleri gibi hızla bahçeden ayrıldılar.

Tiras, peşinde Kjell'e uzaklaşırken dönüp omzunun üzerinden,

"Odana git," diye emretti. "Sana eşlik etmesi için Boojohni'yi göndereceğim." Onun emrini dikkate almayarak banka çöktüm. Bacaklarım beni taşımıyordu. Karşılıklı meydan okuma, boğazıma dayanan kılıç ve hem Kral'ın hem de benim ifşa olmamızın gerginliği yüzünden titriyordum. Güvende değildim, Kral lanetliydi ve dünya altüst olmuştu. Onu dengelemek, düzeltmek için kelimelerimi kullanmak istiyor ama yapamıyordum. Bu kadarı fazlasıyla barizdi.

Üstelik şimdi babam Jeru'daydı. Geri dönmemi talep etmek için geldiğinden hiç şüphem yoktu. Midem sıkıştı, ellerim titremeye başladı ve bir türlü pıhtılaşmayan kan sızıntısını sildim. Elbisemin üst kısmı lekelendi ve ellerim yol yol kan oldu.

Üç seçeneğim vardı: Eve dönebilirdim. Burada kalabilirdim ya da kaçabilirdim. Çok uzaklara. Drue Ormanı'na kaçabilirdim. Boojohni oranın yaratıklarla dolu olduğunu söylerdi hep. Tuhaf, sıradışı ve Bahşedilmiş. Artık konuşabildiğime göre toplum dışına itilmiş diğer yaratıklar arasında kendime bir yaşam kurabilirdim. Bu düşünce beni şaşırtarak kendime getirdi. Ben konuşamıyordum. Kelimeleri insanların zihnine koyabiliyordum. Ben bir yaratık değildim. Tamamen farklı bir şeydim.

Beni öldüreceklerdi.

Beni hayatta tutmaya hevesli olan tek kişi babamdı. Corvyn'e geri dönmeliydim. Evime geri dönüp babamın şatosuna saklanmalı ve içimdeki kelimeler canlanmamış gibi davranmalıydım. Tıpkı önceden yaptığım gibi böyle davranabilir ve belki de böyle davranarak kendimi kurtarabilirdim. Ama o zaman da Tiras'ı kurtaramazdım.

Burun çekme ve ayak sürüme sesi duydum. Boojohni, gür sakalından belli belirsiz görünen bir gülümsemeyle çitin köşesinden çıktı.

"Kral odanda olduğunu söyledi ama ben kokunu burada aldım." Gözlerini kısarak boynuma baktı ve gülümsemesi bir anda yok oldu. "Ne oldu, Küçük Kuş?"

Elimi boğazıma bastırıp başımı iki yana salladım.

"Benimle gel. Seninle ilgilenirim." Koluma uzandı ama onu ittim. Benimle ilgilenilmesini istemiyordum. Üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışan, bana sahip olabileceğini, beni kısıtlayabileceğini, kullanabileceğini ve doğrayabileceğini düşünen tüm insanlardan kaçmak istiyordum. Öfkeden deliye dönmüş bir hâlde boynumdaki kanı ve döktüğümün farkında olmadığım gözyaşlarını sildim.

Beni duyabiliyor musun, Boojohni?

Bir şeyler fısıldayarak geri adım attı; gözleri dehşet içindeydi.

Hayal kırıklığı içinde başımı eğdim; üzüntüden göğsüm sıkıştı, gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Boojohni beni duyabiliyordu ve korkmuştu. Onu çevreleyen havanın geri kaçma arzusu ve korkuyla dolduğunu hissettim. Nefesi şiddetliydi. Bir daha denedim, iç sesim benim kulaklarıma bile kırgın ve üzgün geldi.

Benden korkuyor musun, dostum?

Elinin saçıma değdiğini hissettim, parmak uçlarının belli belirsiz bir dokunuşuydu sadece. Ama başımı kaldırıp ona bakmadım.

Kafasının içindeki sesten hâlâ emin değilmişçesine, "Küçük Kuş?" diye fısıldadı. "Küçük kuş, bu sen misin?"

Evet, benim. Konuşurken başımla da onayladım. Boojohni, sanki inanamıyormuş gibi yine soluksuz kaldı. Elini dudaklarıma uzattı ama son anda fikrini değiştirmişçesine indirdi. Birkaç adım geri gitti. Titreyen bacaklarımla kalkıp ona yalvarma arzusu ve kendimin de emin olmadığı şeylere ikna etme ihtiyacıyla peşinden gittim.

Sesimi buldum, diye açıklamaya çalıştım. *En azından... birazını.*

Boojohni yavaşça başını sallayarak onayladı, gözleri hâlâ kocamandı ama yaydığı korku azalıyordu.

Artık beni duyabiliyorsun. Seninle konuşabilirim.

"Ben seni her zaman duydum, Lark. Ama öncesinde bu, bir histi. Bir sezgi. Artık bir ses duyuyorum... *senin* sesini. Ve buna alışmak biraz zaman alacak."

Anlıyorum. Ben de korkuyorum. Çok korkuyorum, Boojohni.

Dudakları titredi ve sevgisi tatlı tatlı vızıldadı. Bu ruhum için bir merhem gibiydi. Gözlerini sildi ve boynumdaki yarayı işaret etti.

"Bunu Kral mı yaptı?"

Başımı iki yana salladım. *Hayır.*

"İyi. Ondan nefret etmek istemiyorum. Beklediğimden farklı biri. Babasından farklı."

Ben de ondan nefret etmek istemiyorum, diye itiraf ettim ve Boojohni bana keskin bir bakış attı. Ne gördüğünü bilmiyordum ama elimden tutup beni bahçeden çıkarmasına ve geniş, dönen merdivenleri çıkıp kule odama götürmesine izin verdim. Sanki her yerde gözler ve kulaklar varmış gibi bakışları hızla sağa sola giderek, "Hazırlanman gerek, Lark. Baban burada ve etrafta bir sürü söylenti dolanıyor," diye fısıldadı.

Anlat.

"Kral genç. Lordlar Kamarası üyeleri onun Bahşedilmişler konusunda fazla yumuşak olduğunu düşünüyor."

Gözlerinin içine baktım; Boojohni elimi tutup beni rahatlatmaya çalıştı. Odamda başbaşa kalana kadar başka hiçbir şey söylemedi.

Konuşurken yarama pansuman yaptı, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Volgar isyanı için onu suçluyorlar. Ayaklanmaya cesaretlendirdiğini söylüyorlar. Volgarların onun zayıf ve yumuşak olduğunu düşünmelerine neden oldu."

Tiras'la Kjell'in o korkunç kuş insanlarla nasıl savaştığını, onları kılıçla gökten nasıl aşağı indirdiklerini düşündüm ve konseyin yumuşak tanımını merak ettim.

Volgarlar... Bahşedilmiş değiller. Onlar canavar.

Boojohni, "Konsey aralarında bir fark olmadığına inanıyor," dedi.

Yüzümü buruşturdum, Boojohni elimi tekrar okşadı. Bu, Tiras'ın babası Kral Zoltev'in inandığı şeydi. Ama annem bir canavar değildi. Ben bir canavar değildim.

Konuşmaya devam ettik, kafamın içinde birleştirmeye çalışırken kelimelerim yavaş ve kısa oluşuyordu. Boojohni çekinerek sor-

duğu sorularına verdiğim cevapları merakla dinliyordu ve bir ara gözlerini silip yaşlı gözlerle bana gülümsedi.

"Bülbül gibi şakıyorsun, Küçük Kuş. Sesin çok güzel. Tatlı. Bütün gün dinleyebilirim."

Kısa süre sonra Greta ve adının Pia olduğunu öğrendiğim hizmetçi odama dumanı tüten bir kova getirdiler ve gardırobumdan bir elbise çıkardılar. Boojohni hepimize kapının önünde bekleyeceğini ve hazır olduğumda Büyük Salon'a kadar bana eşlik edeceğini söyledi.

Dışarı çıkmak için izin isterken bana mahcup bir bakış attı. Zihnine özenle duymazdan geldiği telaşlı bir soru gönderdim. Kral'ın ilettiği her şeyi bana söylemiyordu.

Elbisemdeki kanı görünce Pia'nın gözleri büyüdü ve Greta beni yıkayıp saçımı tararken canımı her zamankinden daha çok acıttı. Sonra üzerime kendimi yağmur damlası gibi –gri, küçük ama görünmez– hissetmeme neden olan gümüşi, ipek bir elbise giydirildi. Pia, Kjell'in boğazımda açtığı ince kesiği gizlemek için boynuma elmas bir gerdanlık taktı. Yara hakkında bir şey sormadılar, bunun sebebi konuşamamam mı yoksa Kral'ın hizmetindeyken gördükleri şeyleri sürekli görmezden gelmeye mecbur olmaları mıydı, merak ettim. Pia gerdanlığın eskiden Kral'ın annesine ait olduğunu ve bana yakıştığını söyledi. Yakışmamıştı. Ama güzeldi ve ağırlığı bana cesaret veriyordu.

Pia kabarık saçıma parlaması için bir damla lavanta yağı sürdü ve geriye doğru tarayıp boynumdaki kolyeye uygun elmaslarla süslenmiş gümüşi, ince bir örgü saç bandı taktı. Lavanta sinirlerimi yatıştırdı ve Greta gri gözlerime sürme çeker, kirpiklerimi koyulaştırır ve dudaklarımla yanaklarımı yüz boyasıyla renklendirirken önümdeki geceyi düşünmemek için o kokuya odaklandım.

Hazır olmadığım bir şeye hazırlandığım konusunda net bir izlenim edinmiştim ve Boojohni kapıyı hafifçe çalıp acele etmemiz için bizi zorladığında hizmetçiler bir adım geri çekilip eserlerine

en başarılı sınavları ben olmuşum ve işlerini başarıyla bitirmişler gibi hayranlıkla baktılar.

Boojohni beni görünce gururlandı ve mutlu oldu. Ona uzun güzelleşme seansı boyunca içimde tuttuğum soruyu gönderdim.

Büyük Salon'da neler dönüyor?

Boojohni yüzünü buruşturup sanki beni dışarıda tutabilirmiş gibi kulaklarını kapadı.

"Yaratıcı aşkına yavaş, Küçük Kuşl" diye sızlandı. "Sesine hâkim ol. Bağırmana gerek yok."

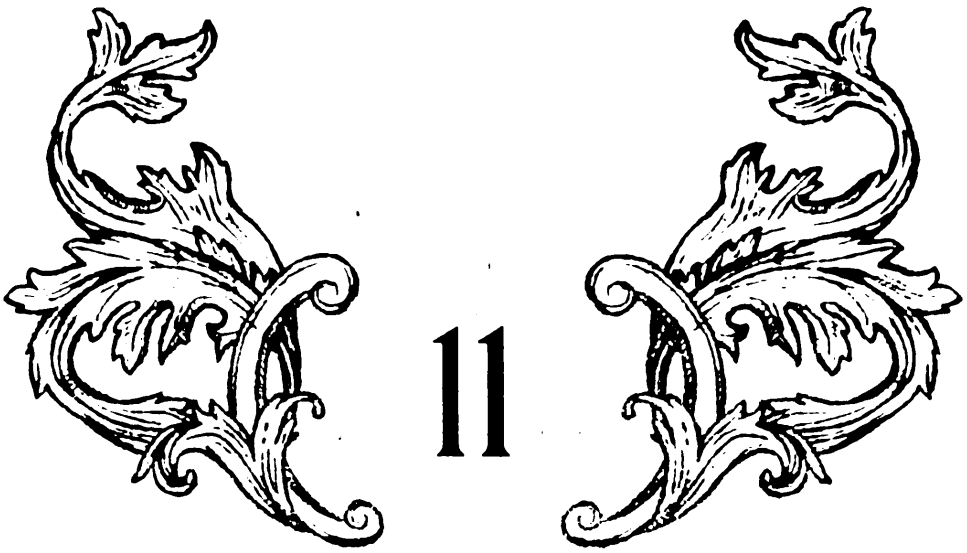
Ağzım bir karış açıldı ve şaşkınlık içinde donakaldım. Ses tonumu kontrol edebildiğimin farkında değildim. Ama bu mantıklı geldi. Seslerini alçaltan insanlar gibi ben de alçak sesle "konuşabilir", hatta fısıldayabilirdim, böylece sadece yanımdaki kişi beni duyabilirdi. Bu, aynı zamanda sesimi kalabalıkta yükseltip bir gruba mesaj verebileceğim anlamına da geliyordu.

Söylediğimi daha dikkatle tekrar ettim ve Boojohni başını sallayarak başardığımı belli etti.

"Kodamanlar için ziyafet veriliyor. Babana sağlığının iyi olduğunu göstermek için sen de katılacaksın. Baş sallaman, gülümsemen ve Kral'ın yanında oturman gerekiyor. Kelimelerini kendine saklayacaksın."

Bu hünerimi ifşa etmeye hiç niyetim yoktu ama Boojohni'nin talimatları beni rahatsız etti. *Birden Kral'ın elçisi mi oldun?*

"Ben kimseye sadık değilim, Lark. Hiçbir zaman olmadım. Benim sadakatim anneneydi, şimdi de sana. Burada, Jeru'da daha iyi olduğuna inanıyorum."

11

Lordların gelişi için yapılan hazırlıklar bütün hafta devam etti ve şamdanlarda eriyen yüzlerce mumun alevi, duvarlara ve salonun kubbe tavanına gökkuşağı renkleri yansıtan kristal damlalarda titreşti. Büyük Salon'u sadece bahçeden görmüştüm ve gün ışığı gerçek güzelliğini göstermiyordu.

Kraliyet mavisi örtüler serilmiş kocaman masalar kızartılmış av kuşu etleri ve hâlâ şişlerde dönen bütün domuzlarla doluydu. Her eyaletten gelen kirazlar, böğürtlenler, kavunlar, armutlar ve leziz yiyecekler yüksek ve yıkılmak üzere görünen kuleler hâlinde tanzim edilmişti. Dilimlenmiş, üzerlerine tatlı tereyağı sürülmüş, otlar ve baharatlar serpiştirilmiş çeşit çeşit ekmek havayı pazaryeri gibi kokutuyordu. Boş midem guruldamaya başladı.

Topluluktaki her üyenin yanına dikkatle sokulup sesimin sınırlarını test ettim.

Solumdaki güzel elçiye, *Size servis yapabilir miyim, madam?* diye sordum, gözlerini kaldırmadan reddetti.

"Gereken her şey var, teşekkür ederim," diye yanıtladı rahat bir tavırla. Dudaklarımı ısırdım ve sorumu duyan Tiras'ı umursamadım.

Elçinin yanında oturan adama, *Biraz daha şarap alır mısınız,*

beyefendi? diye sordum, sorumu yönelttiğim süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadım. O da başını kaldırmadı ve cevap vermedi. Zihinsel sesimi yükselterek soruyu tekrarladım.

Onun yanındaki adam şaşırmış görünüyordu, üzerine eklemem için kadehini kaldırdı.

Tiras homurdandı.

Onu duymazdan geldim ve hünerimi masanın tam karşısında oturan Kjell'in solundaki üç kişide test ettim. Kjell hariç hiçbiri cevap vermedi ya da başını kaldırıp bakmadı. Kjell kaşlarını çatarak Kral'a uyarıcı bir bakış attı.

Tiras, "Kes şunu," diye fısıldadı.

Beni neden bazı insanlar duyabiliyor, bazılarıysa duyamıyor sence?

"Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz, Leydi Lark. Sessizliğinizden ne kadar hoşlandığımı son zamanlarda hiç söylemedim, değil mi?" diye mırıldandı, zihnimden geçenleri duymazdan gelerek.

Ne kadar ahmak olduğunuzu son zamanlarda hiç söylemedim, değil mi? Ahmak, Kral'a uygun bir kelime değildi ama hecelemesi kolaydı. Karşılık verirken biraz kekeledim ve Kral alçak sesle homurdanarak duyduğunu belli etti. Onunla konuşmayı bıraktım – etrafımız meraklı gözler ve kulaklarla çevriliydi– ve sessizce uzun masanın etrafında toplanmış insanları incelemeye koyuldum. Kral sağ tarafımda masa başında oturuyordu, Kjell ise tam karşımdaydı ama masanın diğer ucu yaklaşık iki metre mesafede olduğundan aramızda gereken mesafeyi fazlasıyla sağlıyordu.

Firi elçisi, Kral kadar genç olan tek temsilciydi ve güzelliği Kral'la rekabet edecek derecedeydi. Teni koyuydu –Tiras'tan daha koyu– ve saçları, başını oynattıkça pırıldayan ışıltılı ve değerli taşlarla süslenmiş vahşi, kıvırcık bir öbekti. Kulakları, sanki elf soyundan geliyormuş gibi hafif sivriydi. Uzun boylu ve seksiydi; memeleri dolgun, beli inceydi ve bacakları gümüşi terlikler giymiş küçük ayaklarına doğru inceliyordu. Kjell onu hem güvensizlik

hem de hayranlıkla izliyordu. Bu adam hiç gevşiyor muydu acaba? Şimdiye dek karşılaştığım en asabi insandı ve varlığı bende salondan kaçma arzusu uyandırıyordu. Firi elçisi, onun ilgisini çektiğinin farkındaymışçasına büzülmüş dudaklar ve gülen gözlerle onu izliyordu. Bir noktada Tiras, beğeni dolu gözlerini yüzünden ayırmadan onunla samimi bir sohbete daldı. Göğsüme nahoş ve ağır bir sızı saplandığını hissettim. Tiras'ın ondan hoşlanmasını istemiyordum.

Kjell o güzel elçiyle yatmak istiyor ve bu yüzden kendisinden nefret ediyor.

Sessiz gözlemim hızla benden ona geçti ve o sıra boş kadehini almakta olan Kral âdeta tıkandı. Yüzümün kızardığı hissettim ve gözlerine bakmadım. Böyle bir şeyi paylaştığıma inanamıyordum ve kelimeleri doğru hecelediğimden kuşkuluydum ama onun ilgisini çekmiştim. Yüzünü ekşiterek boş kadehi masaya koydu elini masanın altından uzatıp beni sertçe çimdikledi.

Babam, benim evden uzak olduğum haftalarda iyice zayıflamış ve saçları daha da kırlaşmıştı. Genç bir yaş için altı hafta uzun bir süre değildi ama onun yaşı için öyleydi. Gözlerimin içine bakıp ânında başını çevirmeden öncesine kadar ona karşı azıcık merhamet hissettim. Benden neden bu kadar nefret ediyordu?

Uzun masanın diğer ucunda oturan Lord Gaul sesini yükselterek, "Son bir yıl içinde Jeru Kenti'nde bir tane bile Bahşedilmiş idam edilmedi, hatta sürgün cezası dahi almadı," dedi.

Tiras ânında, "Bu tür şeyler neden bu kadar hoşunuza gidiyor, Lord Gaul?" diye karşılık verdi.

"Mesele neyin hoşuma gittiği değil, Majesteleri. Ne beklediğim. Düzenimiz olmalı. Adalet. Eşitlik. Bahşedilmişler hepimiz için bir tehdit. Eğer sayılarının artmasına izin verirsek hepimize hükmederler. Volgarların da peşinde olduğu bu. Son otuz yıldır sayıları katlanarak arttı. Artık kendi ülkelerinde kalmakla yetinmiyorlar. Bizim topraklarımızı da istiyorlar."

"Sürgün cezaları uygulanıyor. İdamlar da. Hatta hapis cezaları

da, Lord Gaul. Bir sürü. Her hafta ceza vermekten bitap düşüyorum. Bir Jeruvian'ın hırsızlığa, yaralamaya ya da şiddete teşebbüs etmediği tek bir hafta dahi yok. Ve bugüne kadarki suçluların çoğu oldukça vasıflı olsa da hiçbiri Bahşedilmiş değildi. Aktif olarak suç işleyen bu insanlar, sırf yapma ihtimali olan şeyler yüzünden Bahşedilmişlerin kılıçla, suçlamayla ve cezalandırmayla kökünü kazımaktan daha çok endişelendiriyor beni. Sırf bir gün bir şey yaparlarsa diye. Yapmaları olası diye."

"Ne yaptıklarını nereden bileceksiniz? Bir şeyleri altına dönüştürüp burnunuzun dibinde, sokaklarda satabilirler. Vatandaşları iyileştirebilir ve bunun sihir değil, beceri olduğunu iddia edebilirler. Kurt kılığına girip başka insanların koyunlarına saldırabilir ya da tek bir kelimeyle kaderleri değiştirebilirler."

"Diğer hayvanlara saldıran hayvanlar öldürülüyor. Böyle bir şey yapan Değişenler hak ettikleri cezaları alacaktır. Bugüne dek öldürdüğümüz hayvanlardan hiçbiri kılık değiştirmiş bir Değişen değildi."

"Açıkça görünüyor ki babanızın ve konseyin koyduğu yasaları uygulamaya karşısınız."

Tiras tek tek tüm temsilcilere baktı, ifadesi sakindi ama gözleri parlıyordu.

"Söylesenize, hepiniz neden buradasınız? Yılda iki kez yaptığımız toplantının vakti henüz gelmedi. Sizi ağırlamaktan dolayı mutlu olsam da benim davetlim değilsiniz." Kral'ın ses tonu öylesine kuruydu ki tüm delegelerin boğazlarını temizleyip kuruluğu gidermek için şaraplarını kafaya dikmelerine neden oldu. Hiçbiri Kral'ın sorusunu cevaplamadı.

Nefes almadan içmekle geçen birkaç saniye sonra Lord Gaul tekrar konuşmaya başladı. Tiras elini sallayarak onun lafını kesti.

"Düşüncelerinizi az önce duydum, Lord Gaul."

Babamın yakın arkadaşı, doğduğumdan beri tanıdığım bir adam olan Corvyn'in doğusundaki eyaletin elçisi Lord Bilwick konuyu değiştirmeye hevesli görünüyordu. Şen şakrak ve çok şişmandı ama

güleç gözleri asabiyetini pek frenlemiyordu. İskambil oyununda kaybettiğinde karısına tokat attığını görmüştüm. Kızları korkudan köşeye sinerdi –bu bakımdan benden pek farklı değillerdi– ve en büyük oğlu babası kadar kötüydü. Bir zamanlar babam onunla nişanlanacağımı umuyordu. Neyse ki oğlan onun yüzüne kahkahalarla güldü. Benim engelli olduğumu düşünüyordu ve ben, onu uzak tutan pürüzlü parçalarıma büyük bir minnet duydum.

Lord Bilwick geğirerek ve fazlasıyla mütevazı bir tebessümle, "Volgarlarla süren savaşı nasıl kazanacağız, Majesteleri?" diye sordu. "Burada olmamın tek sebebi bu. Ve sizden Lord Corvyn'in kızını geri göndermenizi rica etmek." Seçtiği elmadan kocaman bir ısırık aldı, önünde duran kızarmış domuza o kadar benziyordu ki neredeyse ne söylediğini kaçıracaktım. Babam ânında bu fırsattan yararlanıp konuşmaya başladı.

"Talep ettiğiniz gibi adamlarımı sınıra yerleştirdim, Majesteleri. Kızımı eve götürmek istiyorum."

Tiras babamın gözlerinin içine baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Onun düşündüğünü, sorularını ve babama duyduğu güvensizliği hissedebiliyordum. Babam kıpırdandı ve gözlerini kaçırdı. Sırtımın ortasından aşağı doğru kayan ve kollarını belime dolayan bir soğukluk hissettim. Beni âdeta sıktı, midemin bulandığını hissettim. Tuhaf. Nefessiz kalmış. Babam beni korkutan bir kelime yayıyordu, öncekilerden daha güçlü bir kelime. *Ölüm.* Babam ölüm yayıyordu.

Tiras birden, "Ben kalmasını istiyorum," dedi.

Masayı tuhaf bir sessizlik kapladı ve herkes gergin bir ifadeyle bana bakarken o kollar iyice sıkıştı. Kısa nefesler alıp içime hava çektim ve her duyguyu, her ifadeyi içime hapsettim. Tam anlamıyla buz kalıbıydım. Derimin altında süren yıkımı kimse fark edemezdi.

Babamın kaşı kalktı ve yüzü kızardı; Lord Gaul kalkmış kaşlarla bana bakıyordu. Lord Bilwick yüksek sesle kahkaha attı.

Elindeki elmaya açık ağzına tıkılma komutu verdim. Elma acımasızca itaat etti; şişko lordun nefesi kesildi ve büyük dişlerinin

arasına sıkışmış kırmızı küreyi avuçladı. Karısı soluk soluğa kaldı ve adamın sırtına vurmaya başladı. Elma tükürük yağmuruyla birlikte çıktı ve çevresindeki lordlarla leydiler tiksintiyle başlarını başka tarafa çevirdiler.

Kral kısılmış gözlerle bana döndü ama babam görkemli bir tavırla sandalyesinden kalktı.

"İsteğinizi yerine getirdim, Majesteleri. Corvyn'in tüm güçlü erkeklerini sınıra yerleştirdim, hem de tam hasat zamanı. Tarlalardaki ürünlerle ilgilenmek için sadece kadınlar ve çocuklar kaldı. Sizden de sözünüze sadık kalmanızı bekliyorum."

"Hatırlarsanız kızınızın Volgarlar imha edildiğinde döneceğini söylemiştim. Daha önce değil. Ayrıca kızınız asil bir Jeruvian leydisi. Ve reşit. Kraliçe olabilir."

Kjell bir küfür savurdu, kulaklarıma kadar gelen ve etrafımda oluşturduğum buza sızan belli belirsiz bir fısıltıydı bu. Ondan tarafa bakmaya cesaret edemedim. Babama bakmaya cesaret edemedim. Buzdan kalemden çıkmaya cesaret edemedim ama dış görünüşümün ardında titriyordum, kalbim deli gibi çarpıyor, damarlarımdaki yoğun ve sıcak kan buzdan kontrolümü eritme tehditleri savuruyordu.

Babam kekeleyerek, "Ama... o... dilsiz," dedi, benim kadar şaşkın olduğu açıkça görülüyordu.

"Evet, öyle." Kral bu kelimeleri söylerken gülümsedi ve sesinde alaycı ve keyifli bir ton vardı. "Bir kadın için mükemmel bir özellik. Tüm sırlarımı saklar."

Salondaki lordlarla leydiler tedirgin bir kahkaha attılar ve kadehler bir kez daha boşaldı. Kral yeni doldurulmuş kadehine uzandı ama diğerlerine iştirak etmedi.

Ben kraliçe olmak istemiyorum.

Başını çevirip siyah gözleriyle beni şöyle bir süzdü ve sadece dudaklarıyla sessizce konuştu.

"Yalan söylüyorsun."

Ben eve gitmek istiyorum.

"Bir yalan daha."

Beni sonsuza dek esir tutamazsın.

Pürdikkat yüzüme baktı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Babanın hapishanesinde kitap yok. Kelimeler yok. Sohbet yok," diye mırıldandı.

Buna verecek cevabım yoktu, çaresizlik içinde ona baktım. Keşke kitaplarını okuyabildiğim gibi düşüncelerini de okuyabilseydim, söylemediği kelimeleri bir anlam ifade edene dek parça parça inceleyebilseydim. Ama tek hissettiğim kararsızlığı ve gözlerinin ardındaki boş soruydu.

Seni anlamıyorum.

Tiras kadehine uzanarak, "Demek ki aynı durumdayız," dedi. Şarabını içip içmemeyi tekrar düşünüyor gibi görünüyordu, ben de kadehimi aldım. Tiras dikkatle bir yudum aldı ve sanki boğazı yanmış gibi yuttu. Kadehi bırakırken eli titriyordu; titremesini durdurmak için masanın kenarını tuttu. Kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

Hasta mısın?

Sert bir tonla, "Odana geri dönmeni istiyorum. Hemen," dedi ve bana gitmemi emredip kendini mükemmel biçimde kontrol ederek salondakilere hitap etti. "Bana kısa bir süreliğine izin verin lütfen. Yemeğin tadını çıkarmaya devam edin."

Bakışlarım, gözlerini bir kez daha güzel elçiye dikmiş olan Kjell'e kaydı.

Kjell! Başı aniden bana döndü ve gözleri, sesim onun mahremiyetine tecavüz etmiş gibi öfkeyle kocaman açıldı.

Kral iyi değil.

Tiras arkasını dönüp masadan uzaklaşmıştı ve Kjell ânında onun yanına gidip kolunu tuttu ve sanki çok önemli bir haber gelmiş ve Kral'a başka yerde ihtiyaç varmış gibi telaşla kulağına bir şeyler söyledi. Tiras başını Kjell'e doğru eğip hızla dimdik yürümeye başladı. Salondakiler kısa bir an onu izleyip kaygısızca sohbetlerine ve içkilerine geri döndüler.

Kral kapı boşluğunda yere yığıldı.

Kjell onu insanların görüş alanından uzaklaştırdı ve hiç kimse önündeki ziyafetten gözlerini kaldırmadı. Benim dışımda hiç kimse... Ben de görünmezdim zaten ve o anda genelde az dikkat çekmekten dolayı mutlu oldum. Ayağa kalktım ve gözlerimi Kral'ı son gördüğüm kemerli kapı girişinden ayırmadan sakince masadan, ziyafet sofrasından uzaklaştım ama bir anda babam karşıma çıkıp daha ileri gitmemi engelledi. Elini dirseğime sarıp beni diğer tarafa çekti.

"Lark. Benimle gel, kızım."

Kısa bir süre panikleyip karşı koydum ve ayak diredim. Babam yıllar içinde zayıflamıştı ama hâlâ bana tepeden bakıyordu ve tutuşunda çaresizlik, yüzünde korku vardı. Tek yapabildiğim onun yanında sendeleyerek yürümek oldu.

Bırak gideyim, baba.

Kelimeleri, dikkatle şekillendirerek ve kendini koruma duygusunun onu benim hünerime karşı tetikte olmaya zorlayacağına güvenerek onun zihnine ittim ama hiç tepki vermedi. Kimin konuştuğunu anlamaya çalışarak şaşkınlıkla etrafına bakınmadı. Sadece yürüdü ve yanında beni de çekti.

Bırak gideyim, baba. Kelimeler düşüncelerimde acı acı bağırdı ama irkilen sadece ben oldum. Babam beni duymadı. Pia gibi o da tamamen geçirimsizdi.

Zihninin beton duvarlarından içeri kelimeler itmeye çalışan beni de çekerek kemerli girişe yöneldi. Bir kez daha dilsizleşmiştim.

Sarayın en uzak kanadındaki misafir bölümlerine çıkan geniş merdivenlerin dibinde Corvynli iki uşak duruyordu. Babam yaklaştığında dikleşip onu selamladılar.

Babam hiç duraksamadan, "Kızımı odama kilitleyin. Planladığımız gibi ayrılmaya hazırlanın. Bir saate yola çıkacağız. Volgar saldırısı olacağı söylentileri dolaşıyor ve bize evde ihtiyaç var. Fazla uzun süre uzak kaldım," diye talimat verdi.

Kolumu hızla elinden kurtardım ama her zamanki gibi hiç umursanmadım ve ciddiye alınmadım; beni kolayca zaptedecek kişilerden kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Henüz.

Bu düşünce beni rahatlattı ve boyun eğip ağırbaşlı bir tavırla kollarımı kavuşturarak, gözlerimi karşıya dikerek ve bir plan yaparak iki uşakla yürüdüm.

Babamın oda kapısı üstüme kapanınca anahtarın tıkırtısına ve iki uşağın uzaklaşan ayak seslerine kulak kabartıp bekledim. Ama gitmediler, kendi aralarında alçak sesle konuşarak kapının önünde nöbet tuttular. Endişe içinde turlamaya başladım, o kadar kaygılıydım ki göğsüm sıkışıyordu. Tiras'ın benim için fazla bir şey ifade etmediğini, onun ıstırabının beni ilgilendirmediğini söyledim kendi kendime. Bir nevi sıradışı kurtarıcı olmuştu, beni kilit altında tutarken bile zihnimi açmıştı. Bunu asla ona... hatta hiç kimseye itiraf etmeyecek olsam da arkadaşım olmuştu. Ama korkuyordum ve annemin kehaneti kafamın içinde çınlıyordu. Kjell beni sorumlu tutuyordu. Ben de *kendimi* sorumlu tutuyordum. Annem, Tiras'ın babası tarafından katledilmişti. Ama benim yüzümden ölmüştü. Tiras'ın ölümünün nedeni olmak istemiyordum. Sabırsızca pencereye koştum ve çaresizlik içinde kelimeleri rasgele söyleyerek açılmasını emrettim.

Pencere her yana cam saçarak kırıldı.

İki uşak bunun bir saldırı olduğunu bağırarak arkamdaki kapıyı hızla açarlarken yüzümü kapatıp kendimi yere attım. Adamlar kırık camların arasından dikkatle geçerek gökyüzüne bakmak için sivri uçlu cam parçalarının durduğu pencereye koştular. Daha fazla telaşa sebep olacak bir şey göremeyince ayağa kalmama yardım ettiler. Her yanım camla kaplıydı ama genel olarak yaralanmamıştım. Büyük bir dikkatle silkelenip elbisemdeki ve saçımdaki cam parçalarını düşürdüm ve beceriksiz kaçma teşebbüsümü gözden geçirdim. Yangın çıkarıyor, cam kırıyordum. Çok daha fazla pratiğe ihtiyacım vardı yoksa kendimi yaralayacaktım.

Uşaklar odadan tekrar çıktılar ve camın böyle kırılmasına neyin neden olmuş olabileceğini mırıldanarak bir kez daha kapıyı arkalarından dikkatle kilitlediler. Bu kez kapının önünde kalmadılar, peşlerinde kelime mırıltıları bırakarak hızla koridordan ayrıldılar. Rahatlayarak iç çektim ve kilitten sakince, kararlılıkla açılmasını istedim.

Duyulabilir bir *klik* sesiyle açıldı ve Kelimelerin Tanrısı'na minnet dolu bir dua gönderdim.

12

Kapıyı yavaşça açtım ve gizlice koridora baktım. Hava kararmış ve her katta şamdanlar yakılmıştı. Sarayda başıboş dolaşmamam gerektiğini bilen hizmetkârlara görünmeyeceğimden emin olmalıydım. Daha önce bu kanada hiç gelmemiş, bu koridorlardan hiç geçmemiştim ve görünmeden Kral'a nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Babam geri dönecekti ve tamamen geri tepebilecek bir emir daha vermeye kalkışmak istemiyordum.

Yirmi dakika sonra soluksuz kalmış ve yorulmuş bir hâlde kendimi Kral'ın dairesinin önünde bulup rahatladım ve bütün ağırlığımla kapıya yaslandım. Oda karanlıktı ve Kral'ın giysileri karman çorman bir yığın hâlindeydi; çizmeler yan yatmış, kılıcı ve kını öylece atılmıştı, hatta çok ender taktığı tacı bile tuniğinin üstünde duruyordu; sanki eriyip ahşap zemine sızmış ve giysilerini geride bırakmıştı. Odada bir ıssızlık, buruşuk giysilerde sanki onun düşünceleriyle bağlantı kurabilecekmişim gibi seslenmeme neden olan hüzün verici bir terk edilmişlik vardı.

Tiras, neredesin?

Kelimelerimi dışarı gönderip karanlığa fırlatarak yapabildiğim tek yolla bir kez daha seslendim. Ama cevap yoktu. Kararsızlıkla durdum, odadan çıkmaya korkuyor, nereye saklanacağımı ya da

ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Balkona doğru yürüyüp karanlığa çıktım, gözlerim Kjell'i, Boojohni'yi ya da başka bir şeyi görmek için aşağıdaki muhafızları taradı.

Kjell? Kelimeyi dışa itip karanlık geceye gönderdim, kafamın içinde bir çan gibi titreşti. Aşağımdaki muhafızlar başlarını kaldırmadılar. Yüzümü demir parmaklıklara yaslayıp bitap ve ne yapacağını bilmez bir hâlde balkona çöktüm. Yolun karşısındaki dairemi görebiliyordum. Odam ışıl ışıldı ki şölene gitmek üzere koridorlardan geçirildiğimde henüz gece olmadığı için bu tuhaftı ve hizmetçilerin şu an beni beklediklerine ihtimal vermedim. Açık balkon kapısını görebiliyordum; ardında uzun boylu gölge belirdi. Odamda biri vardı. Tiras odama gitmemi emretmişti, bunu şimdi hatırlıyordum. Neden ilk başta oraya gitmemiştim?

Bir kez daha uçmayı, iki balkon arasında uçabilmeyi diledim. Kuşa, küçük bir tarlakuşuna dönüşemez ve göğe doğru kanat çırpamazdım ama belki hâlâ uçabilirdim.

Kral'ın dairesine geri döndüm ve ipek örtüyü yatağından çektim. Kollarımla sıkıca kavrayıp göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapayıp onu uçuracak kelimelere odaklandım. Küçük bir çocukken dudaklarımı cansız nesnelere bastırıp sesle onlara kelimeler bağlardım. Bu, kesinlikle daha zordu.

Kalk, uç yükseğe

Beni de kaldır göğe.

Hiçbir şey olmadı ve daha bariz olmam gerektiğini fark ettim. Örtüye bir isim vermem ve onu o isimle yönlendirmem gerekirdi. Mum hareket ettiğinde ona belirli bir isimle seslenmiştim. Yangın söndüğünde de aynısını yapmıştım. Cam kırıldığında ne istediğim belliydi. O kadar belliydi ki açılabileceği tek yolla, kırılarak açılmıştı.

Yatak örtüsü. Bu, bir yatak örtüsüydü. Harflere odaklanarak ipekteki kelimeleri parmak ucumla takip ettim. Sonra en ufak bir çekince olmadan avucumun içine alıp yükselmesini istedim.

Yüksel, yatak örtüsü, yerden yüksel, pencereden çık, kapıma yönel.

Şişerek, sanki fırtınanın içine çekiliyormuş gibi beni balkona

doğru çekerek yükseldi. Ama uçacak hâle gelmiş olsa bile ben onunla uçmak için fazla ağırdım, o yüzden ben onu sımsıkı tuttuğum için rüzgârda dalgalanan bir çarşaf misali çaresizce dalgalandı sadece. Sonrasında ne yapacağımı bilmeden sırtıma yapıştırdım ve arkamda açılan kapıyı duymadım.

"Ne yapıyorsun?"

İrkilerek sıçradım, çırpınarak ellerimden kurtulmaya çabalayan çarşaf neredeyse elimden kaçıyordu.

Tiras, on bir saati kafamda canlandırdığım gibi acılar içinde kıvranarak değil de ahırlarda geçirmiş gibi görünen bir kıyafetle odasının kapısında dikiliyordu. Yanında gözleri ve ağzı kocaman açılmış Kjell duruyordu. Soluğum kesildi ve ânında elimdeki işe odaklandım.

Yatak örtüsü, dur.

Emrimi oldur.

Aklıma ilk gelen kafiye buydu, çırpınma durdu ve yatak örtüsü avuçlarımda alçaldı, uçuş her köşeden uzaklaştı.

Kjell nefes nefese, "Cadı," dedi. "Sen lanet olası bir cadısın."

"Kjell!" dedi Tiras. "Bizi yalnız bırak."

Kjell onu duymazdan geldi. "Söylesene, Söyleyen. Kral'ın şarabına sen mi zehir koydun? Babanın emrini mi yerine getirdin? Küçük tarlakuşu Jeru Prensesi mi olmak istiyor?" Bana yaklaşıp yatak örtüsünü ellerimden hızla çekti. Gözlerim onda, kollarım yanlarda geri adım attım. Kjell benden korkuyordu. Tıpkı dakikalar önce yatak örtüsünün havada çırpınarak ve korkmama neden olarak kabardığı gibi onun da korkusu kabararak dışarı sızıyordu.

Başımı iki yana salladım. *Hayır. Yardım etmeye geldim.*

Kafasının içindeki sesim ona acı vermiş gibi yüzünü buruşturdu. Kapıyı arkasından kapatmak dışında yerinden kıpırdamamış olan Tiras'a baktım.

"Kjell. Git. Ben iyiyim. Salona git ve her şeyin yolunda olup olmadığına bak."

"Tüm Tanrılar adına, Tiras. O tehlikeli."

Tiras gözlerini bana dikip başını sallayarak, "Evet," dedi. "Öyle. Şimdi git, Kjell. Ve Lord Corvyn'in tüymesini engelle. Bence zehir daha çok onun tarzı. Yardım aldığı belli ama. Sanırım konseyin bazı üyeleri benim ölüm haberimi bekliyor. Az sonra başaramadıklarını göstermek için aşağı ineceğim."

Kjell homurdanarak benim kızarmama, Tiras'ınsa iç çekmesine neden olan bir küfür savurdu ama ona söyleneni yapıp eli kılıcında sert adımlarla dışarı çıktı ve kapıyı arkasından büyük bir güçle çarparak kapadı.

"Göster bakalım." Tiras başıyla ellerimdeki örtüyü gösterdi.

Kendimi daha fazla suçlu çıkarmamak için hareket etmedim ve sessizce ona yalvardım. *Önemli bir şey değil.*

"Göster, Lark," diye emretti. Yatak örtüsünü toplayıp yatağa geri koymak için döndüm. Tiras yavaş yavaş bana doğru yürüdü. "Odamda ne işin var?" diye sorup bir an için gösteri konusunda ısrar etmeyeceğine inanmama izin verdi.

Hasta olduğunu sandım.

"Ve işimi bitirmeye geldin, öyle mi?" Sesinde gülümseme vardı. Sert sert ona baktım. "Kapı kilitliydi. İçeri nasıl girdin?" diye sordu, yaklaşmaya devam ederken.

Başımı eğdim, bu ayrıntıyı unutmuştum.

Kilitli değildi.

"Kilitliydi."

Başkaları yalan söylediğinde benim hissettiğim gibi o da benim yalan söylediğimi hissedebiliyor muydu acaba?

"Sen bir Söyleyen'sin. Kapıya açılmasını mı söyledin?" O kadar yakındı ki nefesinin saçlarımı kımıldattığını hissedebiliyordum. "Elmaya Bilwick'in şişko ağzını tıkamasını sen mi söyledin?" Sesinde kahkaha vardı; çok az olsa da rahatladım.

Evet.

"Göster." Ağır kapıya geri dönüp sürgüyü yerine itti. Kısa bir an tereddüt ettim. Beklenti içinde bana baktı ve ondan hiçbir şey saklayamayacağımı anladım.

Açıl kapıdaki kilit, çık yerinden; odadan çıkmak istiyorum yeniden.

Sürgü ânında kaydı. Kral bir kahkaha attı ve sesinden merak yükseldi.

"İstediğin zaman... gidebilirdin. Ama sen sarayda, kilitli kapıların ardında kalıp mahkûmmuşsun gibi davrandın. Neden?"

İnkâr edercesine başımı iki yana salladım. *Hep öyle değildi. Kelimeleri öğrenmem gerekti. Onları bana sen verdin.*

Tiras şaşkınlık içinde, "Ben mi verdim?" diye tekrarladı.

Bana okumayı öğrettin. Yazmayı öğrettin.

"Bu güç yeni mi?" Şaşkınlıktan sesi yükseldi.

Güç yeni değil. Kelimeler yeni. Annem öldüğünde kelimeleri aldı. Kimseye zarar vermemeyim diye sesimi alıp götürdü.

Tiras, "Kelimeleri kimse sana zarar vermesin diye almıştır belki de," deme cesaretini gösterdi, ses tonu nazikti. "Kuklayı uçuran annen değildi, değil mi?"

Üzerime hüzün çöküp bütün ağırlığıyla beni ezdi, çaresizlik içinde eğilmiş başımın göğsüme çarpmasına neden oldu.

Değildi.

"Baban neler yapabildiğini biliyor mu?"

Hayır.

Ağırlaşmış başımı kaldırmayı hiç istemiyordum. Tiras'ın biraz daha yaklaştığını ve tam karşımda durduğunu hissettim. Uzun parmağıyla çeneme dokunup yüzümü yüzüne kaldırana kadar gözlerimi çizmelerinden ayırmadım. Bakışları yumuşaktı ve kendimi ona her şeyi anlatmak isterken buldum.

Babam benden nefret ediyor.

"Böyle bir şey nasıl olabilir? Seni Corvyn'e geri götürmeye can atıyor gibi."

Bana zarar vermenden korkuyor. Ölmemden korkuyor. Eğer ben ölürsem o da ölür. Annemden başka bir armağan daha. Babamın hayatta kalmasının, benim hayatta kalmamı sağlamasına bağladı.

"Ha, anladım. Ne zeki bir Söyleyen. Annen çok akıllıymış."

Başımla onayladım.

Tiras, "Hepimiz onun kapanına sıkışıp kaldık. Baban. Sen. Ben. Babam bile onu saplantı hâline getirmişti. Meshara," diye fısıldadı.

Gözlerimin kocaman olduğunu, yüreğimin hop ettiğini hissettim. Tiras iki elini de yüzüme götürüp nazikçe avuçlarının arasına aldı; parmakları yanaklarımı ve çenemin keskin kenarlarını takip edip ucunda durdu. Güçlükle nefes alıyordum ve bunun sebebinin onun yumuşak dokunuşu mu yoksa annemin adının havada asılı kalması mı olduğunu bilmiyordum. Belki de ikisi birdendi.

"O günden sonra hiçbirimiz aynı olmadık. Annenin kehanette bulunduğu gibi babam beni kaybetti. Ve bunu bilerek öldü." Sanki ne yaptığının farkına varmış da kendini frenlemiş gibi elleri birden indi. Geri adım attı ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Kendi içinde babasını gördüğü gibi bende de o çok uzak gündeki annemi mi görüyordu? Babasının yaptığı şey yüzünden ondan nefret etmiştim. Aynı sebepten o da benden nefret mi ediyordu? Silkindim ve çekinerek bir soru sordum.

Seni kaybetti mi?

"Babam bir canavardı ve o gün onun ne olduğunu gördüm. Ondan uzaklaşmaya, değişmeye başladım. Ondan uzaklaşmasaydım olacağım kraldan çok farklı bir kralım şimdi."

Kjell ölmek üzere olduğunu söylüyor.

"Ölmüyorum."

Ama yanlış bir şey var.

"Bir sürü şey var." Gülümsedi, daha doğrusu dudaklarının kenarları hüzünlü bir ifadeyle hafifçe seğirdi sadece. "Düzeltilmesi gereken bir sürü yanlış şey var." Balkona doğru yürüyüp kapıları ardına kadar açarak akşam havasının içeri girmesini sağladı. Bir süre sonra tekrar bana döndü.

Peki... hasta değil misin?

Başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Hasta değilim. Ölmüyorum. Ama savaşı kaybediyorum."

Volgarlara karşı olan savaşı mı?

"Bütün Jeru düşmanlarına karşı olan savaşı." Durup bir süre düşündü. Gözleri koyulaşmıştı, yorgunluktan esniyordu. "Bana yardım edecek misin, Lark?"

Nasıl?

"Neler yapabildiğini göster bana."

Kırılan cam ve kazara çıkan yangını düşündüm. Kimseye zarar vermek istemiyordum. Ama belki de çok dikkatli, çok net olursam sorun olmazdı. Üstelik neler yapabildiğimi ona göstermek, birine göstermek istiyordum. Bu ilgi sarhoş edici ve tamamen yabancıydı.

Kafiyeli basit bir şeyler söyleyip yatak örtüsünü yerden kaldırdım ve küçük bir tekne gibi havada süzülmesini emrettim. Örtü itaatkârca yükselip havada süzülmeye başladı. Tiras'a korku dolu bir bakış attım ama o, karşısındaki manzarayı ilgiyle izliyordu.

"Başka bir şey daha yap."

Yatak örtüsünden tekrar yere yığılmasını istedim. Sandalyeye dans etmesini söyledim, beceriksiz bir tempoyla öne arkaya sallanmaya başladı. Tiras güldü. Omuz silktim. Dans eden sandalyeler ve süzülen yatak örtüleri yanlışları düzeltmezdi.

Tiras sakince, "Beni hareket etmeye zorlayabilir misin?" diye sordu ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "Beni sandalye gibi dans ettirebilir ya da havaya kaldırabilir misin?" dedi ısrarla. Dudaklarımı ısırdım ve kararsız kelimelerle ulaşmaya çalıştım.

Hadi dans et, Tiras, hopla, zıpla. Vücudunu sağa sola salla.

Tiras kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek bana baktı.

Dans etmiyorsun.

"Hayır, etmiyorum. Bunu yapmak için herhangi bir dürtü hissetmiyorum."

Çaresizce omuz silktim.

İnsanlar üzerinde işe yaramıyor gibi. Senin özgür iraden var. Bu, arkasında hafif bir dürtüş olan telkinden başka bir şey değil. Dans etmek aklına bile gelmedi mi? Birazcık bile?

"Hayır. Gelmedi," diye homurdandı, benim de dudaklarım se-

ğirdi. "Peki gücün insanlar üzerinde işe yaramıyorsa beni nasıl iyileştiriyorsun?"

Ben seni iyileştirmiyorum. Tam olarak öyle değil. Vücuduna kendisini iyileştirmesini söylüyorum. İyileştirilmek istiyor ve sözümü dinliyor sanırım.

"Sence öyle mi?"

Bir kez daha omuz silktim. *Her gün yeni bir şey öğreniyorum.*

"Ya Volgarlar? Onlara uçup gitmelerini söyledin. Seni Corvyn'den aldıktan sonra o açık alanda. Hepimiz ölecektik. Ama birden uçup gittiler ve bir şeyin onları geri püskürttüğünü hissettim. Bunu hissedebiliyordum."

Volgarlar insandan ziyade hayvana benziyorlar ve onları etkilemek bir nesneye komut vermekten çok daha fazla enerji gerektiriyor. Seni etkilemek ise ondan da fazla enerji istiyor. Sadece vücuduna etki etmek bile.

"Beni iyileştirmeye çalıştığında uykuya dalmanın sebebi bu mu?"

Evet. Bu... İsteklerimi başkasına iletmeye çalışmak çok yorucu.

"Ama nesnelere iletmeye çalışmak değil, öyle mi?"

Cansız şeyler direnç göstermiyor.

Tiras bu mantıklı gelmiş gibi başını salladı. Daha da rahatlayıp keyif almaya başladım.

"Bir kez daha denemeni istiyorum ama benim duymama izin verme. Ne yapabileceğini görmek istiyorum," diye ısrar etti ve keyfim yine kaçtı.

Kafiyeli cümlelerimi, havaya yayılan küçük hecelerimi duymasına izin veriyordum. Peki ona hareket etmesini söyler ve bunu ondan saklarsam bir şekilde onu gerçekten etkileyebilir miyim? *Beni sevmesini sağlayabilir miydim?* Bu davetsiz düşünce kalbimde ve zihnimde fısıldadı ve utanarak, daha ziyade kendime şaşırarak arkamı döndüm. Bunu istemezdim.

Tiras sanki iç monoloğumu duymuş gibi, "Tekrar dene," dedi.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu, başımı iki yana salladım. Birine isteklerimi zorla iletmek benim için çok rahatsız ediciydi.

Bu kadar büyük bir güç istemiyorum. İsteklerimi insanlara zorla iletmek istemiyorum.

"Ben izin veriyorum," diye mırıldandı Tiras. "Neler yapabileceğini öğrenmek istemez misin?"

Bilmemek çok daha kolay. Çok daha güvenli.

"Odaklan," diye emretti endişelerimi umursamayarak. Kısa bir an onun baskı yapma gücünün benimkinden çok daha fazla olup olmadığını merak ettim. Her seferinde ona itaat ediyordum.

"Ne istiyorsun, Lark? Ne yapmamı istiyorsun?" diye zorlayarak bekledi, duruşu sanki onu eğip büküp duvara sokmamı beklermiş gibi gergindi. Sanki *yapabilirmişim* gibi.

Aramıza biraz mesafe koymak için gözlerimi kapadım ve hislerimi zihnimden ziyade karnımda tutmaya çalışıp dışarı doğru ittim ve ondan tam olarak ne istediğimi dahi bilmeden Tiras'ı zorladım. Kelimelerimi ondan saklamak için o kadar çabalıyordum ki komut, düzgün biçimlenmiş bir heceden ziyade temel bir arzu oldu. Tiras yanıbaşımda belirip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında ne yapmaya çalıştığımı bilmiyordum. Donakaldım ve gözlerimi açtım.

Çenesinin sürtüşü biraz sert, dudakları ısrarcıydı, neredeyse öfkeliydi; sanki ikna etmekten ziyade fethetmeye çalışıyordu. Yüzümü daha önce yaptığı gibi tuttu, parmaklarını saçlarıma geçirdi ama ben karşılık vermeyince ânında geri çekildi ama fazla uzaklaşmadı. Gözleri parlıyordu, elleri saçlarıma gömülüydü.

"Neden arzu etmediğin bir şey istiyorsun?" diye fısıldadı, kelimeler dudaklarımı gıdıkladı.

Ben istemedim. Asla böyle bir şey istemem.

Gözleri daha da kısıldı ve beni öptüğü kadar ani bırakıp ellerini indirdi.

İstememiştim... yoksa istemiş miydim? Böyle bir şeyi ne kadar çok arzu edersem edeyim asla, asla istemezdim. Ya da birini. Aşkı düşünmüştüm. Hepsi bu. Sonra beni öpmüştü. Nasıl öpüşüleceğini bilmiyordum ve taştan bir duvarın heyecanıyla karşılık vermiştim.

Ben istemedim, diye tekrarladım.

Tiras kısa bir an şaşırmış gibiydi, sonrasındaysa düşünceli. Kollarını göğsünde kavuşturdu, dikkatle dinlediğini hissedebiliyordum, sanki tüm itirazlarımı tek tek eliyor ve söylemediğim şeyleri ortaya çıkarıyordu.

Nihayet, "Seni tekrar öpeceğim," diye mırıldandı. "Eğer sen hayır demezsen."

Zihnim kocaman, beyaz bir duvardı. İtiraz yoktu. Düşünce yoktu. Tek bir kelime yoktu.

Tiras, "Nefes al," diye fısıldadı ve söz dinleyip içime hava çektim. "Buraya gel." Bir kez daha. Ânında itaat.

Bana yaklaşmadı ya da beni kendine çekmedi, göğsüne bastırmadı. Sadece çenemden tutup başımı hafifçe kaldırdı ve dudaklarını aşağı indirdi.

Sonra nazik bir ısrarla beni de işin içine çekti.

Zihninden *tatlı* kelimesi yükseldi ve bu kelimeyi merak takip etti.

Üstdudağımı kendininkilerin arasına alıp nazikçe tadına bakarak, beni kandırmaya çalışıp âdeta benimle eğlenerek utangaç dilime ulaşmak için beni ikna etmeye uğraştı. Ta ki benimkiler de onun dudaklarıyla birlikte hareket etmeye başlayana ve nefeslerimiz birbirine karışana kadar.

Durma kararını, dudaklarımı ıslak hâlde, göğsümü inip kalkarken bırakıp benden uzaklaşmadan önce duydum. Terk edilmiş ve utanmış hissetim birden kendimi, gözlerinin içine bakamadım ama beni düşündüğünü ve bir karara vardığını hissedebiliyordum. Sonra konuşmaya başlayıp gözlerimi ona çevirmemi sağladı.

"Kjell haklı. Sen *gerçekten* tehlikeli bir küçük kuşsun. Ama sanırım seni bırakmayacağım."

13

Kral, daireme kadar bana eşlik etti ve kapıya dört muhafız koydu.

"Hem senin hem de benim güvenliğim için," dedi. Cevap vermedim, ona hâlâ bakamıyordum. Yüreğimde tuhaf bir his vardı ve elbisemin uzun çan kolları altındaki ellerim titriyordu. Dudaklarımda hâlâ onun o baş döndürücü ve güçlü tadı vardı. O ânı tekrar yaşamak için dilimi dudaklarımda gezdirmeye can atıyordum. İstenmeden sahip olunmuş gibi hissediyordum kendimi. Bu çok iyi tanıdığım bir duyguydu. Boojohni'yi, bu dünyada beni seven tek kişiyi özlememe neden olan bir duygu.

Gece okumaya çalışarak, duymak için çok daha fazla çabalayarak bekledim ama saray sessizdi. Pia'yla Greta bana hizmet etmeye, elbisemi çıkarmaya, saçlarımı fırçalamaya geldiklerinde yorgun ve asabi görünüyorlardı ama görünürde ters giden hiçbir şey yoktu. Akşamki olaylar ve hâlâ yapılması gereken işler hakkında sohbet ettiler. Babamın gizlice kaçıp Corvyn'e bensiz mi gittiğini yoksa yeni bir komplo kurmak için diğer tüm temsilciler gibi odasına mı çekildiğini bilmiyordum.

Saray sırlar ve entrikalar, güce aç ve sihirden korkan insanlarla doluydu. Tıpkı benim gibi saray da konuşmayı öğrenmemişti. Şa-

fak yavaş yavaş sökene ve şehir uyanana kadar duvarları dinledim ve rasgele kelimeleri bir araya getirdim.

Ertesi akşam sanki her şey yolundaymış gibi süslenip püslendim ve bir kez daha salona götürülüp Kral'ın soluna oturtuldum. Temsilciler yol yorgunluklarını atmış görünüyorlardı ve gözleri keskin, sohbetleri resmîydi. Babam Corvyn'e dönmemişti. Yüzü her zamanki gibi gergin, bakışları göz ucuylaydı ama bir gün önce etrafında gezinen ölüm kaçıp gitmişti.

Kral ne yemek yiyor ne de içki içiyor, sıradan sohbetler ve krallıkta yaşanan olaylar hakkında kibar konuşmalar yaparak misafirleriyle ilgileniyordu sadece. Yemekler tükenip saatler geçtiğinde Lord Gaul ayağa kalktı ve masadakilere düşmanca bir bakış atıp yapmacık bir resmiyetle Kral'la konuşmaya başladı.

"On eyalet var... Kilmorda, Corvyn, Bilwick, Bin Dar, Enoch, Quondoon, Janda, Gaul, Firi ve elbette Degn." Degn derken başını Kral'a doğru eğdi. Degn, Tiras'ın ailesinin eyaletiydi, başkenti çevreleyen eyalet, kralların eyaleti. "Bu gece burada beş temsilci var." Parmağıyla hepsini tek tek saydı. "Firi, Corvyn, Bilwick, Bin Dar ve Gaul." Bir kez daha başını eğdi. "Degn'i de sayarsak altı. Sizi de sayarsak."

Kral bekledi.

"Güneydeki Janda, Quondoon ve Enoch temsilcileri, Volgarların tehdidini biz en kuzeydekiler kadar hissetmiyor. Onlar... bu zirveye... katılmakla ilgilenmediler."

"Askeri bir darbeyle ilgilenmiyorlar mı?" diye sordu Kral, yumuşak ses tonundan yapmacık bir sakinlik akıyordu. "Ya sizler?" Tiras, konseyin her üyesine tek tek bir süre bakıp cevap bekleyerek gözlerini masada gezdirdi.

Firi'nin güzel temsilcisi sandalyesinden kalkıp, "Eğer bu bir askeri darbeyse ben de ilgilenmiyorum," diyerek lafa karıştı. "Ben, Kral Tiras'ın Volgarları geri püskürtme çabasına destek olmak için buradayım. Eyaletimi Jeru'nun savunmasında görevlendirmek için buradayım. Bütün Jeru'nun."

Kral ayağa kalkarak genç elçiyi başıyla hafifçe selamladı. Yanındaki Kjell de ayağa kalktı, eli kılıcında, gözleri kadındaydı. Kral tekrar konuşmaya başlayınca Kjell'in bakışları bir anda Tiras'a döndü. Ben de ayağa kalkmak istedim. Bu tuhaf kaçardı. Ben hiç kimseydim. Ama yine de ayağa kalkmak istiyordum. Eğer ortada iki taraf varsa Bilwick, Gaul ve şu an uzun masanın diğer ucunda ayağa kalkan Bin Dar'ın kendini beğenmiş yöneticisi gibi insanların tarafında olmak istemiyordum. Gerçek düşmanlarının annem gibi, benim gibi insanlar olduğunu düşünen kişilerin tarafında olmak istemiyordum.

Tiras masanın etrafındakileri kapkara bakışlarla kıpırdamaz hâle getirerek, "Kilmorda harabeye dönmüş durumda," dedi. "Lord Kilmorda ve ailesi öldü. Volgarlar geri püskürtüldü ama arkalarında bir enkaz bıraktılar. Kilmorda halkı Firi'ye kaçtı, bazıları da Degn'e, dağlık arazi yüzünden ulaşmak daha zor olsa da çok azı da Corvyn'e. Vadi çürümüş ceset kokuyor ve sular ölümle zehirlendi. Eğer bütün Jeru'nun aynı kaderi paylaşmasını istemiyorsanız siyasi entrikalarınızı başka bir zamana bırakacaksınız."

Lord Gaul tiksindirici bir tatlılıkla, "Burada olmamızın sebebi bu zaten, Majesteleri," diye ısrar etti. "Bahşedilmişlere müsamaha göstermenizin bu saldırıları artırdığını söylerken sadece kendi adıma değil Lord Corvyn, Lord Bilwick, Lord Bin Dar adına da konuştuğumu düşünüyorum. Bahşedilmişler kuzeye kaçtı, yaratıklarla çiftleşti ve şu an Jeru'ya saldıran canavarları meydana getirdi."

Tiras, "Bahşedilmişlere karşı söylediğiniz gibi müsamahakâr davransaydım kaçmaları gerekmezdi. Eğer o kadar iyi davransaydım burada kalmazlar mıydı?" diye tersledi onu.

"İmha edilmeleri gerek, Majesteleri. Ama siz onları imha etmeyi başaramadınız. Şimdi Volgarlarla birlikte bize karşı ayaklanıyorlar." Lord Bin Dar, Lord Gaul'un yanında ayağa kalktı. Babam da dahil tüm lordlar yavaş yavaş ve teker teker ayağa kalkıyorlardı. Hiçbir etkisi ve unvanı olmayan bizler oturmaya devam ettik. Bir kez daha ayağa kalkma dürtümle savaştım.

"Bunu nereden biliyorsunuz, Lord Bin Dar?" Kral kollarını hiç dokunmadığı tabağın iki tarafına dayayıp öne doğru eğildi. "Kilmorda'da kanatlı canavarlarla savaştım, yüzlercesini öldürdüm ve sizin ileri sürdüğünüz şeyi görmedim."

Lord Bilwick, "Bahşedilmişleri sorguladık, Majesteleri," diye bağırdı, sesinde kibirli bir küçümseme vardı.

"Hangi Bahşedilmişleri?" Kral'ın sesi âdeta bir fısıltı gibi çıktı.

Lord Gaul yumuşak bir tonla, "Ele geçirdiğimiz Bahşedilmişleri elbette. Eyaletlerimizdeki Bahşedilmişleri. İdam edilmeden önce sorgulandılar. Derinlemesine. Hepsi aynı şeyi söyledi. Volgarlarla işbirliği içindeler," diye karşılık verdi.

Lord Gaul, Lord Bin Dar ve Lord Bilwick'ten her hafta kurulan pazardaki satıcıların sattığı ucuz kokuları andıran tatminkâr bir duygu yükseldi. Saldırı sıralarının dikkatlice planlandığı barizdi. Babamdan hırs yayılıyor ve hırsı, yoldaşı lordların kurdukları komplo kadar yoğun, pis bir koku saçıyordu.

Kral, "İnsanları yakalayıp iddialarınızı itiraf ettirene kadar işkence ettiniz... kendi halkınıza," dedi.

Lord Bin Dar'ın tuhaf şekilli kaşları kalkıp alnına dökülen siyah saçlarının altında kayboldu. Saçı düz, mavimsi siyahtı; tonik ve boyalarla elde edilmiş bir renkti bu ve solgun yüzünün daha yaşlı ve daha kırışık görünmesine neden oluyordu.

"Babanız Kral Zoltev, Corvyn'in karısını yargılamadan öldürdü... Hem de havada uçuşan bir kumaş parçası uğruna!" Kadınsı hareketlerle oynattığı parmaklarıyla kanat çırpmayı taklit etti ve bu anı ona acı vermiş gibi iç çekti. "En azından biz Bahşedilmişleri öldürmeden önce onlara yargılanma fırsatı veriyoruz."

Aldatma. Suçlama. Güç. İmha etme.

Bu kelimeler havada yoğun bir karışım hâline geldi, hangi kelimenin kime ait olduğunu anlayamıyordum. Başım dönmeye başladı. Annemin, onun taş zemindeki kanının, uyarısını kulağıma fısıldarken bana yaslanan vücudunun anıları. Gözlerimi kapadım ve

başımı eğdim. Lord Bin Dar'ın sesi kulaklarımda tuhaf bir biçimde yankılandı, sanki suya batmıştım.

"İnsanlar size olan güvenlerini kaybediyor, Tiras. Konsey size olan güvenini kaybediyor. Siz, Jeru'yu Bahşedilmişlerden korumazsanız biz Jeru'yu sizden korumak zorunda kalacağız."

Kral'ın gözleri kısıldı ve yüzünden kapkara bir ifade geçti. Çenesi kaskatıydı ve elleri masanın kenarını o kadar sıkı tutmuştu ki parmak uçları pençe gibi bembeyaz kesilmişti.

"Anlıyorum. Peki *sizi benden* kim koruyacak?" dedi tıslarcasına, gözleri ateş saçıyordu. Lord Bin Dar'ın beti benzi attı ve masadaki herkesin nefesi kesildi.

Lord Gaul, "Biz sadece endişeliyiz," diye öfkeyle karşılık verdi. "Jeru'nun düşman eline geçmemesini sağlamak Lordlar Kamarası olarak bizim sorumluluğumuz, görevimiz."

"Bir kral olarak düşmanı yok etmek de benim görevim. Kim olursa olsun."

Lord Bin Dar, "Bir ay sonra yeniden toplanacağız. Eğer Volgarlar yenilmemiş olursa tüm eyaletlerin lordları tahttan çekilmenizi isteyecek. Sizden sonra tahta geçme sırası Corvyn'de, dolayısıyla yeni kral o olacak. Siz de Degn lordu olarak Lordlar Kamarası'nın bir üyesi olacaksınız ama kral olmayacaksınız," diye bağırdı. Tezahüratlar ve yuhalamalarla birlikte itirazlar ve muhalif sesler de yükseldi.

"Corvyn benim ölümümden sonra tahta çıkabilir, sadece ben ölürsem. Niyetiniz beni öldürmek mi? Şimdiye dek girişimleriniz –tüm girişimleriniz– başarısızlıkla sonuçlandı. Daha önce de beni öldürmeye kalkıştınız."

"Kızımı aldınız!" Bu kargaşa arasında cesaretini toplayan babam bağırdı.

Tiras, "Ve niyetim onu burada tutmak, Lord Corvyn," diye gürledi ve babam gözle görülür biçimde titredi, benimse içim titriyordu. "Onu yakınımda, sürekli yanımda tutmaya niyetliyim. Beni sizin zehirlerinizden korumak için benim bardağımdan içecek ve

benim tabağımdan yiyecek. Yanımda uyuyacak, aslında üç gün sonra Kilmorda'ya gidiyorum ve o da benimle gelecek. Atıma binip önümde oturacak, savaşa giderken yanımda olacak, bana karşı savaşmaya gönderdiklerinize karşı bir insan zırhı olacak."

Yanaklarım yanmaya başladı, alevler göğsümü yaladı. Kelimenin pürüzsüz, soğuk şekline odaklanıp B-U-Z harflerini tek tek söyleyerek, korkmamayı ve çok tehlikeli bir oyundaki piyon olduğumu umursamamayı dileyerek kalbimle göğsümde fokurdayan kazan arasına donmuş bir engel koydum.

"Ben ölürsem o da ölür," dedi Tiras, tıpkı beni babamın şatosundan aldığı gün söylediği gibi. Çok kolay itiraf etmiştim. Kendi sırrımı, babamın sırrını Kral'a anlatmıştım ve o da bunu hiç tereddüt etmeden kullanıyordu. İçimde fokurdayan kelimelerin serbest kalmalarına izin vermedim. Kral kelimelerime ulaşamayacaktı. Onun da babamdan farkı yoktu, ikisi de beni sevmiyor, ikisi de beni kendi çıkarları için kullanıyordu. Birden gözlerimi kör eden bir öfkeyle ikisinden de nefret ettim. Onları dışarıda tutmak için gözlerimi kapamaya dahi ihtiyaç duymadım.

Kral kolumu tutup masadan kalkınca karşı koymadan kalktım ama o, salondakilere çekilmelerini söylerken ve kelimeleri bulanık, düşünceleri karmaşık lordlarla leydiler itaatkârca ve sessizce odalarına çekilerken yüzüm ifadesizdi, gözlerim herhangi bir yere odaklanmamıştı. Lord Bin Dar ve Lord Gaul hiç vakit kaybetmeden komplo kurmaya başlamışlardı. Saygıyla reverans yaparlarken bile buz gibi kibirlerini ve ihanet düşüncelerini hissedebildim. Korku ve kuşku içinde kıpırdanan, duyguları donuk yüzümden küçük baloncuklar gibi seken babam arkasına bakmadan onları takip etti.

Tiras beni odasına götürüp elbisemi çıkarmama ve saçımı açmama yardım eden Pia'yla yalnız bıraktı. Pia soluk beyaz iç gömleğimi başımdan geçirirken Kral'ın odasında uyumak bana bahşedilmiş bir tür onurmuş gibi sessiz ve güler yüzlüydü. Sadece bir silah olduğumu bilmiyordu. Bir araç. Kapıda yine muhafızlar vardı ve onların yorgun düşüncelerini hissedebiliyordum.

Ama kaçmaya çalışmadım. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Tiras'ın ateşini düşürdüğüm ve daha önce bir kez yanında uyuduğum kocaman yatağına uzandım ama o geri dönmedi. Koridorda Kjell'e tartıştığını duydum ama içeri hiç girmedi. Duyamayacağımı düşündüklerinden emindim ama duymak istesem de istemesem de kelimeler beni bulmayı başarıyordu.

Kjell, Kilmorda'ya götürülmeme, benim saraydaki varlığıma ve Kral'a yakın olmama karşıydı. "Onu sürgün etmelisin. O tehlikeli ve güvenilmez," dedi.

Tiras, "Bize yardım edebilir. Volgarlarla savaşırken o olduğunu bilmiyordum ama etkisinin darbesini hissedebiliyordum. Onlara uçup gitmelerini söyledi ve onlar da itaat etti," diye cevap verdi, sesinde belli belirsiz etkilenmiş bir ton vardı. "Sen de gördün. Bunu yapan oydu, Kjell."

Kjell, "O bir Söyleyen," dedi, bu sözcükler sanki safraymış gibi tükürürcesine.

Kral, "O bir Söyleyen," diyerek onu teyit etti. "Hem de inanılmaz güçlü bir Söyleyen. Onlara ölmelerini, gökyüzünden düşmelerini, kendilerini Jyraen Denizi'ne atmalarını söylese yaparlar."

"Peki ya o güç sana karşı kullanılırsa, Majesteleri? Kuklası mı olacaksın? Kuklası mı olacağım?"

"Bu almamız gereken bir risk, Kjell. Ve bugüne dek gücünü hiç senin üzerinde kullanmadı. Bu çok net." Tiras'ın ses tonu o kadar kuruydu ki keyiften âdeta çatırdıyordu.

"Onun yanında farklısın. Neredeyse... kibarsın." Kjell kibar kelimesini gizli bir küçümsemeyle söyledi. "Bu... garip, Tiras."

"Ona karşı kibar davranmamak elimde değil çünkü o da bana kibar davranıyor." Tiras'ın sesi utangaçtı ve Kjell alaycı bir tonla yüksek sesle gülerken kalbimdeki buzun erimeye başladığını hissettim.

"Güzel bile değil, Tiras. Uzun boylu ve güçlü değil. Erkek evlatlarını taşımak muhtemelen onu öldürür."

Tiras, "Farklı bir gücü var. Ayrıca senin güzellik tanımınla be-

nimki aynı değil," diye itiraz etti. Duyduklarıma inanamıyordum. Yatakta doğruldum, kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Sen iri memelerden ve geniş kalçalardan hoşlanmazsın. Koyu ten ve kalın telli, koyu renk saçtan da hoşlanmazsın. Ne zamandan beri, Majesteleri? Boş bir hayalden başka hiçbir şey değil bu."

Yüzümü buruşturdum.

"Bana faydası var. Bu özelliğe başka kim sahip olabilir? Bana herhangi bir faydası olan başka bir kadın tanımıyorum."

Kjell sessizdi ve küt küt atan kalbim hüzünle yavaşladı. Onları dinlediğim için kendime lanet okudum. Hak ettiğimi bulmuştum. Aklıma dilek kuyusu ve Kelimelerin Tanrısı'nın onları duyacağı umuduyla seslerini balçık kaplı derinliklere yollayarak isteklerini hevesle sunan o aptal insanlar geldi. Ben de aptallık yapmıştım. Kelimelerimi beni kullanabilecek bir adama sunmuştum. Ve beni kullanmıştı. Kullanacaktı. Ta ki işe yaramaz duruma gelene dek. *Sessiz ol, kızım, hayatta kal.*

Gerçeği öğrendiğim için mutlu olmalıyım, dedim kendi kendime. Büyük, boş yatağa tekrar uzandım ve çarpan rüzgârlardan, dinmeyen yağmurlardan oluşmuş bir heykeli andıran koyu ve sert kenarına sarıldım. Kutsal uyku beni yumuşak kanatlarına alıp götürene kadar kelimeler üretmekten ve düşünmekten kaçındım.

14

Üç gün boyunca saray duvarları hazırlıklarla çınladı ve balkonumun altındaki şehir yeni bir savaşa hazırlık için harekete geçti. Demirhaneden yükselen sesler havayı doldurdu; silahların tıngırtısı, kılıçların keskinleştirilmesi hiç bitmeyecek gibiydi. Askerler çapkınlık yapar, eşler dua eder ve dilek kuyusundaki sıra iki katına çıkarken atlar nallandı ve donatıldı, erzak hazırlandı, at arabaları dolduruldu.

Hava, fırtına yaklaşır gibi çatırdıyordu ve Kral'ın dairesinin dışındaki heyecanı ve koşturmayı umursamamaya çabalasam da hızlanmaya başladığını hissediyordum. Hazırlayacak hiçbir şeyim, yerine getirilecek hiçbir görevim yoktu bu yüzden okudum, yazdım ve gayriresmî bir savaş esiri değil de kendi kaderimin efendisiymişim gibi davrandım. Görünüşe göre odasına kalıcı olarak yerleşmiş olsam da Kral'ı bir daha görmedim, bir kez bile. Kıyafetlerimin bazıları, kitaplarımın hepsi, boya ve yazı malzemelerim boş bir özel odaya düzgünce yerleştirilmişti.

Ordu yola çıkmadan önceki gün meydanda bir ziyafet düzenlendi, bir sürü masa kavrulmuş et, incir, meyve, ekmek ve tatlıyla dolduruldu ve Jeru Kenti'ndeki her aile bir ikram getirince yeni yemeklerin ardı arkası kesilmedi ve hepsi resmen yağmalandı. İn-

sanlar sanki bir daha hiç yapamayacaklarmış gibi bütün gün yediler, şarkı söylediler ve dans ettiler. Sırf yapabildiğimi ispatlamak için arada bir sihir göndererek eğlenceyi yukarıdan izledim. Bir at şahlanıp havayı eşeledi, bir elma arabasını devirmeden önce ona sakinleşme komutu gönderdim. Hırlayan bir köpek bir çocuğun üstüne atladı ve onu meydandan attım. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp uysalca geri çekildi.

Güzel bir kızın rengârenk eteğinin keskin bir köşeye takılıp arkasının boydan boya yırtılmasını izledim. Kız yırtılma sesini duydu ve korkuyla etrafına bakındı, sağlam olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Bir kelimeyle tamir edilmişti ve kız eserimi görünce gülümsedi.

Nesneler kolaydı, hayvanlar da kolay sayılırdı ama insanları etkilemesi daha zordu. Bu yüzden basit çözümler ve "yardımsever hareketler" diye adlandırdığım şeyler denedim. İpekler içinde bir adam meydandaki masaların arasında yemek diye kıvranarak dolanıyor ve karşılığında hiçbir şey vermiyordu. Ekmek satan bir kadının yapış yapış üç ekmeğini yediğini gördüm, kadına sadece zar zor yenebildiğini söyledi ve para ödemeyi reddetti. Yürürken kemerindeki paralar şangırdadı ve kadın çaresiz bir öfke içinde adamın kasıla kasıla uzaklaşmasını izledi.

Sökülsün kesen sen giderken öte. Dökülen paralarla borcunu öde.

Adam yürüdükçe yırtık kesesinden dökülen bozukluklar sert toprağa sessizce düşerek ardında iz bıraktı. Fırıncı kadın onun peşinden gidip alacağı miktarı toplayarak gerisini diğerleri bulsun diye yol kenarında bıraktı. Adamı bu denli ağır yargıladığım için ani bir suçluluk duygusuna kapıldım ve bütün parasını kaybetmeden yırtığı onardım.

Meydanda Kjell'i gördüm. Boojohni'yi de. Zihnimden ona seslendim, başını kaldırıp baktı, el salladı ve beni güldürmek için biraz dans etti. Mutlu ve özgür görünüyordu, onun adına mutlu oldum, onun yanında yürümek, eğlenceyi yakından görmek istedim. Kral'ı görmedim –yaklaşan seferin hazırlıklarına komuta etme sorum-

luluğunu Kjell üstlenmiş gibi görünüyordu– ve Tiras bir yere kapanmış kraliyet işleriyle uğraşıp Volgarları ve Lordlar Kamarası'nı nasıl yeneceğinin planlarını mı yapıyor diye düşündüm. Belki de hastaydı ve onu iyileştirme becerimden vazgeçmişti. Belki de beni tamamen unuttu diye düşündüm ama kapının önünde sürekli muhafız vardı ve yemeğimle banyom hiç aksatılmıyordu.

Güneş batınca eğlence meydandan kasaba halkının evlerine taşındı ve şehrin her yanına nüfuz eden bir sessizlik çöktü, sabahın erken saatlerini ve uzun yolculuğu önceden haber veren bir sessizlik. Kral'ın balkonunda karanlıkta oturup bana arkadaşlık edebilecek herhangi birini ya da bir şeyi duymak için kulak kabarttım, kısacık bir an için bile olsa kaçmaya can atıyordum. Jeru Kenti'ne gelmeden önce az da olsa özgürlüğüm vardı ama yapabildiklerimi gizlice yapıyordum. Gerekirse yine gizlice yapabilirdim. Sorunuma çözüm bulmak için etrafıma bakındım ve ahırların yanındaki patikada saman yüklü bir at arabası gördüm. Atlamak için yumuşak bir yer sağlaması mümkün olmayacak kadar uzaktaydı ama bunu çözebilirdim.

Saman arabası durma duvarın yanında, gel de tut beni aşağı atladığımda.

Araba sanki alçak bir tepeden kaymaya koyularak aşağıya doğru iniyormuş gibi yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Balkonun altında sarsılarak durdu, yaklaşık on iki metre altımda olağanüstü güzellikte altın sarısı bir yığın vardı. Ellerimi ağzıma bastırıp omuzlarım sarsıla sarsıla gülmeye başladım, kendime yarattığım bu fırsat neredeyse başımı döndürdü.

Ama çok aşağıdaydı. Ya atlarken biri beni görürse?

Kenardan dikkatle gitgide daha çok eğilerek saman arabasını inceledim ve hızla ölçüp biçtim. Bir şekilde yaklaşmam gerekiyordu. Bu atlayışı yapmaya asla cesaret edemezdim. Saray duvarları pürüzsüzdü, ayak basacak yerler yaratmadığım sürece tırmanmaya hiç uygun değildi.

Planın akıllıca olup olmadığını sorgulamak için beklemedim,

balkonun çıkıntısına çıktım, ellerimi duvara yaslayarak kenarda dengemi sağladım. Başımın üzerindeki bir taşa dokunup düşmesini emrettim.

Elimin altındaki pürüzsüz taş,
Hareket et ki duvara tırmanmak gerektirmesin uğraş.

Taş ânında gevşeyip düşerek parmaklarımla tutunabileceğim mükemmel bir gedik oluşturdu. Ayak parmağımla taşa hafifçe vurup sağ ayağıma bir gedik açması için sihri tekrarladım. Taş itaat etti ve ellerimle ayaklarımı koyacak gedikler oluşturarak tehlikeli inişime başladım ve araba sadece birkaç metre altımda kalana kadar devam ettim. Sonra kendimi bıraktım.

Çığlık atmamam büyük şanstı yoksa kendimi ele verebilirdim. Araba yalpaladı ve yan yatmaya başladı, güçlükle kenara gidip zıplamamla birlikte araba sallanıp gıcırdadı, eteğim bacaklarıma dolandı. Neyse ki on iki metre düşmemiştim. Araba paramparça olurdu herhalde. *Ben* paramparça olurdum. Üstümü silkeledim; kalbim küt küt atıyor, her yanım titriyordu ama gülümsüyordum. Zafer çok tatlıydı ve bu başkaldırı bana birden kabaran bir özgüven verdi ve gizlice kasaba meydanından geçip sessiz şehre daldım, nereye gittiğimi bilmiyordum, umursadığım tek şey gitmekte özgür olmaktı.

Kuyruksuz ve kulağı yaralı bir köpek bir süre beni takip etti, sonra onu oturttum. Bakımsız tüylü poposunun üzerine oturup gözden kaybolmamı izledi. Birine ne kadar ihtiyacı olduğunu hissettim, mızıldanmasında *yalnız* kelimesi vardı.

Biliyorum, diye avuttum onu. *Üzgünüm.* Ama ona verecek bir yuvam yoktu, verebileceğim tek şey teselliydi. Karanlık bir sokaktan diğerine geçerek yürümeye devam ettim, kısa özgürlüğümün ve o özgürlüğü bağrında taşıyan gecenin tadını çıkarmaya çalışıyordum ama bu haz tenimden sızmaya başlamıştı, kendimi aptal

ve kaybolmuş hissederek bir portakal bahçesinin kenarında durdum.

Başımın üzerinden bir kuş uçtu ve hüzünlü bir çığlık attı; bu, o âna kadar sadece uzaktan duyduğum bir sesti ve yüreğimi delip geçti.

Ben de yalnızım, güzel kuş.

Başımın üzerinde zarif daireler çizerek alçaldı, daireler gitgide daraldı ve nihayet titreyerek alçak bir dala kondu, o kadar yakındı ki uzanıp onu okşayabilirdim. Bu tanıdık duygu karşısında gülümsedim.

Çok güzelsin. Nereden geldin?

Öne doğru birkaç adım atıp tekrar durdum ve onu yakından inceleyebilmek için başımı eğdim. Corvyn'de, babamın şatosunun yakınındaki ormanda gördüğüm kuşa benziyordu. Balkon duvarına tüneyen ve sadece bir düş olduğundan emin olduğum o kuşa.

Ev.

Bu kelime kuştan yükseldi, sıcacık bir histi ve aynı duygular içinde dudaklarım titredi. Kolay kolay ağlamazdım. Bu, onur ve direnç göstergesiydi. Minyon bir kız, sunacak çok az şeyi olan, söyleyecek hiçbir şeyi olmayan bir kadındım ama onurum vardı ve gözyaşları onursuzluktu.

Kuş bir kez daha, *Ev*, dedi, çaresizliği ve hüznü hissettim, sanki yuvasını kaybetmişti ve bunu bilmemi istiyordu.

Benim de evim yok, dedim kartala ve akmak için can atan yaşları bastırmak için gözlerimi kapadım.

Üzüntüsünün benimkinin yankısı olduğunu hissettim, *ev* kelimesini uyarı ve feryada döken bir tehlike işaretiydi bu ve kartal kanatlarını birden açarak daldan havalanıp yumuşakça omuzuma kondu. Şaşkınlıkla sendeledim ve gözlerimi ânında açıp yanında durduğum ağaca tutunarak dengemi sağladım.

Hareket etmeye korkuyordum, uçup gitmesine neden olmaktan çekiniyordum ve gitmesini istemiyordum. O kadar büyüktü ki başımı döndürsem tünediği duruşuyla yanaklarım göğsüne sürter-

di. Kanatları geriye yapışmıştı ve sağ kolumdan aşağı doğru iniyor, en ucu elime sürtüyordu.

Ev.

Seni eve götüremem, dostum. Ama bir süre yanında kalacağım.

Anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama ipeksi başını kısaca eğip beni dürttü ve konduğu kadar ani havalandı. Kısa bir mesafe uçup başka bir dala konarak yanına gitmemi bekledi. Soru sorarcasına başımı yana eğdim, o da beni taklit etti.

Ev.

Bu şekilde devam ettik. Kartal havalanıp kısa bir mesafe –her zaman görünen bir mesafe– uçuyor ve kanat çırparak bir duvar, bir kapı ya da başka bir dala konuyordu. Ona doğru yürümemi izleyerek beni bekliyor ve aynı şeyi tekrarlıyordu. Nereye gittiğimi bilmeden büyülenmiş bir hâlde onu takip ettim, gölgelerle dolu patikaları ve Jeru Kenti'nin ağaçlarla kaplı sınırını geçtim, sanki dünya sadece ikimize aitti. Kral'ın şatosundan en az üç kilometre mesafede olan batı surlarına yaklaşana kadar yürüdüm. Gece bekçisinin bağrışını duydum. Duraksayıp birden ne yapacağımı bilmez ve yarı kaybolmuş hâlde arkamı döndüm.

Yoldan uzak değildik ama evler gitgide seyrekleşmiş ve çoğu gözden kaybolmuştu. Gece bekçisinin bağırışı ve ileride yükselen surlar olmasa nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim olmayacaktı. Kendimi aptal ve küçücük hissettim, saraya gidiş yolunu bulabilmeyi ümit ederek geldiğim yöne gerisingeri yürümeye başladım.

Kartal başımın üstünde süzüldü, o kadar yakındı ki tepemde bir esinti hissettim ve dikkatimi bir kez daha ona vermemi talep edercesine sürtünen kanatları bakışlarımı ona yöneltti. Orada, hemen ağaçların arasında, duvardan uzak olmayan bir yerde, yeşilliğin arasına sıkışmış, doğayla neredeyse iç içe geçmiş, sazdan çatılı ve sağlam duvarlı küçük bir kulübe vardı. Gerçek cam penceresi ve karanlıkta rengi seçilmeyen koyu renkli kapısıyla gurur duyarcasına duruyordu.

Kartal eğimli çatının en yüksek noktasına konup yaklaşmamı

bekledi. Kulübe terk edilmiş olamayacak kadar düzenli, içinde yaşayan olamayacak kadar sessizdi. Duvarlardan sızan bir yaşam, karmaşık düşünceler ya da huzurlu düşler hissetmedim. Burada yaşayan birileri varsa dahi evde değildi.

Ev.

O kelimeyi tekrar duydum ve kuş pike yapıp alçaldı, sonra geniş kanatlarını açıp yükseldi, uçarak uzaklaştı ve simsiyah sessiz bir yay gibi karanlıkta gözden kaybolup beni ormandaki küçük kulübenin önünde tek başıma bıraktı.

Kuşun beni buraya bir amaç için getirdiği duygusundan cesaret alıp kapıyı kontrol ettim. Bomboş gıcırtılar ve sessiz bir hoş geldin esintisiyle açıldı. Kapıyı aralık bıraktım ve gözlerimle içinde büyük bir ocak, yemek yapmak için bir tencere, küçük bir ahşap masa ve toplanmış ama daha sonra sanki biri çizmelerini giymek için üzerinde oturmuş gibi hafifçe kırışmış bir yatak olan odayı tarayarak içeri bir adım attım. Huzur verici ve düzenliydi, içinde yaşanmıyor gibiydi. Henüz... Bir ailenin döküntüleri ya da sık kullanılan bir evin artıkları yoktu henüz. Gözlerden uzak bir saklanma ya da buluşma yeri gibi görünüyordu. Düşüncelerimin gidişatından utanıp ellerimi yanaklarıma götürdüm.

Masanın ortasında kalın fitilli bir lamba duruyordu ama onu yakacak hiçbir şeyim yoktu. Sorun değildi. Yorgundum. Bitap düşmüştüm ve çok üzgündüm. Gözlerimi kuytu köşelere dikip yavaşça yatağa oturdum. Burada birkaç saat kalacaktım. Güneşin doğmasını bekleyecek ve sonra ne yapacağıma karar verecektim. Belki saraya geri dönerdim. Belki de dönmezdim. Belki Tiras'la babam yeni bir piyon bulabilir ve Tiras Kilmorda'ya bensiz gidebilirdi. Ne olacağını çok az umursar hâle geldim birden.

Kapıyı açık bıraktım. Canavarlardan ya da böceklerden korkmuyordum ve önümüzdeki birkaç saat içinde içeri girme ihtimali olan tek kişi –kulübenin sahibi– kapalı kapı yüzünden vazgeçmek zorunda kalmazdı. Tek odalı bir kulübede –en son ânda olsa da– kimin ya da neyin geldiğini görmeden uyumak beni geriyordu,

üstelik yeterince uzun süredir kapalı kapıların arkasına kapatılmıştım.

Yatağa kıvrılıp gözlerimi açık kapıdan görünen ormana diktim, yaprakların arasından süzülen birkaç cesur yıldız parıltısı gördüm. Yukarı bir mesaj gönderdim, bir tür dua; aslında hepsinden ziyade bir istek olan bir sihir.

Yıldızlar, görüyorum sizi. Peki ya siz kadifemsi yapraklar arasından görüyor musunuz gizli gizli bakan beni? Farelerden ve insanlardan koruyun, dostlar dışındaki her şeye karşı görünmez yapın beni e mi?

Bugüne dek kendi üzerimde uygulamaya kalktığımda sihirlerim hiçbir işe yaramamıştı. Yine de iki arkadaşımı –Boojohni'yi ve omuzuma konup bana eve gitmem için yalvaran siyah kanatlı kartalı– düşleyerek uykuya dalarken güvende ve görünür hissediyordum.

15

Kulübe doğuya bakıyordu ve güneş yükselip ışığı ağaçların tepelerinden sızmaya başladığında mırıldanan ağaçları, gaklayan kargaları ve erkenci kuşların cıvıltılarını fark ederek uyandım. Kartal geri dönmüş, açık kapının hemen ardındaki sahanlığa tünemişti, mahmur mahmur gülümseyip düşüncelerimle ona hoş geldin dedim. Kanatları kıpırdandı ve önde doğru sekip sanki kulübenin sahibiymiş gibi açık kapıdan içeri girdi.

Bir kuştu.

Sonra birden değişti.

Kocaman kanatları geniş omuzlara, uçlarında insan elleri ve kıvrılan parmakları olan uzun kollara dönüştü. Tüyleri insan gövdesi içinde yok oldu ve kuşun göğsü genişledi, bir erkeğin göğsü ve karnı ortaya çıktı. Bükülü olmayan bacakları üzerinde çömeldi ve başını geriye atıp vücudunu derin bir uykudan uyanmışçasına arkaya doğru esneterek dik durana kadar kendini yukarı çekti. Kollarını genişçe açıp avuçlarını yukarı çevirdi, sanki onu ışığıyla saran güneşe ibadet ediyordu. Belki de güneş ona ibadet ediyordu. Her santimi altın rengi ve sıcaktı. Beyaz saçı bile parlak güneş ışığının tonunu yansıtıyordu.

Tamamen çıplaktı ve nefes kesici güzellikteydi, birazcık döndü-

ğü anda beni yatakta yatarken göreceğini unutarak gözlerimi ona dikmekten kendimi alamadım. Sanki adını söylemişim gibi başı birden bana doğru döndü ve kolları yana indi. Solgun kuş gözlerinin bebeklerinin büyümesini ve kısılıp Kral Tiras'ın karanlık bakışlarına dönüşmesini izledim.

Nefes dahi almadan güvensizlik duygusuyla mücadele ederek gözümü dikip ona baktım ve yüzünden gelip geçen duyguları – kuşku, utanç, endişe– izledim, sonunda kendine güveni galip geldi ve çenesini kaldırıp tam bir kral duruşuyla ve son derece kararlı bir ifadeyle bana sert sert baktı.

"Kaçtın." Bu öylesine tuhaf bir söylemdi, öylesine net bir suçlamayla söylenmişti ki hâlâ uyuduğumdan emin olarak inanamaz bir ifadeyle bakan gözlerimi ovuşturdum ve ellerimin arkasında yarattığım karanlıktan çıkmadım.

Eğer bir rüya değilsen üzerine bir şeyler giyer misin lütfen?

"Peki bir rüyaysam olduğum gibi kalmamı mı istersin?" dedi alaycı bir tonla ama hareket ettiğini ve kumaşın hışırtısını duydum.

Başımı önce yukarı aşağı, sonra iki yana, ardından tekrar yukarı aşağı salladım. Ona bakmayı kesinlikle reddederek kalkarken ellerim alev alev yanan yanaklarıma, darmadağınık saçlarıma ve ardından destek almak için duvara kaydı. Art arda birkaç kez derin nefes aldım ve yanından hızla geçip kulübe kapısından çıkmaya çalıştım, bir mesafeye ihtiyacım vardı ve temiz hava almak için yanıp tutuşuyordum ama o, önüme geçip atını sakinleştirir gibi elini öne uzattı. Arkasındaki kapıyı iterek kaparken ses tonu oldukça yalvaran bir tona dönüştü.

"Benden kaçma, Lark."

Pantolon giymiş olduğunu görünce sevindim. Bana doğru uzanmayan elinde bir tunik tutuyordu ve kaçmayacağıma kanaat getirince tuniği başından geçirip sarkan eteğini pantolonun içine soktu. Sonra çıplak ayaklarına yün çoraplar giyip karanlıkta gözümden kaçan çizmeleri geçirdi. Bu çizmeleri daha önce gördüğüme yemin edebilirdim.

Sen bir kuşsun.

"Bazen."

Bir Değişen'sin.

"Evet."

Bahşedilmişsin.

"Evet."

Benim gibi.

"Senin gibi." Kısa bir an sustu. "Şimdi anlıyor musun? Anladın mı?"

Kopuk düşüncelerimin labirentinde kaybolmuş bir hâlde boş gözlerle ona baktım. Hiçbir şey anlamamıştım ama bir şey biliyordum.

Sen ormandaki... Corvyn'deki o kartalsın.

"Evet."

Yaralıydın. Göğsüne... bir ok... saplıydı.

"Işık değişmeme yardım eder, değişim beni iyileştirir. Şafak sökmeden yapmak zorundaydım sadece. Kartaldan insana dönüştüğümde sen hâlâ yanımda yatıyordun."

Bazı şeyler yerine oturmaya başladı ve o da benim düşüncelerimi takip ediyor görünüyordu.

"Seyisin kıyafetlerini ve babanın bir atını çaldım. Ölmek üzere olduğumu fark ederek karargâha geri döndüm. Sen olmasaydın ölürdüm. Beni iyileştirebileceğine inanarak seni bulmak için geri geldim. Kim olduğunu ve konuşamadığını fark edince harekete geçtim, söyledikleri gibi... bir taşla iki kuş. Yaşadığım süre boyunca baban beni öldürme komploları kurdu. Kızının beni kurtarabilecek olması çok adil."

Ama yapamıyorum.

"Hayır. Beni bundan kurtaramıyorsun. Rahatlatıyorsun. Acımı dindiriyorsun ama beni iyileştiremiyorsun."

Parçalanmış bir şeyi düzeltemem.

Gözleri büyüdü ve bana doğru bir adım attı.

Sezgimin nereden kaynakladığından emin değildim ama bu, onu çok şaşırtmış görünüyordu.

"Kendimi parçalanmış *hissediyorum,*" dedi umutsuzca. Sonra kendini toparlayıp yeniden üstünlük kisvesine büründü.

"Değişim bir zamanlar kontrol edebildiğim bir şeydi. Olacağını fark eder ve sadece irademle onu geri püskürtürdüm. Ama son bir yıldır değişime direnmek acı verici hâle geldi, artık eskisinden daha fazla teslim oluyorum. Gerektiğinde yapabilecek olsam da gündüzleri değişim için fazla baskı hissetmiyorum. Komplocu lordlar tarafından zehirlendiğimde yapabiliyorum."

Koridorda yere yığıldığını hatırladım. *Direnmediğinde... acı veriyor mu?*

"Biraz ama geçici, tıpkı kramp girmiş kol ve bacakları germek ya da ağrıyan kasları esnetmek gibi. Bana yardım etmek için ikinci gelişinde çok güçlüydü ve sen odama girmeden değiştim. Şafak söktüğünde beni göreceğini, yeniden insana dönüştüğümü göreceğini düşündüm. Ama Kjell bağırdığımı duyup müdahale etti."

Ama hastaydın... sonrasında.

Tiras başıyla onayladı. "Tekrar değişmek için mücadele etmem gerekti. Güneş doğduğunda hayatımda ilk kez tekrar insan olamadım. Sonunda başardığımda da hastaydım."

Doğduğundan beri mi değişebiliyorsun? Değişebilen kimseyi tanımıyordum. Ya da herkes normalmiş gibi davranıyordu.

"İlk kez annenin öldüğü gece değiştim. Sanki bunun içimde olduğunu fark etmişti. Biliyordu."

Oğlunuzu göklerde kaybedeceksiniz.

Bu kehanet bütünüyle yeni bir hâl aldı ve Tiras zihnimde yankılanan kelimeleri duymuş gibi başını salladı.

"İlk birkaç yıl ender gerçekleşti ve bu duruma gitgide alıştım. Kendimi rüya gördüğüme ikna etmiştim neredeyse ama bir süre sonra bu imkânsız hâle geldi. Çok seyrek oluyordu. Saklayabileceğime inandım... herkesten."

Benden saklamadığına inanamıyordum. Ara vermeden devam etti.

"İlk öğrenen Kjell oldu. Sonra babam. Babamın yapacaklarından korkarak bir ay burada, bu kulübede saklandım. Bahşedilmişlere nasıl davranıldığını ilk elden görmüştüm. Beni öldüreceğini düşünüyordum. Ama çok geçmeden benim yerime babam öldü. Ve ben de kral oldum."

Bunu bana neden anlatıyorsun?

Sesim kafamın içinde çok tiz çıktı, kulaklarımda uğuldadı ve yüzünü buruşturan sadece ben olmadım.

"Anlamanı ve kendini yalnız hissetmemeni istiyorum." Sanki kibar olmak onu rahatsız etmiş gibi ses tonu tersti.

Ve seninle Kilmorda'ya gelmemi istiyorsun. Sana yardım etmemi istiyorsun. Kjell'le aralarında geçen kulak misafiri olduğum konuşmayı düşündüm.

Bunu inkâr etmeyecek kadar erdemliydi. Ya da kibirli.

"Saman yığınlarını hareket ettirmekten ve duvarlara tırmanmaktan çok daha iyisini yapabilirsin."

Gözlerimi ânında gözlerinin içine diktim, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seni gördüm. Kuş olmanın avantajları var."

Bu düşünce sanki bir arkadaşım tarafından aldatılmışım gibi hissetmeme neden oldu.

"Eğer kaçarsan seni geri getiririm, Lark. Sana ihtiyacım var," dedi özür dilemeye tenezzül etmeden. "Jeru'nun sana ihtiyacı var."

Sana ihtiyacım var. Bu kelimeler çok baştan çıkarıcıydı. Çok karşı konulmaz. Sana ihtiyacım var. Daha önce hiç kimsenin bana ihtiyacı olmamıştı. Kral'ın bana sadece ihtiyacının olması, bundan daha fazlasının olmaması neden bir şeylerden yoksun kalmışım gibi bir his bırakıyordu o zaman?

Hayatım boyunca işe yaramayı istedim, diye itiraf ettim. Tiras bekledi, söylemediğim sözleri hissettiği barizdi. Ama onları seslendirmediğimi fark edince soruları zihninden uzaklaştırıp başını salladı.

En ufak bir tartışmaya fırsat vermeden, "O zaman benimle geleceksin," dedi. İç çektim, Tiras hemen gerildi. Sonunda pes edip başımı kabullenircesine salladım.

Seninle geleceğim.

Tiras sözüne sadık kalarak hemen o gün ordusuyla Kilmorda'ya doğru yola çıktı ve ben de sözüme sadık kalarak onunla gittim. Lordlar ve maiyetlerindekiler de Jeru'dan ayrılıp Kral'ın mağlubiyet ya da galibiyet haberini beklemek üzere kendi eyaletlerine doğru yola çıktılar. Firi'den Leydi Ariel –babası Lord Firi seyahat edemeyecek kadar hastaydı ve yerine onu göndermişti– tam bir gün boyunca bizimle yol aldı ve sanki savaşa değil de bir şölene gidiyormuş gibi neşe içinde Kjell'le sohbet etti. Merakla beni izliyordu, onun sorularını hissettim ama hünerimi ortaya çıkarmaktan çekindiğim için cevaplamadım. Firi, Kilmorda'nın batısındaydı ve o bölge kuşatılmış eyaletlerden gelen mültecilerin yoğun istilası altındaydı. Leydi Firi ve muhafızları çatalda bizden ayrıldı ama ordunun korumasından, Kjell'in ve Kral'ın yol boyunca süren ilgisinden keyif almış görünüyordu.

Tiras'a, *Bu kadın kraliçe mi olmak istiyor?* diye sorarak aramızdaki samimi sessizliği bozdum.

Cevap olarak homurdandı ama sonuna doğru ses tonu, kimden söz ettiğimi anlamamış gibi yükseldi.

Leydi Firi. Kraliçe olmak mı istiyor?

"Büyük ihtimalle," diye cevap verdi.

Haklı olduğundan emin olsam da kibri karşısında kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kjell ona âşık.

"Bunun aşk olduğundan kuşkuluyum. Ama Kjell onu çekici buluyor," diye doğruladı. "Bu yüzden asla kraliçe olmayacak."

İşine yaramıyor mu?

Lafı dolandırmadan, "İşime yaramıyor," diye cevap verdi. "Ayrıca Kjell benim tek dostum."

Arkamızdan gelen erzak yüklü arabalar bizi yavaşlattığından yolculuk dört gün sürdü. Narin bedenim at sırtında saatlerce oturmaya alışık olmadığından her yanım ağrımaya başladı ve yürümek için yalvardım. Tiras sadece gerçekten ıstırabım olduğunda razı geldi ve her gün bir süre yürüdüm, o süre boyunca da Tiras kaçmadığımdan emin olmak için sürekli geri dönüp durdu.

Gidecek yerim yok, diye kuşkusunu gidermeye çalıştım.

Ânında, "Kalman için bir sebep de yok," diye karşılık verdi.

Boojohni gözlerini devirip anlamlı bir tonla ıslık çaldı ve Tiras, Shindoh'u mahmuzlayıp öne koşturdu. Geceleri erkeklerle birlikte yıldızların altında uyudum. Kilmorda'ya varana dek kamp ya da çadır kurmayacaktık. Hedef, mümkün olduğunca hızlı ilerlemekken kamp kurmak çok fazla zaman ve çaba demekti. Ottan bir yatağım vardı, Boojohni yanımdaydı ve açık havayı sevdiğimi fark ettim.

İlk gece Tiras da benimkine benzer ottan bir yatakta yanımda uyudu. Sonraki iki gece güneş battığı anda kalabalıktan uzağa çekildi. Üçüncü gün onu hiç görmedim. Biri Tiras'ın nerede olduğunu sorduğunda Kjell her seferinde sanki o anlığına gözden kaybolmuş gibi cevap veriyordu. "Ön tarafta," "Arkada," "Az ileride," ya da "Oralarda bir yerde," diyordu. Ama o gün Shindoh'a yalnız bindim. Boojohni, orduyu kısa bir mesafeden takip ederek yanımızda hızla yürüyordu. Dördüncü gün şafak söktüğünde Tiras yatağında uyuyordu ve uyandığında gözlerinin ardında gölgeler vardı. Beni Shindoh'a bindirip arkama atladığında ve yolculuğumuzun son etabı başladığında sağlığının nasıl olduğunu sordum.

Dinlenebildin mi?

Kısacık bir an sessiz kaldı, sonra başkalarının duymasından korkarcasına dudaklarını kulağıma yapıştırıp cevap verdi.

"Kartallar gececi kuşlardır. Güvenli bir yer bulduğumda uyuyabilirim. Ama Kilmorda'ya yaklaşıyoruz, ben de arazinin durumunu görmek için ileri uçtum. Eyaletlerden gelen ordular vadinin üst tarafındaki bayıra çekilmişler ve ilerlemekten kaçınmışlar ama Vol-

garlar vadide, oradaki terk edilmiş köylerde konuşlanmış. Sayıları artmış."

Ne kadar?

"Binlerce."

Binlerce mi?

"Çiftlik hayvanlarının kanını tüketmiş ve ormanlardaki vahşi yaşamı yok etmişler. Karınları aç ve saldırılarını genişletmeye başlayacaklar."

Nereden geliyorlar? Ben çocukken Volgar diye bir şey yoktu.

"Kimse bilmiyor. İlk Volgar'ı üç yıl önce gördüm. O günden itibaren Jeru için çok büyük bir tehdit hâline geldiler. Bazıları kökenlerinin Jyraen Denizi'ndeki bir ada olduğunu düşünüyor. Bildiğim tek şey sayılarının artmaya devam ettiği ve savaşı kaybediyor olduğumuz."

Vadi sınırındaki ordu ne durumda?

"Birer birer öldürülüyorlar."

16

Dördüncü günün öğle vakti vadinin hududuna vardık ama çadırlarımızı kurmadık. Tiras herkesin yemek yemesini ve dinlenmesini emredip Kjell ve mevcut ordunun diğer komutanlarıyla birlikte savaş planı yapmak için başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Kalabalığı her zaman hissedebildiğim gibi Volgarları da hissettim ve bu farkındalık beni korkuttu, iştahımı kesti.

Birçok yaratık gibi onların kelimeleri de basitti. *Uç, Ye, Çiftleş.* Ne endişe duyuyorlardı ne de korkuyorlardı. Bizden korkmuyor gibilerdi ve kesinlikle onlar da savaş planları yapıyordu. Varlıklarını sadece içgüdüsel olarak sürdürüyorlardı... *Ye, Uç, Çiftleş. Öldür.*

Onlarla diğer geniş sürüler arasında fark, onların öldürmekten zevk almalarıydı. Bunun için yaşıyorlardı. İçgüdüleri basitti... Ama aynı zamanda da temellerini oluşturuyordu. Basitlerdi ama iyi değillerdi. Yiyecek zincirinin en tepesindeki avcılardı onlar ve sayıları sorun yaratacak boyuta ulaşmıştı.

Normalde gündüzleri uyuyorlardı ve gece görüşleri sıradan bir insandan çok daha iyiydi ama Tiras, eğer onları hâlâ biraz aydınlık olan ve yeni uyanmaya başladıkları alacakaranlıkta pusuya düşürürsek büyük bir çoğunluğunu safdışı bırakma ihtimalimizi yükseltebileceğimizi düşünüyordu.

Bütün gün dinlendik, atlara da yolculuk sonrası kendilerini toparlama fırsatı verdik ama kamptaki genel huzursuzluk günü boşa geçirmişiz gibi bir his bırakmıştı üstümüzde. Volgarlar, sınırdaki askerleri öldürdükleri gibi insanları karanlıkta avlarken geceyi feryatlar ve çığlıklar doldurdu, soğuk ve gri renkte söken şafak her askerin ruh hâlini yansıtıyordu. Kimse daha fazla beklemek istemiyordu.

Hava elverişliydi. Karanlık gökyüzü ve solgun gün ışığı Volgarların gündüz vakti pusuya düşürülüp avlanma ihtimalini artırıyordu. Tiras onların bize gelmeleri gerektiğini söyledi ve benim kullanılmaya başlayacağım yer burasıydı. Öğleden sonranın geç vakitlerinde Boojohni, yaralılar ve aşçılar hariç tüm askerler Kilmorda'nın hemen batısındaki vadinin kenarında yer alan ağaçların arasında toplandı. Tiras, "Kartal uçuşu yaklaşık bir buçuk kilometre," dedi ve Kjell ona bir bakış attı.

Siyah bulutlar döndü ve göğü ikiye yararak tepelere ve Tiras'ın Jeru Kenti'ndeki sarayı gibi yükselen yalçın kayalıklara inen şimşekten kaçmak için telaşla dağıldı. Tiras beni önüne aldı, zırhlı kolunu belime sımsıkı doladı ve asker güruhunun arasından dörtnala geçtik. Tiras altımızdaki at korkuyla titrerken sağa sola talimatlar verdi, cesaretlendirici sözler söyledi. Shindoh'un zihnine sakinleştirici kelimeler göndermeye çalıştım ama hayvandaki dehşetli korku duygusunun kontrolümü zayıflattığını hissettim.

Tiras dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Enerjini sonraya sakla," diye emretti. "Bütün enerjine ihtiyacım var. Shindoh savaşa alışık. Beni yüzüstü bırakmaz."

Sözünü dinledim ama elim siyah atın kırpılmış yelesini okşamak için uzandı ve Tiras başka bir şey söylemedi. Giymemi emrettiği yeşil tunik ve pantolon üzerine bir zincir zırh geçirmiştim ama takmam için baskı yaptığı miğferi takmayı ve tıngırdayan zırhı giymeyi reddetmiştim. O kadar ağırdı ki hareket etmem mümkün olmayacak ve Shindoh ikimizin ağırlığı altında hızlı koşamayacaktı.

Tiras miğfer taktı ama bunun sadece kimliğini gizlemek için olduğunu söyledi. Gri saçlı kralı öldürmek en büyük ödül olurdu.

Benim saçımsa uzun bir halat gibi belime kadar iniyordu ve varlığımın, savaşın ortasındaki bir kadının dikkatleri ona çekmesinden korkuyordum.

"Çağır onları, Lark. Yaklaşmaya zorla."

Bulutların iç çekmesini, yağmurun tehdidini, topraktan yükselen yaşam uğultularını hissederek uzandım ve solgun ışığın her yanına göz attım.

Oradalardı.

Onları ve damarlarında dolaşan kana susamışlığı duyabiliyordum. Öldürmek için yaşıyorlardı. Nefret ya da güç yüzünden değildi bu. Ama yine de öldürüyorlardı. Öldürüyorlardı çünkü ölüm yiyecek demekti. Ölüm yaşam demekti. Ölüm damarlarındaki kanın daha sıcak akması, kemiklerini saran etlerinin daha semirmesi demekti. Sıradan canavarlardı ama tüm canavarlar aynıydı.

Ve çok açlardı.

Sanki gıdaları kısıtlanmış ya da azaltılmış gibi mideleri kazınıyordu. Bu açlığa hitap ettim, gelip yemek yemelerini söyledim onlara.

Başınızı kaldırıp dalın rüzgâra

Dönün köşeyi bol bol yemek bulmaya.

İtaat etme arzusuyla telaşlandıklarını ve ürperdiklerini hissettim ama ne kadar kana susamış olurlarsa olsunlar saf içgüdüsel ortak yaşam güçlerinin altında canavardan ziyade insanda olan gizli bir dikkat duygusu vardı ve bu, onlardan ayrıydı.

Biri ya da bir şey onları kontrol ediyordu ve onlara yol gösteren zekâ onlar gibi değildi. Her canavarın zihnine âdeta yapışmış, ustalıkla yöneten ve talimat veren sesi duygusal ve boğuktu.

Ve her şeyin farkındaydı.

Soluk soluğa geri çekildim, başım Tiras'ın zırhlı göğsüne çarptı.

"Lark?"

Volgarların lideri, Efendi, insan mı yoksa Volgar mı?

Shindoh sanki anlamış gibi kişnedi ama ben işin aslını biliyordum. Korkumu hissetmişti.

"İkisi de."

Bahşedilmiş mi?

"Bazıları onun Değişen olduğunu söylüyor... benim gibi. İnsan ve kuş."

Ya Lord Bin Dar haklıysa? Ya Volgar saldırılarının ardında Bahşedilmişler varsa?

"Ne fark eder ki? Masum bir canavarı yok etmektense zalim bir insanı yok etmeyi tercih ederim. Volgarlar yok ediyorlar, o yüzden de yok edilmeleri gerek ama Efendi fethetmek istiyor, ele geçirmek istiyor. Bahşedilmiş olsa da benim için bir anlamı yok. Jeru'yu istiyor. Onu alamaz."

Kjell zar zor bastırılmış bir hayal kırıklığı içinde hızla bize yetişip araya girdi ve "Tiras! Adamlar tedirgin. Eğer hemen harekete geçmezsek hava kararmadan Volgarlara ulaşamayız," dedi. Yüz ifadesi gökyüzünü yansıtıyordu, karanlık, sıkıntılı ve patlamaya hazır.

"Bekle, Kjell. Dur. Daha önce de söylediğim gibi bırak onlar bize gelsin."

Kjell başını kabullenir gibi salladı ama mavi gözleri kısa bir an yüzüme yapıştı ve karşı gelmek istediğini anladım. Miğferinin siperliğini indirdi ve bir kez daha yanımızdan ayrıldı ama fazla uzağa gitmedi. Atı bir panter gibi adım atıyordu. Tiras dudaklarını kulağıma eğdi.

"Gelmelerini sağla, Lark," diye tekrar etti, sesi yanaklarımdaki tüyleri havalandıran alçak bir mırıltıydı. Kelimeleri siren sesi gibi rüzgâra salıp Volgarları en çok istedikleri şeyi yapmaya zorladım. *Uç, öldür, ye.* Gelmelerinden korkarak, gelmemelerinden daha da çok korkarak baştan çıkarıcı kelimelerle onları çektim. Jeru'yu istiyorlardı. Tiras'ı istiyorlardı. Ve ikisinden de ayrılmak istemediğimi fark ettim.

Kafatasımın içinde sağır edici bir karga sesi vardı, bir canavar karşı koyuyordu ve Volgarlarda hissettiğim gizli kontrol etkisi birden zayıflayınca acıyla yüzümü buruşturdum. Havayı döven binlerce kanat sesini duydum, engellemeyi buyuran kelimeleri bastırıyorlardı. Onun kelimelerini.

Geliyorlar, diye uyardım.

Tiras âdeta kükredi, kafamın içindeki canavarın yankısıydı bu. Ve Tiras, ağaçların arasında oklarını çekmiş kanatlı düşmana saldırmaya hazır bekleyen ve savaşmaya can atan Jeruvian okçularını hizaya sokarken Shindoh hızla öne doğru atıldı. Tepemizde gök sallandı, değişti ve gün ışığı siyah bir battaniye tarafından tamamen engellendi.

Tiras, "Onları yere indir, Lark," diye emretti. Hiç duraksamadan lanetlilerin ve çaresizlerin bütün aceleciliğiyle armağanımı savurdum.

Uçamazsınız.
Düşeceksiniz bu yüzden.
Gökyüzünden ayrılın yalnız
Hem de hemen.

Basit sihrin üzerimizdeki havayı delip geçtiğini gördüm, kelimeler kıvrılan yılanlarla dolu bir çukura düşen ateş topluydı âdeta. Ve Volgarlar çığlık çığlığa toprağa düşmeye başladı. Bazıları yere o kadar hızlı çarptı ki ânında öldü ama diğerleri telkinime daha dayanıklı çıktı ve hâlâ kanat çırparak şaşkın ama sağ salim yere indi.

Kjell, "Saldırın!" diye bağırdı ve okçuların sağ tarafında, uzun otların içine çömelmiş askerler onları gizleyen ağaçların arasından çıkıp açık alanın bir ucundan diğer ucuna saldırıya geçtiler, kılıçlar savruldu, mızraklar uçtu, şaşkınlık içindeki kuşadamlar pençelerini çıkarma ve jilet gibi keskin gagalarını kullanma fırsatı bulamadan üstlerine çullanıldı.

Tiras, bir yandan askerlerden birini yukarıdan gelen saldırıya karşı uyarırken diğer yandan Shindoh'u mahmuzlayıp mızrağıyla bir kuşadamı delip geçti.

"Onları aşağıda tut, Lark!" diye bağırdı. "Havadayken onlarla savaşamayız."

Uçamazsınız.
Kanadınız kırık.
Bir daha asla
Uçamayacaksınız.

Açık alandaki Volgarlar çığlıklar atarak savaşırken gökyüzünden bir grup daha kuşadam düştü. Çok azı uçtu. Kanatlarının kırıldığına inanıyorlardı.

Sayıları çok fazlaydı. Bire karşı on, hatta bire karşı yirmi. Üstelik Tiras bağıra çağıra emir verir ve emrindeki tüm silahları kullanarak öfkeli yığının etrafını kuşatırken art arda gelmeye devam ediyorlardı. Tiras bana sesleniyor, emirler veriyor, beni bir kılıç gibi savuruyor ve ben ise ölüm çevremde katlanarak artarken –kuşadamların arasında açık yaralı ve görmeyen gözlü Jeru erkekleri yatıyordu– Shindoh'a sımsıkı yapışmış hâlde Kralımın emirlerini yerine getiriyordum. Elimden gelen çabayı göstersem de hepsini kurtaramazdım. Gözlerim acıyana, beynim çalışmaz hâle gelene dek kelimeler ve sihirler gönderdim.

Saçımda kan, dişlerimde kum taneleri vardı ve Tiras arkamda hiç durmadan bağırıyor, adamlarını yöneterek harekete geçiriyordu. Nabzımın şakaklarımda attığını hissettim, gonk gibi yankılanıyordu. Kendimi çok kötü hissediyor, titriyordum; düz duramayacak kadar halsizdim. Öne doğru eğilip yelesinin ter ve kan yüzünden yapış yapış olmasını umursamadan Shindoh'un boynuna sarıldım. Kaydığımı hissettim, daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.

Tiras saç örgümü tutup eline dolayarak beni yukarı çekerken Shindoh'un toynaklarının yaralıların ve ölülerin etrafında dolandığını gördüm. Tiras'ın göğsüne yığıldım ve o, dudaklarını kulağıma değdirerek daha fazlasını istedi.

"Uçur onları, Lark. Bitir şunu."

Saçımdaki elinin sert çekişi ve kafa derimin yanarcasına acıması zihnimi son bir dilekte bulunacak kadar berraklaştırdı.

Gidin artık, kuşadamlar
Uçup gidin.
Yaşayın ve yeni bir gün görün.

Tiras şaşkın bir ifadeyle, "Kılıçtan daha keskin," dedi ve ben, onun sesinde yankılanan rahatlama duygusuyla sarınıp sarmalandım. Parçalanmış kanatlar yerden kalktı ve Volgarlar göğe geri çekilirken gözkapaklarım ağırlaşmış, nefesim sığlaşmış hâlde Jeru askerleriyle birlikte onları izledim. Bayılmamak için mücadele ettim, kollarım ağırlaştı, düşüncelerim bulanıklaştı. Ardından tekrar kaymaya, Shindoh'tan, hünerimin sesinden ve ağırlığından kopmaya başladım.

Kjell'in zafer çığlığını duyar gibi oldum; etrafım tamamen galibiyet sevinciyle çevrelenmişti, yanaklarıma sürten tüylerin verdiği his gibiydi bu.

Birisi, "Yaralı mı?" diye sordu ve çelik halatların vücudumu sıkışını hissettim. Askerlerin arasından süzülerek geçiyordum.

"Başardık, Majesteleri!" Biri Kral'ın sırtına vurdu ve yüzüm onun zırhına çarptı. Beni Tiras taşıyordu ve çelik halatlar onun kollarıydı.

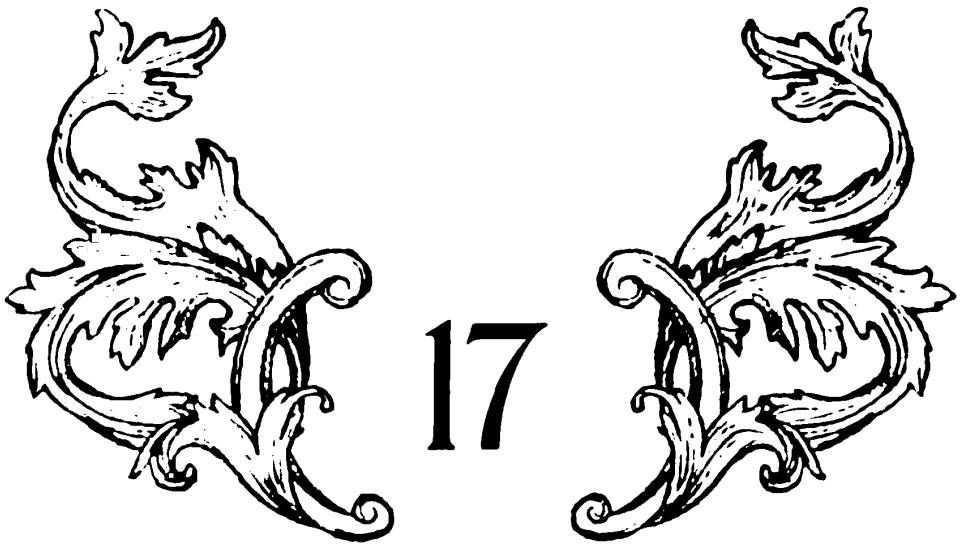
Yürüyeceğim.

"Dinleneceksin."

Yürüyeceğim.

"İnatçı kadın," diye mırıldandı. "Uyu."

Ve uyudum.

17

Ottan bir yatakta iniltiler, lanet okumalar ve kanla et kokusuna uyandım. Shindoh yanımda huzursuzlanıyordu. Hem onu teselli etmek hem de kendimi sakinleştirmek için elimi uzattım. Başımın yanında bir su matarası duruyordu. Minnetle içtim ve ellerimi yüzümü yıkadım. Karanlıkta dolanan, yaralılarla ilgilenen ve ölüleri istifleyen adamları görebiliyordum.

Adamlar nöbetleşe çalışıyor, bazıları ağaçların arasında uyurken diğerleri göğü izliyor ve yaralılarla ilgileniyorlardı. Tuvalet ihtiyacımı gidermek ve belki de yıkanabileceğim bir yer bulmak için aralarından geçtim. Saçım yüzüme yapışmıştı ve beni sıcak tutmuş olsa da zincir zırh sürtünmekten kollarımın altını yara yapmıştı.

Belli ki savaş bitmemiş, sadece bir süre durmuştu. Yarının ne getireceği düşüncesi ürpermeme neden oldu. Rüzgârda asılı tek bir kelime yoktu. Orman yaratıkları ya ormanın derinliklerine gitmiş ya da kaçmıştı. Gece sesleri kısılmış, ağaçlar sessizleşmişti. Yapraklar bile ya fısıldaşıyor ya da hiç konuşmuyordu. Ölüm, canlıların saklanmasına neden olmuştu. Gizlice çalıların arasına girdim ve yakınlarda kimsenin olmamasına dua ederek en acil ihtiyacımı karşıladım. Su kokusu aldığımı düşündüm ve Boojohni gibi dinlemek için bir süre durup havayı kokladığımda hafif bir nemli

toprak ve turba yosunu kokusu aldım. Bu, derinleşerek ve genişleyerek yukarı doğru akan kampın yakınındaki dereydi.

Kokuya ve kayalara dökülen suyun sakin inişine doğru yürüdüm. Su, tıpkı beni çektiği gibi canlıları kendine çekerdi, bu yüzden su kenarındaki sazlıkların arasından etrafı kolaçan ederek dikkatle yaklaştım. Dere karanlıkta parıldıyordu, sığ kenarlarda toplanan suda yıldızlar yansıyordu ve her yer sakindi. Kıyıya diz çöktüm, taşlar dizlerime battı, pantolonumdan içeri su sızdı ve yüzümü yıkamak için suya eğildiğimde ayın önünden bir gölge kayıp geçti.

Hemen doğruldum, gözlerimi gökyüzüne kaldırdım ve başımın üstünde kuşadamların ağaçlar kadar alçakta, birbiri ardına sessizce uçtuklarını gördüm. Sazlıkların içine karınüstü uzandım, kımıldamaya, hatta nefes almaya cesaret edemiyordum. Onları buraya çeken ben değildim. Gönderilmişlerdi ve biz hazır değildik.

Tiras! Tiras! Volgarlar burada. Volgarlar burada! Kimin duyma becerisi olabileceğini umursamadan büyük bir korku içinde mesaj gönderdim.

Kuşadamlar sanki uyarımı duymuş gibi sessizlik, feryatlar ve çığlıklarla parçalandı ve sazlıkların arasından fırlayıp Jeru askerlerinin aramızdaki Volgarlarla birlikte beni de öldürmelerinden korkarak koşmaya başladım.

Sihir yaratamadan, kelime üretemeden bilinçsizce koşuyordum, kafamın içindeki tek düşünce *Volgar*dı.

Kuşadamlar etrafımı sararak alçaldılar ve havayı güçlü kanatların yoğun çırpışlarıyla doldurdular. Tökezledim ve düştüm, o sırada pike yapan bir canavarın keskin pençesinden kıl payı kurtuldum. Yarı emekleyerek, yarı koşarak güçlükle ilerledim ve pençeler zincir zırhımı sıyırıp sadece saçlarıma dolandı.

Saç örgümü çekerek kendimi kurtarmaya çalıştım, o anki korkuyla kafamın için bomboştu. Kuşadam güçlü kanatlarını çırptı ve saçımdan tutup beni de alarak yeniden havalandı. Volgar'ın pençeli ayaklarına vurdum, onları tutmaya çalıştım. Düşmekten daha çok uzaklara götürülmekten korkuyordum. Kuşadam tiz bir sesle

bir kez daha bağırdı ve göğsüne saplanan Jeruvian mızrağı yüzünden hız kaybetti ve göğe yükselişi sekteye uğradı.

Birden serbest ve kısa bir an için boşlukta kaldım, sonra yer benimle buluşmak için yükseldi ve nefesimi kesti. Afallamış bir hâlde uzandım, hava ciğerlerimden güçlükle çıktı.

Tiras, "Lark!" diye gürledi, sesi yarı baygın hâlimi delip geçti. "Ağaçların arasına koş."

Kılıçların çarpışları, adamların bağırışları ve toynakların patırtısı bana doğru ilerledi ve kollarımla başımı sarıp ezilmemek için yuvarlandım. Orman ya da nehir, sol ya da sağ, dost ya da düşman duygumu kaybetmiştim. Baktığım her yerde savaş bütün şiddetiyle devam ediyordu; bacaklarımı göğsüme çektim ve gözlerimi kapatıp kelimelerimi bulmaya çalıştım.

Hem büyük hem küçük Volgar kanatları
Ne kadar yükseğe uçarsanız düşün o kadar hızlı
Her gagada öldürme arzusu saklı
Ama dökmek istediğiniz Volgar kanı.

Kelimeleri, ağaçların üstüne fırlatıp havaya savurdum ve pike yapmalarını, dönmelerini Volgarların tepesine inmelerini sağladım.

Savaş bir süre devam etti, Volgarları ağıma dolayarak daha güçlü ittim.

Sonra gök uğuldamaya, bedenler top mermileri gibi düşüp yere çarpmaya başladı. Yanaklarıma kan sıçradı ve yere serilip bir kuşadamın kanadı altına sıkıştım.

İterek kaldırıp kendimi kurtarmaya çalıştım ama bu mücadelem başka bir kuşadamın üzerime düşmesine kadar sürdü.

Tiras, "Lark!" diye bağırdı. "Neredesin?"

Sesinin geldiği yöne doğru cesetlerin altından çıkmaya başladım.

Burada. Buradayım.

Ayaklarımı çıkarıp kollarımı içgüdüsel olarak uzattığımda Shindoh'un korkusunun hızla bana doğru geldiğini hissettim. Ardından Kral oradaydı, beni kaldırıp arkasına attı; üzerinde ne zırh ne miğfer, ne zincir zırh ne de eldiven vardı. Sadece sol elinde savurduğu bir kılıç ve sağ eliyle salladığı çivili bir gürz. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştık. Kollarımı onun beline doladım, bacaklarımla Shindoh'un sağrısını kavradım ve savaş devam etti.

Volgar kuşadamlar arasında sihrimden etkilenmemiş görünen, pike yapan, uçan ve insanları alıp götüren, kolay etkilenen kardeşlerine kıyasla daha dayanıklı olanlar vardı. Ama ben kelimelerimi yönlendirdiğimde büyük bir kısmı gökten düştü. Düşmekten kurtulanlar onlardan yapmaları istediğim gibi aniden birbirlerine saldırdılar. Jeru askerleri beklenmeyen saldırıyı püskürtmeye çalıştığı sırada savunmasızlığımız üstünlüğe dönüştü.

Yeni bir kuşadam dalgası alçaldığında onları aşağı indirmek için sihirler gönderdim ve şafağın solgun ışığı titreşen ağaçların üstünden sızmaya başladığında kalan Volgarlar ya ölüydü ya da ölüyordu.

İkinci çatışmanın sona ermesini mutlulukla karşılayıp daha fazla düşünce üretmeyi reddederek yorgun başımı Tiras'ın sırtına yasladım. Sırtı sanki o da sınırlarını aşmış gibi kamburlaştı ve titremeyle sarsıldı; bu, beline dolalı kollarımı daha da sıkmama neden oldu. Tıslarcasına nefes aldı ve elini koluma götürüp yerini değiştirdi.

Yaralısın.

"Ciddi bir yara değil. Üstümü değiştirmem gerek."

Tuniğini çektim, bir kez daha tıslarcasına bir ses çıkardı, yün kumaş yarasına yapışmıştı. Ellerimin altındaki teni sıcak ve yapış yapıştı. Tiras yine titredi.

"Bırak, kadın. Çok yorgunsun," dedi ama avuçlarımı sol yanı boyunca uzanan uzun kesiğe bastırdım. Ellerim kan içinde kaldı ve Tiras küfretti.

Toz, kir ve âlemin tüm hastalıkları
Çıkın bu yaradan ve hızlandırın zamanı.
Yarık et ve kesik deri
Yine bir bütün olun, onarın birbirinizi.

Tiras iç çekti ve rahatladı, elini benimkinin üzerine koyup konuşmadan teşekkür etti. Gözümde etin kendini onardığını, kesilmiş derinin düzleşip tekrar birleştiğini canlandırdım.

İyileştir elimin altındaki yarayı, hafiflet bu adamdaki acıyı.

İyi yapılmış bir sihir değildi ama yaratabildiğim sadece buydu. Parmak uçlarımla kelimeleri karnına bastırıp son gücümle ona verdim.

Gözlerim ağırlaştı, bilincim en ince ipliklerle bağlandı ama onun mırıldandığını duyar gibi oldum.

"Sanırım seni bırakmayacağım."

Tekrar uyandığımda karanlık çökmüştü ya da belki de sadece gelmiş, gitmiş, sonra tekrar gelmişti. Şenlik ve kahkaha sesleri çadırıma kadar geliyor, onlara et ve erkek kokusu eşlik ediyor ve midemin bulanmasına neden oluyordu. Kendimi kaybettiğimde etrafım yaralı bedenler ve parçalanmış etlerle çeviriliydi ve o koku hâlâ burnumdaydı.

Üzerimde hâlâ Kral'ın savaşta giymem konusunda ısrar ettiği tunik ve pantolon olmasına rağmen sıcak, hatta rahattım. Zincirli zırhla ayağıma bol gelen çizmeler gitmişti ve saçım başımın etrafına yayılmıştı. Tiras da gitmişti ama her yerde izi vardı. İpekler örtülü kürkle kaplı yatak, çadırın boyutları ve etrafımdaki zengin döşeli sadelik söz verdiği şeyi yaptığına en ufak bir şüphe bırakmıyordu. Beni yanında tutmuştu. Yavaşça doğrulup bedenimi yoklayarak gerindim. Canlılar arasındaydım ama yüreğim acıyordu ve ağlamak istiyordum.

Burnuma bir kez daha şişteki yaban domuzu kokusuyla mayalı ekmek gibi topraksı bir koku geldi ve midem isyan ederek guruldadı. Leş gibiydim ve susamıştım, acilen bir lazımlığa ihtiyacım vardı. Üzerimde sade bir yatak örtüsüyle yattığım köşe yatağından sürünerek indim ve çadırın perdesi hışırdayıp içeri biri girince irkildim.

Aklım bu denli karışık olmasaydı Boojohni'yi görmeden hissederdim. Alçak sesle kısa bir melodi mırıldanıyordu ve sakalı düzgünce örülmüş, ucuna küçük bir ilmek atılmıştı, becerikli parmaklar tarafından süslenip püslenmek için zaman harcamış görünüyordu. Sevinçten etekleri âdeta zil çalıyordu ve uyandığımı görünce kocaman gülümsedi.

"Amma çok uyudun! Kral Tiras herkesi senin kurtardığını söyledi." Son cümleyi fısıldayarak söyledi ve gözleri birinin duymasından endişeleniyormuş gibi sağa sola kaydı. Endişelenmesi gerekirdi zaten. Tiras, Kjell ve biraz da Boojohni dışında hiç kimse hangi rolü oynadığımı bilmiyordu. Ben, Kral'ın evcil hayvanıydım. İnsanların benden böyle söz ettiklerini duymuştum.

Yıkanmam gerek. Boojohni'nin tebriklerini duymazdan gelerek yatağın yanındaki çizmeleri ayağıma geçirdim.

Boojohni başını yana eğip dudaklarını büzerek bana baktı.

"Mutlu değil misin, Küçük Kuş?"

Bu kadar çok ölüm varken mutlu olamam. İnsanlara zarar vermek istemiyorum. Hayvanlara, canavarlara ve hatta kuşadamlara zarar vermek istemiyorum.

Boojohni yumuşak bir tonla, "Ama bazen buna mecbur kalırsın," dedi.

Başımla onayladım ama gözlerinin içine bakmakta zorlandım. Çantamın içini el yordamıyla yokladım ve ipeksi, yumuşak bir sabahlık çekip silkeleyerek çıkardım. Kendimi içinde bulduğum koşullar için fazlasıyla şıktı ama temizlendiğimde tenimde güzel bir his bırakacaktı. Boojohni bir kalıp sabun, bir battaniye, kurulanmak için de bir bez kaptı ve katlayarak başının üzerinde dengede tuttuğu yumuşak kutuya koyup peşime takıldı. Beni Kral'ın çadı-

rından çıkarıp daha küçük çadırların ve bir grup adamın yanından geçirerek kamp yerinin sınırındaki nehre götürdü.

Şenlik bütün hızıyla sürüyordu. Ölümle yüz yüze gelmiş ve bir gün daha görmek için sağ kalmış adamlardan daha gürültücü hiçbir şey yoktu. Ülkelerini katliamdan kurtarmak için öldüren adamlardan, silahlarında ve giysilerinde hâlâ kan olan adamlardan. İçiyor ve gülüyorlardı, bazıları Kral'ın ordusunun peşinden her yere giden az sayıdaki kadınlardan biriyle birlikte olmak için gizlice sıvışıyordu. Bu, anlaşılabilir bir durumdu. Ben asıl o kadınların tenlerine ölüm sinmiş adamlara nasıl sarılabildiklerini merak ediyordum. Belki de minnet duyuyorlardı.

Bilmiyordum. Ama ben kutlama yapamazdım. Sanki belli bir ölçüde ün kazanmışım gibi çoğu bana gülümsese ve hatta yanlarından geçerken hafifçe eğilerek selam verse bile kahkaha atamaz, gülümseyemez veya ortak kullanılan bir şişeden içemez ve ayaklarımı uzatıp keyif yapamazdım. Başımı yukarıda, kollarımı iki yanımda tutarak yürümeye devam ettim ve Boojohni hızla peşimden gelirken gözleri sağda solda süren eğlenceye kaydı. Onun içinde kırmızı bir şeyle dolu bir kadeh kabul ettiğini gördüm. Mide bulantımı bastırıp küçük vadinin aşağısında hızla akan suya doğru yürümeye başladım. Yıkanmam lazımdı. Yıkanmazsam kusacaktım. Kusarsam ağlayacaktım. Ağlamaya başlarsam da durmayacaktım.

Su canlandırıcıydı. Saçımı iki kez yıkadım ve beynim soğuktan kısmen uyuşana kadar ovaladım. Saçım temizlendikten sonra su göğsümü yalayana dek derenin ortasına kadar yürüdüm. Kirli tuniği omuzlarımdan indirdim, pantolonu da çıkardım. Su ve karanlık beni yeterince gizliyor, giysiler suç ve kan kokuyordu. Giysileri başımın üstünde dürüp kıyıya fırlattım.

Suyun altında yıkandım, sabunun büyüklüğü ve işin güçlüğü hız ve dikkat gerektiriyordu. Boojohni yakınımda duruyordu ve gözleri başımın hemen üstünde bir yere mıhlanmıştı. Bana hem mahremiyet hem de güvenlik sağlıyordu. Benimle konuşmamaya çalışarak kadehindekini içti ve kollarımı göğsüme dolayıp sahile

yaklaştığımda hemen arkasını dönüp kurulanmam için getirdiği bezle bira ve at kokan kaşındırıcı battaniyeyi uzattı. Battaniye kokuyor olsa da beni tepeden tırnağa örttü. Saçımı bezle kurularken battaniyeyi minnetle omuzlarıma çektim.

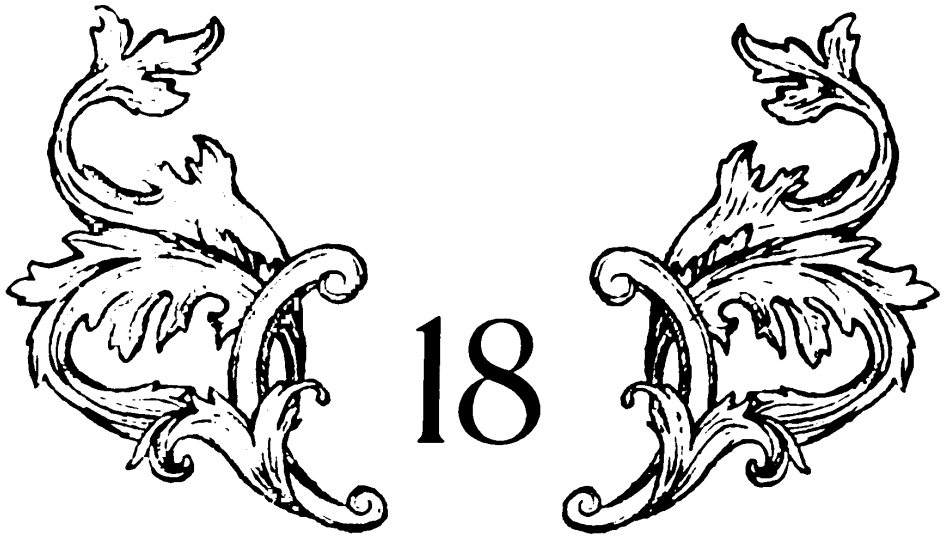
Boojohni sakin bir tonla, "Bir şeyler yemen gerek, Küçük Kuş," dedi. "Bütün gün uyudun. Yemezsen miden bulanır," diye ekledi.

Midem zaten bulanıyordu, buna rağmen başımı iki yana salladım ve battaniyeyi daha yukarı çekip yüzümü gizlemek için bir kukuleta yaptım. Boojohni, Kral'ın çadırına dönerken sallana sallana beni takip etti. Kadehi boş, elleri benim ıslak, ödünç alınmış giysilerim ve sabunun geri kalanıyla doluydu.

Ben giyinip ıslak saçımı örerken Boojohni bana yiyecek bir şeyler buldu ve ona minnettarlığımı göstermek için elimden geleni yaparak yiyebildiğim kadar yerken sessizce yanımda oturdu. Kral dönene kadar kaldı ve dışarıdaki eğlence sakinleşti. Sonra elimi öpüp yanağımı okşadı ve Kral'a reverans yapıp çıkmak üzere döndü.

"Annen seninle gurur duyardı, Lark," dedi ve ardından çadırdan çıkıp perdeyi indirdi. Onu bekleyen biri, küçük bir trolün kıymetini bilen bir kadın olup olmadığını merak ettim ve ona iyi geceler diledim, kelimelerde daha çok sihir tınısı vardı. Onları dışarı itip çoktan uzaklaşmış olsa bile beni duymasını ümit ettim.

Uyu dostum, huzur dolu düşler gör
Ve asla gitme benden uzağa.

18

Kral'la konuşmaya kalkışmadım, yatağımdaki battaniyenin altına girip sıkkın ve uyumazsam ne yapacağımı bilmez bir ruh hâli içinde duvara döndüm. İlgilenmiyor ve uyuyor gibi yaparak Tiras'ın dolanmasını dinledim, sonunda lambanın fitilini kısıp kürklerin üzerine uzandı. Havada tedirgin bir enerji uğuldadı ve onun da sıkıntılı olduğunu fark ettim. Belki de onun duygularını kendiminkilerle karıştırıyordum. Sıkıntılı olan bendim ve kesinlikle artık yorgun değildim. Hareketsizleştiğini fark ettim ve uyuduğunu düşündüm ama konuşmaya başlayıp beni şaşırttı.

"Uyanık olduğunu biliyorum. Zihnin dolu."

Acaba onu da uyutmuyor muydum? Bunu yapabiliyor olmam tuhaftı. Ama amacım ona duyurmak olmasa da gitgide beni daha iyi duymaya başlamıştı.

Özür dilerim.

Bunu bastırmaya çalıştım ve kısa bir an başardığımı sandım.

Döndüğünü duydum, rahat hareket ediyordu, yaralandığını hatırladım.

Yaran nasıl?

"Geçti. Kanamayı durdurdun ve acıyı hafiflettin. Değişim beni tamamen iyileştirdi."

Bir kez daha sessizleştik ama sorular etrafımızda dolanıyordu.

Rahatsız olarak huzursuzca doğruldum ve örtüyü üzerimden attım. Yataktan kalktım ve çadırın çıkışına doğru yürüdüm, kaçıp gitme arzusu duyuyor ama yalnız kalmak istemiyordum. Onun da kalktığını duydum ama aramızdaki mesafeyi korudu. Bir süre sonra konuşmaya başladı.

"Birini ilk öldürüşümü hatırlıyorum. On beş yaşındaydım. Beni fidye istemek için kaçırmaya çalışmıştı. Babamın danışmanlarından biriydi ve gözü dönmüştü. Ama babamın şantaja ya da tehditlere boyun eğmeyeceğini, beni ölüme terk edeceğini biliyordum. Kimseyle pazarlık etmezdi."

Kral Zoltev, siyah gözleri ve parıldayan kılıcıyla anılarımda canlandı ve ürperdim. Tiras konuşmaya devam etti.

"Kendi kendimi kurtarmam gerektiğini biliyordum. Adamın kılıcını aldım –beni fazlasıyla hafife almıştı– ve kılıcı karnına sokmanın verdiği duyguyu hâlâ hatırlarım. Etine girerken çok az direndi... belki de korkum bana güç verdi." Kısa bir an sustu. "Ama yaşamın gözlerini terk edişini gördüm ve bu, kesinlikle dehşet vericiydi. Keşke onun beni öldürmesine izin verseydim diye düşündüm."

Neden?

"Çünkü o an, onun ölümünü izlerken benden de bir şeylerin gittiğini hissettim. Sanki ruhumun bir kısmını alıp götürmüş gibi. En iyi kısmını. O kısmı asla geri alamadım. Ve özlüyorum."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Masumiyeti tamamen elinden alınmıştı. Erdem gitmiş ve yerini pişmanlığa bırakmıştı; bir zamanlar olduğu ve bir daha asla olamayacağı şeye karşı duyduğu pişmanlığa.

Tiras düşünceli bir tonla, "Sence nereye gitti?" diye sordu ve öldürdüğü adamı kastettiğini fark edince irkildim. Ona verebileceğim bir cevap bulmaya çalıştım.

Biri ölünce nereye gider? Kelimelerin Yaratıcısı'na geri mi döner? Belki de dağılıp yaratıldıkları elementlerin bir bölümü oluyorlar. Bilmiyorum. Bazıları sadece yok oluyor belki de. Bazılarıysa başka

bir yerde var olma ya da yeniden var olma hakkı kazanıyor olabilir. Umarım bugün öldürdüğüm kuşadamlar bir yerlerde beni beklemiyordur.

"Seni rahatsız eden bu mu? Volgarların başka bir zamanda ve başka bir yerde intikam almalarından mı korkuyorsun?"

Hayır. Beni rahatsız eden bu değil.

Daha fazla bir şey söylememi bekledi ama kendimi sımsıkı tutup istediğimden fazlasını paylaşmamak için düşünmekten kaçındım.

"Bizi öldüreceklerdi. Hepimizi. Bir sürü can kurtardın."

Bir sürü de öldürdüm. İç sesim bir yılan gibi saldırarak onu tersledi. Tiras yatağından kalkıp bana doğru yürüdü. Arkamı dönüp kendimi onun dokunuşuna hazırladım ama yanıma yaklaşmadan durdu.

"Evet. Yaptın. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu." Ses tonu samimiydi. Hayranlık doluydu. Çığlık atmak istedim. Yanlarda duran ellerimi yumruk yaptım.

Ben kılıç değilim.

"Ne?" diye sordu, sesinde şaşkınlık tınısı vardı.

Ben kılıç değilim.

Gözpınarlarımda bir anda biriken sıcak yaşları akıtmamak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Bunların hiçbirini onunla paylaşmak istemiyordum. Ama düşüncelerimi zaptedemiyordum ve Tiras dikkatle dinliyordu.

Ben silah değilim. Silah olmak istemiyorum.

"Neysen osun. Ben de neysem oyum. Ne istediğimiz pek önemli değil."

Ben silah değilim. Kelimeler zihnimde bir çığlıktı, acı dolu ve karşı koyan bir çığlık. Yaklaştığını hissettim ama yine de bana dokunmadı ve bunun için minnettardım. Bana dokunursa dağılabilirdim.

"Ben de kral olmayı hiç istemedim. Ama şimdi öyleyim. Ne istediğimiz pek önemli değil," diye tekrarladı. Döndüm ve azalmayacak bir ıstırapla başımı kaldırıp ona baktım.

Yanılıyorsun. En önemli şey bu.

"Neden?" diye mırıldandı, bakışları gergindi.

Çünkü istek olmadan yapılan bir şey sadece görevdir. Dudaklarım titriyordu, ısırarak titremelerine engel olmaya çalıştım.

Tiras başparmağını ağzıma bastırıp altdudağımı dişlerimin arasından çıkardı. "Beni istiyor musun?"

Karnımda düğüm düğüm olan ve göğsümü dolduran arzuya direnerek geri çekildim. Tiras'ın gözleri parladı ve nefesi kesildi. Acaba ona hangi kelimeyi vermiştim? Sadece tahmin edebiliyordum. Etrafından dolanmaya çalıştım ama beni yakalayıp tek kolunu kalçamın altına, diğerini sırtıma dolayarak beni kaldırdı. Uyuduğu kalın kürke geri dönüp beni üstüne yatırdı.

Bu benim görevim değil. Ya da isteğim.

"İkisi de," diye karşılık verdi, kibri beni çileden çıkardı.

HAYIR.

"Evet."

Şehvet ve istek farklı şeyler. Şehvetini seve seve giderecek kadınlar var. Ben bunu yapmayacağım.

"Beni istiyorsun. Bunu duydum. Hissettim."

Kendi kelimelerini ona karşı kullanarak, *Ne istediğimiz pek önemli değil,* diye karşılık verdim hemen. *Silahın olabilirim. Ama kraliçen değilim.*

Ellerini uyluklarına koyup geriye yaslandı ve gözlerini bana dikti.

"Kraliçem olmak ister misin?"

Bunu neden isteyeyim ki?

"Çoğu kadın ister."

Ben onlardan biri değilim.

"Güç istemiyor musun? Ya zenginlik?"

Güç sadece seni öldürür.

Bir an irkildi ama çabucak toparlandı. "Ya yoğun sevgi?"

Kimin? Kimin yoğun sevgisi?

Başını yana eğip ne cevap vereceğini düşünerek bana baktı.

"Minnettar insanların sevgisi elbette."

Neden minnettar olacaklar ki? Onlara Bahşedilmiş olduğumu söylemeye niyetin yok, değil mi?

"Hayır. Bu, onları korkutabilir," dedi.

Sabrım tükenmiş bir ifadeyle başımı iki yana salladım.

"Ne istiyorsun, Lark?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki içinde dertop olmak istedim. Ama dönerek ondan uzaklaştım ve hem zihnimi hem de kalbimi kapattım. Bunu ona vermeyecektim. İsteklerim, en derin arzularım, hayallerim, onlar benimdi. Sadece benim.

"Bana söylemeyecek misin?" Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Zihinsel olarak konuyu değiştirip bu soruya cevap vermedim.

Bu gücü sana veririm. Kelimelerin gücünü. Senin değişim hünerinle değiş tokuş yapar ve gerçek bir tarlakuşuna dönüşürüm. Küçük bir kuşa. Ve uçup giderim. Yuvamı yüksek bir ağaca yapar ve şakırım. Şakır ve uçarım. Gerçek bir kuş olursam insanlar beni hayal kırıklığına uğratma gücünü kaybeder. Onları hiç düşünmem. Kafamın içinde sadece dört kısa kelime olur. Uyu, ye, uç, öt. Ve bu, bana yeter.

Tiras kahkahalarla gülme küstahlığında bulundu.

"Yalan söylüyorsun. Bu, sana yetmez." Arkamda kendine yer açıp kalın kürklerin üzerine uzandığını hissettim. O kadar yakınıma yattı ki sıcaklığını ve saçlarımı kıpırdatan nefesini hissedebiliyordum. Dirseklerinin üzerine yaslanıp doğrularak bana yukarıdan baktı.

"Saçının gümüşi bir ışıltısı var. Bu tuhaf çünkü saçın kahverengi. Ama tam olarak kahverengi de değil." Kafa karışıklığı yayıldı. Kafa karışıklığı ve bir duygu daha. Zihnimde beliren kelimeye inanamayarak dinledim.

Arzu.

Arzu mu? Ne arzuluyordu? Beni arzuladığını düşünecek kadar aptal değildim.

Kül rengi. Annem saçlarımın kül rengi olduğunu söylerdi.

"Kül rengi." Elini saçımda gezdirdi, yukarıdan uçlara kadar ve onun arzusu benim arzuma dönüştü.

"Ne istiyorsun, Lark?" diye sordu bir kez daha ve içindeki sızı o kadar sağır ediciydi ki duvarlarımı delip geçti. Benden sakladığı bir şey vardı, çözemediğim bir şey.

İstenmek istiyorum.

Kaskatı kesildi ve o an beni duymasına izin verdiğimi fark ettim. İçime girmesine izin vermiştim. Biraz. Çok yakınımdaydı ve benim arzum çok yüksek sesliydi.

"Ben seni istiyorum," dedi, sesi tizdi.

Sen beni istemiyorsun. Bana ihtiyacın var. İşine yarıyorum. Aynı şey değil.

"Kraliçem olmanı istiyorum."

Berbat bir kraliçe olurum.

"Bilmen gereken her şeyi ben öğretebilirim sana. Beni nasıl mutlu edeceğini öğretebilirim." Sesi çok alçaktı, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tepeden tırnağa titremeye başladım ve kürklerin üzerinden kalktım. Orada yatmamam gerekiyordu. Ona verdiğim cevaba sinirlenmiştim, ayrıca onu mutlu etmeyi öğrenmem gerektiğini hissetmesine kızmıştım.

O da kalkmaya yeltendi. Döndüm ve bir yandan aramızda mesafe bırakmak için geri adım atarken diğer yandan kolumu uzatıp yaklaşmasını engelledim. Yüzünün üst kısmı karanlıktaydı ama sanki bakışımı o yöne çevirmeye çalışıyormuş gibi dudaklarına ışık vuruyordu. Yine titremeye başladım.

Neden eğitim almam gerekiyor?

"Çünkü az önce kraliçe olma konusunda hiçbir şey bilmediğini söyledin. Çünkü ben kralım. Ve çünkü beni mutlu etmek senin *görevin.*"

Güldüm; hayal kırıklığımı, büyük çadırın örtüsünden sızarak merakını saklamaya gerek duymayacak kadar küstah ve sarhoş bir röntgenci gibi bize tepeden bakan dolgun, miskin aya bağıra çağıra anlatabilseydim keşke.

Neden seni olduğum hâlimle mutlu edemem?

Tiras öne doğru uzandı ve birdenbire ellerini belime dolayıp ayaklarımı yerden kesti, gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar beni kaldırdı.

Siyah gözlerindeki ifade anlaşılmazdı ama aramızdaki boşlukta hayal kırıklığının sesi çınlıyordu âdeta.

Beni kilomun hiç önemi yokmuş gibi tutuyor olsa da sinmeyi reddederek, *Belki ben sana beni nasıl mutlu edeceğini öğretirim,* dedim alay edercesine.

"Bir tarlakuşu bir kartala ne öğretebilir ki?" diye meydan okudu ve bu meydan okumayı ellerinin tutuşunda, siyah gözlerindeki ışıltıda da hissettim.

Bir kartal ötemez. Aklıma gelen tek şey buydu.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Benim tarlakuşum konuşamıyor."

Ben senin tarlakuşun değilim.

"Öylesin." Vücudumu vücuduna dayadı, ayak parmaklarımdan kalbime yükselen enerji yüklü bir akım hissettim, ardından aynı akım onun gözlerinde ışıldadı. Kollarını bedenime sararak parmaklarını saçlarımda gezdirirken beni olduğum yerde tuttu.

"Öylesin," diye tekrarladı ve dudakları dudaklarıma o kadar yumuşak indi ki ulaştığını fark etmedim bile. Ağzı orada sevecen ve kararsız dokunuşlarla, kafatasımda, saçımı sımsıkı tuttuğu yerdeki keskin acıyla tamamen tezat dokunuşlarla bir süre oyalandı.

Benimsin.

Bu kelime onun öpücüğünden mi yoksa düşüncelerinden mi geliyordu bilmiyorum. Belki de sadece bana aitti, ne olursa olsun kelimeyi aldım ve bütün olarak yutup arzunun, ihtiyacın ve özlemin büyüyüp çiçek açtığı midemin derinliklerine ektim.

Öpüşü sıcak ve güçlüydü, beni ilk öpüşünden tamamen farklıydı. Hâlâ alıyor, hatta talep ediyordu ama gücüne eklenen şey çok tatlıydı. Ondan almaya ihtiyaç duyduğum bir şeydi. Özlemini duyduğum bir şey. *Arzu.* İşte yine buradaydı. Arzunun birden bir

tadı oldu. Kral gibi, uçarak hayatıma giren ve kelimelerimi özgürleştiren yakışıklı, ürkütücü, sinir bozucu adam gibi bir tadı oldu.

Saçımdan bir kez daha çekip sanki çok önemli bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi beni dudaklarından uzaklaştırdı.

"Kraliçem olacaksın."

Beni öpmeye devam ediyor olmasını istesem de alaycı bir tonla, *Seni mutlu ediyor muyum?* diye sordum.

İnanamamış bir ifadeyle kulak tırmalayıcı, yüksek bir kahkaha patlattı. "Sen tarlakuşu değilsin. Kocaman, şamatacı bir harpyasın."

Bir kartala ayak uydurmak için en iyisi bu.

Israrla, "Kraliçem olacaksın," diyerek beni yere indirip sanki karar verilmiş gibi bıraktı. Neredeyse terk edilmiş hissettim, ta ki çenemi tutup delici bakışlarla gözlerimin içine bakarak beni bir cevap vermeye zorlayana kadar.

"Lark?"

Hayır diyemiyordum.

Bunu çok istiyordum. Haklıydı. Yalan söylüyordum. Sadece tarlakuşu olmak benim için asla yeterli olmayacaktı. Tiras beni mahvetmişti. Kartal olmak istememe neden olmuştu. Teslim olmuş bir ifadeyle başımı eğdim ve içimdeki coşkuyu kilit altına alıp onunla aynı fikirde olduğumu tek başıma kabullenmeme izin verdim, bütün bedenimde çın çın öten heyecanı onun anlamasına fırsat vermedim.

Evet, Tiras. Kraliçen olacağım.

Kilmorda yakınındaki karargâhta iki hafta kaldık ve Volgarları arayıp bularak her gün Kilmorda'nın daha derinlerine ittik. Shindoh'un sırtında, Tiras'ın önünde oturup kışkırtarak, küçük gruplar hâlinde bana gelmeleri için dil dökerek onları çağırdım ve tuzağa düşürülüp katledişlerini izledim. O canavarlar için üzüldüğümde Tiras beni kemiklerle kaplı arazilere ya da insan kalıntıları yemekten semirmiş fareler dışında hiçbir canlının yaşamadığı köylere götürüyordu.

"Yok edilmezlerse öldürecekler," diye hatırlatıyordu ve hünerimi onları tuzağa düşürüp ölüme götürmek için kullandığımdan dolayı büyük bir vicdan azabı çekiyor olsam da ona inanıyordum.

Günlerce Jeru'nun en kuzey bölgelerindeki tepelerinden ve vadilerinden Volgar temizledik ama Tiras'ın gökyüzünde kaybolduğu dönemler oluyordu; bazen sadece saatler sürüyordu, bazen de arka arkaya iki gün.

Boojohni onun yokluğunu ikinci hafta fark etti, o sırada ben Shindoh'a binmiş henüz temizlenmiş bölgelerdeki vadilerin etrafında devriye gezen Kjell'i takip ediyordum. Her zaman sebatkâr bir hizmetkâr olan ve asla yorgun görünmeyen Boojohni yanımda koşuyordu.

"O nereye gitti, Küçük Kuş?"

Kim?

"Kral, şapşal! Kimden söz ettiğimi biliyorsun. Sürekli kolladığın, âşık olduğun adam," diye homurdandı, sanki itiraza hiç tahammülü yokmuş gibi.

Ona âşık değilim.

"Evet, öylesin."

Beni kraliçe yapmak istiyor.

Şaşkınlıktan sakarlaşan Boojohni kendi ayağına takılıp tökezledi. Sonra bağırıp el çırpmaya başlayarak etrafımızdaki askerlerin dikkatini çekti. Shindoh rahatsız olup huysuzlaştı, dizginleri çekip onu durdurdum, o sırada Boojohni benim haberimi kutluyordu.

"Kral'ın çok zeki bir adam olduğu belli," dedi kıkırdayarak ve sevinç içinde dans ederek Shindoh'un iyice huzursuzlanıp başını geriye atmasına neden oldu.

İşine yarıyorum.

"Ya, tabii." Boojohni dans etmeyi bırakıp başını kaldırdı. "Peki o senin işine yarıyor mu, Küçük Kuş?"

Bu soru beni gafil avladı; bir cevabım yoktu. Tiras benin işime yarıyor muydu?

Boojohni yumuşak bir sesle, "Seni özgürleştirdi," diye ekledi. "Eminim bunun senin için bir değeri vardır."

Beni kaçırdı!

"Doğru. Ama seni özgürleştirdi de. Bunu kabul et, evlat."

Bana okumayı... ve yazmayı öğretti.

"Bunu da yaptı. Üstelik hünerlerini görüyor."

Beni kullanıyor.

"Bu seni rahatsız ediyor gibi, Küçük Kuş. Neden? Seni kullanması için kraliçe yapmasına gerek yok. O, kral. Ne isterse alır."

Yapabilirdi. Ve sık sık yapıyordu.

"Sırlarını biliyor.... Sen onunkileri biliyor musun?" Boojohni bu kez gülümsemiyordu, bu konuşmanın nasıl başladığını hatırladım. Başımı yavaşça salladım.

Evet. Onun sırlarını biliyorum.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Evet. Sen?

"O çok dikkatli. Ama ben sessizim. Ve meraklı."

Ve koruyucu.

Boojohni bunu kabul edercesine başını salladı. "Öyleyim."

Madem biliyorsun, neden soruyorsun?

"Çünkü ona âşıksın. Onun kim... ve ne olduğunu anlayıp anlamadığını bilmem gerek."

Onunla tartışmaya kalkışmadım. Boojohni benim kadar inatçıydı ve duygularım konusunda çoktan ikna olmuştu.

"Ondan korkuyor musun, Küçük Kuş?"

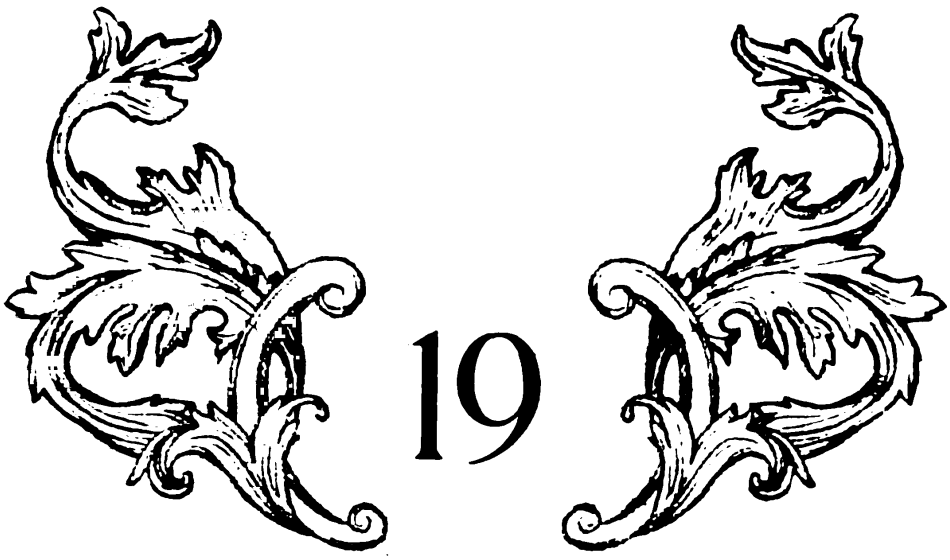
Hayır.

Kabullenme sırası Boojohni'deydi ve sanki konu kapanmış gibi yeniden yürümeye başladı. Shindoh'u harekete geçmesi için dürttüm.

Kraliçesi olmayı kabul ettim, Boojohni.

"Elbette ettin. O, çok çekici bir adam."

Eğer homurdanabilseydim homurdanırdım ama Boojohni ikimiz için de yeterince homurdanıyordu zaten.

19

Geldiğimiz yolu hızla katederek Kilmorda'dan geri dönerken Tiras bir tam gün ve dört gecenin ikisinde ortadan kayboldu ve ertesi gün sanki her şey yolundaymış gibi yola çıkmak üzere geri döndü. Boojohni'ye itiraf etmemiş olsam da Tiras'ın kuş olarak geçirdiği süre boyunca endişeleniyordum, çocukluğumdan çıkıp gelen bir masal düşüncelerime sızıyordu. İlk Değişen sonunda kendini çevirdiği şey olmuştu; hayvan olarak daha fazla zaman geçirdikçe yeniden insana dönüşmesi zorlaşmaya başlamıştı.

Kuş olmanın, göklerde uçmanın, huzur, hava ve özgürlükle kuşatılmanın nasıl bir duygu olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bunun ona bağlı, her şey için ona bel bağlamış bir sürü insanla çevrili olan Tiras için özellikle cezbedici olduğunu düşündüm. Yine de Jeru'ya dönüş yolculuğumuzun üçüncü günü, Kral her ortadan kaybolduğunda onun yerine geçen Kjell'i arayıp buldum. Shindoh'a biniyordum, gücüm her geçen gün artıyor, bedenim uzun saatler ata binmenin zorluklarına alışıyordu. Kjell geldiğimi gördü ve yüzü gerildi, aynı anda yavaşlayıp Shindoh'un kendi atına ayak uydurarak yürümesini bekledi.

Tiras çok fazla gidiyor.

"Evet, öyle," dedi Kjell sert bir tonla ve etrafını öfke sardı. Her

zamanki gibi umursamadım. Kendimi insanlara sevdirmekte hiçbir zaman başarılı olmamıştım.

Hep böyle miydi?

"Artık çok daha kötü." Bana öyle bir nefretle baktı ki soluğum kesildi.

Benden neden nefret ediyorsun?

"Olduğun şeyden nefret ediyorum."

Neyim peki?

"Bahşedilmişsin." Bu kelimeyi alçak sesle ama her "Bahşedilmiş" dediğinde yaptığı gibi tükürürcesine söyledi.

Ama Tiras'tan nefret etmiyorsun.

"Tiras Bahşedilmiş değil," dedi kısaca.

Hayretle ona baktım, sanki geri zekâlıymışım gibi tiksintiyle başını iki yana salladı.

"Onunki hüner değil. Uğursuz bir lanet."

Ne farkı var?

"O böyle doğmadı."

Kjell'in ne demek istediğinden emin değildim. Benim gibi çok azı annesinden dolayı onlara bahşedilen hüneri erkenden fark etseler de çoğu Bahşedilmişin belli bir yaşa gelene dek bunun tam olarak farkında olmadıklarını tahmin ediyordum. Bahşedilmiş ya da lanetli, sonuç birebir aynıydı. Ama Kjell bu ayrım konusunda çok katı duruyor, birini içsel, diğerini dışsal olarak görüyordu.

Alçak sesle, "Annenin öldüğü gün oradaydım. Bunu biliyor musun?" diyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Şaşkın bir hâlde başımı iki yana salladım.

"Annenin Kral Zoltev'i lanetlediğini duydum. Kral'ın onu öldürdüğünü gördüm."

Boğazım o kadar sıkıştı ki yutkunamadım ve neden bu şekilde canımı yakmak istediğini anlayamadan gözlerimi karşıya diktim.

Annem yanlış bir şey yapmadı. Ölmeyi hak etmedi.

"Masum bir çocuğu lanetledi! Tiras da ölmeyi hak etmiyor ama hayatını yavaş yavaş kaybediyor."

Kral Zoltev kendini ve dokunduğu her şeyi lanetledi. Korku onun mirası.

"Babam krallığını korumaya çalışıyordu."

Ona şaşkın bir bakış attım, alay edercesine dudaklarını büktü.

Baban mı?

"Merak etmeyin, Leydim. Tahtta hak iddia etmiyorum. Ben piçim. Sen ve baban bu uğurda savaşabilirsiniz. Ben istemiyorum. Ama yine de Tiras benim kardeşim ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senden bile."

Tiras bu ilişkiden söz etmemişti ama Kjell söylediği an dikkatimi çekti, görmek çok kolaydı. Tiras daha koyu tenli olsa da ikisi şaşırtıcı derecede benziyorlardı. Bir zamanlar Tiras'ın saçları da Kjell'inkiler kadar siyahtı da acaba saçlarının beyazlamasına neden olan ona bahşedilen hüner miydi?

Birkaç dakika sessizce yol aldık, aramızdaki öfke yakıcı bir kıvılcım gibi vızıldıyordu. Bunların hiçbirini ben istememiştim ama Kjell benim hakkımdaki kararını çoktan vermişti. Bunu değiştirmeye çalışmanın hiçbir yararı yoktu.

"Seni kraliçe yapacağını söyledi bana. Jeru Kraliçesi Lark. Gerçekten uygun, değil mi? Tiras şimdiye dek dostlarını hep yakınında tuttu, şimdi düşmanlarını da yakınında tutuyor."

Cevap vermedim.

"Bu durumda baban asla kral olmayacak. Eğer Tiras'a bir şey olursa kalan hayatın boyunca tahtta sen olacaksın. Yaşadığın sürece kraliçe olacaksın. Eğer baban seni öldürtmeye kalkışırsa..."

Kendisi de ölecek.

"Evet. Tiras bunu da söyledi. Babanı saf dışı bıraktı, değil mi?"

Yine sessiz kaldım. Shindoh'un dizginlerini çekip durduğumda Kjell kendinden memnun bir ifadeyle sırıtarak gözlerimin içine baktı. Hakkımdan geldiğine inancı tamdı.

Merak etme, Kjell. Sırrını saklayacağım.

Gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. "Hangi sırrımı, Leydim? Çoğu insan babamın kim olduğunu biliyor."

Dikkatimi çekti de ben yalnızca Bahşedilmişlerle iletişim kurabiliyorum. Bir de hayvanlarla. Yani ya birisin ya da diğeri. Hangisi olduğun konusundaki fikrimi biliyorsun.

Tiras hiç vakit kaybetmedi. Jeru'ya döndüğümüz gece duyuru yapıldı. Bütün şehirde çanlar çaldı ve kraliyet tellalı duvarın üstüne çıktı; toplanan, haberi yayma hevesiyle dağılan ve sonra tekrar toplanan insanlara her seferinde baştan başlayarak iki saat boyunca bildiriyi okudu.

Tellal gecenin içine, "Corvyn Lordu soylu Craig'in kızı Leydi Lark, Degn Kralı Tiras'la evleniyor. Karar verildi, düğün bereket ayı Priapus'un ilk günü yapılacak. Kelimelerin ve Yaradılışın Tanrısı, bu birleşmeyi Jeru'nun yararına mühürlesin," diye bağırarak bu kelimelerin benim zihnime ve kalbime, Jeru'nun her vatandaşının bilincine işlemesini sağladı.

Odamın balkonunda durup bunun gerçek olduğuna hâlâ tam olarak inanamadan okunan bildiriyi dinledim. Karşılık olarak arka arkaya, "Jeru Kraliçesi Leydi Degn çok yaşa," bağırışları yükseldi ve kelimeler havada çocukça dalga geçmeler ve alaycı gerçekler gibi asılı kalsa da hoşuma gitti.

Jeru Kraliçesi Leydi Degn olacaktım. Artık Corvynli Lark olmayacaktım. Bir lordun kızı değil, bir kralın karısı olacaktım. Ama sadece dışta. İçte ise hâlâ narin kemikleri, keskin hisleri olan küçük Lark olacaktım ve beni bekleyen görevleri yerine getiremeyeceğimden emindim. İnsanlar konuşamadığımı öğrendiklerinde konuşmaya başlayacaklar, benim söyleyemediğim tüm kelimeleri söyleyeceklerdi ve o kelimeler benimle alay ederek, bu göreve uygun olmadığımı her gün hatırlatarak peşimden gelecekti.

Kilmorda'dan doğruca babamın Corvyn'deki şatosuna giden üç kraliyet muhafızının götürdüğü haber babama ulaşmıştı. Önümüzdeki günlerde Lordlar Kamarası'nın tüm üyelerine kraliyet davetiyesi gönderilecekti. Aşk için seçildiğimi düşünecek kadar aptal

değildim ama seçilmiştim ve beni bekleyen şeylerden ödüm kopsa da bundan dolayı mutluydum.

Döndükten sonra Tiras beni kuleme kapatmaya kalkıştığında artık bir esir olmadığımı söyledim, o ise bunun güvenliğim için olduğunu iddia etti. Samanları oynatabildiğimi, duvarlara tırmanabildiğimi, ayrıca kilitleri açabildiğimi ve hayvanların zihinlerini kontrol edebildiğimi hatırlattım.

Becerilerim onu etkilemiş gibi tam anlamıyla sırıtarak baktı bana ve yanımda sürekli bir muhafız olduğu sürece istediğim gibi dolaşabileceğime söz verdi. Genelde odamda kalmamın daha kolay olduğuna karar verdim.

Tiras, Jeru tarihi, Jeru kanunları ve hatta Jeru'nun yıllık mahsul verimiyle yağış miktarı hakkında kitaplar temin etti ve her kitabı tam anlamıyla dehşet verici bir sadakatle okudum. Zaman bulduğunda Tiras da benimle okuyor, elini benimkinin üstüne koyup takip etmeme, söylediği her kelimeyi özümsemeye çalışmama fırsat veriyordu. Canla başla öğrenmeye çalışıyordum. Tiras da benim kadar istekli görünüyor, saatlerce sorularımı cevaplıyor, Jeru'nun eski kraliçelerinin bilmesinin mümkün olmadığı binlerce ayrıntıyı sorarak beni sınıyordu.

Sadece o değişip ortadan kaybolduğunda mola veriyordum. Varlığı ve ilgisinin her zaman bir bedeli olsa da o zaman da onu özlüyordum ve bu mola bir ödülden çok bir cezaymış gibi geliyordu.

Bitmek tükenmek bilmez derslerden şikâyet ettiğimde sertleşiyor ve sessizleşiyordu, bu da beni aksi durumda olacağımdan daha gergin yapıyordu. Arada bir gülümsemek ya da elime ufak bir öpücük kondurmak dışında çok az ilgi gösteriyordu ve düğün günümüz yaklaştıkça daha da gerginleştim, daha soğuk davranır oldum, Kilmorda'da beni öptüğü o gecenin ondan alacağım son öpücükler olup olmadığını, beni kraliçe yapmaya neden bu kadar meraklı göründüğünü merak etmeye başladım.

Yine böyle bir öğleden sonraydı. Tiras bana Jeruvian ticaret kanunlarını öğretiyordu, tekdüze bir sesle pazarlık sanatı hakkın-

da konuşurken beni kendisini takip etmeye zorlaması, yazın son günlerinin sıcağı ve derslerimizin sıkıcılığıyla birleşince delirme noktasına geldim.

Bu kitap kâğıt israfı. Kitabı vurarak kapattım. Az kalsın Tiras'ın parmaklarına çarpıyordu. Ve sandalyemin yanına fırlattım. Küt diye yere çarptığında göğsümde âdeta bir tatmin patlaması yankılandı ve yırtılan bir sayfa uçuştuğunda bu duyguyu pişmanlık izledi.

Süklüm püklüm, *Onarabilirim,* dedim ama bunu yapmak için harekete geçmedim. Tiras derin bir iç çekip dersin bittiğini belli edercesine ayağa kalktı.

"Gel," diyerek beni şaşırttı ve elimden tutup beni sandalyeden çekerek kaldırdı.

Nereye gidiyoruz?

"Kelimelerden uzaklaşmaya ihtiyacın var."

Neredeyse zıplayarak kütüphaneden çıkıp koridorda yürümeye başladım. Tiras da benim kadar kaçmaya hevesli görünüyordu.

"Gözcü kulesini, kuşatma kulesini, cephane kulesini ve üst, orta, alt avluları gördün. Sarayı çevreleyen duvarlar boyunca yürüdük, surları, siperleri inceledik ve zindanı da gördün elbette," dedi hafifçe sırıtarak.

Kılıç ya da mızrak kullanmayı henüz öğretmedin bana.

"Eğer Jeru'nun kurtuluşunun Kraliçe'nin mızrak kullanmasına bağlı olduğu gün gelirse ayvayı çoktan yemişiz demektir," diye cevap verdi umursamaz bir alaycılıkla. "Ama eğer bahçede zaman geçirmek istersen bunu kesinlikle ayarlayabilirim."

Sanırım Shindoh'u ziyaret etmeyi tercih ederim.

"Akıllı seçim. O zaman bugün ahırları ve kafesleri ziyaret edeceğiz."

Önce ahırlara gittik, ayrı gruplar hâlinde yüzlerce at bulunan etrafı çevrili devasa bir alandı. Kraliyet atlarına muhafızların ve şehir devriyelerin atları da dahildi ama farklı bölümlerde tutuluyorlardı. Kral'ın şahsi ahırları ana binayla bağlantılıydı ve eğitmenler, yetiştiriciler ve seyislerin kolay ulaşabileceği konumdaydı. Havaya

saman, toprak ve bakımlı hayvan kokusu sinmişti ve yüreğimdeki huzursuz yumru önemli ölçüde küçüldü.

Atları hissedebilecekleri kelimeler ve avuç dolusu yulafla selamlayarak sıra sıra dizili odacıklar arasından yürüdüm. Tiras da adlarını ve şecerelerini söyleyerek beni takip etti, sonunda Shindoh'un bölmesinin önünde durduk.

"Shindoh, Jeruvian savaş atları soyundan. Babası Perseus, onun babası da Mikiya," dedi Tiras, içeri girip ikimizi de gördüğüne çok sevinen hayvanı selamlarken.

Zihnimde bir anı canlandı.

Mikiya. Bu ismi biliyorum.

"Küçükken Mikiya benim atımdı. Ona binebilecek kadar büyüdüğümde savaşmaktan yorgun düşmüştü. Birkaç gün arayla doğmuşuz. Adını annem koymuş. Mikiya'nın anlamı..."

Kartal.

Tiras şaşkınlık içinde, "Evet," dedi. Shindoh'un sırtından gözlerimiz birleşti ve tam olarak hatırlayamadığım bir sır boğazımı yaktı.

"Bunu nasıl bildin? Bu, Jeru dili değil, annemin halkının konuştuğu dil."

Emin değilim. Bir kelime... her kelime gibi anlamı var. Sadece... biliyordum.

Bana bir fırça verdi ve birkaç uzun dakika konuşmadan çalıştık. Shindoh mutluluk saçıyordu ve bu bulaşıcıydı.

Mutluluğun sırrı sıradanlıktır belki de.

Tiras, "İçinde belli bir özgürlük var," diyerek bana katıldı ve aklıma sık sık gelen soruyu sordum.

Kuş olduğunda hiç... uçup gitmek ve bir daha geri dönmemek istiyor musun?

"Kuş olduğumda hâlâ bir insan olduğumu biliyorum. Kim olduğumu biliyorum," diye mırıldandı, kısık sesi ve ahırın mahremiyeti cevabının daha çok acı dolu bir itiraf olduğu hissini uyandırdı. Shindoh ayağını yere vurup başını sevgiyle ona sürttü.

Tiras kim olduğunu biliyordu ama sürekli başka bir şeye dönüşüyordu. Keşke sormasaydım.

Bu durum fareleri ve tavşanları yemeyi daha da zorlaştırır. Onu güldürmeye çalışıyordum, güldü de.

"O anlarda içgüdünün devreye girmesine izin veriyorum." Yüzünü buruşturdu. "Kuşa teslim oluyorum. Başlarda çok zordu."

Hayal edemiyordum.

Tiras, "İlk değişmeye başladığımda... çok korktum," dedi yüzünü buruşturarak. "Ne yapacağımı ya da nereye saklanacağımı bilmiyordum. Nasıl uyum sağlayacağımı çözmeye başlayana kadar kafeslerde sığınacak bir yer buldum. Babamın şahincibaşısı yaralı olduğumu sandı çünkü kirişlerin arasına gizlenmiştim ve uçamıyordum. Benim için ölü fareler ve biraz çiğ et bıraktı. Yiyemedim... oysa yemek istiyordum. Dönüştüğüm kartal istiyordu."

Ondan nefret ettin mi? Kimi kastettiğimi belirtmedim ama Tiras anladı.

"Hayır," diye karşılık verdi, sesindeki çınlamadan doğru söylediği belliydi. "Etmek istedim. Onu suçlamak çok daha kolay olurdu." Bana baktı. "Ben babamı suçladım."

Shindoh'u okşayarak, "Gel," dedi. "Kafesler bekliyor."

Hevesle onu takip ettim. Her lord gibi babamın da şahinleri vardı ama bu, onun için daha ziyade bir statü göstergesiydi. Avdan ya da kuşlardan hoşlanmazdı, şahinlerin saldırgan olduklarını söylerdi. Corvyn'de kafeslerin yakınına dahi gitmem yasaktı.

Ahırlar bol ışık ve sıcakkanlı hayvanlarla doluyken kafesler loş ve serindi; ötme, kanat çırpma ve arada bir duyulan cıyaklama sesleri yüzünden oldukça karmaşıktı. Ana kat şahinlerle atmacalara ayrılmıştı ve o kadar geniş ve yüksekti ki direklerin üstüne konmuş, ters piramitleri andıran tüneklere tünemiş ya da bağlanmış kuşlar içeride rahat rahat uçabiliyordu.

Tiras, girişin yanındaki dik merdivenlerle çıkılan üst katın kralığın her köşesine mesaj taşımak üzere eğitilmiş güvercinler için olduğunu söyledi.

Bir adam bir yandan yürürken diğer yandan şahinci eldivenini çıkarak hızla bize doğru geldi. Eğittiği kuşlara benzemesine neden olan keskin gözlerinin rengiyle uyumlu gri sivri sakallı, ufak tefek ve temiz giyimli bir adamdı. Yanımıza geldiğinde o kadar eğildi ki alnı neredeyse dizlerine değdi.

Tiras, "Bu Hashim. Kafeslerin İdarecisi'dir," diyerek tanıttı onu. "Hashim, seni Corvynli Leydi Lark ile tanıştırayım."

Hashim doğruldu ve gözlerinin içi parlayarak hayranlık dolu bir tonla, "Müstakbel Kraliçemiz," dedi.

Bu unvan göğsümün ısınmasına neden oldu ve kızarıklığın göğsümden yukarı doğru çıkıp yanaklarımı pembeleştirdiğini anlamam için aşağı bakmama gerek yoktu. Derin bir nefes alıp kızarlıklığa geçmesini emrettim ve elimi adama uzattım.

Adam tekrar eğilerek abartılı bir hareketle elimi öptü. "Kuşlar tüy değiştiriyor, Kralım. Bildiğiniz gibi bu, onları asabi yapıyor. Şahinlerin çoğunun üstünü örttüm, yine de sizin yerinizde olsam fazla yaklaşmam," diye uyardı ve Tiras kabullenmiş bir ifadeyle başını salladı. Hashim hafifçe diz çöküp uzun koridordan geçerek yüksek bir kapıdan çıktı ve bizi dilediğimizi yapabilelim diye yalnız bıraktı.

Tutsak kuşlarla dolu kafeslerin arasından dolaşmaya başladık ama benim gözlerim sürekli üst katı destekleyen ağır kirişlere, aslında korkmuş küçük bir çocuk olan kartalın gizlenip saklanabileceği esintili köşelere kayıyordu.

"Değiştiğimde bazen hâlâ buraya gelirim," dedi Tiras alçak sesle. "Hashim iyi bir adam. Yumuşak bir adam. Beni gördüğüne her zaman sevinir. Bir kartal eğittiğine inanıyor ve hatta bana bir isim bile verdi." Güvercinlerin tutulduğu çatı katına çıkan merdivenlerin yanında durduk ve dönüp geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladık.

Mikiya? Bu isim sadece önceki sohbetimize bir göndermeydi ama o yanma duygusu boğazımda bir kez daha yükseldi ve hasta olmaktan endişelendim. Yavaşça boğazıma dokundum ama rahatsızlık yok olmaya başlamıştı bile.

Tiras, "Mikiya," diye tekrarladı, sesi bir fısıltıydı. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Hashim bana Yabancı diyor. Gitgide öyle oluyorum zaten."

20

Düğün gününün sabahı hava serin ve açıktı. Günün büyük bir kısmını hazırlanarak, yıkanarak, kremlenerek, süslenerek ve nihayetinde o güne dek gördüğüm en soluk mavi, en şatafatlı elbisenin üzerime giydirilmesine izin vererek geçirdim. Hazırlıklar tamamlandığında kadınlar geri çekilip kibirli zanaatkârlar gibi vakur bir edayla başlarını sallayarak görünüşümü onayladılar. İşleri bitmişti. Törene başlamak için gideceğim saray kapısına kadar bana eşlik edecek muhafızlar gelene kadar, "Hiçbir şeye dokunmayın," talimatları vererek odadan çıktılar.

Ama kimse gelmedi.

Tören geçidinin başlama işareti olan çanlar çalmaya başladı. Sürekli erkekleri beklemek zorunda olmaktan dolayı sabrım taşmış bir hâlde odamdan çıkıp merdivenleri tek başıma inmeyi düşündüm. Protokol kurallarına uymadan, toplanmış kalabalığın arasından yavaş yavaş geçerek tapınağa doğru yürümeye başladığımı hayal ettim. Ama resmiyet Jeruvianlar için her şey demekti, bu yüzden bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım. Ters giden bir şeyler vardı.

Sonra fısıltılar başladı ve odamın aşağısındaki caddeden süzü-

lüp balkon kapılarımdan içeri sızdı. Sanki kelimeler bana aitmiş gibi konuşmaları zihnime çeken hünerime lanet okudum. Kuledeki odama doluştular ve beni kızgın eşek arıları gibi soktular.

Düğün olmayacak.

Kral fikrini değiştirdi.

Leydi'nin babası karşı.

Kraliçe, Firili Leydi Ariel olmalı. Jeru'nun en güzel kadını o.

Corvynli Leydi konuşamıyor bile.

Zavallı şey, dilsiz.

Kral yine... kayıp.

Vızıltılar. Vızıltılar. Vızıltılar. Konuşmalar kesintisiz ve can yakıcıydı. Balkon kapılarını kapattım ve beynimde vızıldayan dedikoduların yerine kendi seçtiğim bir şey koymak için bir kitap açtım ama odaklanamadım ve birden korkmaya başladım. Koridorda ayak sesleri duydum, ardından Kjell kapıyı çalıp tek başına içeri girdi.

En şık giysisini giymişti, çizmeleri parlıyordu ve saçları yakışıklı yüzünü açıkta bırakacak biçimde geriye taranmıştı ama suratı çok asıktı.

"Tiras'ı bulamıyorum, Leydi Corvyn."

Kitabımı kenara koyup elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak ayağa kalktım ve ikimizin de bildiği şeyi söyledim.

Değişmiş olamaz.

Kjell yüzünü buruşturdu. Gerçeği bilmem hoşuna gitmemişti ama rahatlama ve korku hisleri birbirleriyle savaşıyordu. Kral'ın sırrının yükünü uzun süredir taşıyordu.

"Sanırım olan bu," diye kabullendi yumuşak bir tonla.

Onu gördün mü?

Bakışları kalktı, anladığını fark ettim. Kartalı görüp görmediğini soruyordum.

"Hayır."

Böyle bir kuş öldürmek Jeruvian yasalarına aykırı değil. Ya ona bir şey olduysa?

Kjell bir küfür savurup balkona doğru yürüdü ve sanki uçarak içeri girmesi için Tiras'a yalvarıyormuş gibi kapıları ardına kadar açtı.

"Onu çağırabilir misin? Volgarlara yaptığın gibi?"

Biliyor olmasına şaşırdım ve Tiras'ın askerlerinin kaçının Kilmorda'da düşmanı çağırdığımı duyduğunu merak ettim.

O, hayvandan daha çok insan. Volgarlar basit. Tiras değil.

"O basit değil. Ama insan olduğu sıklıkla kuş oluyor. Belki de daha fazla," diye mırıldandı ve kalbim sıkıştı.

Açık kapılara gidip yüzümü göğe çevirdim. Sonra gözlerimi kapadım ve kurum siyahı tüylü, beyaz başlı kuşu düşündüm. Uçları o güne kadar gördüğüm hiçbir kuşa benzeyemeyen kırmızılıkta olan geniş kanatlarını gördüm.

Ormandaki kulübeye yürüdüğümüz o gece daldan dala, duvardan duvara onu takip ettiğimde bana verdiği kelimeye odaklandım. *Ev,* demişti. *Ev.*

Eve gel, Tiras, dedim ısrarla. *Eve gel.*

Ama hiçbir şey hissetmedim. Ne bir bağ ne rüzgârla gelen bir fısıltı ne de kalp atışı. Ne de herhangi bir sıcaklık. Güneş, batıdaki tepelere doğru alçalmaya başlamıştı ve Tiras her neredeyse benim ulaşabileceğim yerde değildi.

Onu hissedemiyorum. Eğer yakınlardaysa kuş değil.

Kjell küfrederek ve beni çekerek balkon kapılarından uzaklaştı.

"Lordlar törenin başlaması için ısrar ediyorlar."

Kral'ın kayıp olduğunu biliyorlar mı?

"Evet. Ve herkesin önünde onu küçük düşürmek istiyorlar."

Ve beni.

"Sen umurlarında değilsin, Leydim."

Elbette değilim.

"Amaçları Kral'ı tahtan indirmek, bunun için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliler ve geleneklere göre kraliçe olmak için yürümek zorundasın."

Anlamadım.

"Bildiri okundu. Gün belirlendi. Çanlar çalmaya başladı ve vakit geldi. Güneş batmadan evvel yürüyerek kalabalığın arasından geçmen, mihrapta diz çöküp beklemen gerek. Eğer Kral gelmezse kraliçe olmayacaksın. Asla. Halka Kral'ın... fikrini değiştirdiği açıklanacak."

Ya yürümezsem?

"Bu, Kral'ı ve onun krallığını reddettiğini açıkça ilan etmen demek. Sonuç aynı. Asla kraliçe olamazsın."

Ama itibarım korunacak.

"Evet." Çenesi kasıldı. "Ve Kral herkes tarafından reddedilecek. Konseyin yapmanı umduğu şey de bu."

Babam konumunu koruyacak.

"Tiras büyük bir utanç yaşayacak. Sen asla kraliçe olmayacaksın ve bu yüzden tahta çıkma hakkı babanın olacak. Gerçekten zekice."

Hayal kırıklığı ve sonuç alınmayan çaba tenini boncuk boncuk kapladı. Oda zaten sıcaktı, Kjell'in gerginliğiyle daha da ısındı.

"Ne yapmak istiyorsun, Lark?"

Kjell bana ilk kez adımla hitap etmişti ve sesindeki suskun çaresizlik benim kaygımı hafifletti. Benden karar vermemi istiyordu.

Yürüyeceğim. Ve mihrapta bekleyeceğim.

"Ya Tiras gelemezse?"

O zaman geri döneceğim.

Bu yalın cevabım karşısında dudakları hafifçe kıvrıldı ve rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Hafifçe eğilerek, "Yapalım o zaman," dedi. Kolunu uzattı, girdim ve birlikte aşağıya indik.

Saray kapılarında törene başlamadan önce iyi dileklerini sunmak için toplanan Lordlar Kamarası üyeleri tarafından karşılandık. Hediyelerini ve kişisel tebriklerini sunmak için Jeru Kenti'ne günler önce gelmişlerdi ama bu parlak maskenin altındaki ayak oyunlarını, gizli anlaşmaları, birbirlerine söyledikleri ve Kral'dan saklamak için her yolu denedikleri sözleri hissediyordum.

Babam hemen öne çıkıp yüzüklerle donatılmış elini uzattı. Kjell eğilip geri çekildi ve hemen gözleriyle göğü taradı.

Babam, "Kızım," diye selamladı, bakışları gözlerimi sıyırıp geçti ve omzumun hemen arkasına odaklandı. Sanki bana sarılacakmış gibi eğildi ve ağzını kulağıma yapıştırdı, söylediği kelimeler ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Annene seni güvende tutacağıma söz verdim. Ona ihanet etmeme mi neden olacaksın?"

Bana mı ihanet edeceksin? diye baskı yaptım ama o beni duyamadığından konuşmaya devam etti.

"Kral göründüğü gibi değil, kızım."

O zaman harika bir çift olacağız.

"Seni Corvyn'e geri götüreceğim. Tek yapman gereken yürüyüş, sonra bitecek. Kral asla gelmeyecek." Kolumu morartacak kadar sıkıyordu, kulağımın dibindeki boğuk sesi sertti ve zihninde *ölüm* kelimesi vardı.

Sen ne yaptın, baba?

Lord Bin Dar, yanında destekçileri Lord Bilwick ve Lord Gaul'le aniden babamın omzunun üstünde bitiverdi ve "Lord Corvyn, vakit geldi. İzin verin de güzel kızınıza iyi dileklerimizi sunalım," diye mırıldandı. Babam itaatkâr bir tavırla geri çekildi ve Lord Bin Dar o kadar eğildi ki burnu neredeyse dizlerine değdi ve sesinde yoğun bir alaycılık vardı.

"Az sonra Kraliçe olacaksınız. Eminim babanız bugünün geleceğini hiç düşünmemiştir." Dudakları hafifçe kıvrıldı ve parmağını şaklatarak arkasındaki birine işaret verdi.

"Size bir hediye getirdim, müstakbel Kraliçe'ye bir armağan." Bir hizmetkâr taşıdığı eşyanın boyutu ve ağırlığı yüzünden sendeleyerek öne çıktı. Lord Bin Dar aşırı gösterişli bir hareketle çok güzel bir altın kafes çıkardı. Kafes boştu.

"Size Bin Dar'dan ötücü bir kuş getirmeyi düşünüyordum, rengârenk ve güzel bir kuş. Ama bu kararı siz vermek istersiniz diye düşündüm. Bu yüzden size hediyem bu kafes, Leydim. Hangi kuşu

seçeceğiniz sizin tercihiniz." Midem korkuyla sıkıştı. "Sizi tapınakta bekliyor olacağız, Leydi Corvyn," diye mırıldandı bir kez daha eğilerek.

Lord Bilwick babam karşısında da eğilip dudağının üstünde biriken teri silerken göğsüme, kalçama baktı ve küçümsercesine dudak büktü. Lord Gaul endişeli görünüyordu ve düşünceleri çan kulesine odaklanmıştı. Çanlar yine çalmaya başlamıştı ve Lord Gaul elime buz gibi bir öpücük kondururken onların sesini sayıyor, düşüncelerinden ilahi yükseliyordu.

Diğer lordlar ve leydiler saygıyla reverans yapıp sıradaki yerlerini almak dışında bana yaklaşmadılar. Lord Firi yürüyemeyecek kadar hastaydı ve yine kızını göndermişti. Jeru'nun sekiz lordunun yanında duran Leydi Firi, dikenler arasındaki güzel bir güldü. Halk tacı giyenin neden o olmadığını bir kez daha merak edecekti. Onun varlığı omuzlarımı dikleştirmeme ve çenemi kaldırmama neden oldu. Bana acımalarına fırsat vermeyecektim. Henüz.

Önce Lordlar Kamarası yürüyecekti. Onları belli bir mesafeden ben takip edecektim ve en sonda gelini takip eden damat, yani Tiras olacaktı. Okçular duvarlara sıralanmıştı, muhafızlar özel kraliyet giysileri içinde törene eşlik etmeye hazır hâlde bekliyordu.

Jeru halkı saraydan tapınağa giden yol boyunca dizilmişti ve ben, sırtım dik, gözlerim belli bir noktaya odaklanmış, soluk mavi elbisemin uzun kuyruğu tam dokuz metre arkamdan beni takip ederken bütün yolu yürüdüm. Halk bana tezahürat yaptı, kuyruğuma bu yeni yolculukta yanımda götürmemi istedikleri iyi dilekleri ve istekleri sembolize eden çiçek yaprakları attı. Beyaz, pembe, sarı, kırmızı, akla gelebilecek her renk... O kadar çok çiçek atıldı ki elbisemin kuyruğu tamamen örtüldü ve birkaç gram ağırlaştı. Ellerimi bana öğretildiği gibi kraliyet selamıyla kaldırıp yavaş yavaş yürüdüm.

Halk çıplak ayaklarımı korumak için önümdeki yolu aynı çiçeklerle doldurmuştu. Çıplak ayakla yürümek, yöneteceğim insanlar arasından geçerken savunmasızlığımın ve alçakgönüllüğümün bir

göstergesiydi. Kalçama kadar inen saç örgüsü ve mücevherler yüzünden başım ağırlaşmıştı ama başımın eğilmesine izin vermedim ve gözlerimi indirmedim.

Tepedeki tapınağa ulaştığımda Jeru Kenti'nin en yaşlı kadını olan peçeli hatun tarafından karşılandım, kirlenmiş ayaklarımın dibine diz çöküp titreyen ellerle onları yıkadı. Konuştukça çatallaşan ve bozulan bir sesle uzun bir hayat ve beni o hayat boyunca taşıyacak ayaklar için dua etti.

Her adımda sabır, gayret ve sağlık dilekleri mırıldanarak önce bir, sonra diğer ayağıma yağ sürerken şişesinden toprağa yağ damladı. Duasını bitirdiğinde başını kaldırıp dikkatle bana baktı ve açık ve samimi bir şekilde, "Onu bekle," dedi.

Kucağa alınmak isteyen bir çocuk gibi kollarını kaldırdı ve iki muhafız ona yardım etmek için ânında öne çıktı. Ellerimi ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu ve genç bir kadına kocasıyla ilgilenmesini söyleyen yaşlı bir kadın gibi tavsiyesini tekrarladı.

"Bekle onu," dedi ısrarla, bu basit tavsiyesiyle ters düşen bir ısrardı bu.

Sorumu duyamayacak olmasına rağmen kendimi tutamayıp *Kimi bekleyeyim?* diye sordum.

Ânında, "Kral'ı, Leydim," diye cevap verdi ve yüzüne bir tebessüm yayılarak sırlarını saklayan binlerce kırışıklığı ortaya çıkardı. Benimkileri de. Gülümseyerek karşılık verdim.

Ne kadar süre?

"Ne kadar sürerse."

Başını saygıyla eğdi ve benden uzaklaşıp muhafızların onu çekerek götürmesine izin verdi. Geri dönmesini, daha fazlasını, tek istediğim kaçıp gitmekken nasıl bekleyeceğimi söylemesini istedim. Bir anneye ihtiyacım vardı, en azından bir yol göstericiye ve bende ikisi de yoktu. Derin bir nefes alıp devam etmek için göğsümü cesaretle doldurdum. Ardından, batmakta olan güneşi arkama alıp tapınağın serin karanlığına girdim.

Yatay ışık huzmeleri devasa kemerli kapının iki yanındaki vitray camlardan süzülüyor ve yüksek mihraba giden siyah taş koridorda kaleydoskop renkler yaratıyordu. Gitgide genişleyen halkalar hâlindeki dairesel taş banklar, girişe sırtımı dönüp diz çökeceğim ve Kral'ı bekleyeceğim orta alandan yayılan dalgaları andırıyordu. Kral karşıma diz çökene kadar yüzümü görmeyecekti, ben de onununkini.

Banklar her eyaletten gelen zenginler ve nüfuzlu kişiler tarafından doldurulmuştu, Lordlar Kamarası en ön sırada oturuyordu... Leydi Firi ve diğer dört kişi solumda, dört kişi de sağımda. Jeruvian ritüellerini ve geleneklerini yerine getirmek için Kral tarafından görevlendirilmiş bir kraliyet danışmanı olan dini önder mihrapta ayakta durmuş, benim yaklaşmamı bekliyordu. Cübbesi siyahtı ve Jeruvian yeşilinin bir ton açığı zümrüt yeşiliyle süslenmişti. Başına Jeru'nun kadim sembolleriyle bezenmiş, uzun, altın bir başlık takmıştı. Ağız, el, kalp ve göz... Söyleyen, Dönüştüren, İyileştiren ve Değişen.

Dini önder beni adımla selamlayıp diz çökmemi söyleyerek dudaklarıma, elime, göğsüme ve kapalı gözkapaklarıma dokunup her birini kutsadı ve şakaklarımın zonklamasına, boğazımın kaşınmasına neden olan yoğun kokulu bir mum yaktı.

Sonra tekrar ayağa kalkıp beklenti içinde yüzünü girişe döndürdü. Törene katılan tüm erkek ve kadınların başları da o tarafa döndü ve herkes hevesle bakarak Kral'ı beklemeye başladı. Babam dışında. Babam dönmedi. Lord Bin Dar ve Lord Gaul da. Aslında konseyin tek bir üyesi bile kapıya dönmedi. Yüzleri öne dönük oturup beklediler. Yüzlerine her şeyden haberdarlarmış havası veren mürekkep gibi siyah bir ifade oturmuştu ve bu ifadeyi gitgide artan bir korkuyla okudum. Kral'ın sırrını bilmiyorlarsa ve onu bununla tuzağa düşürmedilerse Tiras'ın gelmeyeceğini bilmeleri mümkün değildi.

Sessizce bekliyorduk, salon gitgide artan spekülasyonlar mabediydi âdeta. İnsanların kafasının içindeki sorular o kadar arttı

ki şahsi düşünce sınırlarını aşıp beni sıkıştırmaya ve alanımı çalmaya başladı. Saniyeler dakikalara dönüştü, dakikalar sonsuzluğa. Tapınaktaki merak zirveye ulaştı ve ardından azalmaya başladı, o önemli soru açıkça cevaplanmıştı. Kral gelmeyecekti.

21

Babam ayağa kalkarak, "Yüce Önder, bu kıza merhamet edin," dedi. "Davetlileri gönderin."

Dini önder, başlığının altındaki gözleri kocaman açılmış hâlde başını sallayarak onu onayladı. "Elbette, Lordum. Nasıl isterseniz."

Elini kaldırıp insanların yararlı ve sağlıklı olmasını dileyen bir Jeruvian duası etti ve topluluk nerdeyse tek bir vücutmuş gibi ayağa kalktı.

Mihraptan kalkmadım.

"Leydim, iyi misiniz?"

Gözlerimi ona doğru kaldırıp başımı yavaşça, belirgince bir kez sallayarak iyi olduğumu belirttim.

"Anlıyor musunuz, Leydim? Kral gelmeyecek."

Başımı aynı tavırla bir kez daha salladım ama ayağa kalkmadım.

"Fısıldayamıyor musunuz bile?" dedi dini önder çıkışırcasına.

Fısıldayamıyordum. Dudaklarım kelimeleri şekillendirebiliyordu, dilim şekiller ve sesler etrafında dolanabiliyordu ama onları dışarı çıkaramıyordum, fısıltıyla bile.

İnsanlar, "Hem sağır hem de dilsiz mi?" diye mırıldandılar ve Lord Bilwick sesini taş duvarlarda sekecek kadar yükseltip soru-

yu tekrarladı. Birkaç kişi nefeslerini tutup bekledi, bazıları ellerini ağızlarına götürüp nahoş kıkırtılarını bastırmaya çalışarak güldü.

Lord Bin Dar emredercesine, "Leydi Corvyn, Kral gelmeyecek. Ayağa kalkın," dedi.

Bekleyeceğim.

Beni duyamazdı ama kelimeler bana cesaret verdi, onları kutsal bir söz gibi görüp tekrarladım.

Bekleyeceğim.

Lord Gaul, "Gitmenize izin verildi," diye ısrar etti.

Bana talimat verildiği gibi bekleyeceğim.

"Yasalara göre Leydi güneş batmadan mihraba ulaşmak zorunda. Ama Kral'ın ne zaman geleceğini belirten bir yasa yok. İzin verin beklesin." Konuşan Leydi Firi'ydi, sesi karmaşayı bastırdı ve topluluk kısa bir an sessizleşti.

Boojohni karanlık bir köşeden adımı söyledi, endişesi kelimenin topluluktan bir ok gibi fırlamasına ve korkudan tir tir titreyen kalbimi delip geçmesine neden oldu ama varlığından cesaret alsam da ondan tarafa dönmedim.

"Kalk, kızım." Babam kolumu sımsıkı kavradı, vazgeçmem için zorlamaya çalışan parmakları canımı yaktı.

Bir kın derisine sürtünerek çıkan metalin sesini duydum. Sonra bir kılıç daha çekildi, ardından bir tane daha.

Kjell, "Leydi istediği kadar bekleyecek. Ben de onunla kalacağım," diye bağırdı ve Kral'ı beklemek için durduğu girişten yanıma doğru geldiğini duydum.

"Ben de," diye bağırdı başka bir asker.

"Ben de," dedi Boojohni mihraba doğru yürüyerek.

"Aptal kız." Babamın çaresiz tıslaması sert bir tokattı âdeta, kolumu tutuşundan daha kötüydü. Kolumu bırakıp uzaklaştı. Ama tapınaktan ayrılmadı.

Kimse ayrılmadı.

Başımı eğip gözlerimi kapadım ve odaklanmamla birlikte etrafımdaki mırıltılar azaldı. Daha önce Volgar kuşadamlara seslen-

miştim. Jeru'nun kuşlarından Kral'ı kurtarmak için bana yardım etmelerini isteyebilirdim.

Jeru'nun tüm kuşları gelin,
Bir şehadet şarkısı söyleyin.
Tüm kafesler ve tüm ağaçlar,
Bırakın özgür kalsın Jeru'daki kuşlar.
Eğer Kral sizin aranızda uçuyorsa
Eğer Kral sizin aranızda ölüyorsa
Kaldırın onu ve getirin buraya
Sadakatini her kulağa sunmaya.

Bu çağrıyı ne kadar süre söyledim bilmiyorum, kelimeler zihnimden dökülüyordu. Yaklaşan dalgayı hissedince başımı kaldırıp kalabalık arasında Tiras'ı aradım. Tapınağı kum fırtınasından pek farklı olmayan bir ses doldurdu ve birkaç saniye içinde bu ses, kulak tırmalayıcı kuş sesleriyle ona eşlik eden her boyuttan ve güçten sağır edici sayısız kanat çırpışın kakofonisine dönüştü. Düğüne katılanlar dehşet içinde ayaklanmaya ve kaldırdıkları kollarının altına sinmeye başladı. Tapınağın kapısı hâlâ orada olmayan Kral'a bir davetiyeymişçesine ardına kadar açıktı ve tapınak ıslık sesini andıran bir uğultuyla uyum içinde uçuşan kuşlarla doldu, yüksek tavanlar hızla çırpan kanatlar yüzünden görünmez oldu. Bir mucize gerçekleşmesi için dua ederek gözlerimi başımın üstünde dönüp duran hortuma dikerek bu izdiham içinde kırmızı uçlu kanatları ve ipeksi beyaz başı aradım ama telaşla kanat çırpan bu kütle o kadar büyüktü ki bir kuşu diğerinden ayıramadım. Bu olaya şahit olanlardan birkaçı çığlıklar atıp birbirlerini ite kaka kapıdan çıkıp tapınaktan kaçtılar. Lordların birkaçı pelerinlerini başlarına çekti, muhafızlar yaylarını kaldırıp oklarını sürünün içine gönderdi. Muhafızları durdurmasını bekleyerek Kjell'e bakındım ama görünen bir yerde değildi. Kuşları dışarı çıkmaya teşvik edecek bir sihir hazırladım.

Jeru'nun kuşları
Kralınız nerede?
O buradaysa siz gitmelisiniz.

Kuşlar sığırcık sürüsü gibi pike yapmaya ve dönmeye başladılar, mükemmel düzenlenmiş bir finalle tapınak kapılarından dışarı uçup gittiler, Yaratan'ın evi bir kez daha boş bir kabuk hâline geldi. Havada tüyler uçuştu ve önce mihraba yapışıp sonra yere düştü.

Birinin, "Bu da neyin nesiydi?" dediğini duydum. Dini Önder yeni bir mum yakıp elini sallayarak kokusunu havaya dağıtırken şeytan ve karanlık güçler hakkında bir şeyler mırıldandı.

Bin Dar ayağa kalkıp, "Bu iş fazla uzadı," diye bağırdı. Hemen ardından Lord Gaul da kalktı ve onu yavaş yavaş diğer lordlar izledi.

"Katılıyorum." Kral'ın sesi tapınağın arka tarafında çınladı. "Şu işi bitirelim."

Toplu bir bağırış yükseldi. Her ağızdan Tiras'ın adı yükseldi. Lordların beti benzi attı ve sesleri kesildi; bakışları kaçamak, ağızları bir karış açıktı. Arkamı dönme ve Kral'ın orada olduğunu gözlerimle görme dürtüsüne zor engel oldum. Sırtım dimdik, gözlerim karşıda diz çökmeye devam edip Jeruvian geleneklerine göre onun mihraba gelmesini bekledim.

Sessiz tapınakta yankılanan yavaş ve düzenli adımlarını saydım; kalbim normalden iki kat hızlı atıyordu. Sonra Tiras karşımda diz çöktü, bakışları yakıcı, avuçları mihrapta, tavrı itaatkârdı ama yüzünde muzaffer bir ifade vardı.

Sorularımın cevaplarını almak, ona bağırmak, sert kelimeler göndermek istiyordum ama genelde olduğu gibi onu görünce aklım o kadar başımdan gitmişti ki gözlerimi gözlerine dikip kımıldamadan oturdum.

Tiras, "Hâlâ buradasınız, Leydi Lark," diye mırıldandı, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan ve gözleri parıldayarak.

Siz de hâlâ aşağılık herifin tekisiniz, diye cevap verdim. Sesime

tekrar kavuşmuştum, bir süre daha güçlü durmak için çabalıyor olsam da rahatlamak beni güçsüzleştirmişti.

Kral, "Lütfen devam edelim, Ulu Önder," diye emretti.

Dini önder, "Neredeydiniz, Majesteleri?" diye kekeledi ve onun bu cesareti karşısında Kral'ın çenesi kasıldı.

"Canıma kastedenler var, Ulu Önder. Bir kraliçe almamı ya da Jeru'yu yönetmeye devam etmemi istemeyenler var. Siz de onlardan biri misiniz?"

Dini önder sanki kutsal bir destek arıyormuş gibi eliyle Yaratıcı'nın işareti yaparak, "Hayır, Majesteleri. Elbette değilim. Yaratan'a şükür ki buradasınız," diye geveledi. Bakışları öfkeli lordlarla törenin başlamasını sabırsızlıkla bekleyen diz çökmüş Kral arasında gidip geldi. Yine Yaratıcı işareti yaparak omuzlarını dikleştirdi ve başladı. Lordlara bir daha bakmadı, ben de bakmadım.

Kafamın içi kelimeler okyanusu, göğsüm duygu fırtınasıydı ve sonraki anlarda olanların çok azını işittim. Dini önder Kral'ın gözkapaklarına, şakaklarına, elindeki hayat çizgilerine, bileklerine dokunarak onu kutsadı, ardında aynı kutsamayı bana yaptı. Söylendiğinde ellerimi Tiras'ın ellerinin üstüne koydum, avuçlarımın onun avuçlarına dokunuşu ve sürtünüşü çıplak ayak parmaklarımın kıvrılmasına, nefesimin kesilmesine neden oldu.

Dini önder hayatımı Degn Kralı Tiras'a vermeyi, onun adını kendi adım gibi taşımayı, bedenini bedenime almayı kabul edip etmediğimi sorduğunda kelimeyi Tiras'a duyurmadan sadece başımla kabul edebildim.

Ediyorum.

Tiras'a adını ve tohumunu bana vermeyi kabul edip etmediğini sorduğunda o da başıyla onayladı ama yüksek ve cesur sesi tapınakta çınladı ve ayak parmaklarım tekrar kıvrıldı.

"Ediyorum."

Dini önder, kralların adlarının yazdığı sayfaları açıp bana bir tüy kalemi vererek Jeru Kitabı'nı mihraba koydu.

Tiras'ın yanındaki satırı, benim doldurmamı bekleyen boş satırı buldum ve elim hiç titremeden imzamı attım. Babamın öfkeyle konuşarak karşı çıktığını duydum.

"O okuma yazma bilmez," diye itiraz etti. "Rıza dahi gösteremez."

Tiras bakışlarını benden uzaklaştırıp gözlerini ona dikerek, "Yapabilir," dedi. "Ve yaptı."

Dini önder parmaklarımıza iğne batırıp kanayan ellerimizi birbirine bastırırken –bu, hayatları ve soyları birleştirme sembolüydü– babam daha önce benim ona yönelttiğim soruyu sordu. "Sen ne yaptın?"

Dini önder, "Karar verildi, düğün bereket ayı Priapus'un ilk günü yapıldı. Kelimelerin ve Yaradılışın Tanrısı, bu birleşmeyi Jeru'nun yararına mühürlesin," diyerek tellalın duyuruyu okurken söylediklerini tekrar etti. Ardından başıma Jeruvian cevherinden yapılmış tacı yerleştirirdi, o kadar ağır bir taçtı ki çenemi yukarıda tutmakta zorlanıyordum.

Sonrasında, "Ayağa kalkabilirsiniz, Degn Leydisi Lark," dedi.

Üzerimdeki giysilerin ve etrafımdaki havanın beni dik tutmasını dileyerek hissetmediğim bacaklarımın üzerinde yükseldim.

Dini önder sesini törenin tamamlanmış olmasının rahatlığıyla yükselterek, "Jeru Kralı, Kraliçenize bakın," diye buyurdu. Kısa bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Tiras mihrabın yanında hâlâ diz çöktüğü yerden gözlerini kaldırıp bana baktı. Sonra gözlerini benden ayırmadan ayağa kalktı ve elimi tuttu. Dönüp beni tören için toplanmış insanlara ve bana yeşil gözler, sarı yüreklerle bakan ve kötü düşünceleri onları saran havada çınlayan lordlara takdim etti.

"Jeru Halkı, Lordlar Kamarası, Kraliçenize bakın," diye ilan etti. Herkes, Kral'ın emrettiği gibi gözlerini indirmeden dizlerinin üstüne çöktü.

Ve tören sona erdi.

Omurgamı dik tutmaya, tacımı düşürmemeye çalışmaktan kalbim acıyor, sırtım yanıyordu ve düğün şöleni sona erip kadınlar çekildiğinde peşimde elbisemin kuyruğunu kollarının arasına almış bir hizmetçiyle döner merdivenleri tırmandım. Hizmetçi bu kez Pia değil, tanımadığım bir kızdı; zarif parmakları ve utangaç gülümsemesi olan bir kız. Tacımı ve saçımdaki mücevherleri dikkatle çıkarıp yumuşak fırça darbeleriyle saçımı fırçaladı. Yorgun ve rahatlamış boynumu dik tutamıyordum.

Yatmayı dört gözle bekliyor olmama rağmen vücudumu yıkadı. Başımı demir küvetin kenarına koyup uyuyakaldım ama kız beni küvetten çıkmaya zorlayınca uyandım. Vücudumu kurularken Boojohni'nin çok içtiği zamanlarda yaptığı gibi sallanıyor ve yalpalıyordum. Daha öncekilere benzemeyen ve bana tapınağın dışındaki yaşlı kadının tavsiyesini hatırlatan kokusu olan bir yağla bütün vücudumu ovuşturdu.

Bekle onu.

Bu kelimeler karnımın derinlerinde bir sızıya yol açtı, haz gibi gelen ama acı gibi geçmek bilmeyen bir sızıya. Tiras'ı beklemek *istiyordum.* Tekrar bana gelip gelmeyeceğini, ben çağırmadan, kırmızı uçlu kanatlarla değil, iki bacağının üzerinde gelip gelmeyeceğini görmek istiyordum. Şenlik boyunca beni yakınında tutmuştu; eli dirseğimden, vücudu yanımdan ayrılmamıştı. Bir sürü sorum ve korkum vardı ama sorma fırsatım olmamıştı.

Kıyafetleri hakkında yorum yaptığımda —Kjell'in bana saray kapılarına kadar eşlik ettiğinde giydiği kıyafetin aynısıydı— Tiras itiraf etti. "Kjell tapınaktaki bir odada çıplak. Benim çıplak olmamdansa onun öyle olması daha iyi. Ağzı sıkı bir muhafızla çizme ve pelerin gönderdim."

Sessizce güldüm ama Tiras'ın dudakları benimkilerle birlikte hafifçe kıvrılsa da bakışları ciddiydi.

"Bana tuzak kurulmuştu, Lark," dedi alçak sesle. "Açmayı senin başardığın bir tuzak. Ve daha fazlası olacak." Tam o sırada konuşmamız neşeli bağırışlar ve kadeh kaldırma çağrılarıyla bölündü ve

ben ikisini de yapamayacak kadar yorulup Kral'ın dairesinin nispeten güvenli ortamına gitmek için onun yanından ayrılana kadar sadece endişe ve merak hissettim.

Hizmetçi okşama hissi veren incecik, beyaz ipek bir gecelik giymeme yardım etti. Yatağa çıktım, o kadar yorgun, gün sona erdiği için o kadar rahatlamıştım ki ona gülümseyerek teşekkür edebildim sadece. Oda oldukça sıcak olmasına rağmen ateşi körükledi ve ben örtülerin altına girmekle uğraşmadım. Yorgunluk beklemeyi imkânsızlaştırdı ve neredeyse başımı yastığa koyar koymaz uyudum.

Bir süre uyudum ama bir fısıltı duyunca ve yüzümde yumuşak bir dokunuş hissedince uyandım.

"Ne istersin, küçük Lark?"

Gözümü açtığımda Kral'ın karanlıkta belli belirsiz seçilen yüzünü gördüm. Ateş için için yanıyordu ama ay tepedeydi, odayı beyaz ve huzur veren bir ışıkla kaplıyordu. Uyku sersemliğinden sıyrılıp onun sorusunu ve yanımdaki varlığı algılamam vakit aldı.

Onun kraliçesiydim. O, benim kralımdı. Ve burada, karanlıkta benim yanımdaydı. Bu, tuhaf bir biçimde huzur vericiydi ve bu ânın ne anlama geldiğini düşünmek beni korkutmuyordu. Elimi yanağından çekmesini istemediğimden dikkatle gerindim. Bana dokunmasından hoşlanıyor ve bunun ne kadar farkında olduğunu bilmiyordum. Farkında olmamasını umuyordum.

Ne mi istiyorum? Sen ne istiyorsun, kocam?

Bu unvan hoşuna gitmişçesine gülümsedi ama gülümsemesi ânında yok oldu. Hiç duraksamadan cevap verirken yüzü asık, sesi kasvetliydi.

"Krallığımın güvende olmasını istiyorum," diye fısıldadı. "Bizim krallığımızın, Lark. O yüzden seni seçtim. Onu sen koruyacaksın."

İçten içe geri çekilsem de o kadar üzgündü ki onu teselli etmek için elimi elinin üstüne koydum. Korumak için seçilmiştim. Bir silah olarak.

Onu sen güvende tutacaksın, diye avutmaya çalıştım onu, yapa-

cağına yürekten inanarak. Omuzları düştü ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

"Bir kuş kılıç kullanamaz."

Kelimeleri o kadar acı doluydu ki verecek cevabım yoktu. Göğsüme değen ince kumaş altında kalbim deli gibi atmaya başladı, hem onu anladım hem üzüldüm hem de ani bir korkuya kapıldım. Tiras sanki içimdeki değişimi hissetmiş gibi elini yüzümden çekti ve boynumdan, orada hızla atan nabzımdan aşağı kaydırıp deli gibi çarpan kalbimin üzerine koydu.

"Bir kuş kılıç kullanamaz, Kraliçem. Bense kısa süre sonra bir kuştan başka bir şey olmayacağım."

Başımı iki yana sallayarak bu iç karartıcı varsayımına karşı çıktım, Tiras'ın elleri sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi geceliğimi kavradı.

"Ama bu gece değil... Bu gece hâlâ bir insanım. Hâlâ kralım. Ve sen benim karımsın."

Bakışları ihtiras doldu ve göğsümdeki eli sanki çaresizliğini dışarı salıp yerine arzu koymaya fırsat verir gibi gevşeyip bir kez daha açıldı.

Bedenim *kaç git* diyor olsa da bakışlarımı ondan kaçırmaya direndim ve kalbim şefkat için âdeta yalvardı. Güzel değildim. Gözalıcı ya da cesur değildim. Küçük ve korkaktım, ufacık bir şeydim. Tıpkı Kjell'in bir zamanlar söylediği gibi... Orada olduğu dahi belli olmayan soluk bir duman izi. Ama Tiras'ın bana bakışları o kadar canlıydı ki cesur olduğuma inanmamı sağladı. Güçlü hissetmemi sağladı.

Memelerin arasındaki bağı çözdü. Ne çekindim ne de geri kaçtım ama beni soymasına yardım etmedim. Geceliğimi çıkarıp vücudumu gözler önüne serdi. Tenimde havanın fısıltısını hissettim. Ay ışığı pencereden yattığım yatağa uzanan dar bir yol yarattı, yatak örtüsünün üzerine çıktı ve henüz çıplak kalmış bedenimi boydan boya geçip duvara tırmanarak üzerime eğilmiş olan Kral'ın hatlarını ortaya çıkardı.

Tiras, "Tenin buz gibi," dedi.

Üşümüyorum, diye cevap verdim. İç sesim sakindi. Ölçülü. Kendimi kontrol edebildiğim için zafer kazanmış gibi hissederek yumruğumu havaya kaldırmak istedim. Onu ne kadar istediğimi, onun için nasıl yanıp tutuştuğumu öğrenmeyecekti. Bunun dışında her şeyi verecektim ona. Ama bunu değil.

İtiraz edercesine başını iki yana salladı, saçları omuzlarını süpürdü.

"Hayır, soğuk anlamında buz değil. Saydam anlamında. Tepeden tırnağa gümüş gibi parlıyorsun." Avucunu omuzlarımdan kalçama kaydırdı. Kesinlikle soğuk değildim. Sımsıcaktım. Korkuydum, meraktım ve kayıtsızlık maskesi altındaki inkârdım.

"Işıldıyorsun, Lark." Elleri tekrar yukarı çıktı ve açık saçlarımda dolandı. Birden gözlerim doldu, yutkundum.

O zaman neden kimse beni görmüyor?

"Ben görüyorum," dedi.

Ve gördü. Çırılçıplak ve savunmasız bir hâlde onun merhametine kalmıştım. Gözleri titreyen her santimimde gezindi ve beni içine çekti. Beni gördü.

Üzerimi örtme, arkamı dönme ve hatta gözlerimi kaçırma dürtüsüyle savaştım. Gömleğinin düğmelerini açıp çıkardı ve kenara fırlattı. Onu pantolonu takip etti ve üzerimi kapladı... Ten tene, kollarını başıma dolamış, dudakları dudaklarımda gezinir hâlde. Dudaklarımdan inilti ya da yakarış dökülemediği için anneme ve Kelimelerin Tanrısı'na minnet dolu bir dua gönderdim. Aksi takdirde ikisini de yapardım.

"İçine girmeme izin ver, Lark," diye fısıldadı.

Vücudunun yoğun baskısı beni teslim olmaya zorluyor ve dudaklarının nemli sıcaklığı teslimiyet için yalvarıyor olsa da sadece bedenimi ya da ağzımı kastetmediğini anladım. Ona kelimelerimi vermemi istiyordu.

Bedenime. Ruhuma değil, dedim, sonuna kadar isyankâr bir tonla.

"İkisine de." İsteğini öpücüğüyle dilime mühürledi. Ve dudaklarımız hareket ederek, vücutlarımız konuşarak sessizce sırları paylaşırken bir an için karşı çıkmayı unuttum. Ellerim onu daha da yakına çekti, parmakları saçlarıma dolanıp Tiras sırtüstü dönerek beni üzerine aldığında uzun bukleler bedenlerimize dolandı.

"Beni içine al," dedi; arzusunun tekrar yükseldiği hissettim, bizden ayrı bir kaynağı olan arzunun. Benden ayrı. Ondan ayrı.

Tiras. Tiras. Tiras.

Kafamın içindeki tek düşünce buydu ve her ne kadar teninden hüznün süzülerek ayı kapatan bir bulut misali yükseldiğini hissetsem de bu onu mutlu etmiş görünüyordu.

22

Ertesi sabah uyandığımda gitmişti ve bedenim ahlaksız bir yabancıymış gibi geliyordu. Daha önce hiç ağrımayan ve mutlu olmayan yerlerim daha önce hiç bilmediğim biçimde ağrıyordu. Hem yabancı hem harika olan bu birleşme eylemi beni kelimenin tam anlamıyla *tüketmişti* ve artık eski ben değildim.

Acı hazzı daha da artırmış, o ânı unutulmaz kılmış, Tiras'ı kalbime ve bedenime kazımıştı. Beni yumuşak yumuşak öperek acımı bastırmaya, tatlı dokunuşlar ve sevgi dolu kelimelerle acıyı yok etmeye çalışırken dahi sahip olma arzusunu hissetmiştim. Konuşmazken bile kelimeler teninden yükselmişti ve ben, onları kendime çağırıp dökülen yapraklar gibi toplamış, saklayabilmek için anılarımın kalın sayfaları arasına koymuştum.

Hizmetçilerim banyo için su getirdi ama tenimde meraklı bakışlar istemediğimden küveti doldurduktan sonra onları gönderdim. Farklı hissediyordum, sanki kabuk değiştirip yeniden doğmuştum ve bu yeni benle yalnız kalmak istiyordum.

Saçımı örüp ıslanmasın diye başıma doladım ve tatlı sıcaklığa girip gözlerimi kapatarak gözkapaklarımın arkasındaki yalnızlığa çekildim.

Kapıyı ya da kalın halıların üzerinde yürüyen çizmelerin yu-

muşak seslerini duymadım ama yaklaştığını hissettim ve gözlerimi açtığımda Tiras'ı kaşları şaşkınlıktan V şeklini almış hâlde beni seyrederken buldum. Büyük demir küvetin kenarına çömelince gözlerimiz aynı hizaya geldi ve uzanıp başparmağını üstdudağıma bastırdı.

"Gülümserken bile suratın asık," dedi yumuşak bir tonla. "Sebebi bu dolgun üstdudak."

Bu seni mutlu etmiyor mu?

Onun da dudakları kıvrıldı ve eli aşağı kayıp çenemin ucundan boynuma indi, memelerimi saran suyun üstünde durdu.

"Ediyor," diye fısıldadı. "Beni mutlu eden *sensin.* Ve beni şaşırtıyorsun."

İyi bir öğretmensin. Amacım işi alaya almak; kolay yaralanabilir, ısırganlar ve dikenlerle dolu kalbimi korumaktı ama gerçek buydu ve öyle de aksetti. Yutkundum ve bakışlarımı başka tarafa çevirdim ama sesi beni ona geri çekti.

"Dün sabah kuştan insana dönüştüğümde biri beni bekliyordu."

Gözlerimi ona dikip bekledim. Düşünceler içinde kaybolmuş gibi göründüğünden onu devam etmeye zorladım.

Kim?

"Bilmiyorum." Zihnini berraklaştırmak istercesine başını iki yana salladı.

"Değişirken bilincim kapalı oluyor. Duyamıyor ve göremiyorum. Sanki orada değilim, iki yanım arasında bir yerde sıkışmış gibiyim. Balkon duvarına uçtum, kapıdan içeri girdim ve değişmeye başladım. Hatırladığım tek şey bu. Kendime geldiğimde zindanda çıplaktım ve ellerimle kollarım zincirliydi."

Tek yapabildiğim ona korkuyla bakmaktı, zihnimde kim, nasıl ve en önemlisi neden soruları dolanıyordu.

Tiras, "Birisi hünerimi biliyor. Birisi ne zaman savunmasız olduğumu biliyor. Ve birisi beni nerede beklemesi gerektiğini biliyordu," diye ekledi büyük bir ciddiyetle.

Böyle bir bilginin dallanıp budaklanması ikimizi de sessizleştirdi, gözlerimiz görmez oldu, düşüncelerimiz yoğunlaştı. Sonra başımı iki yana sallamaya başladım, buna bir anlam veremiyordum.

Eğer babam değişebildiğini bilseydi bunu ânında ifşa ederdi. Bu oyunları oynamazdı.

"Biliyorum. Lordlar bir şey biliyor olabilirler ama eğer Bahşedilmiş olduğumu bilselerdi zamanlarını düğünü engellemeye uğraşmakla harcamazlardı."

Zihnime sinsice hain bir düşünce girdi ve nasıl anlaşılacağını düşünmeden bunu paylaştım.

Belki de Kjell seni korumaya çalışıyordu... benden. Asla Kraliçe olamayacağımı garantilemenin daha iyi yolu var mı?

Tiras şaşkınlık dolu bir korkuyla bana baktı, sonra bu düşünce canını yakmış gibi gözlerini kapadı.

"Kjell olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ve birden benim kadar savunmasız göründü. Kardeşini düşündüm, tek dostunu. Kjell benden hoşlanmıyordu. Ama Tiras'ı çok seviyordu. Bundan kuşkum yoktu.

Eğer Kjell ise... onu buna iten iyi niyet.

Kral'ın yüzüne kısa bir rahatlama yayıldı, ardından çenesi kasıldı ve gözleri kısıldı.

"Eğer Kjell ise bunun hesabını verecek."

Umarım Kjell'dir.

Tiras güçlükle soluyarak, "Neden?" diye sordu.

Çünkü o sana asla zarar vermez. Eğer başka biriyse...

Tiras, "Sorun yeni başlıyor," diyerek aklımdan geçeni tamamladı.

Başımla doğruladım.

"Avluya çıkan duvarın üst kısmında küçük bir ızgara var ve deliklerinin arasından törenin başladığını belirten trampetleri duyabiliyordum ama bağırdığımda beni kimse duymadı ve kilitli kaldığım saatler boyunca kimse gelmedi."

Nasıl kaçtın?

Yumuşak bir tonla, "Tüm kafesler ve tüm ağaçlar, bırakın özgür kalsın Jeru'daki kuşlar," diyerek benim söylediğimi tekrarladı.

Beni duydun mu?

"Günbatımında ızgara birdenbire açıldı ve dışarıdaki kuşların bağrışlarını duydum. Bir sürü kuş. Kartala dönüştüm ve bir kuş için çok geniş olan kelepçeler pençelerimden ve kanatlarımdan düştü. Uçarak ızgaradan geçtim ve senin çağrına kulak vererek tapınağa doğru alçalan binlerce kuşun arasına karıştım. Çok geç kaldığımı düşündüm."

Bense değişemediğini düşündüm. Bu yüzden de beklemeye karar verdim... sen değişebilene kadar.

"İnatçı kadın," diye mırıldandı ama yüzündeki gerginlik yok olmuş ve sıcacık bakan gözleri yüzüme dikilmişti.

Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Lordlar çok sinirlendi. İnsanlar... benimle alay etti ve görünmez olmak istedim, genelde olduğum gibi.

Tiras elini sudan çekti ve parmak uçlarıyla çeneme dokundu.

"*Seni* gözden kaçırmak kolay. İnce, solgun ve çok sessizsin. Ama şimdi yumuşak bakışlı gri gözlerine baktıktan, yüzünün güzel kemiklerine dokunduktan ve açık pembe dudaklarını öptükten sonra başka hiçbir yere bakmak istemiyorum. Gözlerim sürekli sana kayıyor."

Hiç tereddüt etmeden ona bir gerçeği daha verdim.

Seni... gözden kaçırmak ise... imkânsız.

Nefesi kesildi ve ilk kez ilk adımı atan, dudaklarını dudaklarına bastıran, yüzünü avuçları arasına alan ben oldum. Uzun birkaç saniye ipleri elime almama, onu tatmama ve ona dokunmama izin verdi. Sonra beni de kaldırarak ayağa kalktı ve denizden bir su perisi çıkarır gibi beni kucaklayıp sudan çıkardı.

Bir kez daha tükendim.

Babam Jeru Kenti'nden tek kelime etmeden ayrıldı. Belki asla kral olmayacağı gerçeğini kabullenmiş, belki de Kral'ın kolay ulaşama-

yacağı bir yerde komplo kurmak ve plan yapmak için eve gitmişti sadece.

Enoch, Janda ve Quondoon lordları düğünden iki gün sonra ayrıldılar ama Leydi Firi, Lord Gaul ve Lord Bin Dar, Jeru Kenti'nde bir hafta daha kalıp herkesi rahatsız ettiler ve Tiras'ın hem benim hem kendi güvenliği için onlar gitseydi almayacağı türden tedbirler almasına neden oldular.

Tiras'ın yanında oturmuş, tacımdan ve lordların etrafında yılanlar misali kıvrılarak dolanan gizli bakışlarıyla kelimelerinden kurtulmayı dileyerek Jeruvian dansını ve gece eğlencesini sergileyen ozanları izlerken, *Onlara neden müsamaha göstermek zorundayız?* diye sordum.

Tiras, "Hepsi konsey üyesi. Jeru lordları. Yaratıcı'nın çocukları var olduğundan beri nesilden nesle geçerek onlara kadar ulaşan toprakların lordları. Onları uykularında öldürmemi mi istersin, kana susamış karım?" diye mırıldandı pis pis gülerek.

Kendi sarayının zindanında çırılçıplak zincirlenen Tiras'ı düşündüm ve öfkelendim. Tiras, Kjell'e düğün günümüzde onu zindana kilitleyen kişinin o olup olmadığını sormuştu. Ben yanlarında değildim ama kardeşine sadık olduğuna yemin ederken ondan yükselip duvarlar arasından sızan ihanet ve öfke selini hissetmiştim. Tiras ona inanmıştı. Ben de. İnanmamış olmayı dilerdim.

Seni tahtan indirmek istiyorlar.

"Ben kralım ama eyaletlerin desteğine tabiyim. Eğer eyaletler bana karşı, Degn'e karşı ayaklanırsa krallığım sona erer. Tahta bir kukla çıkarırlar. Kolayca etkileyebilecekleri ve kontrol altında tutabilecekleri birini."

Babam gibi.

"Güçlü bir ordum var. Sadık askerlerim var. Ama onlar her eyaletten gelmiş askerler ve bütün Jeru'yu koruyacaklarına ant içtiler, sadece beni değil."

Konuşmamız yanında Firi elçisiyle gelen Kjell tarafından bölündü. Firi elçisi önce Kral'a, sonra bana reverans yaparak kısa bir

an güzel memelerini ikimize de sergiledi. Kjell, Tiras'ın yanına gitti ve elçi elini bana uzattı.

"Kraliçem, bana eşlik eder misiniz?"

Ariel Firi'nin az ilerisinde geleneksel bir dans etmek üzere toplanmış uzun kadın kuyruğuna baktım ve ânında başımı iki yana sallamaya başladım.

Leydi Firi güzel gamzesini çıkaran bir tebessümle elimi tutarak, "Bu bir gelenek," dedi. "Katılmanız gerek."

Nasıl dans edildiğini bilmiyorum, diyerek Tiras'a müdahale etmesi için yalvardım.

"Jeru'nun Kraliçesisin, elbette dansa katılmak zorundasın," dedi Tiras muzip bir gülümsemeyle. "Leydi Firi sana iyi bakacaktır."

Katılmazsam parlak kumaşlar içinde dönüp duran kadınların arasına karışmaktan daha çok dikkatleri üzerime çekeceğimden tereddüt ederek ayağa kalkıp Leydi Firi'nin peşinden dans pistine çıktım.

Leydi Firi masum bir ifadeyle, "Daha önce bu dansı ettiğiniz mi, Majesteleri?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Beni takip edin. Çok kolay."

Müzik başladı, bir zamanlar bildiğim bir şarkıydı bu, annemin söylediği, ondan önce onun annesinin, daha da önce anneannemin annesinin söylediği bir şarkı. Jeru'nun genç kız şarkısıydı, kutlamaların ve törenlerin şarkısı. Kadınların şarkısı. Ama kimseye zarar vermeyeyim, zarar görmeyeyim diye dünyadan saklandığımdan dolayı yirmi yazlık hayatımda kutlama yapacak ya da şarkı söyleyecek o kadar az şansım olmuştu ki bu şarkı benim için uzun zaman önce kaybolmuş bir kız kardeşti... Hâlâ benim parçamdı ama yine de bir yabancıydı.

Kalçaların ve kolların zarif salınmasını, adımları ve dönüşleri taklit etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum ama anılar beni ele geçirmişti ve kız şarkısının sözleri söylendikçe onları bildiğimi fark ediyor ama duymadan kendi başına çıkaramıyordum.

Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
O geliyor, saklanma.
Kızım, kızım, Jeru'nun kızı.
Seni gelini yapması için izin ver Kral'a.

Kelimeleri annemin hoş ve tatlı sesinden duyuyordum, geleceğimi geçmişimden söylüyordu sanki. Adımları bilmeden dönüyor, sonrasında ne geleceğini bilmeden dans ediyordum. Gözlerim, ben Jeru kızlarıyla fır fır dönerken şeritler ve kumaş parçaları arasında görünmez olan Tiras'ı buldu ve kafamın içindeki ses uyarı sesine dönüştü.

Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
Bekle onu, sevgisi gerçek.
Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
Vakti gelince senin için gelecek.

Aptal bir şarkıydı, eski bir şarkıydı, güçlü bir adam tarafından kurtarılma, bir prenses olma şarkısıydı... Sanki Jerulu bir kızın isteyebileceği tek şey prenses olmakmış gibi. Ama beni rahatsız etti, sanki bunların olmasını annem, yani önemli bir güce sahip bir Söyleyen sağlamıştı. Beni bu şarkıyla uyuturdu... *Kızım, kızım, Jeru'nun kızı, vakti gelince senin için gelecek.*

Vakti gelince.

Lanet okuma, sağaltma, vakti gelene kadar.

Vakti gelince senin için gelecek.

Genç kız şarkısı ve annemin öldüğü gün kulağıma fısıldadığı lanet kafamın içinde bir bütün oldu.

"İyi misiniz, Majesteleri?" Leydi Firi hafifçe koluma dokundu. Dans etmeyi bıraktığımı ve etrafımda dizilmiş bir grup oluşturduğumu fark ettim.

Elimi yelpaze gibi kullanarak su ve hava almaya ihtiyacım olduğunu ifade ettim. Leydi Firi anlayışlı bir ifadeyle başını salladı.

"Bahçeye çıkalım mı?"

Tacımın kulaklarıma ve gözlerimin üstüne kaymasını engellemek için çenemi yukarı kaldırarak büyük bir minnetle onu takip ettim. Çenemi yukarı kaldırmanın beni kibirli göstereceğini biliyordum ama kibirli görünmek sakar görünmekten daha iyiydi.

Bahçe yazın son çiçeklerinin mis gibi kokusuyla kaplıydı. Yapraklar dökülüyor ve hava serinlemeye başlıyordu. Jeru Kenti'ne, Corvyn, Kilmorda ve hatta doğudaki Bilwick'e yağdığı kadar çok kar yağmazdı ama günler gitgide daha kararıyor ve kısalıyor, güneş kaçıp giderken Tiras'ı da alarak daha erken batıyordu.

Leydi Firi şakacı bir tonla, "Bana yalan söylediniz," dedi. "O dansı biliyordunuz ve çok güzel dans ettiniz. Kral zevk aldı."

Kelime seçimi kızarmama neden oldu. Kral'a zevk vermek akla başka şeyleri getiriyordu. Bilmiyorum dercesine omuz silkip hafifçe gülümseyerek tek kelime etmeden masum olduğumu ifade ettim.

"Çok hoş bir insansınız. Başta böyle düşünmüyordum ama düşüncelerim değişti. Arkadaş olalım mı, Leydi Lark? Adınız bu, değil mi?"

Firili Ariel'e güvenip güvenemeyeceğimi düşündüm. Mihrapta beklerken bana destek olmuştu. Kuzeyli lordlara karşı Tiras'ın yanında durmuştu. Kjell ona abayı yakmış görünüyordu ve bir arkadaşım olması hoşuma giderdi. Ama bakışları sık sık Tiras'a takılıyordu ve dışa verdiği sessiz kelimeler, bana karşı temkinliymiş gibi tedbirli ve gergindi.

Adımı kullanmasına izin vererek başımı salladım. Kulağıma eğilip fısıldadı.

"Biliyor musunuz, sizi duyabiliyorum."

Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim. Bir kahkaha attı, çiçeklerin başlarını ona doğru eğmesine neden olan hoş, çın çın bir sesti bu.

"Konuştuğunuz zaman sizi duyabiliyorum. Tek tük kelimeler sadece. Ziyafet sırasında biraz daha şarap isteyip istemediğimi sordunuz. Siz olduğunuzu anlamadığımı sandınız."

Hiçbir şey belli etmeden, boş bakışlarla ona baktım. Zarif parmağını boynumda küt küt atan damara bastırdı.

"Endişelenmeyin. Firi halkı da Bahşedilmişler soyundan gelir. Benim de utanç verici sırlarım var. Anneniz Enochlu bir soyluydu, değil mi?"

Teyit edici hiçbir harekette bulunmadım.

"Bütün Enoch halkı ilk Söyleyen'in soyundan gelir. Enoch ve Janda. Çoğu Volgarlar tarafından katledilmiş olsa da Kilmorda'da da Bahşedilmişler var. Bazıları Volgarların ilk Değişen'in soyundan olduğunu söylüyor ama o bir kurttu, Volgarlar ise... kuş." Konuşması net ve bilgilendiriciydi ama elini boynumdan çekmedi. Okşar gibi yumuşak bir dokunuşla orada tuttu.

"Bazıları ise Volgarların yağmacılardan dönüştüğünü söylüyor. Savaşta onlarla karşı karşıya gelmiş biri olarak ben de buna inanmaya meyilliyim. Bin Darlar Dönüştürenlerin soyundan, Quondoonlar da öyle. Hepsi tarihimizin parçaları." Tiras'ın sesi arkamızdan geldi. Kulaklarımda uğuldayan kan ve boğazımdaki Leydi Firi'nin her şeyi bilen parmağı yüzünden onun yaklaştığını ne duymuş ne de hissetmiştim.

Leydi Firi elini indirdi ve mahcup bir tebessüm, sıcak bakışlarla arkasını döndü. Tiras'ı Kjell takip ediyordu, Kral düğün günü kaçırıldığından beri peşinden ayrılmayan bir gölgeydi.

Leydi Firi aynı görüşte olduğunu belirten bir ifadeyle başını eğerek, "Kral doğruyu söylüyor," dedi. "Ama Corvynler ve Degnler, Ejderha Değişen'i öldüren savaşçı soyundan geliyorlar. Kanlarında Bahşedilmişlik yok, tahtın bir asırdır Degn soyunda kalmasının ve yanında sürekli tetikte bekleyen bir Corvynli olmasının sebebi de bu. Safkan. Bozulmamış." Bana bakıp göz kırptı.

"Ama sonra evleniyor ve çiftleşiyoruz. Ve işler karışıyor. Sence de öyle değil mi, Kjell?" Kjell'e attığı gülücük cilveliydi. Ya da kışkırtıcı. Emin değildim. Samimi ve rahattı ama söylediği sözlerle sakladığı kelimeler farklıydı. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Nedense onu rahatsız edenin ben olduğumu hissediyordum.

"Doğru. Ama Kral Degnli. Ben de. İkimizin de... bozulmamış olması gerek," dedi Kjell, belli belirsiz saldırgan bir tonla.

Leydi Firi sanki hepimiz eski arkadaşmışız gibi arkasını bana dönüp ona ve Kral'a doğru yürüdü. Yanına vardığında parmak uçlarında yükselip dudaklarını Kjell'in kulağına yapıştırdı. Belki amacı bana duyurmamaktı ama yine de her zaman olduğu gibi kelimeler beni buldu.

"Ama hepimiz bunun böyle olmadığını biliyoruz, değil mi?"

23

Lordlar ve leydiler arkalarında göreceli bir huzur bırakarak nihayet gitti ama düğünümüzü takip eden günler ve haftalar boyunca Kral, sanki zaman avucundan akıp gidiyormuş gibi durmak bilmiyordu. Çok az uyuyor ve neredeyse sürekli hareket hâlinde oluyordu; öyle olmadığında da dikkatle dinliyor, sağduyulu kararlar veriyor, emirler yağdırıyordu. Sürekli emrediyordu. Beni yanından ayırmıyor, dikkatimin ve odağımın hep onda olmasını istiyordu ve ben yorulduğumda ya da karşı koyduğumda siyah gözlerini bana dikip artık Kraliçe olduğumu ve "öğreneceğim çok şey" olduğunu hatırlatıyordu. Onun onayını almaya çalıştığımda beni kudurtuyordu.

Benimle kalamadığı geceler ve kış mevsiminin yetersiz ışığının onu yeniden insan yapmadığı uzun günler vardı. Zamanımı okuma ve yazmayla doldurmak için elimden geleni yapıyordum ama onu o kadar özlüyordum ki yokluğu acı veriyor, dönüşü şölen oluyordu. Karanlıkta ya da aydınlıkta, Büyük Salon'da ya da yatak odasında huysuz ama kibar, kibirli ama alakadardı ve öylesine ateşli ve ilgili sevişiyordu ki bu durum, ona meydan okuyacak ve karşı koyacak yollar bulsam da kendimi onun isteğini yerine getirmemeye ikna etmeyi imkânsız kılıyordu.

Haftada bir kez, değişim onu alıp götürmediğinde Jeruvianların birbiri ardına sorunlarını dinlediği, bir sonrakini çağırmadan önce ancak hızlı bir karar verecek vaktinin olduğu toplantılarda onun yanında oturuyordum. Karşı çıkan birkaç kişi olsa da, hatta bir tanesi sürüklenerek uzaklaştırılmadan önce onun ayağının dibine tükürse de halkı ona saygı duyuyordu.

Evlendikten iki dolunay sonra Kral'ın karşısına genç bir kadın getirildi, elleri zincirli, yüzü ve giysileri leş gibiydi, sokaklarda sürüklenmiş gibi görünüyordu. Yanında bir de adam öne çıktı ve onu İyileştiren olmakla suçladı.

Kadının bileğindeki zincirlere, yüzündeki hayal kırıklığına baktım ve sorgulama sırasında Tiras'a yüzünün buruşmasına neden olacak sertlikte bir komut göndererek araya girdim.

Adama onu bırakmasını söyle.

Tiras beni duymazdan gelerek, "Kanıtın ne?" diye sordu.

Tedavi ediyor, öyle mi? Suçu bu mu? dedim öfkeyle. Tiras başını bile çevirmedi. Kadının ellerini ölüm döşeğinde olan çocukların başına koyduğu ve mucizevi bir şekilde iyileştikleriyle ilgili iki farklı örnekten söz eden adamı sabırla dinledi.

Tiras başını güçlükle kaldıran kadına, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Kadın bitkince, "Evet," dedi.

Onun zincirlerini tutan adam zincirleri Tiras'ın oturduğu platformun ayağına attı.

"Bu kadın cadı, Majesteleri," diye mırıldandı korkuyla. "Bununla daha fazla işim olsun istemiyorum."

Tiras, "Çocuklar nerede, iyileştirdiği çocuklar?" diye sordu.

Adam arka tarafı, dertlerini anlatmak için bekleyenler kuyruğunda iki çocukla duran bir kadını işaret etti.

"*Senin* çocukların mı? Onları neden buraya getirdin?" Öfkem beni çevreleyen havayı değiştirmeye başlamış olsa da Tiras'ın kuşkuculuğunu hissedebiliyordum. Bu, kimsenin göremeyeceği bir şaşkınlıktı.

"Doğal olmayan biçimde iyileştirildiler. Lanetini geri almasını emretmenizi istiyorum," dedi adam ısrarla.

Çocuklarının ölmesini mi istiyor? diye sordum ve Tiras bana sessiz olmamı emreden bir bakış attı.

"Bunu yapamam. Ben iyileştiririm. Zarar vermem. Onları yeniden hasta etme gücüm yok," dedi kadın sanki bunu daha önce binlerce kez söylemiş gibi.

"Madem yasaların yasakladığını biliyorsun neden iyileştirdin o zaman?" diye sordu Tiras.

"Çünkü... yapabiliyorum. Madem bunu yapabilecek gücüm var ıstırabı görmek ve onu dindirmemek doğru olmaz, değil mi?" dedi İyileştiren yalvarırcasına.

Tiras, "Çocukları getirin," diye emretti.

Anneleri olduğu bariz olan bir kadın, yanında gözleri kocaman açılmış ve eteklerine yapışmış çocuklarla korkarak öne doğru yürüdü.

Tiras, "Tamamen iyileştiler mi?" diye sordu kadına. Kadın önce kocasına, sonra tekrar Kral'a baktı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Yeniden hasta olmalarını istiyor musun?"

"Hayır, Majesteleri. Ama korkuyorum," diye cevap verdi anne.

"Neden korkuyorsun?"

"Bu kadının onlardan bir şey almış olmasından," dedi anne.

"Tedavisine karşılık mı?"

Anne başıyla onayladı.

"Ne aldığını düşünüyorsun?" diye sordu Tiras.

Anne, "Ruhlarını," diye fısıldadı ve ağlamaya başladı.

Tiras, "Tedavin karşılığı bir bedel aldın mı?" diye sordu, korku içinde başını iki yana sallayan İyileştiren'e.

"Hayır, Majesteleri. Sadece iyileştirme gücüm var. Ben bir Söyleyen değilim. Lanetleyemem," diye cevap verdi.

Tiras, bırak kadını gitsin.

İyileştiren hızla etrafına bakındı ve gözleri kocaman açıldı. Beni kesinlikle duymuştu.

Tiras beni tekrar uyarırcasına elini koluma koyarken, "Yasa ne diyor?" diye sordu anneye.

Baba, "Taşlanması gerek," diye bağırdı ve anne yüzünü buruşturdu.

"Çocuklarını iyileştirmesini bu kadından sen mi istedin?" diye sordu Tiras tir tir titreyen anneye.

Anne, "Evet," diye fısıldadı.

Baba sızlanmaya ve çılgınca kelimelerle Kral'a yalvarmaya başladı. "Karımı efsunladı. Korktuk. Çocuklarımızın öleceğini sandık."

Kral, "İyileştiren olmak yasadışı... Ondan hizmet almak da yasadışı," diye hatırlattı adama. "Cezası aynı."

Büyük Salon bir anda sessizleşti ve platformun önündeki adam titremeye başladı.

Tiras bir kez daha, "Yasa ne diyor?" diye sordu bu kez doğrudan babaya. "Kararı sen vereceksin ama İyileştiren ne ceza alırsa karın da aynısını alacak."

Adam olayların bu şekilde yön değiştirmiş olmasına şaşırmış görünüyordu, önce çocuklarına, sonra pişman karısına baktı, ardından gözlerini kaderi onun insafına kalan İyileştiren'e çevirdi.

"Ben... daha fazla... ceza talep etmiyorum," diye mırıldandı. "İyileştiren özgür kalabilir."

Tiras başını sallayarak, "Nasıl istersen," dedi. "Zincirleri çıkar."

Adam söyleneni yaptı, bakışlarını aşağı indirip itaatkârca birkaç kez eğildikten sonra ailesini alıp salondan çıktı.

"Gidebilirsin, İyileştiren. Ve kimseye zarar verme," diye uyardı Tiras, bu genel bir ifadeydi ama bakışları yanında esas duruşta duran Kjell'e döndü ve aralarında bir şey geçti. İyileştiren salondan çıkınca Kjell peşine takıldı.

O gece Tiras yatağa gelmedi, düşüncelerime odaklanmış hâlde karanlıkta yatıyordum. Kjell'in nereye gittiğini biliyordum. İyi-

leştiren'e gitmiş, ona saray duvarları içinde barınma ve beslenme önermişti. Okumayı öğrendiğim, Tiras'ın duvarlarıma resim çizdiği kule odasına sokuluyor olabilirdi şu esnada.

Yırtık pırtık giysilerinin ve kir tabakasının altında hoş bir kadındı. Hatta belki de çok güzeldi. Saçı uzun ve koyu renk, teni koyu buğdaydı. Kjell, bir keresinde bu ikisini dile getirip Kral'ın bana hiç benzemeyen kadınları tercih ettiğini söyleyerek onu alaya almıştı.

Bu kadın Kral'ın işine yarardı. Benim iyileştiremediğim noktada Tiras'ı iyileştirebilirdi belki de. Ve belki de bu kez bir bedel *talep* ederdi. Belki ruhu yerine kalbini isterdi ondan. Saçlarımın açık, duygularım karmaşık olmasına aldırmadan hızla yataktan kalkıp giyindim. Kapılara açılma, şamdanlara yanma emri vererek ve bir yandan Tiras'ı benim içinde bulunduğum durumda değil de kartal olarak bulmaya dua ederken diğer yandan sihirler savurarak ve sağa sola bakınarak yürüdüm.

Kjell'e birlikte kütüphanede buldum onu, her bölgeden kitaplarla dolu bir odaydı burası, Kraliçe olduğumdan beri çok sık gittiğim bir oda. Bilgeliğin, kelimelerin ve elini uzatarak beni karşılayan Tiras'ın kokusunu aldım. Elini tutmak için yaklaşmadığımı görünce geri çekti ve Kjell'in bakışları beni kızdıran bir farkındalıkla ikimizin arasında gidip geldi.

Tiras birdenbire sanki o da kızmış, sanki görüntüm tahrik ediciymiş gibi, "Gözlerini karımın üzerinden çek, Kjell," dedi. Dağınık saçlarım sırtıma iniyordu, ayaklarım çıplaktı ama giyiniktim. Utanmayacak ve onları yarıda kestiğim için özür dilemeyecektim ama nezaket icabı kelimelerimi ikisiyle de paylaşacaktım.

Eğer İyileştiren'i arıyorsanız ben de bulunmak istiyorum.

Tiras yavaşça, "Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu.

İyileştiren'den. Bugün toplantıdaki İyileştiren'den.

Tiras'ın kaşları onu şaşırtmışım gibi kalktı ve şaşkınlığını doğrulama olarak yorumladığım için yüreğim sıkıştı.

Kjell peşinden salondan çıktı.

Kjell bir küfür savurdu ve Tiras arkasına yaslanıp kısık gözlerle bana baktı.

Burada mı? Sarayda mı?

Tiras, "Hayır," dedi. "Ama nerede olduğunu biliyoruz."

Kjell bir küfür daha savurdu ve Tiras gözlerini benden ayırmadan kısa bir emirle onu dışarı gönderdi. Ağır kapılar Kjell'in arkasından kapandıktan sonra devam ettim.

Bir kenara atılmayacağım.

"Ne?"

Seni iyileştirecek olabilir. Ben yapamam. Ama ben bir kenara atılmayacağım.

"Mesele bu mu, Leydi Degn?"

O kadın senin işine yarar. Ben artık yaramıyor muyum?

"Senin yararın çok büyük. Rahmine bir çocuk yerleştireceğim. Kral olacak bir oğlan."

Birden o kadar sinirlendim ki mantıklı davranma becerimi kaybettim, onun sırıtması karşısında âdeta tısladım.

Kibirli şey.... Aşağılık herif... Bu mümkün değil!

Kelimeleri yeterince hızlı çıkaramadım ve üzerine atlamamak için yumruklarımı ve dişlerimi sıkıp kendimi tamamen hareketsiz durmaya zorlayarak öylece dikildim.

Tiras kahkahalarla gülerek ayağa kalktı, beni kasten kışkırttığını biliyordum.

"Şu hâline bak! Orada buzdan bir heykel gibi dikiliyorsun. Ama o buzun altında alevler var. Bunu hissediyorum," dedi. "Umursamaz davranmak için çok uğraşıyorsun ama hiç umursamaz değilsin."

Ben silah değilim, damızlık kısrak da değilim. Beni kullanmak istiyorsun, öyle mi? Sana izin vermeyeceğim.

Kibirli ve ukala bir tavırla bana yaklaştı.

"Bana İZİN VERMEYECEK misin?"

Sana izin vermeyeceğim!

Tiras bana o kadar yaklaştı ki yüzünü görmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Boylarımız aynı değildi, bunun için çok

ufak tefektim. Ama kalçaları karnıma yapıştı, göğsüm ona yaslandı. Elleri iki yanındaydı ama beni sindirmek için cüssesini kullanıyordu ve bu, beni daha da sinirlendirdi.

Benden daha iriyarısın diye bana zorla sahip olabileceğini mi sanıyorsun?

"Sana zorla sahip olmama gerek yok. Bunu sen de biliyorsun ben de."

Senin karınım ama istediğimi yaparım, dedim öfkeyle ve sihir hiç çaba harcamadan kafamın içinde belirdi.

Kocamın pantolonunu tutan kemer
Hemen çözül ve ona dans ettiriver.

Tiras'ın kemeri bir deniz yılanı gibi süzülerek pantolonundan ayrıldı ve kuyruğuyla ona vurmak için havada kayarak ilerledi. Tiras, gözleri kocaman açılmış ve kıvrıla kıvrıla uzanan deriyi bir eliyle kol mesafesinde tutup diğer eliyle pantolonunu çekerek benden birkaç adım uzaklaştı. Ama bitirmemiştim.

Kocamın ayağındaki çizmeler,
Onu geri tepin ki kıçı görsün yer.

Çizmeler ayağından sıyrılıp çıkarak dengesini bozunca Tiras kıçının üstüne düştü. Sonra çizmeleri onun sırtına ve kalçasına vurmaya başladı ve Tiras şaşkınlık dolu bir öfkeyle, "Larkl" diye haykırdı.

Kocamın üstündeki gömlek
Kendini onun başına dolasan da görsek.

Tuniği sanki kendisi sıyırıp çıkarmış gibi birden yükseldi ve kendini ona dolayarak kızgın yüzünü örttü. Gülmeye başladım. Kendime engel olamadım. Çorapları ayaklarından sallanıyordu.

Pantolonu kalçasına inmiş, gömleği başına dolanmış, çizmeleri ve kemeri ona saldırmaya başlamıştı. O hâlde kütüphanenin zemininde otururken öyle komik görünüyordu ki.

Tiras birden atılıp eteğimi tuttu ve beni yanına çekti. "Durdur şu saldırıyı, Lark!" diye bağırdı ve ben daha çok gülmeye başladım. Tiras, yüzüne dolamaya devam eden tunikle cesurca mücadele ederek dönüp üzerime çıktığında kahkahadan kırılıyordum. Tunik biraz tehlikeliydi, çizmeler yanlış yapmamaya fazla özen göstermiyordu ve kemerin ucu yanağıma çarpmıştı. Bu kadarının yettiğine karar verdim.

Bir kafiye uydurdum ve gömleği kana susamış saldırıyı bırakıp çizmeleri ve kemeri yeniden cansız bir hâlde yere düştüğünde Tiras arka arkaya birkaç küfür savurdu.

Şiddetli ve hızlı hızlı nefes aldı, saçları dağılmış, kollarını başının iki yanına koyduğunda gözlerinin üstüne düşmüştü. İriyarı vücudu beni yerde eziyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Hem iyiydim hem de tam anlamıyla kapana kısılmıştım ama ne olursa olsun galip hissediyordum.

Yaralandın mı, kocacığım?

Topu topu üç saniye kadar düşmanca ve sinirli baktı. Sonra göz çevresindeki çizgiler derinleşti ve yüzünü bir tebessüm kapladı. O da gülmeye başladı ama kımıldamama izin vermedi, yüzü yüzümden birkaç santim uzaktı.

"Bundan keyif aldın, değil mi?"

Hem de çok.

Gülmeye devam ederek, "Söyle bakalım, karıcığım. Elbiseni çabucak çıkaracak bir sihir var mı?" diye fısıldadı; nefesi dudaklarımı gıdıkladı.

Yüzümün yanmaya başladığını hissettim ve bir yandan kaçmaya çalışırken diğer yandan gözlerimi kapatıp ikimizi de çıplak bırakacak bir sihir düşündüm.

"Rahmine bir çocuk *yerleştireceğim*," dedi ant içercesine ve eğlenmeyle kararlılık birbirine girdi.

Tiras sanki ağzıyla boya yapıyormuş gibi dudaklarını dudaklarımda aşağı yukarı gezdirirken gözlerim birden açıldı. Bu his damağımın ürpermesine, avuçlarımın karıncalanmasına, midemin altüst olmasına neden oldu. Tiras temposunu ya da baskısını azaltmadı ve dudakları dudaklarımı okşarken konuşmaya başladı.

"Ne kadar güç varsa kendinde toplamışsın. İyileştiriyorsun, kandırıyorsun, ikna ediyorsun ve paramparça ediyorsun ama hiçbir şey hissetmediğine inanmamı istiyorsun," diye mırıldandı. "Ben öyle olmadığını biliyorum."

Ne kadar güç varsa elimde ama sen beni paramparça edeceksin.

"Sadece duvarlarını yık, Lark." Öpüşü şiddetlendi, ondan sakladığım beni orada bulacakmış gibi dilini ağzıma soktu. Halının üzerindeki ayak parmaklarım kıvrıldı ve yapabileceğimi ispatlamaktan kaçınmak için başımı çevirsem bile ona uyum sağlama arzusuyla altındaki bedenim gevşedi. Dudaklarını boynuma kaydırdı ve boynumu öperken fısıldadı.

"Bir keresinde buza benzediğini söylemiştim. Öylesin. Gümüşi ve muhteşem... Işık saçıyorsun. Ve sert. Çok sertsin, Lark. Bazen daha yumuşak olmanı istiyorum. Beni içine almana ihtiyacım var." Tatlı ve ikna ediciydi ama sevişmekten ziyade arkalarında sürekli gözden kaybolduğum duvarları kastettiğini biliyordum.

Başımı iki yana salladım.

Eğer seni içime alırsam geriye hiçbir şeyim kalmaz. Buz gibi olmamın sebebi buzun girilmez olması. Güçlü olması.

Göğsümde gezinen ağzını açtı ve ağırlığını üzerimden kaldırıp yana kaydı, böylelikle başımın altındaki ellerinden biri serbest kalarak vücudumda dolaşmaya başladı. Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım ve tenimin altında gitgide alevlenen yangını bastırdım.

Yumruk hâlindeki ellerimden birini kaldırıp şaka yaparcasına parmaklarımı ısırarak, "Dokun bana, Lark," dedi.

Sana dokunursam yok olurum.

Bu itiraf onun ateşini körüklemiş gibi inledi ama duvarlarımı yıkmaya çalışma çabasından yorgun düşmüş gibi birden üzerim-

den indi. Uzanıp gömleğiyle kemerini aldı ve çizmelerini giymek için oturup öne doğru eğildi. "Yaratan aşkına, kadın. Yok olmazsın. Sadece değişirsin."

Ben de doğruldum, onu şimdiden özlemiştim ve teslim olmadan ona istediği şeyi nasıl vereceğimi çözemiyordum. Kararsız parmaklarla çenesine dokundum ve beklediği son şey özür dokunuşuymuşçasına donakaldı.

Neden değişmek zorundayım, Tiras? Beni değiştirmeyi neden bu kadar çok istiyorsun? diye sordum, kafamın içindeki ses zayıf ve ürkekti.

Ânında, "Çünkü o buzun altında ateş var, Lark," diye karşılık verdi. "Ve ben senin ateşini seviyorum." Duygu yoğunluğu sıcaklık olarak yayılıyordu. Sürekli alev alev yanıyordu, beni damla damla yeniden şekillendirdiğini hissedebiliyordum.

Birden gözlerim doldu ama yaşların akmasına izin vermeden başımı iki yana salladım.

Hayır. O buzun altında sadece kelimeler var.

Çizmesinin birini giymiş, diğerini giymemiş hâlde şaşkınlıkla bana baktı.

Böylesinin daha iyi olabileceğini düşündün mü hiç? Konuşamamamın. Kelimeleri ses çıkarmadan bile kullanabiliyorsam özgür kaldıklarında neler yapabileceğimi düşünsene. Kendimden korkuyorum, Tiras.

Bu öylesine büyük bir itiraf, duvarlarımda açılmış öylesine geniş bir çatlaktı ki kendimi yeniden toplamak için biraz zamana ihtiyaç duyarak gözlerimi indirip ellerimi yüzüme götürdüm. Tiras parmaklarını bileklerime doladı ve ellerimi gözlerimden çekip beni kendisine bakmaya zorladı.

"Beni korkutmuyorsun," diye fısıldadı. "Sinirlendiriyorsun. Çileden çıkarıyorsun. Ama korkutmuyorsun."

Şimdilik.

"Hiçbir zaman. Özünde iyi birisin, Leydi Degn. Sinir bozucu. Ama iyi." Bileklerimi bıraktı ve ayağa kalktı. Gömleğinin önü hâlâ

açık, kemeri elindeydi. Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak, onu gerisingeri yanıma çekmek istedim. Berbat bir eş, berbat bir kraliçeydim. Tiras bana bir çocuk vermek istiyordu ve ben onu destansı bir savaş hâline getiriyordum, oysa ondan çocuk sahibi olmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Tiras?

Arkası bana dönük, gömleğini pantolonun içine sokarken iç çekerek, "Efendim," dedi.

Beni tekrar öper misin?

Bana baktı ve dudaklarının köşeleri sevecen denebilecek bir tebessümle kıvrıldı ve gözleri bir kez daha sıcacık oldu.

"Bir daha seni öpmemi istemeyeceğini söylemiştin."

Yüzümü buruşturdum.

"Seni öpmem hoşuna mı gidiyor?"

Evet.

Gülümsemesi genişledi ama kıvranmamı, tekrar *istememi* bekledi. Ona dikkatle baktım, sonra teslim olmuş bir hâlde başımı eğdim.

Beni uzun bir süre yavaş yavaş öpersen izin vermem daha kolay olur... şeye...

"İçine girmeme mi?" diye cümlemi tamamladı.

Evet.

Bu kelime bir iç çekişti, yanaklarım alev alev yanıyordu ama Tiras bana uzatıp yerden kaldırdı, beni kollarının arasına alıp sardı ve uzun süredir arzuladığım gibi kendimi bir bütün hissetmemi sağladı. Başımı ona doğru kaldırarak gözlerimi kapatıp dudaklarına uzandım. Ve beni uzun, çok uzun bir süre öptü.

24

Günbatımında Tiras birdenbire kuşa dönüşmüyordu. Gece, direnci kırılana kadar yavaş yavaş nüfuz ederek onu içine çekiyordu. Ay tabak gibi parıldamaya başladığında bu çekişle eskisine göre daha fazla mücadele edebiliyor görünüyordu ama o sırada bile insan kalmak ona acı veriyordu ve bazen eski hâline dönmesi için gün ışığı yeterli olmuyordu. Özündeki değişimle mücadele edebilmesi için ona daha fazla dayanma gücü vererek acısını azaltabiliyordum ama gerek benim kelimelerimin gerekse onun arzusunun ona bahşedilen bu rotayı değiştirme konusunda yararsız olduğu gitgide daha fazla kanıtlanıyordu.

Şafaktan önceki saatlerde sık sık tek başıma uyanıyordum, odamızın karanlığı onun yokluğunu daha ağır, zor ve umutsuz hâle getiriyordu. Sürekli aşırı mutluluk ve büyük bir gerginlik arasında gidip geldiğim, onu bekleyerek, karşılayarak ve tekrar yalnız bırakılarak yaşadığım bir hayatım vardı. Bu gelgit hızını kaybetmiyor, aksine artırıyor, gitgide daha uzun süre uzakta olması ve gitgide daha kısa süre için geri dönmesi yüzünden daha yükseğe çıkıyor, daha derine iniyordu.

Halkı dinleme toplantısının ertesi sabahı güneş ışığına uyandım ve balkon duvarıma bir kartal tünemişti. Elimi uzatıp özlemle

ve insan bilincinin kuş ürkekliğinden daha güçlü olduğu umuduyla yaklaştım. Kısacık bir an ipeksi beyaz başını okşamama izin verdi ve sonra gözlerini batıya doğru uzanan ormana çevirdi. Ardından kanatlarını hızla açıp beni terk etti. Uçarak uzaklaşmasını izledim.

Üç gün boyunca Kral'ın geri dönmesini bekledim ve dördüncü gün şafak söktüğünde Tiras hâlâ ortalıkta görünmeyince toplantı sonrası saraydan çıkıp peşinden gittiği İyileştiren'i bulmaya karar vererek Kjell'i aramaya gittim.

Herkes dolanmaya başlamadan önce saray koridorlarından gizlice geçmek istediğimden oda hizmetçilerimi beklemeden hızlıca giyinip saçımı ördüm. Rüyalardan kelimeler dökülüyor ve havayı ısıtıyordu, her birini dinledim ve sonra merdivenleri inip nereye giderse gitsin Kjell'e bağlı görünen ince gerginlik ipini takip ettim. Onu ahırlarda buldum, bir görev verilmiş olduğu için neredeyse rahatladı.

Kjell, İyileştiren'in Jeru Kenti'nin batısındaki eski deniz yatağından birdenbire ortaya çıkan Nivea adlı küçük bir yerleşim yerinde yaşadığını keşfetmişti. Toplantıdan sonra arada mesafe bırakarak genç kadının peşine düşmüştü. Kadın batı kapılarına vardığında şehirden ayrılıp evlerine dönen işçilerle esnafın arasına karışmıştı ve Kjell, dört yanı şehir duvarlarının koruması dışında yaşayan ve çalışan esnafın, mücevher imalatçılarının, taş işçilerinin ve duvar ustalarının birbirine benzer evleriyle çevrili mütevazı bir eve kadar onu takip etmişti.

Üzerimize köylü giysileri giyip günbatımında onu bulmaya gittik. Yüzümü ve saçlarımı sade bir örtüyle kapattım ve küçük başında bir sepet taşıyarak önümüzden yürüyen Boojohni mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Her tür farklılıktan korkan bir şehirde yepyeni bir görüntü olduğundan tüm bakışlar ona çevriliyordu ve bu sayede Kjell'le ben kalabalığın arasında dikkat çekmiyorduk. Jeru Kent'inden çıkmak oraya geri dönmekten daha kolaydı. Kapılar kapandığı anda Kjell tekrar içeri girmek için kendini nöbetçiye ifşa

etmek zorunda kalacaktı ama bizi asıl endişelendiren İyileştiren'in orada olduğumuzu öğrenip saklanmasıydı.

"Her köşede selamlandı ve sevinçle karşılandı. Bir süredir kayıpmış, ailesi onu görünce çok mutu oldu," diye mırıldandı Kjell. Sesinde duyduğum pişmanlık kırıntısına yorum yapmadım. "Eğer Kraliçe'nin Nivea'da olduğu söylentisi yayılırsa köylüler en kötüsünü düşünürler."

Kjell korkusunda haklıydı çünkü İyileştiren'in dipteki deniz yatağının kayalıkları boyunca sıralanmış onlarca ev arasına sıkışmış kulübesine yaklaştığımızda havada kulağıma Volgarların çığlıkları kadar net gelen tehlike uyarıları uğuldamaya başladı. Görülmüş ve tanınmıştık.

Burada olduğumuzu biliyor.

Kjell hızla koşmaya başladığında Boojohni yanımda kaldı. Kapıya vardığında kulübeden telaşla çıkan incecik bir beden ona çarptı ve tırmıklayarak, tekmeler atarak, elinden kurtulmak için debelenerek mücadele etmeye başladı.

Kız uzun tırnaklarını onun yanağına geçirip karşı koyunca başlayınca Kjell küfretti.

Boojohni küçük ellerini teslim olurcasına kaldırıp, "Sakin ol, evlat," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Beni duyabiliyor musun, İyileştiren? Kafamın içindeki sesim yüksekti.

Kız aniden durdu ve korkuyla açılmış gözlerini gözlerime dikti; sorgulanması sırasındaki müdahalemin kafasının içinde olduğuna kendi ikna etmiş gibi görünüyordu.

"E... evet," diye kekeledi. Siz Kraliçe'siniz. Kral'a beni serbest bırakmasını söylediniz."

Yanlış bir şey yapmadın.

"Siz Kraliçe'siniz," diye tekrarladı ve göğsümü onun kelimelerini saran korku dalgasının aynısı kapladı. Ben *Kraliçe'ydim* ve ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Yardımına ihtiyacımız var. Benimle konuşur musun? İçeride...

İzleyen birkaç kişinin dikkatini çekmeyi başarmıştık ve konuşmamıza başka yerde devam etmemiz gerekiyordu. Kjell kollarını hiç gevşetmemişti ve kız onun kolları arasında asılı kalmıştı.

Kız başını yavaşça sallayarak onayladı ve Kjell'e onu bırakmasını söyledim. Kjell kızı yere bıraktı ve onu yakınında tutarak aramıza girdi. Kız, yanından geçerken Kjell'e sürtünüp ve kısacık bir mırıldanma, yumuşak bir dokunuşla yüzünde açtığı kanayan yarayı iyileştirip kulübeye yöneldi. Kjell kız onu ezip geçmiş gibi küfretti, gözleri alevler saçıyordu, eli kılıcındaydı ama İyileştiren ikinci kez ona bakmadı. Yardım elini uzatırken gücünü ispatlamıştı.

Taş kulübe küçük ve düzenliydi, uyumak için bir oda ve mutfak dışında fazla bir şey yoktu. Hiçbirimiz oturmadık ve Kjell pusuya düşürülmeye karşı nöbet tutuyormuş gibi kapının yanında kaldı. İyileştiren'in solgun gözleri benimkilere kilitlendi; Kjell'in gözleri kadar maviydi ve siyah saçlarıyla koyu bronz teninde ürkütücü görünüyordu. Onun yanında kendimi renksiz hissettim ve içimi güvensizlik duygusu kapladı ama sonra buzdan duvarlarımı sağlamlaştırdım ve elimdeki işe odaklandım.

"Siz de... benim gibi misiniz?" diye sordu kız.

Bahşedilmiş mi?

Bu kelimeyi söylediğimde soluğu kesildi, sanki bütün hayatını ondan kaçarak geçirmişti. Kısa bir tereddütten sonra başıyla onayladı.

"Evet. Bahşedilmiş."

Öyleyim.

Kjell başını iki yana sallayarak, "Majesteleri," diye homurdandı, Boojohni yanımda kaskatı kesildi.

Bu ondan saklayabileceğim bir şey değil, Kjell.

Kjell'in güvensizliği arttı ve nefret etmesi öğretilen şeyin korkusuyla karışarak taştı. İyileştiren ona kısa bir bakış attı ve rahatsız-

lığını gidermek istermişçesine elini bir kez daha ona uzattı. Kjell homurdandı ve kız elini geri çekti.

"Ben bir İyileştiren'im. Peki... siz nesiniz?" diye sordu, bakışlarını bana çevirerek.

Söyleyen ama belli bir dereceye kadar şifa da verebiliyorum sanırım.

"Konuşamayan bir Söyleyen mi?"

Hikâyemi onunla paylaşmayı istemedim, sadece başımı eğip hiçbir açıklama yapmamam üzerine kaşları çatıldı.

"Neden buradasınız, Majesteleri. Yine mi tutuklanıyorum?"

Nasıl devam edeceğimden, ne paylaşacağımdan emin değildim; kız ısrarla bir kez daha sordu. "Evime neden geldiniz?"

Kral iyi değil.

"Ve siz onu iyileştiremiyor musunuz?"

Hayır, iyileştiremiyorum. Bu gerçek bütün ağırlığıyla üzerime çöktü ve kız sanki çaresizliğimi duymuş gibi başını eğdi.

"Onu benim iyileştirmemi istiyorsunuz." Bu bir soru değildi.

Başımı bir kez daha sallayarak onayladım. Kız dudaklarını büzdü ve bakışları önce Kjell'e, sonra Boojohni'ye, ardından tekrar bana döndü.

"Eğer onu iyileştirirsem bana ne vereceksiniz?"

Kjell, kız sanki açgözlü bir sarrafmış gibi homurdandı. Ama ben onun kendini korumaya çalıştığını anladım.

Ne istiyorsun?

"Korunma. Hoşgörü. Sadece kendim için değil. Benim gibi olan herkes için. Hepimiz için."

Ben daha Tiras'ı bile koruyamazken benden bütün toplumu korumamı istiyordu. Ama bir an bile tereddüt etmeden söz verdim. *Öyle olması için elimden gelen her şeyi yapacağım.*

Elimden gelen tek şey buydu ve belki kız da bunu biliyordu çünkü anlamışçasına başını salladı ve ben yeniden nefes almaya başladım.

"Kral'ı hasta eden ne?"

Geri alamayacağım bir şey ifşa etmekten, Tiras'ı tehlikeye atmaktan, genç İyileştiren'i sahip olmaması gereken bilgi yüzünden tehlikeye atmaktan korkarak yine tereddüt ettim.

Kral... o da bizim gibi.

Kız aklı karışmış bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Anlamadım."

O da Bahşedilmiş.

Kız kuşkulu bakışlarını kaldırdı ve inanmıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Kral Zoltev'in oğlu Bahşedilmiş mi?" dedi hayretle. Sonra bir kahkaha attı, mutluluktan ziyade keder dolu yüksek, titrek bir sesti bu.

"Tanrılar adildir," diye mırıldandı, gözleri alev alevdi. "Merhum Kral cehennemde yansın."

"Merhum Kral benim babamdı. Bunu hatırlasan iyi olur," dedi Kjell dişlerini göstererek.

İyileştiren sert bakışlarını ona çevirdi. "Nedense bu beni şaşırtmıyor."

Kral Tiras babası gibi değil, diye can havliyle araya girdim.

"Değil mi? Ben o kadar emin değilim." İyileştiren, sanki Kjell'in bu davranışı üvey kardeşinin asaletinden kuşkulanmasına neden olmuş gibi bakışlarını ondan ayırmamıştı.

Gerçeği söylemek dışında verecek cevabım yoktu, bu yüzden ona doğruyu söyledim.

Değişim yüzünden onu kaybediyoruz.

Kız başını benden tarafa çevirerek, "Hüner bahşedilmiş olması bir hastalık değil," diye karşı çıktı. Tiras'a tam olarak aynı şeyi söylemiştim. *Bozuk olmayan bir şeyi onaramam.*

Senden sadece denemeni rica ediyorum, diye yalvardım ve kız bana kuşkuyla baktı.

"Elimden geleni yapacağım, Majesteleri."

İyileştiren'in adı Shenna'ydı ve sözünü tutup dört gün sonra Kjell'le birlikte Jeru Kenti'ne geri döndü. Tiras da dönmüştü ama

bakışları farklıydı. O güne dek gözleri o kadar koyu kahverengiydi ki siyah görünürdü. Şimdiyse gözbebeklerini çevreleyen kehribar rengi daireler vardı. Kartal gözleri.

"Saçım da aynı. Değişiyorum ama saçım değişmiyor. Bir gün siyah. Ertesi gün kar gibi beyaz. Kartal tüyleri kadar beyaz. Yakında ayak parmaklarım yerine pençelerim, kollarım yerine kanatlarım olacak." Ses tonu alaycıydı ama altın rengi gözleri endişeliydi.

İyileştiren ona dokunmak için izin istediğinde kabul etti ve gözlerini bana dikti. Kızın ona dokunmasını istemiyordum, o da bunu biliyordu.

Fısıltıyla, "Kıskanç kadın," dedi ve kalbimi çevreleyen kafes nefesim kesilene dek daraldı. İyileştiren, yumuşak dokunuşlarla elini onun kollarında ve gözlerinde gezdirdi, kızın yüzü sakin, gözleri kapalıydı. Alçak ve huzur verici bir tonla, tek telli bir udun parmakla çalınması gibi sadece bir notadan oluşan bir melodi mırıldanıyordu.

Kjell, "Bunu neden yapıyor?" diye mırıldandı. Shenna'nın gözleri birden açıldı ama birkaç saniye hem mırıldanmaya hem de ellerini dolaştırmaya devam etti.

Sonunda, "Bu, Kral'ın bedeninin çıkardığı ses, onun söylediği nota," dedi. Mırıldanmayı durdurmasına rağmen sesin devam ettiğini duyabiliyordum, baskın bir kelime gibi onun zihnine saplanıp kalmıştı.

"Bu, vücudunun kendi kendini tedavi ettiği frekans. Ben sadece ona eşlik edip bu becerisini güçlendiriyorum."

Elimi uzattım, Tiras tuttu ve ben de gözlerimi kapatıp kelimelerimi Shenna'nın mırıldandığı notanın içine üfleyerek Tiras'a bütün olmasını söyledim.

Nihayet Shenna, "Onu iyileştiremiyorum," dedi. Tiras hareketsiz kaldı, Kjell turlamaya başladı, ben de üzüntüyle inledim.

Neden? Sesim çığlıktı. Tiras yüzünü buruşturdu.

"Çünkü hasta değil," dedi kız ısrarla. "Vücudu sağlık, enerji ve... güç saçıyor."

Kjell, "Ama başka bir şeye dönüşüyor. Bu gitgide daha sık oluyor," diye karşı çıktı.

Shenna başını tekrar iki yana salladı. "Çok sayıda Değişen tanıyorum. Asla böyle olmuyor. Bu, her zaman bir tercih oluyor."

Tiras yabancı altın rengi gözlerini İyileştiren'e kaldırarak, "Çok sayıda mı?" diye sordu.

Shenna hem ona hem de bize güvenerek, "Hem de çok," dedi.

Tiras, "Onları bana getir," diye emretti ve Shenna endişelerini gidermek için yalvarırcasına bana baktı.

Bakışlarına çaresiz bir ifadeyle karşılık verebildim sadece. Tiras'ın niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Shenna başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Buraya asla gelmezler."

"O zaman beni onlara götür," dedi Tiras. "Onlardan biri olduğumu göstereceğim onlara."

Kjell, "Neden?" diye araya girdi. "Bunu neden yapasın, Tiras? Kendini neden bu biçimde ifşa edesin?"

Tiras, "Ben gittiğimde müttefiklere ihtiyacın olacak," diye cevap verdi ve bu kez gözleri benimkilerle buluşmadı.

İçimde karşı koyma baloncukları fokurdamaya başladı, kabul etmiyor, kabul etmiyor, kabul etmiyordum.

25

Ertesi gün daha önceki gibi kılık değiştirip şafak vakti sessizce şehirden ayrıldık. Köylüler ve esnaf gibi giyinip yüzümüzü gizleyerek, sepetler taşıyarak ve göz temasından kaçınarak Nivea'ya, İyileştiren Shenna'nın kulübesine kadar yürüdük. Shenna erkekleri temkinli bir tavırla karşıladı ama bana bahşedilen hüner ve engelim onu rahatlatmış gibi bana elini uzatarak biraz daha sıcak davrandı. Görünen o ki savunmasızlık güven uyandırıyordu.

"Yaşlılara söyledim. Haberi Bahşedilmişlere yaydılar. Kendilerini ifşa etme ya da gizli kalma kararını herkes kendi verecek. Eğer bugün buraya gelmezlerse tercihlerini kabullenmek zorundayız. Onları size ifşa etmeyeceğim," dedi Shenna kararlı bir tonla. Annesiyle babası da oradaydı, Sorkin adındaki büyük dedesi de... Adam o kadar yaşlıydı ki Corvyn'deki sarp kayalıkların yanında dursa sıra sıra dizilmiş gri kayalar arasında kaybolurdu. Ama Nivea'da kayalar, tıpkı Tiras'ın değişiminin altın rengine çevirmeden önceki gözleri gibi siyah ve pırıltılıydı.

Sorkin de bir İyileştiren'di, Tiras'ın Zoltev'den bile daha çok korkulan ve nefret edilen büyük dedesinin hüküm sürdüğü yılları yaşamış bir adamdı. Dikkatli gözlerle bizi izledi, dışarıya hem temkin hem de umut yayıyordu. Tiras eğilerek onu selamladığında

yaşlı adamın yüzü çok az yumuşadı. Ellerini uzatıp izin almadan Tiras'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve tıpkı Shenna'nın bir gün önce yaptığı gibi mırıldanmaya başladı. Bir süre sonra ellerini indirip sustu, nota kulübede çınlıyordu.

Güvensizlik içinde kaşlarını çatarak, "Sizin herhangi bir hastalığınız yok, Majesteleri," diye mırıldandı.

"Yine de çok az... zaman var," dedi Tiras ve Sorkin, Tiras'ın ileri sürdüğü şeyi ne inkâr ne de teyit etti, sadece dikkatle onu inceledi.

Sorkin Kral'dan uzaklaşıp ellerini benim yanaklarıma da götürdü. "Sizin içinizde yaşam var, Kraliçem." Bakışları Tiras'a kaydı. "İki kalp atışı duyuyorum."

Nefesim kesildi. Bundan ben de şüphelenmiş ama bu şüphemi hiç kimseyle paylaşmamış, emin olmak için biraz daha beklemek istemiştim. Artık hiç kuşkum yoktu.

"Henüz çok erken ve bu yaşam çok küçük. Ama bir bebek olacak," diye kesin bir öngörüde bulundu.

Tiras'a döndüm. O da elimi tutup dudaklarını avucuma, aylar önce dini önderin kanlarımızı birleştirdiği yere bastırdı. Mutluluk dudaklarını titretti, göğsümde kök saldı. Sevinci Shenna ve yaşlı İyileştiren'in de dikkatini çekti ve bakışları sıcacık oldu, endişe azaldı.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Tiras fısıltıyla, sanki bir köprü daha geçilmiş, bir savaş daha kazanılmıştı ve göğsümdeki mutluluk köklerinden minik dikenler çıktı.

"Tanrılara şükürler olsun," diye tekrarladı İyileştiren. "Hadi başlayalım."

Arkadaki odadan Gwyn adlı kadın çağrıldı, o kadar yaşlı ve o kadar tanıdıktı ki bakakaldım. Tapınaktaki yaşlı kadındı bu, düğün günümde ayaklarıma yağ süren ve bana beklememi söyleyen kadın. Karşımda yavaşça eğildi ve gülümsemesiyle moralim düzeldi.

"Son karşılaştığımızda henüz Kraliçe değildiniz."

Onu tekrar gördüğüme o kadar mutlu olmuştum ki içten bir reverans yaptım.

"Yeniden karşılaştık ve henüz anne değilsiniz ama bunu da başaracaksınız." Bakışları Tiras'a döndü ve gümüşi başını saygıyla eğerek onu tanıdığını belli etti.

"Majesteleri, size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu ama ben zaten bildiğini tahmin ediyordum.

Tiras, "Senin hünerin ne, Gwyn Ana?" diye sordu, ismi bariz bir saygıyla söyleyerek.

Yaşlı kadın lafı dolandırmadan, "Ben başkalarının göremediği şeyleri görürüm. Başkalarının bilmediği şeyleri bilirim. Ve Bahşedilmişleri tanırım, Majesteleri," dedi.

Şaşkın bir ifadeyle, *Kâhin misiniz?* diye sordum.

Yaşlı kadın kafasının içindeki sesim çok hoşmuş gibi bana gülümsedi.

"Kulaklarım eskisi kadar keskin değil ama sizi gayet net duyuyorum."

Tekrar eğildim. *Duyulmak güzel.*

Gwyn, "Ben de sizin gibi Söyleyen'im, Kraliçem," diye devam ederek asıl sorumu yanıtladı. "Gördüğüm şeyleri değiştiremem. Rüzgâra ya da suya komut veremem. Ama bir fırtınanın ne zaman geleceğini bilirim."

Sorkin, "Kral'ın hüneri ne, Gwyn Ana?" diyerek ona kibarca baskı yapıp konuşmayı en önemli konuya yönlendirdi. Tiras'ın samimi olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Gwyn başını yana eğip altın renkli gözlerine ve soluk saçlarına dikkatle bakarak Tiras'ı inceledi. "Onun hüneri tuhaf," dedi sonunda.

Kjell ters bir tonla, "Hepsi öyle değil mi?" diyerek araya girdi.

Yaşlı kadın sadece gülümsedi ve kral muhafızlarının aksi komutanını başıyla selamladı. "Öyle, genç adam. Ama sizin hüneriniz sadece kudretiniz değil, Majesteleri," dedi yeniden Tiras'a hitap ederek. Tiras kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Sizin armağanınız iradeniz," dedi. Buna şahitlik edebilirdim. "İnsanlar size itaat ediyor," diye devam etti. "Emirlerinizi yerine

getiriyor. Kimsenin karşısında eğilmeyen kardeşiniz bile eğer siz isterseniz ayaklarınıza kapanır."

Kjell alay edercesine dudak büktü ama avucunu kadına doğru çevirip onu uzak tutmak için elini uzattı. Kadın kısa bir an gözlerini kapattı ve âdeta havayı kokladı, bu hâli bana Boojohni'yi hatırlattı. Sonra gözlerini açıp sabırlı bir ifadeyle gözlerini Kjell'e dikti.

"İyileştiren'in hüneri, inkâr etmesi en kolay olan, özellikle de savaştan rahatsız olmayan ve aşka kuşkuyla yaklaşanlar arasında. Senin içinde güç var, genç adam," dedi yumuşak bir sesle ama Kjell'i kendi hâline bıraktı ve bizim söylediklerinden istediğimiz anlamı çıkarmamıza izin verdi.

Bahşedilmişler uzun öğleden sonra boyunca küçük gruplar hâlinde geldiler, geçit töreni dikkatle kontrol ediliyordu âdeta. Nereden geldiklerini bilmiyorduk. Sormadık. Hiçbir hüner diğerinin tıpatıp aynısı değildi. Her biri farklı, her biri benzersizdi.

Ve görüntü tam anlamıyla şaşırtıcıydı.

Paylaşmaya en hevesli olanlar Değişenler ve Dönüştürenlerdi. Şifa, göstermesi en zor hünerdi ve hangilerinin Söyleyen olduğunu anlamak mümkün değildi. Gelecek henüz gerçekleşmemişti ve hiçbiri kelimelerini benim gibi kullanma becerisine sahip görünmüyordu.

İri bir kaya ebatlarında, eve girerken eğilmek zorunda kalan bir adam taşları ekmeğe dönüştürdü ve hepimizin karnını doyurdu. Bir çocuk, ani bir bilek hareketiyle pamuğu kömüre çevirdi. Bir kadının Kjell'in kılıcını uzun bir ipe, ipi de bir yılana dönüştürmesini izledik. Korkuyla geri sıçradım.

Değiştiren gülerek, "Gerçek yılan değil," dedi.

Yılanın kendi etrafında dolanıp kuşkulu bir ifadeyle kaşlarıma kadar yükselmesini izledim. Kesinlikle gerçek görünüyordu.

"Bir maddeyi başka bir maddeye dönüştürebilirim. Ama yaşam olmayan yerde yaşam yaratamam. Bu yılan sadece yaşamın görüntüsü."

Tiras, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ve Sorkin açıkladı.

"Bazıları Volgarların, yalnız bir Değiştiren'in akbabaları insana dönüştürmeye çalışırken yaratıldığını söyler. Bu yapılamaz. Volgarların insan yanları olabilir ama insan kalpleri yok. Ne ruhları var ne de bilinçleri. Mantık yürütme ya da sevme becerileri sıfır. Erdem sahibi değiller. Sırf içgüdüden ibaretler. Farklı tür bir canavara dönüştüler sadece."

Kjell, "Ama akbabalar canlı... İp gibi değil," diyerek itiraz etti.

Sorkin yılanı aldı ve aniden kafasını kopardı. Az önce yılanın pullarla kaplı bedeninde kafanın olduğu yerden aşınmış ip uçları çıktı.

"Bu yılan sokamaz. Yemek yemez. Uyumaz. Bir yılanın içgüdüsüne ya da içsel işleyişine sahip değil. Bir dokunuşla hayat verilmiş bir ip sadece. İnsan canavara dönüşebilir ama canavar insana dönüşemez."

Odaya sessizlik çöktü ve Tiras kartal gözlerini kısacık bir an bana çevirdi. Sorkin'e hitap ederek ama hâlâ bana bakarak, "Bir insanı canavara dönüştüren ne?" diye sordu alçak sesle.

"Seçimleri."

Kjell buruk bir tonla, "Hüneri değil mi?" diye sordu.

"Değil," diye cevap verdi Sorkin. "Doğru ölçüt bir insanın hüneriyle ne yaptığı."

Kjell'in buna verecek bir cevabı yoktu. Gösteriler devam etti. Lu adında yeşil gözlü, simsiyah saçlı küçük bir kız ayaklarıma sürünen bir kedi yavrusuna dönüştü. Uzun, kızıl sakallı bir trol durmadan meleyen ve ortalıktaki her şeyi dişleyen bir keçi oldu. Hazael adında bir oğlan bacakları yerinde duramayan ve uçuşan yeleli bir at oldu ve üç çocuk annesi bir kadın, Kral'ın talebine göre birinden diğerine geçiş yaparak istediği hayvana dönüştü.

Hepsi beni duyabiliyordu... Dönüştürenler, Değişenler, İyileştirenler ve odadaki tek Söyleyen olan Gwyn.

Kendisine bahşedilen hüneri paylaşan herkes için ben de kendiminkileri paylaştım, tabakların kendilerini yıkmasını, burnu

delik olan bir çorabın kendini yamamasını, ateşin yanmasını ve bir kaplumbağanın uçmasını sağlayan kafiyeli sihirler gönderdim. Odadakiler alkışladı, hayran hayran izledi ve daha fazlası için yalvardılar, korkuları azaltmaya ve güven oluşturmaya yeterli olacağını ümit ederek razı oldum. Ama Sorkin geri adım atmadı. Günün sonunda aynı şeyi Kral'ın da yapmasını talep etti.

"Biz hünerlerimizi gösterdik. Şimdi siz ne yapabileceğinizi göstermelisiniz," derken ses tonu yumuşak ama son derece kararlıydı.

Sesimi orada olan herkesin duyabileceği kadar yükselterek, *Onun değişmesini istemiyorum,* diye karşı çıktım. Odadaki Bahşedilmişler şaşkınlık içinde bana baktılar.

Her değiştiğinde geri dönüşü daha da zorlaşıyor, diye açıkladım; şaşkın mırıltılar ve dile getirilmemiş sorular çirkin pervaneler gibi havaya yükseldi. Onları yok sayarak, uzaklaşmalarını dileyerek elimle dağıttım.

Tiras, "Lark," diye mırıldandı, karşı çıkışımın işe yaramayacağını anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

"Söz verdim," dedi.

Shenna elini Kral'a uzatarak, "Değiştiğinde Sorkin'le ben neden acı duyduğunu daha iyi anlayabiliriz belki de," dedi. Sorkin de yaklaştı ve Tiras, değişim başlatmaktan ziyade kutsanıyormuş gibi başını eğdi. Sorkin'le Shenna mırıldanmaya başladı ama Tiras'ın vücudunun günün daha erken saatlerinde yaydığı huzurlu ve alçak titreşim bu kez odada yüksek perdeden çınlıyordu. İyileştirenler, bu yüksek çınlama karşısında zorlanarak onu yeniden yaratmaya çabaladılar. Shenna, onu güçlendirmek ve uygun hâle getirmek için notaya nefes verirken çaresizce başını iki yana salladı.

Sonrasında Tiras başını geriye atıp haykırdı ve sanki kalbi göğsünden çekip çıkarılıyormuş, bununla mücadele etmesine rağmen sürüklenerek uzaklaştırılıyormuş gibi bağırdı. Tıpkı milyonlarca toz parçacığın bir araya gelmesi, patlayarak dağılması ve sonra kendini yeniden düzene sokması gibi parçalara ayrıldı ve başka bir

şeye dönüştü. Beyaz saçı, varlığı birden sona eren bir yüzü gizleyen ipek bir kukuleta gibi başını ve boynunu sardı. Bedeni bulanıklaşırken kanatları açıldı.

Hem olağanüstü hem korkutucuydu. Hem mükemmel hem üzücüydü. Gözyaşlarımı bastırmaya çabalayarak onun olduğu şey olabilirmişim gibi kendimi az önce onun durduğu yere attım.

Shenna ve yaşlı İyileştiren sanki daha önce böyle bir şey görmemişler gibi geri çekildiler ve Kjell kulübenin kapısını açtı.

Diğer Değişenlerden –yavru kedi, at, keçi ve kolayca değişen anne– farklı olarak benim kartal Kralım hızla masmavi göğe yükseldi ve geri dönmedi.

Kayboldum.

Kartalın bu kelimesi canımı yaktı.

Hayır. Kaybolmadın. Ben kim olduğunu biliyorum, dedim ısrarla, göğsündeki tüyleri okşayarak.

Lark.

Ondan ismin yükseldi ve onun da bana aynı şeyi söylediğini anladım. O da benim kim olduğumu biliyordu. Ne olursa olsun o, hâlâ Tiras'tı ve bu neredeyse daha kötüydü.

Bir hafta sonra bir öğle üzeri Pia yatak odama gelerek, "Kral sizi çağırıyor, Leydim," dedi. Ellerim havada donakaldı, elimdeki kitap parmaklarımın arasından kayıp düştü. "Danışmanlarıyla yaptığı toplantıda bulunmanızı istiyor."

Döndü mü? diye sordum ısrarla ama elbette beni duymadı ve sanki Kral'ın geliş gidişleri ikimizi de biraz endişelendiriyormuş gibi odanın içinde oradan oraya koşturmaya başladı. Pia'nın onun gittiğini bile fark ettiğinden kuşkuluydum.

Hızla kendime çekidüzen verdim ve koridorları ve ana basamakları uçarak geçip saraydaki en sevdiğim odaya girdim. Ama içeride başkaları da vardı ve onlara doğru yaklaşırken hızımı azal-

tarak soğukkanlı tavrımı takındım. Yankılanan sesleri duyabiliyordum, midem beklenti içinde sıkıştı.

Tiras kütüphanede oturmuş çatık kaşlarla kayıtları ve defterleri inceliyordu. Karşısında Kjell ve muhafızlardan iki kişi oturuyordu. Yavaşça içeri girdiğimde Tiras beni selamladı ama başını kaldırıp bakmadı. Kjell'le diğer iki adam ayağa kalkıp reverans yaptılar, ardından bana yol verdiler. Âdetlere göre bana ait olan yere oturdum ve sanki herhangi bir şey anlıyormuşum gibi elimde bir tüy kalemle ilkel notlar –tamamen kifayetsiz ve çocuksu notlardı bunlar– aldım. Tiras binici eldivenleri takmış, dizlerine kadar çıkan çizmeler giymişti, ahırdan çıkıp buraya gelmiş ve hemen işe koyulmuştu sanki. Bu konuda kimse yorum yapmadı. Varlığı mekânı dolduruyor ve ilgiyi üzerine çekiyordu, boyu ve cüssesi odanın daha küçük, günün çok daha uzun hissedilmesine neden oluyordu.

Birkaç saat boyunca kraliyet işleriyle ilgilendik, kütüphaneye girip çıkan insan seli özel konuşmayı imkânsız kılıyordu ama arada bir Tiras'a komik bir kelime ya da bir düşünce, ilgisini çekecek renkli bir kelebek gönderiyordum. Aldığını belli etmiyordu ama bazen dudakları kıvrılıyor ve gözlerini yuvarlayarak amacıma ulaştığımı düşünmemi sağlıyordu.

Tiras danışmanlarına sorular sorarken, güncel bilgileri alırken, vakti azalmış bir adamın çılgınlığıyla çalışırken sabır gösterdim. Bir toplantı daha sona yaklaşırken Tiras bir gün önceki bir teftişten –kraliyetin kasa dairesine ve Jeru madenlerine yapılan bir geziden– bahsetmeye başladı ve ben dimdik oturup aklım gitgide daha çok karışarak dinledim.

Konuşmasını zerre kadar umursamayarak ısrarla, *Ne zaman döndün?* diye sordum.

Tiras hemen cevap vermedi ve kelimelerime gem vurup madenlerin denetçisine verdiği talimatları bitirmesine fırsat verdim. Talimatları tamamen yeni bir konuya döndüğünde yeniden araya girdim.

Tiras?

Altın sarısı gözleri aniden bana doğru kalktı, sonra sanki elindeki iş bütün dikkatini istiyormuş gibi ânında yeniden indi.

Bir kez daha, *Ne zaman döndün?* diye sordum.

Oradakiler benim sorumu duymamış olmasına rağmen doğrudan bana hitap ederek, "Üç gün önce," diye cevap verdi. "Karargâhları ziyaret ettim ve karakolları dolaştım. Yapılması gerekiyordu."

Üç gün mü?

Yüzüm ve göğsüm defalarca tokatlanmış gibi yanıyordu.

Üç gündür Tiras'tı. Kuş Tiras değil. İnsan Tiras. Sağlıklıydı. Buradaydı. Ama ben bilmiyordum.

"Yapacak çok iş var," dedi tekdüze bir tonla ama raflardaki kitapları zihinsel olarak çekmeye başlayıp onun kafasına fırlatacağımı düşünmüş gibi gözleri uyarırcasına kısıldı. Kral'ın danışmanları boğazlarını temizlediler, birden sessiz bir tartışma yaşandığını fark etmişlerdi sanki.

Kelimeler zihnime dolup öfkeli sihirlere dönüşmesin diye yutkunarak onları bastırdım ama gizlice sokulup öfkeyle söylenmeye başladılar. Onları zaptedebileceğime güvenemediğimden kalktım.

Kral'ın danışmanları ayağa fırladı, kâğıtlar ve belgeler yere düştü. Başımı sertçe sallayarak onları selamladım ve hızla kapıya yöneldim.

Tiras arkamdan, "Lark," diye seslendi. Onu duymazdan geldim.

26

Pelerinimi giydim ve sabit hızla tapınağa çıkan tepeye, Jeru Kenti'ni koruyan kayalıkların ilerisine yürümeye başladım. Bana refakat edecek birini beklemedim. Artık mahkûm değildim. Kısmen pelerinimin geniş kukuletası altına gizlendim ve beni fark eden birileri olduysa da uzak durdular. Tapınağın üst tarafındaki çan kulesine varana dek gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım, sonra soluklanmak için durdum ve başımı kaldırıp kuleye bakarak güneş ufukta batarken her şeyin yolunda olduğunu bildiren çan sesini bekledim.

Hava soğuktu ve yanaklarımdaki acıyla güçlükle aldığım buz gibi nefesin verdiği acı birbirine denkti. Hızla yürürken karnımın sanki bebeğimi bana doğru çekermiş, kafamı meşgul eden fiziksel isteklerime karşı hazırlık yaparmış gibi kasıldığını fark etmiştim. Nahoş ya da acı verici değildi. Ama farkına varmamı sağladı. Dikkat etmemi, henüz erken olsa da içimde gelişen yaşamı göz ardı etmememi talep etti. Tiras da kalbimde aynı etkiyi yaratıyordu. Ne zaman uzakta olsa kalbim sıkışıyor, hatırlamamı, onu düşünmemi, beklememi istiyordu.

Bekle onu, demişti yaşlı İyileştiren. Kelimeleri gelecekten haber vermişti. Her zaman bekliyordum.

Shindoh'u hissettim; onun heyecanını, sırtında efendisinin, ci-

ğerlerinde temiz havanın olmasının verdiği büyük mutluluğunu duydum. Beni hissettiği ve adımlarını bana doğru hızlandırdığı ânı bile sezdim. Ama onu selamlamak için dönmedim.

Tiras, "Lark," diye seslendi, yaydığı kelimeler sadık atınınkilerden çok farklıydı. En belirgin olanlar *inatçı* ve *kadın*dı. Durdum ve attan inip benimle aynı hizaya gelmesini dahi beklemeden ona döndüm, sonra pek de gizli olmayan düşüncesine cevap verdim.

Ben inatçı bir kadın olabilirim ama sen de duygusuz herifin tekisin.

"Sen aynı zamanda Kraliçesin. Bir kraliçe gibi düşünmelisin. Bir kraliçe gibi davranmalısın. Bana kızgınken bile görevini yapmalısın."

Beni sen seçtin, hatırlıyor musun? Beni. Corvynli Lark'ı. Ben bir Değişen değilim. Bir kraliçeye dönüşemem.

Dişlerini gıcırdattı. "Muhafızın nerede? Saraydan ayrılırken yanına bir muhafız almak zorundasın."

Muhafıza ihtiyacım yok. Babam gibi davranıyorsun. Mahkûm olmayacağım.

"Ayrıca geceleri dolaşmaktan vazgeçmen gerek, Lark. Güvenli değil. Özellikle de ben burada yokken."

Onun bu zorba tavrına sinirlenerek dönüp yürümeye başladım. Atının bir hırıltısı ve dehlenmesiyle tepemdeydi, tek koluyla beni tutup tıpkı çok uzun süre önce yaptığı gibi Shindoh'un sırtına, önüne oturttu.

Parmaklarını açarak avucuyla ne kadar şiştiğini kontrol edercesine karnımın alt kısmını kavradı. Başımı geriye doğru atım, kukuletam kayarak sırtıma indi ve dudakları kulağımı buldu, burnunu boynuma mı sürsün yoksa beni azarlasın mı kararını veremiyor gibiydi. Sert yanağını çeneme ve boğazıma sürterek ikisini de yaptı, sonra konuşmaya başladı.

"Görünmez değilsin. Kendini öyle sandığını biliyorum. Ama biri sana zarar verebilir." Sesi alçak ama sertti. "Bunu neden yapıyorsun?"

Neyi? Geri dönüp bana haber bile vermemene sinirlenmeyi mi?

Kımıldamadı, düşünüyordu. Cevap vermesini bekledim.

Nihayet, "Hayır," diye fısıldadı. Kelimesinden pişmanlık damladığını hissettim. Boş gözlerle karşıya baktım, öfke gözyaşları akıtmayacaktım.

"Hayır, ondan değil. Gece vakti neden ormanda dolaşıyorsun, hem de tek başına? Seni görüyorum, kartalken bile. Seni izliyorum. Ve senin için korkuyorum." Sesi birden o kadar yumuşadı ki irademi Shindoh'un ayakları altındaki kuru yapraklar gibi un ufak oldu.

Beni izlediğini biliyorum. Bu yüzden yapıyorum. Seni arıyorum.

Bana doladığı kolu sıkılaştı ve dudakları kulağıma yapıştı ama konuşmadı, arzusu ikimizi de öyle bir kapladı ki diğer her şeyi belirsiz hâle getirdi.

İçime girmene izin vermemi istedin, Tiras. Bana yalvardın. Ve ben de buna izin verdim. Kapılarımı ardına kadar açtım. Ama... sen uzak durdun.

Küfretti ve eldivenli eliyle çenemi sımsıkı tutup yüzümü ona çevirdi, böylece gözlerinin içine bakabilecek duruma geldim.

"Anlamıyor musun? Burada, senin yanında kalmak için her şeyi yaparım. Kendimi kaybediyorum."

Bileğinden tutup çekerek kendimi elinden kurtardım ve başımı iki yana sallamaya başladım. *Hayır.*

Kararsızlık arzusuyla eşit derecedeydi ama ânında ikisini de uzaklaştırdı ve dişleriyle sol elindeki deri eldiveni hızla çekerek altındaki şeyi ortaya çıkardı. Elleri hâlâ bir insan eliydi ama parmak uçları sivrileşmiş, en uçlarından pençeler çıkmıştı. Kafese kapatılmış bir kuş gibi yüreğim ağzıma geldi ve donakalmış gibi bakmak dışında hiçbir şey yapamadım.

"Artık eldivensiz sana dokunamam bile, Lark," diye homurdandı. "Sana zarar veririm."

Tek kelime etmeden parmaklarımı deriyi yarıp çıkan pençelere sürttüm. Normal tırnaklarının iki katı uzunluğundaydılar, boru

şeklinde ve keskinlerdi. Parmaklarını sanki geri çekmek istiyormuş gibi büktü ama çekmedi.

Avucunu dudaklarıma götürdüm ve sevecen bir öpücük kondurdum. Ardından elini çenemde gezdirdim ve yüzüme koyup dokunuşunun tadını çıkardım.

"Kendimi kaybediyorum. Parça parça," diye fısıldadı. "Gitmeme izin vermelisin. Jeru'nun bir kraliçeye ihtiyacı var. Güçlü, zeki ve yetenekli birine."

O, ben değilim.

"Elbette sensin. Seninle karşılaştığım an anladım bunu."

Hayır! Değilim. Bunca güce rağmen seni kurtaramıyorum.

Bana kalkan olan, beni güçlü kılan buz eriyerek damla damla süzülmeye ve sel gibi yüzümden akmaya başladı. Tiras yanağını yanağıma yaslayıp başımı omzuna bastırdı ve bana sımsıkı sarıldı.

Beni işe yaradığım için seçtin. Ama ben seni, seni istediğim için seçtim. Ve şimdiye dek tek isteğim senin de beni sevmen oldu.

Tiras donakaldı, geri çekilip bana baktığında toprağa bir çukur kazıp içine girmemek için büyük bir savaş verdim. Gittikçe artan alacakaranlıkta gözleri parıldadı ve başını iki yana sallamaya başlayarak söylediklerime karşı çıktı.

Başparmağını o güne dek yapmadığı bir yumuşaklıkla yanağıma sürttü sonra elini çekip bükerek pençelerini avucuna sakladı. Tek bir yorumda bulunmadan eldivenini yeniden eline geçirdi ve sanki söylediklerim ümidini kırmış gibi Shindoh'u ileri doğru dehledi. Söylediklerim ikimizin de ümidini kırmıştı.

"Yukarıda sana göstermem gereken bir şey var," dedi, önümüzde göğe doğru uzanan sarp kayalara giden dar patikayı ve Degn'in doğu sınırını oluşturan sığ mağaraları işaret ederek. Burada duvara gerek yoktu. Tepelerin eteklerine kurulmuş Jeru Kenti, batı duvarlarının ilerisinde yeniden alçalarak deniz seviyesine ve kentin dışındaki Nivea yerleşkesine inen büyük bir platoya oturuyordu.

Kayalıklara ve dik yokuşa baktım. *Hava kararmak üzere.*

"Seni bırakmayacağım... henüz değil. Ve Shindoh yolu biliyor."

Gerçekten biliyordu ve ağırlığımızdan hiç etkilenmeden sabit bir hızla tırmandı. Beş dakika sonra Tiras yoldan ayrılıp şehre tepeden bakan bir düzlüğe çıktı. Şehir aşağımızda uzanıyordu, gölgeler renkleri boğuyor, kış ışığı kenarları ve açıları yumuşatıyordu. Saray surları ve kuleleri ışıldıyor; yeşil bayraklar, duvarları sadık gözcüler misali dolduran yemyeşil ağaçların rengini yansıtıyordu.

Tiras, Shindoh'tan indi, ardından beni de indirip atı yakındaki bir ağaca bağladı ve düzlüğü kaplayan kayaların arasında oturacak bir yer buldu.

Birlikte aşağıdaki ışıkları titreşen şehre bakarken, "Burası babamın en sevdiği yerdi," dedi alçak sesle.

Kral Zoltev hakkında konuşmak istemediğimden kaskatı kesildim. Yüreğimi teselli edercesine, aklıma babasının anısını getirdiği için özür dilercesine elinin arkasıyla yanağımı okşadı. Ama konuşmaya devam etti.

"Tam burada oturur, aşağıdaki şehrine bakar ve onu kimsenin elinden almayacağına dair ant içerdi. En korktuğu şeydi bu. Herkes tehditti."

O yüzden de kendisinden daha güçlü olabilecek herkesi ortadan kaldırdı.

Tiras, "Evet," diye fısıldadı. "Öyle yaptı."

Sen de Jeru'yu kaybetmekten korkuyorsun. Kelimelerim niyet ettiğimden daha sertti.

Tiras hiç üzerine alınmadan, "Senin düşündüğün sebepler yüzünden değil," diye mırıldandı. "Herhangi birinin Jeru'yu benden almasından korkmuyorum. Onu koruyamayacağımdan endişe ediyorum."

Bir süre ikimiz de konuşmadan gün sona ererken uzayan ve birleşen gölgeleri izledik. Sarayın şamdanları yandı ve evlerle gözcü kulelerinin ışıkları titreşmeye başlayarak şehri ışıl ışıl yaptı.

Tiras, "Babamın nasıl öldüğünü biliyor musun, Lark?" diye sordu.

O an, bilmediğimi fark ettim. Kral Zoltev annemi öldürmüş ve

üç yıl sonra o da ölmüştü. O sıralar sadece sekiz yaşındaydım ama Boojohni elimi tutup Kral'ın öldüğünü, artık bana zarar veremeyeceğini söylemişti. Sürekli onunla, kılıcıyla ve annemin kanıyla ilgili kâbuslar görüyordum, onun ölümü bütün kale için büyük bir rahatlamaydı.

Annemin özel kulesine gitmiş ve kendimi onun eşyaları arasına gizlemiştim. Öldüğünden beri ilk kez kuklalar yapmış ve onları dans ettirmeye, tırmandırmaya, uçurmaya çalışmıştım. Kral'ın ölümüyle kelimelerimin geri dönebileceğini, artık sessiz olmayacağımı düşünüyordum. Ama kuklalarım, tıpkı annemin kaldırım taşındaki vücudu gibi hareketsiz ve cansız kalmışlardı ve konuşma engelim devam etmişti.

Hayır. Nasıl öldüğünü bilmiyorum.

"Kendini öldürdü. Tam burada. Yanında Kjell ve birkaç muhafız vardı. Söylediklerine göre... atlamış. Cesedini bulamadık."

Ruhunuzu satacak ve oğlunuzu göklerde kaybedeceksiniz.

Zihnimde annemin kelimeleri belirdi, Tiras'ın da duyduğunu biliyordum.

"Ruhunu ne için sattı?" dedi fısıldayarak. "En ufak bir pişmanlık ya da suçluluk duymadığından kendini neden öldürdüğünü hiç anlamadım. Babamın yaptığı her şey —ölümü bile— içimi suçluluk duygusuyla doldurdu."

Onun ölümünden sen nasıl sorumlu olabilirsin ki?

"Onu ölüme bana bahşedilen hüner sürüklemiş olabilir diye düşündüm." Tiras gözlerini gözlerimin içine dikti ve kaçırmadı. "Son on beş yılı onun olmadığı her şey olmaya çalışarak geçirdim. İyi bir kral. Adil bir hükümdar. Vicdanlı bir adam."

Sende bunların hepsi var.

Tiras başını iki yana sallayarak bana katılmadığını belirtti, gözlerimiz hâlâ loş ışıktaydı.

"Babama düşündüğünden daha çok benziyorum. O sana kötülük yaptı. Ben de yaptım. Seni yuvandan kopardım. Hünerini kullandım. İradeni elinden aldım ve bedenine zorla sahip oldum.

Sana endişe, korku ve sorumluluk verdim. Sürekli aldım. Durmadan. Ve sen de sürekli verdin. Ben sadece ülkemi kurtarmak istiyordum. 'Bunu Jeru için yapıyorum,' diyordum kendi kendime. Korkunç bir şey yaptığında babam da böyle derdi."

Safra boğazıma kadar çıktı, reddetmenin tadıydı bu. Birden ayağa fırladım. Kendimi, Tiras'ın sözü getirmeye çalıştığından emin olduğum şeye hazırlanmam gerekiyordu, bu yüzden Tiras'tan, kayalık çıkıntıdan uzaklaştım. Ama peşimden geldi.

"Beni sevmemen gerekiyordu, Lark. Yola seni kendime âşık etmek için çıkmadım. Benim de seni sevmemem gerekiyordu. Ama seviyorum. Ve bu çok korkunç."

Başım dönmeye başladı, o kadar şaşırmıştım ki eğer Tiras hemen arkamda olmasaydı düşerdim. Beni yakalayıp düşmemi engelledi; elleri omuzlarımı sımsıkı tutuyordu, yüz ifadesi acımasızdı ve çaresizliği gitgide kabarıyor, karanlığın su gibi dalgalanmasına neden oluyordu.

Bir kahkaha attım.

Sessiz, kuru bir kahkahaydı ve göğsümü acıttı. Ama güldüm. Tiras'ın ne demek istediğini kesinlikle biliyordum. *Korkunçtu.* Yüz ifademin değiştiğini, sevinçten üzüntüye geçtiğini hissedene dek güldüm ama Tiras huzursuzdu.

"Kuş olduğum her saniye insan olmaya can atıyorum. Senin için. Kendim için. Var olması için yanıp tutuştuğum çocuğum için. Jeru için değil. Bizim için. İşime yaradığın için seni seçtiğimi söyledin. Öyle de yaptım. Ama şunu da bil ki, Lark." Adımı söylediğinde Tiras'ın sesi değişti ama durmadı. "Seni her gün, her an sevdim ve ölene dek seveceğim. İster kuş olayım ister insan ve Kral. Seni seviyorum ve *hep* seveceğim."

Odamızın sessizliğinde Tiras'ın öpücükleri daha ateşli ama okşaması daha dikkatliydi, parmaklarını tenime değmeyecek biçimde kıvırmıştı ve elinin arkasıyla dokunuyordu bana. İkimizin içindeki savaşı, hem yeniden bağlanma hem de bağlantıyı koparma ihti-

yacını hissederek ona istekle karşılık verdim. Hem beni tüm gözeneklerinden dışarı atmaya çalışıyor hem de kendine çekiyordu. Her ânın son olabileceğinden korkarak her çizgisini, her yüzeyini, her kasını ezberledim. Acele ediyorduk. Yavaştık. Her şeye baştan başlarken hızla sona doğru gidiyorduk.

Tiras beni bırakmayı hiç istemiyor gibiydi ama ihtiras bittikten ve tenlerimiz soğuduktan sonraki sessiz sürede dönerek üzerimden indi. Ânında ona sokulup kendime çektim, gözlerim neredeyse kalbim kadar ağırdı.

"İnatçı kadın. Uyu." Bu tanıdık emirde şefkat çınlaması vardı ve dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi, sonra Tiras'ın dudakları tekrar dudaklarımı buldu.

Uyuyamıyordum. Uyuyamayacaktım. Uyumadım. Dudaklarını öperek ve titremeye, gözleri acıyla dolmaya ve vücudu yatakta yay gibi kıvrılmaya başlayana dek onu yakınımda tutarak gittiği andan beri geçen her saniyeyi zorla geri aldım. Beni sımsıkı tutuyordu, ellerimi göğsüne koydum, kelimeleri ve sihri teninden içeri sokmaya çalışarak kalmasını diledim. Ama o artık benim bir parçamdı ve ben kendimi iyileştiremezdim.

Sonrasında balkon kapısına varmadan kuşa dönüşüp aniden odadan çıktı ve hızla göğe yükselip benden uzaklaşarak sanki hiç burada olmamış gibi gitti.

27

Tiras tam bir ay eve dönmedi. Değişmedi. Hem gündüz hem de gece kartal kaldı. Bazı geceler kuş olarak geldi, bana ufak hediyeler bıraktı: bir gül, muhteşem bir tüy, yumruğum kadar büyük parıltılı siyah bir taş. Her sabah başka bir hediye vardı ama Tiras yoktu.

Sonra gelmeyi tamamen bıraktı ama nereye gitmiş olursa olsun onu bekledim. Her gün kafesleri ziyaret ettim, gözlerimi kirişlere dikip her yaklaştığımda tüyleri kabaran hırçın şahinlerle ilgileniyormuş gibi yaparak dolandım. Kafeslerin idarecisi Hashim, kuşlarına ani ilgim ya da sık ziyaretlerim hakkında soru sormadı ama birkaç gün sonra beni temkinli bir ifadeyle selamladı.

Gözlerini bir şahinin başındaki çuvala taktığı çandan kaldırmadan, "Kral, kartal dostumdan size söz etmiş olmalı," diye mırıldandı.

Kalbim tekledi ama geri çekilmedim ve devam etmesini bekleyerek dikkatle onu izledim. Kısa bir an başını kaldırdı, bakışları kibardı.

"Geri dönmedi, Kraliçem, uzun süredir gelmedi. Ben de onu bekliyorum. Eğer gelirse hemen haber göndereceğim. Sakın korkmayın."

Hem kendim hem de Kral hakkında gereğinden fazla şey ifşa

etme korkusuyla sadece başımla onaylayabildim. Acaba Hashim, Tiras'ın sırrını baştan beri biliyor muydu?

Kjell de benim kadar gergin ve sessizdi ve birbirimizden hiç hoşlanmamamıza rağmen Kral'ı ve krallığı koruma kaygısıyla bir nevi ittifak kurmuştuk ama bunu yapmak gitgide daha zorlaşıyordu. Eyaletlere destek olmak için gittiği söylentisini yaymıştık ama eminim muhafızlar bu resmî kraliyet ziyaretlerinde ona kimlerin eşlik ettiğini merak ediyordu.

Kral'ın yokluğunun yirmi sekizinci günü bir posta güvercini Firi'den bir mesaj getirdi. Volgarlar bölgede çok görülmeye başlamıştı ve Jyraen Denizi kıyılarına yakın yuvalar halkta huzursuzluk yaratıyordu. Firi Lordu destek istemiyordu ama bu haber saraydaki kasvetli havayı daha da artırdı.

Kütüphanenin bir ucundan diğer ucuna gidip gelirken Kjell'e, *Tiras olsa ne yapmamı isterdi?* diye sordum. *Artık eve dönmesini istiyorum.*

Kjell sakin bir tonla, "Bir gün gelecek hiç dönmeyecek, Lark," dedi. "Bununla yüzleşmek zorundayız."

Dönecek. Hep döndü.

"Onsuz karar vermeye başlaman gerek," dedi Kjell ısrarla. "Baştan beri seni buna hazırlıyor."

Tek başıma yönetemem.

"Tiras yönetebileceğinden emin." Kjell'in o güne dek bana söylediği en hoş şeydi bu. Mavi gözlerini kaldırıp bana baktığında orada yeni bir şey gördüm. İstemsiz bir saygı, bir bağışlama kırıntısı... herhangi bir şey. Ve ilk kez küçümseme ya da kabullenmeme hissetmedim.

"Bir yerden başlamak zorundasın. Bir aydır halk toplantısı yapılmadı. İnsanlar korkuyor, suç artıyor ve kavgalar sıklaştı. Zindanımız dolu ve muhafızlar tutuklularla ne yapacaklarını bilmiyor. Onun yerini almak zorundasın. Sen Kraliçesin."

Bana yardım edecek misin? Benim adıma konuşacak mısın?

Tereddüt etme sırası Kjell'deydi.

Konuşamazken hükmümü nasıl bildireceğim?

Kjell saçlarını avuçlayarak homurdandı.

Bazen Tiras'la onun kulağına fısıldıyormuşum gibi davranıyoruz. Böylece başkalarının yanında konuştuğumuzda o kadar tuhaf görünmüyor.

Kjell halk toplantısı için ısrar ettiğine pişman olmuş görünüyordu ama kabul etti. Haber yayıldı ve ertesi sabah şaşkınlık ve merak, konuşmalar ve fısıltılar eşliğinde Büyük Salon'a girdim. Tahta oturdum ve Kjell tarafından bilgilendirilmiş olan muhafızlar, benim kadar kuşkulu görünen tereddütlü vatandaşları sıraya sokmaya başladı.

Ve toplantı başladı.

İnsanlar birer birer yaklaşıp hızla sorunlarını söylediler ve hüküm verildi. Yanlış seçim yapacağımdan korkarak, önceden de yaptığım gibi daha ziyade söylemediklerini dinledim. Kjell eğiliyor, ben elimle ağzımı saklayarak özel bir şey konuşuyormuş gibi yapıyordum ama dudaklarım hiç oynamıyordu ve ona kararımı söylüyordum. Kjell verdiğim hükmü tekrar ediyor ve bir sonraki soruna geçiyorduk. Beni ne sorguluyor ne de küçümseyen bir ifadeyle kaş kaldırıyordu.

Gün ilerledikçe kendimi daha güvenli hissetmeye başladım, diğerlerinin duyamadığı şeyleri duyma becerime sonuna kadar güveniyordum. Emin olmadığımda Kjell'den yol göstermesini istiyordum, o da öneride bulunuyordu. Ama bu, gün ilerledikçe gitgide azaldı.

Günün sonuna doğru öne bir adam çıktı ve platformun ayağına büyük bir çanta koydu.

Kjell sabırsız bir tonla, "Kraliçe'ye sorununu söyle," diye emretti.

Adam heyecan içinde, "Bir Değişen yakaladım," diye bağırdı. "Onları avlarım... Jeru'nun iyiliği için elbette."

Kjell aynı Tiras gibi, "Göster," diye emretti. Sesinde göğsümü sıkıştıran endişenin aynısını duydum.

Adam çantasını açtı ve parlak beyaz başlı büyük, siyah bir kuş çıkardı. Dikkatle yere koydu ve sanki bana bir sandık mücevher sunmuş gibi ellerini beline koyup göğsünü şişirerek durdu.

Kuş hareketsiz ve cansızdı.

Dehşete kapılarak tahtan kalktım ve Kjell yanımda âdeta tıslayarak avcıya geri çekilmesini söyledi. Kuşun yanında çömeldim ve kırmızı uçlu kanatlarını kaldırdım. Titremeye başladım, Kjell beni geri çekerken görüşüm bulanıklaştı. Tüyler hâlâ sıcaktı. Safra tehlikeli bir biçimde boğazıma yükseldi. Ayakta duramıyordum, tahtıma çöktüm.

Kjell, "Değişen olduğunu nasıl anladın?" diye sordu. Ses tonu o kadar soğuktu ki adam hediyesinin iyi karşılanmadığını sezerek durduğu yerde titremeye başladı.

"Kadının değiştiğini gözlerimle gördüm," diye mırıldandı. Kalbim tekledi ve hop etti, suçluluk duygusu, *Kadın mı?* diye sormama neden olan umut kırıntısıyla mücadele ediyordu.

Kjell, "Kadın mı?" diye tekrarladı.

"Bir an için kadındı... Sonra değişti. Uçup gitti. Tuzak kurdum ve geri döndüğünde onu yakaladım."

"Ve öldürdün, öyle mi?" diye sordu Kjell.

"O, bir Değişen," diye tekrarladı adam, bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Öfkenin verdiği cesaretle bir kez daha ayağa kalktım. Adam yüzümde onu korkutan bir ifade görmüş olmalı ki geri geri gitmeye başladı.

"Amacım onu öldürmek değildi. Tuzaktayken hâlâ yaşıyordu. Onu bir örtüye sarıp çantaya koydum. Havasızlıktan ölmüş olmalı."

Yasa, Bahşedilmişleri sadece Kral'ın cezalandırabileceğini söyler.

Kjell söylediğimi tekrar etti ve adam titremeye başladı.

"Ama... Kral Zoltev..." diye kekeledi.

Kjell, "Artık tahtta değil," diyerek adamın cümlesini tamamladı. Onunla müzakere ediyormuş gibi görünebilmem için dönüp tahta yaklaştı.

Avlanma hakkı elinden alındı. Eğer avlanırken yakalanırsa idam edilecek. Bundan böyle Jeru'da kartal –Değişen olsun ya da olmasın– öldürmek yasak. Karar verilmiştir, uymayan herkes cezalandırılacaktır.

Kjell kararımı tekrar etti.

Adam ağlarcasına, "Ama... nasıl yaşayacağım?" dedi.

Söyle ona, kemirgenleri ve yılanları avlayabilir. Her hafta avlarını sarayın avlusuna getirip Bayan Lorena'ya verecek ve o da Jeru'ya hizmetlerinin karşılığını ödeyecek.

Adam kocaman açılmış gözlerle kararı kabul etti ve kartalı almak için harekete geçti.

Kuşu bırakmasını söyle.

Kjell söylediğimi yaptı.

Onu nerede öldürdüğünü öğrenmek istiyorum.

Adam kendini kurtarma hevesiyle hiç duraksamadan, "Batı ormanlarında bir kulübe var, sur duvarlarından fazla uzak değil. Oradaydı," diye cevap verdi Kjell'e.

Kalbim bir kez daha durma noktasına geldi.

Toplantıya devam edemediğimden Kjell kuyrukta bekleyenlere sabah ilk iş olarak devam edeceğimizi söyledi. Salon boşalıp muhafızlar dışarıdaki nöbet yerlerine dönene kadar kıpırdamadan tahtımda oturup bekledim. Kjell de elleri kenetlenmiş, gözleri nemli bir hâlde kuşun yanında durup bekledi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Ve kardeşimi bir daha görmemekten korkuyorum."

Tiras'ı aramaya gittim. Son yirmi sekiz günde bu ilk değildi. Kral'ın defalarca dile getirdiği isteklerini umursamadım, ondan kaçamadığımda peşimden yuvarlana yuvarlana gelen Boojohni'yle ormanda dolaştım. Dibimden ayrılmıyordu, duygularıma ve Kral'ın gitgide uzayan yokluğuna karşı duyarlıydı. Ama sihir benden yanaydı ve o gece görünmeden gizlice kaçtım.

Batı ormanındaki kulübeye, Tiras'ın benimle sırrını paylaştığı, avcının çok iyi tarif ettiği o kulübeye doğru yürümeye başladım. Beni selamlamak, bana kelimeler vermek ve evi işaret etmek için pike yapan bir kartal yoktu ama kulübenin biri tarafından kullanılmış olduğunu gösteren işaretler vardı. Bir tabak, bir tarak, ocakta odun.

Daha önce hiçbiri orada yoktu. Karmakarışık duygular içinde tarağa dokundum ve saraydan kaçtıktan sonra nereye gideceğimi ve ne yapacağımı düşünerek berbat bir gece geçirdiğim yatağa doğru döndüm. O günden sonra biri bu yatakta uyumuştu. Yatak yapılmamıştı. Acaba Tiras değişmiş ve sadece uzak mı kalmıştı? Hüneri ondan başka bir parça, artık saraya dönemeyeceğine inanmasını sağlayan bir parça mı almıştı?

Ayakta duramayacak kadar yorgundum, kendimi yatağa attım.

Tiras? diye seslendim. *Tiras, lütfen benden saklanma.*

Kulübenin kepenkleri rüzgârla havalanıp taşa çarptı. Cevap veren bir ses, bir kalp atışı, bir kanat çırpışı duymak için kulak kabarttım ama kendi korkum dışında hiçbir şey duymadım. Üzüntü içinde başımı eğdim, bakışlarım sertleşmiş toprak zemine takıldı.

Yatağın altından beyaz bir dantel ucu çıkıyordu.

Almak üzere eğildim ama ağır bir şeye takıldığını fark ettim. Diz çökerek eski somyanın altına baktım ve yan yatmış, açık kapağından giysiler saçılmış küçük bir valiz gördüm. Yakından bakmak için çekip çıkardım ve aklım karışmış bir hâlde parmaklarımı valizden çıkardığım dantelde gezdirdim. Dantel bol bir sabahlığın yakasına takılıydı, açık rengi karanlıkta seçilemiyordu. Benimkilerden bir numara büyük zarif bir çift ayakkabı, ipek iç çamaşırları ve sabahlığın altında katlanmış duran başka bir sabahlıkla şık, kırmızı bir pelerin.

Biri Kral'ın kulübesini evi yapmıştı ama bu kişi Tiras değildi.

Acı veren bir rahatlama ve şaşkınlıkla başımı iki yana sallamaya devam ederek nefes verdim. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. Buradaki bir kadındı. Bir Değişen. Ve artık ölüydü.

Ertesi sabah geri döndüğümde bir gün önce avcının bana sunduğu kuş Büyük Salon'dan çıkarılmıştı. Zemin pırıl pırıl yapılmış, oda havalandırılmıştı ve gerçekte kuş olmayan kuş için bir kez daha kederlendim. Sözcüm Kjell yine yanımdaydı ve toplantı sona erdiğinde ona kuşun nerede olduğunu sormaya karar verdim. Kulübedeki keşfimi ona söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim, gecenin bir vakti etrafta dolaşmam yanımdan hiç ayrılmayan bir muhafız edinmeme neden olacaktı.

Çoktan sıraya girmiş halkı başımı hafifçe eğerek selamladım ve bileğimi bükerek ilk vatandaşı öne çağırdım. Muhafızlar sıranın düzgün ilerlemesini sağlıyor ve toplantıdan mutsuz ya da zincirlenmiş ayrılanlarla benim aramdaki güvenli mesafeyi koruyorlardı. Gün ilerleyip kararlar birbiri ardına verilirken kalabalıkta dalga dalga artan bir uğultu başladı ve bir bağırış yükseldi.

Muhafızlar, sırada bir kavga çıktığından ya da birinin kendini kaybedecek kadar öfkelendiğinden endişelenerek ânında önüme geçti. Adının kalabalıkta kabardığını hissettim, bir anda tüm düşüncelerin odağı olmuştu sanki. *Kral Tiras. Kral Tiras.* Tahtımın önündeki kademeyi kapatan muhafızların üzerinden görme çabasıyla ayağa kalktım. Kjell de ayaklandı, eli kılıcının kabzasında muhafızları yarıp platformdan indi.

"Geri çekilin. Geri basın!" diye emretti. Etrafımdaki koruma duvarının arkasını görebilmek için uzandım. Sonra bir kez daha onun coşkuyla söylenen ve aramızda duran adamlar tarafından sevinçle karşılanan adını duydum.

"Kral döndü. Kral Tiras geri döndü."

Ayağa kalkışımı ve platformdan inişimi hatırlamıyorum. Tek hatırladığım iterek yanlarından geçtiğim Kjell'le muhafızlar gitgide artan güruhu engellemek için kollarını iki yanda uzatarak bana yol açarlarken kalabalığın arasından geçtiğimdi. Neyse ki kalabalık kolayca iki yana ayrıldı ve hürmetkâr reveranslarla hiç duraksamadan bana yol açtı.

Onu salonun arka tarafında dururken gördüm, en yakınında olanlar tek dizlerinin üzerine çöktüğünden onu rahatlıkla görebiliyordum, zaten çevresindeki hemen hemen herkesten tam bir baş uzundu. Ellerini ve kollarını dirseklerine kadar örten ve soylarından geldiği savaşçı krallar gibi görünmesine neden olan uzun siyah zırh eldivenleri dışında yargı gününe uygun giyinmişti. Beyaz saçlı başını bir taç süslüyordu ve omuzlarından aşağı kraliyet yeşili bir pelerin iniyordu. Dudakları tebessüm etmiyordu ama sıcacık, kehribar rengi ve kendi kalp atışım kadar tanıdık gözlerini gözlerimin içine dikmişti. Sonrasında koşuyordum, ayaklarım âdeta uçuyordu ve ardından onun kollarındaydım.

Beni kaldırıp ayaklarımı yerden keserek yüzünü saçlarımın arasına gömerken azarlar bir tonla, "Bir kraliçe gibi davranmıyorsun," dedi. "İnsanlar fazla yumuşak olduğumu düşünecek." Cevap veremedim, kelimeleri biçimlendiremedim ve o bana sımsıkı sarılarak karşılık verirken âdeta ona yapıştım.

Kollarını gevşetmeden yüzünü boynumdan kaldırdı ve sadece, "Artık gidin ve zarar vermeyin," dedi.

Hiç kimse tek bir şikâyet kelimesi mırıldanmadı... Hatta düşünmedi bile.

28

Kutlama yapacak ya da sevinecek çok az vaktimiz oldu.

Gece geç vakitte koridordan çizme sesleri geldi ve Kjell yatak odamızın kapısını yumrukladı.

"Tiras. Ziyaretçimiz var. Hemen gel."

Kalktık ve hiç soru sormadan giyinip hızla gölgeleri dans ettiren, tırmandıran ve kocaman, ayrık dişleri andıran üst siperlere kadar çıkan fener ışıklarıyla aydınlanmış avluya çıktık. Gözcülerin komutanı durum hakkında Kjell'e bilgi vermeye başlamıştı.

Komutan, "Kent kapılarındaydı, içeri girmek istedi. Firili Leydi Ariel olduğunu söylüyor. Yürüyerek geldi ve tek başına," diye açıkladı.

Kjell bir küfür savurup uzun adımlarla iç avluyu dış avludan ayıran kapıya doğru yürüdü.

Tiras, "Şu an nerede?" diye sordu.

"Nöbetçi şafak sökene kadar beklemek zorunda olduğunu söyledi, Majesteleri. Ona verilen emir bu."

Kjell hızla nöbetçiye dönerek, "Hâlâ kapıların dışında mı?" diye kükredi.

Komutan, "Hayır, efendim," diye telaşla açıklamaya girişti. "Nöbetçi onun gerçekten bir soylu olabileceğinden endişe duya-

rak beni uyandırdı. Bunun bir tuzak olup olmadığını anlamak için muhafızları surlara gönderdim. Yalnızdı, efendim. Kapıyı indirdik, şu an saraya getiriliyor."

Tam o esnada bir borazan sesi duyuldu ve kapılardan hızla alt avluya geçip saray kapısının yavaş yavaş kaldırılışını izledik. Önden iki muhafız girdi ve ardından Firili Leydi Ariel yorgun birkaç adım atarak dizlerinin üstüne çöktü. Keçeleşmiş bukleler hâlindeki saçları toz toprak içindeydi ve yırtılmış, kan sıçramış kırmızı pelerinine iniyordu. Ona yapışmış kokuyu, pelerinin altından görünen açık renk elbisesini lekeleyen yeşil ve siyah çizgileri tanıdım. Bu, insan kanı değildi. Volgar kanıydı. Elinde sımsıkı tuttuğu bir hançer vardı, sanki tek başına savaşa gitmiş ve hayatta kalmayı zar zor başarmış gibi görünüyordu.

Kjell hemen yanına gitti ve onu kollarının arasına alıp kaldırdı. Hançeri kaldırım taşlarının üstüne düştü, çıkardığı ses sıçramasına neden oldu. Kjell onu almak için eğilmeyince Leydi Firi, sanki gelmek üzere olan bir saldırı varmış ve ona hazırlıklı olmak istiyormuş gibi can havliyle hançere uzandı.

Kjell, "Ariel. Güvendesin. Sakin ol," diye onu sakinleştirdi. Leydi Firi'nin başı Kjell'in omzuna düştü ve güvende olmanın verdiği rahatlamayla kolları gevşedi.

"Sayıları çok fazlaydı," dedi inleyerek. "Volgarlar... Sayıları çok fazlaydı."

Tiras endişeyle, "Yalnız mısınız?" diye sordu. "Muhafızlarınız nerede?"

"Dağıldılar. Öldüler." Başı tekrar düştü ve gözkapakları kapanmaya başladı.

Tiras, "Firi atla üç günlük mesafede. Tek başınıza mı geldiniz?" diye üsteledi.

Kadın perişan hâlde, Tiras.

Tiras bana hak vererek başını salladı ama kaşları çatıldı ve dudakları bir çizgi hâlini aldı.

"Onu içeri götür, Kjell. Sorular sonra sorulabilir önce yemek yiyip dinlesin."

Leydi Firi uyumayı reddetti ama hizmetçilerin onunla ilgilenmesine, yıkayıp ödünç elbiseler giydirmesine izin verdi, ardından şafak öncesi yemek için Kral'ın masasına oturdu. Isınmak ve cesaret toplamak için sert bir şeyler içtikten sonra bu koşullar altında onu Jeru Kenti'ne neyin getirdiğini anlattı.

"Babam hasta. Kalbi ne kadar dayanabilir bilmiyorum. Volgarların sahil boyunca toplandıklarına dair duyumlar almaya başlayınca buraya gelmemi istedi. Herhangi bir çatışmadan uzak olmamı istedi ve onun fikrini değiştiremedim."

Kjell, "Birkaç gün önce babandan çok sayıda görüldükleri duyumunu aldık," dedi ve Leydi Firi belirgin bir biçimde başını sallayıp bir Kjell'e bir Kral'a bakarak konuşmaya devam etti.

"Babamın muhafızlarından bir grupla yola çıktım ama ikinci gün geç bir vakitte saldırıya uğradık. Sanki bizi takip etmişlerdi." Ayrıntılara girmeden kısa bir an sustu, dudaklarına bastırdığı elleri titriyordu. Corvyn'den Jeru'ya yaptığım yolculuğu hatırladım, hayatımda ilk kez kuşadam görmüştüm, kösele gibi derisi, devasa kanatları olan ve yetişkin adamları atlarından söküp alan bir yaratıktı.

"Kendimizi onlara karşı savunamadık. Gökten arka arkaya iniyorlardı. Atım ağaçların arasına daldı. Geri dönersem bulacağım şeyden korkarak yola devam ettim."

Tiras kibar bir tonla, "Atınıza ne oldu?" diye sordu.

"Koştu ve koşmaya devam etti. Çok korkmuştu," diye fısıldadı Leydi Firi. "Nihayet durduğunda bir daha ayağa kalkamadı. Ağzından köpükler geliyordu ve göğsünde kan vardı. Saldırıda yaralanmış ama ben fark etmemişim."

Kjell, "Ve yolun geri kalanını yürüdün," diyerek onun sözünü tamamladı.

"Evet." Yürek parçalayıcı gözlerini Kjell'e kaldırdı; koyu renk, ışıl ışıl ve o kadar güzeldi ki benim bile nefesim kesildi. Kjell iç çekip Tiras'a baktı.

"Ne yapacağız?"

Sen ve ben gideriz, dedim Tiras'a dönerek. *Kjell'in burada, Leydi Firi'nin yanında kalması daha iyi olur. Biri kalmalı.*

Kjell, "Muhafızların komutanı benim, Lark," diye araya girdi, her gözeneğinden gerginlik yayılıyordu. Tiras ona uyarıcı bir bakış attı ve Kjell ellerini kaldırıp başka bir şey söylemeden hızla salonu terk etti.

Leydi Firi anlayışlı bakışlarla onu izledi ve peşinden gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

Tiras ayağa kalkıp elini bana uzatarak, "Dinlenmelisiniz, Leydi Firi. Ne yapacağımıza yarın karar veririz," diye mırıldandı. "Bayan Lorena dairenize kadar size eşlik edecek."

Leydi Firi sert bir tonla, "Kral Tiras, şimdiye dek Kjell'i hiç kardeşiniz olarak kabul ettiğinizi duyurdunuz mu?" diye sordu, bu cesur sorusu gözlerimin büyümesine neden oldu. Başını eğip reverans yaptı. "Bağışlayın, Majesteleri," dedi yalvarırcasına, sesinde yoğun bir pişmanlık vardı. "Son birkaç günkü olaylardan sonra kendimde değilim ve Kjell'e çok değer veriyorum. Düşünmeden konuştum."

Tiras dudaklarını büzüp nazik bir ifadeyle ona baktı ama ben kanmadım. Leydi Firi'nin cüreti onu rahatsız etmişti. Sorusu daha da rahatsız etmişti.

"Anlıyorum," diyerek onu bağışladığını ifade etti. "İyi dinlenmeler."

Ama Leydi Firi'nin söyleyecekleri bitmemişti. Yumuşak bir yakarışla ellerini kaldırdı ve gözlerini bana dikti.

"Majesteleri, Firi'ye gitmeyin lütfen. Eğer size ya da çocuğunuza bir şey olursa kendimi affetmem," dedi.

Elim elbisemin altındaki hafif kabarıklığa gitti, bunu bilmesine şaşırmıştım. Henüz anlaşılacak kadar belli değildi. Belki ara sıra yaşadığım sabah bulantıları yüzünden hizmetçiler dedikodu yapmaya başlamıştı. Belki ona hizmet ederlerken Leydi Firi'nin kulağına bir şeyler gelmesine neden olmuşlardı.

Leydi Firi bana kibarca gülümsedi. "Kendinize dikkat edin, Kraliçem."

Ne teyit ettim ne de inkâr, sadece başımı eğdim ve Tiras başını hafifçe eğerek onu selamladı.

"Her şey düşünülecek. İyi geceler, Leydim." Tiras'ın sesi soğuktu ve Leydi Firi onun memnuniyetsizliğini algıladı.

Bayan Lorena bir adım öne çıktı ve Leydi Firi'nin kendisini takip etmesini rica etti. Sessizce onun gidişini izledik ve ayak sesleri uzaklaştığında Tiras'a döndüm.

Eğer bana ve dolayısıyla babama bir şey olursa tahta kim çıkacak?

Tiras, "Eğer Degn ve Corvyn sülalesinden kimse olmazsa..." diye başladı.

Ama Degn sülalesinden biri var, Tiras. Kjell bir Degn.

"Evet. Öyle. Ama babam onun Degn sülalesinden olduğunu asla kabul etmedi. O, Jerulu Kjell. Degnli Kjell değil," dedi Tiras.

Peki ya sen kabul edersen? Ya erkek kardeşin olduğunu ilan edersen?

"Kjell kral olmak istemiyor. Leydi Firi'nin ima ettiği şey farklı olsa bile."

Tiras'ın Volgarlarla yaptığımız savaş sonrası söylediğini hatırlayıp onun cümlesini kullanarak, *Bizim ne istediğimiz pek önemli değil,* dedim.

Tiras dudağını büküp ciddi bir ifadeyle bana baktı.

Sen Kjell'i tanırsan ve sonrasında bana... ve çocuğumuza bir şey olursa tahtın vârisi Kjell olur. Jeru'yu koruyacak bir katman daha.

"Evet. Ama Kjell beni asla affetmez."

Ben affettim.

Tiras fısıltıyla, "İstek olmadan yapılan bir şey sadece görevdir," diyerek benim yaptığımı yapıp daha önce söylediğim cümleyi tekrarladı. "Ama bazen en büyük arzumuz görevimizi yapmaktır." Ardından sanki güç için dua edermiş gibi gözlerini kapadı ama ben sadece arzusunu duydum ve bu, yüreğimin titremesine neden oldu.

Tiras ertesi günü odaya kapanıp haritalar ve adamlarla geçirdi, kapalı kapıların ardından alçak sesler geliyordu, istesem kolayca kendime çekebileceğim kelimeler. Yapmadım. Mide bulantısı ve yürek çarpıntısıyla uyanmış ve odamda kalarak kızarmış ekmek yiyip nane çayı içmiştim. Boojohni de beni rahatlatmak için yanımdaydı. Saçlarımı kenardan sarkıtarak enlemesine yatağa uzandım ve Boojohni dolaşmış saçlarımı sanki başka bir hayatta, olağanüstü güzel bir hayatta bir leydinin hizmetkârlığını yapmış gibi yavaşça fırçaladı.

Mutfak dedikodularıyla doluydu. Kendimi onun şefkatine bırakıp şımartılmaya izin vererek mayışmış bir hâlde onu dinledim. Anlatacak ilginç bir konu kalmayınca bir ezgi mırıldanmaya başladı ve ben de kafamın içindeki sesi onun ritmine uydurarak eşlik ettim.

Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
O geliyor, saklanma.
Kızım, kızım, Jeru'nun kızı.
Seni gelini yapması için izin ver Kral'a.

Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
Bekle onu, sevgisi gerçek.
Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
Vakti gelince senin için gelecek.

Boojohni birden sustu, elindeki fırça sanki bir düğüme takılmış gibi saçımda kalakaldı. Fazlasıyla uzun bir süre şarkı söylemeye ya da fırçalamaya devam etmeyince gözlerimi açıp başımı kaldırdım. Boş gözlerle orada olmayan bir şeyi görüyormuşçasına yataktan dökülen gümüşi saçlarıma bakıyordu.

Boojohni? dedim. *Ne oldu?*

Gözlerini yeniden gözlerime dikerek, "Bunun bir lanet değil,

bir kehanet olabileceğini hiç düşündün mü, Küçük Kuş?" dedi tuhaf bir tonla.

Sen neden söz ediyorsun?

"Annenin öldüğü gün. Sana söylediği kelimeler. Babana söylediği kelimeler."

Bu anı boğazımın her zamanki gibi tıkanmasına neden olduğundan yutkundum.

Boojohni, "Annen sana konuşmayı yasaklamıyordu belki de," diye lafı dolandırdı. "Belki de sadece babana konuşmayacağını ve seni korumasını söylüyordu. Seni güvende tutmak için."

Donakalmış bir hâlde ona baktım.

"Meshara senin yaptığını yapamazdı, Lark. Ona bahşedilen hüner farklıydı. Ona bahşedilen bilmek, görmek ve *uyarmak*tı. Hükmedebilen sensin."

Anlamamıştım, başımı iki yana salladım ama Boojohni daha da kararlı konuşmaya başladı.

"O şarkı... o genç kız şarkısı. Annen onu sana söylerdi. Aklıma onu ve bildiği şeyleri getirdi. *Bildiği* şeyleri, Lark," diye tekrar etti üstüne basa basa.

Genç kız şarkısını ilk söyleyen annem değildi, Boojohni. Başımın yeniden döndüğünü hissettim. Ne annem hakkında konuşmak istiyordum ne de onun öldüğü gün hakkında.

"Hayır. Söz ettiğim bu değil. Şarkı gözlerimi açtı sadece."

Açıklayacağını bilerek bekledim.

"O korkunç gün annenin söylediği kelimeleri duydum. Kral'ın ona tekrar vuracağından korktum. Kendimi üzerine attım." Acısını bastırmaya çalışan Boojohni'nin sesi gitgide tizleşti ve yüreğimde güçlü duygular kabardı.

"Ne söylediğini hatırlıyor musun, Küçük Kuş?"

Konuşmamamı söyledi. Anlatmamamı.

Boojohni başını sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Öyle dedi. Sana bahşedilen hünerin tehlikeli olduğunu biliyordu. Doğru vakit gelene kadar beklemeni söyledi."

Doğru vakit ne zaman gelecek?

"Artık armağanını kullanıyorsun, Küçük Kuş."

O zaman neden konuşamıyorum.

"Belki de... konuşabilirsin." Boojohni bana âdeta yalvarıyordu ve tek yapabildiğim inanmaz gözlerle ona bakmak oldu.

"Çok küçüktün. Korkunç bir şey gördün."

Başımı iki yana salladım ama o susmadı.

"Kendini suçladın. Kelimelerinden korkar hâle geldin."

Hayır. Konuşamıyorum, Boojohni. Denemediğimi mi sanıyorsun? Konuşamıyorum.

"Hişt, Küçük Kuş," dedi yüzünü buruşturup yanağımı okşayarak. "Sakin ol. Kafamı patlatacaksın."

Asıl kendi kafamı patlatacaktım. Başımı yeniden yavaşça yatağa koydum, yavaş ve derin nefesler almaya odaklandım. Bir süre sonra Boojohni konuşma sona ermiş gibi yeniden fırçayla saçlarıma yumuşak darbeler indirmeye başladı. Midem devam edemeyecek kadar bulanıyordu, bu konuyu düşünemeyecek kadar üzgündüm ve Boojohni ne derse desin hâlâ konuşamıyordum.

Yine şarkı mırıldanmaya başladı ama bu kez ona eşlik etmedim, melodinin beni alıp götürmesine izin verdim. Kısa süre sonra midem rahatladı ve uyuşukluğum geri geldi.

Boojohni, "O gün Prens'e hangi kelimeyi verdin, Lark? Bunu hep öğrenmek istedim," diye mırıldandı.

Onu doğru duymadığımdan emindim, bunun güzel bir uykunun çekimi olduğundan emindim ama zihnimde bir anı kabardı ve gözkapaklarımın arkasını öptü. Devasa bir atın ve siyah saçlı, koyu renk gözlü bir prensin anısı.

29

Saçımda farklı bir çift elle uyandım, temkinli hareketlerle okşayan eller ve bana o ânın geçici olduğunu hatırlatan gözler.

Tiras, "Seni uyandırmamalıydım ama özledim," diye fısıldadı, yüzünün her köşesinde özür ifadesi vardı. Bu tatlı vicdan azabına gülerdim ama o kadar perişan görünüyordu ki ona doğru uzanıp yumuşak öpücüklerle kasvetli ifadesini yok etmek için dudaklarını kendime çektim. Şevkle karşılık verdi ve bir süre birbirlerini umutsuzca yeniden tanıyan dudaklarımızda kendimizi kaybettik.

Sonunda Tiras, "Yapacak çok iş var," diye fısıldadı. Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan iç çektim, bu kelimelerden nefret ediyordum, benimle loş odamızda uzanmış yatarken ve birbirimiz hariç her şeyden saklanırken sıkıntısının ve arzusunun hiç değişmeden olduğu gibi kaldığını hissetmekten daha da nefret ediyordum. Yapacak çok iş vardı ve Kralım yapmak istemiyordu. Yine de yapıyordu ve onu bu denli sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Madem yapacak çok iş var, o zaman yapmalıyız.

Alnını alnıma dayadı, minnettarlığı ve rahatlaması dalga dalga kabararak beni sarıp yaşların gözüme batmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Firi'ye gitmek için ne zaman yola çıkıyoruz?

Sustu ve başını yavaşça kaldırdı. Rahatlaması bir kez daha endişeye dönüştü.

"Seni Firi'ye götüremem, Lark. Seni tekrar savaşın içine sokmayacağım."

Tiras, buna mecbur olduğunu biliyorsun.

Kararlı bir tonla, "Yapmayacağım," diye karşılık verdi. "Seni Firi'ye götürüp Volgarlarla karşı karşıya gelmene izin vereceğime inanıyor musun gerçekten? Leydi Firi benim sarayımda saklanırken karımı savaşa göndereceğime inanıyor musun?"

Evet.

"Hayır, Lark."

Akşam yemeği için konuşmadan giyindik ve merdivenleri inip Büyük Salon'a doğru yürürken Tiras beni tutup kısacık bir süre kendine çekti ve sonra yine bıraktı.

Kjell huzursuzca turlayarak bizi bekliyordu. İçeri girip Tiras ağır kapıları arkamızdan çekerek kapattığında Kjell ters ters bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Plan ne, Tiras? Firi saldırı altında ve biz yemek için giyindik, öyle mi? Bir gece daha kendi yatağımızda mı uyuyacağız?"

Tiras sinirlenmeden, "Sakin ol, kardeşim," dedi ve Kjell derin derin iç çekti.

Kjell, "Ben gideceğim," dedi. "En iyi iki yüz adamımı alacağım. Volgarlar bu kadar kısa sürede sayıca toparlanamazlar. Lord Firi'nin şatosunu koruyacağız ve Volgarların sayısı hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiniz. Yuvalarını dağıtacak, yumurtaları imha edeceğim. Sen de Kraliçe'yle birlikte Jeru Kenti'nde kalacaksın. En mantıklısı bu," diye düzgünce açıkladı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Tiras ve Kjell'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Bana kuşku dolu bir bakış attı ve sonra bir kez daha kardeşinin yüz ifadesini anlamaya çalıştı.

"Ya geri dönmezsen?" diye sordu yumuşak bir tonla. Tiras, devam etmek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi gözlerini

kapattı ve başını eğdi. Korku avuçlarımı ter içinde bıraktı. Gözlerini tekrar açtığında bakışları ifadesiz ve altın sikkeler kadar sertti.

"Bu gece seni kardeşim olarak kabul ettiğimi ilan edeceğim," dedi Kjell'e. "Tahtta hakkın olduğunu duyuracağım. Degnli Kjell olacak ve erkek kardeşim olarak tahta sen geçeceksin."

Kısa bir an rahatsız edici bir sessizlik yaşandı. Ardından Kjell başını iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attı.

"Ben kral olmak istemiyorum, Tiras. Bunu yapmayacağım."

Tiras, "Konu bizim ne istediğimiz değil, Kjell," diye patladı, sakinliği umutsuzluk karşında âdeta yandı kül oldu. "Lanet olsun! Hepimiz isteklerimizden vazgeçtik. Buradaki hiç kimse istediği şeye sahip olamaz. Hiçbirimiz. Konu Jeru'nun geleceği. Tahtın Corvyn, Bin Dar ya da Gaulların ele geçirmesini mi istersin?"

Kjell, "Umurumda değil," diye homurdandı. "*Hiçbir zaman* umurumda olmadı. Benim sadakatim sana, kardeşim."

"Benim sadakatimse Jeru'ya. Onu korumaya ant içtim. Jeru'yu koruyamazsam Lark'ı da seni de koruyamam. Jeru'yu koruyamazsam çocuğumu da koruyamam. Anlamıyor musun?"

Kjell titreyen parmağını kardeşine uzatarak, "Babanın günahlarının bedelini sen ödemek zorunda değilsin," dedi.

Tiras, "Zorundayım," diye karşılık verdi. "Hayatım on üç yaşımdan beri bedel ödeme üzerine kurulu."

Kjell öfkeyle, "Bu yüzden bir Söyleyen'le evlendin. Onun rahmine bir çocuk koydun. Corvyn karşısında üstünlük sağladın. Ve şimdi de beni yedeğe koyuyorsun," dedi. Bana bir bakış attı, öfkesinden korkmama ve endişelenmeme rağmen gözlerindeki özür ifadesini okudum.

Tiras, "Seni yedekte istemiyorum. Seni dümende istiyorum. Seninle Volgarlarla savaşmaya Firi'ye gideceğiz. Ve ben sonumla buluşacağım," dedi sakin bir sesle. "Zamanı geldi."

Kjell'le ben dehşet içinde ona baktık.

Kjell soluğu kesilmiş bir hâlde, "Sen ne planlıyorsun, kardeşim?" diye sordu.

"Ortadan kaybolup belirsiz bir süre sonra tekrar ortaya çıkmaya devam edemem. Bunu sen de söyledin. İnsanlar bana olan güvenlerini kaybedecek ve sonunda –eğer ellerim bir gösterge ise pek de geç olmayan bir zamanda– değişecek ve bir daha geri gelmeyeceğim. O zaman ne olacak?"

Kjell hiç düşünmeden, "Tam da planladığın gibi Kraliçen tahta geçecek. Çocuğun rüştünü ispat ettikten sonra da taht onun olacak," diye cevap verdi.

"Lark'ı korumasız bırakıyorum. Onu savunmasız bırakıyorum," dedi Tiras.

Başımı iki yana sallamaya başladım. Hayır. Hayır. Hayır. Niyetim kesinlikle bu değildi.

Kjell, "O kendini koruyabilir, Tiras. Volgarları sadece kelimelerle alt etti," diye karşı çıktı.

"Sesi yok. Sen ona ses olacaksın. Ve varlığınla onu koruyacaksın. Çocuğuma baba olacaksın."

"Seni anlamıyorum."

"Sen Kral olacaksın. O da Kraliçe." Tiras bana bakmadı bile. Bacaklarım boşaldı, karnım kasıldı. Tiras benden koparılıp alınırken içimde büyüyen yaşamı korumak için kollarımı karnımdaki küçük kabartıya doladım.

Kjell duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle, "Hayır, olmayacağım," diye fısıldadı. "Bunu yapamazsın, Tiras. Kendi çıkarlarına göre plan yapıp, yönlendirip boyun eğmemi *emredemezsin.*"

Sesim yüksek ve kızgındı, gözlerim arkasında küt küt atıyordu. *Senin isteklerine tekrar tekrar boyun eğdim, Tiras. Ama miras gibi kardeşine geçmeyeceğim. Firi'ye ben de geliyorum.*

"Hayır, Lark. Gelmiyorsun. Kjell'le ben gideceğiz."

Hep birlikte gideceğiz. Volgarlarla daha önce de karşı karşıya geldim. Yine yapacağım.

"O öncedendi."

Neden önce? Tüm planların gerçekleşmeden önce mi? Kelimeler kafamın içinde kızgın kıvılcımlar saçıyordu. *Bana ihtiyacın var.*

"Jeru'nun sana daha çok ihtiyacı var. Çocuğumuzun daha çok ihtiyacı var. Ve güvenli değil. Sen kılıç değilsin. Sen silah değilsin. Hatırladın mı? Ya Kjell'e bir şey olur ve ben de lanet olası bir kuş olarak kalırsam? Adamlara savaşta sen mi komuta edeceksin? Sen burada kalacaksın ve söylediğimi yapacaksın!" Çok kararlıydı. Kendinden çok emindi. Çok soğuk ve sertti. Bana ne yapacağımı söylüyordu. Ama ben bir Söyleyen'dim. Ve bana söylenmezdi.

Kollarımı öfkeyle savurup zihnimde çığlıklar atan kelimelerle aynı anda parmaklarımı açtım.

Sarayın dışındaki rüzgârlar, buraya dolun
Kral'ın tahtını söküp götürün

Büyük Salon'un pencereleri birden çığlıklar atarak tuzla buz oldu ve uğuldayan rüzgâr içeri girip eteklerimi uçuşturdu, saçlarımı karıştırdı. Tiras'ın tahtı devrildi ve parlak, siyah zemine çarparak parçalandıktan sonra odanın diğer ucuna uçup en dipteki duvara çarparak iki arka ayağını Jeru tarihinin renkli freskine gömdü.

Tiras, "Lark! Yeter!" diye bağırdı ama henüz yeni başlamıştım. Istırabım göğsümde çağırdığım rüzgâr gibi uğulduyordu ve nadiren serbest bıraktığım gözyaşlarım boğazımdan akıyor, kafamı dolduruyordu. Onları alıp götürmesi için suyu gökten aşağı çağırdım.

Bulutlarda toplanan, yağ buraya,
Beni kadife örtünle sarmala.

Sele kapılıp Deniz Tanrısı gibi dönerek yükseldim ve gözlerimden akan yaşlar elbiselerimi sırılsıklam edip tenime işleyen yağmurla birleşti. Batmadan, boğulmadan ve dibe çekilmeden süzülüyordum. Duvarlar bile ağlıyor, boya hüzün dolu uzun çizgiler hâlinde akıyor ve önceden var olanı yok ediyordu.

Tiras'ın tekrar, "Lark!" dediğini duydum ama bu kez kollarını fırtınadaki çapalar misali bana dolamıştı ve sıcak, ısrarcı dudakları

dudaklarımdaydı, kelimelerimden çıkan savaşı tatlılıkla durdurmaya çalışıyordu.

Israrla, "Sakin ol!" dedi ve yakarışın şekli ağzını bir silaha çevirdi.

Beni başkasına veremezsin.

Tiras, "Affet beni," diye yalvardı.

Kjell, "Tanrılar adına, Lark!" diye bağırdı. "Dur!"

Nerede olduğumu unutmuştum. *Kim* olduğumu unutmuştum.

Rüzgâr ve su, cam ve gözyaşları
Artık gidin, terk edin buraları.

Salon birden sakinleşti. Sükûnet. Neredeyse pişmanlık duygusu.

Ama ben sakinleşmedim.

Kafamın içindeki tek ses kulak tırmalayan soluklarımdı. Sanki çok uzun bir mesafe koşmuşum, asla ulaşamayacağım bir şeyi kovalamışım gibi nefesim göğsümü yakıyordu. Başımı kaldırmadım. Eserimi görmeme ya da hasarı gözden geçirmeme gerek yoktu. Tiras bizi çevreleyen hava kadar sessiz ve hareketsizdi, elleri hâlâ başımı avuçlamış, dudakları hâlâ kulağıma yapışmış duruyordu. Giysisi göğsüne yapışmıştı ve teninin su yüzünden dümdüz olan kumaşın arasından sızan sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kjell, "Bu sefer Kraliçe'yle aynı fikirdeyim," diye mırıldandı ve çizmeleri her adımda gıcırdayarak tek kelime etmeden salondan çıktı. Açılıp arkasından kapanan büyük meşe kapılar âdeta inledi ve kapıların ardındaki koridorda bir hizmetkârın –ya da bir sürü hizmetkârın– kuşkularını gidermeye çalıştığını duydum.

Beni başkasına veremezsin, Tiras.

"Seni yanımda tutamam," diye fısıldadı, sesi soluklarım kadar ıstırap içindeydi. "Ve sana bunu yapmaya devam edemem."

Ellerim kalkıp gömleğini sımsıkı kavradı, hem canını yakmak hem de onu iyileştirmek istiyordum. Tırnaklarımı tenine geçirdim ama Tiras birkaç kalp atışı kadar bir süre boyunca dudaklarını saç-

larıma bastırarak beni sımsıkı tuttu, kolları âdeta mengene gibiydi. Kalbim o kadar kırılmıştı ki yüzümü boynuna gömsem de ellerim hiddetle sırtına vurdu.

Madem beni yanında tutamıyorsun, o zaman bırak gideyim.

Yanağımın altında kalbinin küt küt attığını hissettim ama kolları iki yanına düştü ve sanki tamamen benim emrimdeymiş gibi geri çekildi.

"Nereye? Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu, sesi o kadar sıkıntılıydı ki bizi uçurup uzaklara taşıması için rüzgârı yeniden çağırma arzusu duydum.

Sen neredeysen oraya.

"Bunu da yapamam," diye fısıldadı. "Gittiğim yere sen gelemezsin."

Esip gürlemek, onu zorlamak, cenneti ve cehennemi aşağı çağırmak istedim. Ama kelimeler dudaklarımda titreşse de onları serbest bırakamadım. Bize bir gelecek verecek ya da geçmişi değiştirecek bir sihir dokuyamadım.

Hatırlayacağına ve laf dinleyeceğine söz ver, diye fısıldamıştı annem uzun zaman önce. *Hatırlayacağına söz ver.*

Hatırlıyordum.

Kral'ın kılıcının havayı yarışını hatırlıyordum. Elbisemden içime sızan annemim kanının sıcaklığını hatırlıyordum. Kulağıma söylediği kelimeleri hatırlıyordum. Hiç unutmamıştım.

Yut, kızım, kelimeleri içine çek. Sessiz ol, kızım. Hayatta kal.

Tiras'tan bir adım uzaklaştım, ardından kendimi gitmesine izin vermeye ikna ederek bir adım daha uzaklaştım. Haklıydı. Beni yanında tutamazdı. Ben de onu tutamazdım. Sırılsıklam elbisem bacaklarıma dolanıyor, beni yavaşlatıyordu ama titreyen ellerle eteğimi toplayıp Kral'ın yanından ayrıldım. Onu orada, duvarlarından akan tarih etrafında su birikintisi misali biriken Büyük Salon'un ortasında dikilirken bıraktım. Unutmak için her şeyi yapacağım bir tarihti bu.

Günbatımında borazan sesleri havayı delip geçti ve insanlar evlerinden çıkıp üst kat pencerelerinden sarktılar, saray kapılarının yanındaki kulenin tepesinden bağıran tellalı dinlediler.

"Majesteleri Jeru Kralı ve Degn Lordu Tiras, Kraliyet Muhafızları komutanı, Degnli Kral Zoltev ve Jerulu Miriam'ın oğlu, Jerulu soylu Kjell'in bugünden sonra, bundan böyle sonsuza dek hem silah arkadaşı hem de öz kardeşi olduğunu ilan etmiştir. Kral'ın ilan ettiğine hiç kimse karşı çıkamaz. Kanın birleştiğini hiç kimse ayıramaz."

Kjell'in, yokluğunda sarayı ve kent duvarlarını koruyacak iki yüz muhafız dışındaki kraliyet muhafızlarını –bin kişi– hizaya sokmasını izledim. Tiras onlarla değildi ama Kjell, Shindoh'u eyerlemiş ve kendi atına bağlamıştı. Salonda bıraktığımdan beri Tiras'ı görmemiştim. Veda etmemiştim, tenime hüzünlü öpücükler kondurmak için karanlıkta beni bulmamıştı ve istediğimizle sahip olduğumuz şey arasındaki boşluğu doldurmamıştık.

Leydi Firi ve ben kapılar kalkıp avluda sadece ikimiz kalana dek yan yana izledik.

Leydi Firi merak içinde, "Kral onlarla değildi," dedi. Dikkatle. Ve hiç duraksamadan cevap verdim.

O, şafak vakti bir düzine adamla gitti. Keşif birliği. İki koldan gidip buluşacaklar.

Leydi Firi açıklamamı kabul ettiğini ifade edercesine başını salladı, yalan söylememin onun kafasının içindeki sesimi değiştirip değiştirmediğini merak ettim ve bunu ilk kez merak etmiyordum.

Gözlerini duvarların ardında silahşorları takip eden toz bulutundan ayırmadan, "Şansları bol olsun," diye fısıldadı. Saray tepedeydi ve Jeru Kenti'nin duvarlarının ardındaki Degn topraklarını görebiliyorduk. Ordu kuzeydeki Kilmorda'ya doğru ilerleyecek ve sınırdaki tepelerin az ilerisinden batıya, Firi'ye doğru dönecekti.

Bir çığlık havayı delip geçti ve bir kartal gökten hızla inerek sura tünedi. Dimdik durarak kanatlarını açtı, tüylerinin kan kır-

mızı uçları güneş ışığında parlıyordu. Hem kör edici hem de sıcak olan parıltı umut ve kurtarıcı gibi başımıza vuruyordu, zira Kral hâlâ kuştu.

Leydi Ariel'in duyacağı korkusuyla kafamın içinde dahi adını söylemedim. Gözlerimi kırpmadan başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim yanıyordu, ellerim buz gibiydi.

Lark.

Adımın süzülerek göğsüme konduğunu hissettim, onun göğsünden gelen sıcacık ve yumuşak bir tüy. *Benim,* dedi. Bir tüy daha.

Her zaman, diye karşılık verdim. *Her zaman.*

Leydi Firi, *Her zaman* deyişimi onun *Şansları bol olsun* duasına karşılık söylenmiş sıradan bir *âmin* gibi algılayarak elime uzandı ama tutmasına fırsat vermedim. Kendi parçalarımı bir arada tutabilmem için iki elime de ihtiyacım vardı.

Sonra Tiras uçtu, gökyüzünde beni ya peşinden gitmeye ya da içine düşmeye teşvik eden bir delik yaratarak mavilikte siyah bir nokta oldu. Ve sonra ben. Düşüyor, düşüyor, düşüyordum.

Leydi Firi, "Majesteleri?" dedi soru sorarcasına, sesi uzakta çalan tehlike çanlarının yankısı gibiydi. Tiras'ın açtığı delik derinleşti ve siyahlaştı, mavinin zerresi kalmadı ve beni yutmasına, gitgide daha aşağıya, kelimelerimin yaşadığı yere çekmesine izin verdim.

30

Üç gün boyunca o delikte kaldım. Çok az ses, çok az ışık vardı ve hiç sıcaklık yoktu. Ne yaptığımın farkında olmadan görevlerimi yerine getirdim. Rüya görmeden uyudum. Ne yediğimi bilmeden yemek yedim. Gitmesi için ısrar etmeme rağmen Boojohni yatağımın yanında, yerde uyudu. Sadece bana sevgiyle bakıp her türden bir sığınak oldu. Konuşmadık. O konuşmaya çabalamadığı için değil, ben o kapkara boşlukta kelimelerimi bulmakta zorlandığım için. Gözlerimi açık tutmak ve o karanlığın beni yutmasını engellemek için bütün gücümle mücadele ettim. Hiç umudum yoktu. Hiç neşem yoktu. İçimi acıyla dolduran dışında bir gelecek göremiyor, bu yüzden de hiç düşünmüyordum. Kelimeler yaratmıyor, sihir yapamıyordum. Sadece nefes alıyordum. Ve yapabildiğim tek şey buydu.

Dördüncü günün sabahı Kafeslerin Yöneticisi Büyük Salon'da huzuruma çıkmak istedi. Tek dizinin üstüne çöküp yerlere kadar eğildi ve uzun bir süre başını kaldırmadı.

Bana eşlik eden muhafızın koluna dokundum, o da Hashim'i devam etmeye teşvik etti.

Muhafız, "Efendim?" dedi soru sorarcasına. "İyi değil misiniz?"

"Firi'den haber geldi, Kraliçem." Hashim'in yüzü solgundu ve elleri titriyor, sımsıkı tuttuğu küçük kâğıt parçasının da titreşme-

sine neden oluyordu. Ayağa kalkıp kâğıdı bana uzattı. Almadım. Alamadım. Vazgeçip ellerini iki yanına indirdi ve omuzları çöktü.

"Haber bir posta güverciniyle geldi," dedi fısıldayarak. "Kral... ölmüş."

Yanımdaki muhafızın soluğu kesildi. Ben hiç tepki vermedim. Ellerim kucağımda, yüzüm ifadesiz, zihnim kaçamadığım delik kadar karanlık oturmaya devam ettim.

Hashim, "Eminim resmî bir ulak gelecek ve naaşı Jeru Kenti'ne getirilecektir. Daha fazla haber aldığımda size bildireceğim," dedi zayıf bir sesle. Uyuşmuş bir hâlde, istemsizce elimi ona uzattım. Tuttu ve anlaşılmaz bir özgüvenle başımı eğerek korkunç sözleri için teşekkür ettim.

Bir muhafız çekinerek, "Majesteleri," dedi. "Ne... yapacağız?"

Hashim kibar bir tonla, "Sizin için konuşabilecek biri var mı?" diye sordu. Kendimi ifşa etmek, *ondan* sesim olmasını rica etmek istedim ama çekindim; umudum tükenmişti, güvenmeye cesaretim yoktu. Tahtımın yanındaki sehpada tutmaya başladığım boş deftere, mürekkebe ve tüy kaleme uzandım. Bana yardım edebilme ihtimali olan tek kişiyi bir yabancıya aitmiş gibi gelen ellerle talep ettim. Halihazırda sırrımı bilen birini.

Onun adını yazdım, titreyen elim geride kargacık burgacık harfler ve mürekkep lekeleri bıraktı.

Leydi Firi'yi getirin.

Leydi Firi, "Lordlar Kamarası'na haber gönderelim," önerisinde bulundu. Tavrı benimki kadar kapalı, yüz ifadesi okunaksızdı. Şaşırmış ya da üzülmüşse de belli etmiyordu. Muhakeme gücümü kaybetmiştim, duvarların arkası kavrulmuş topraktı. Kütüphaneye çekilmiştik ve ben Kral'ın çalışma masasında oturuyordum, etrafım onun eşyalarıyla çevriliydi ama onun özgüveninin zerresi yoktu üzerimde.

Leydi Firi, "Tellal günbatımında duyuracak ve şehirde Penthos, yani yas süresi başlayacak," diye devam etti.

Ruhsuzca başımı sallayarak onayladım ve birden kraliyet sözcüsü ve resmî ulak rolüne bürünen özel muhafızımın gözlerinin içine baktım.

"Bunu takip edeceğim," dedi. Ardından da, "Kral'ın danışmalarını da bilgilendireyim mi?" diye sordu. Göğsümden duman misali yükselen acizliğe direnerek bir kez daha başımla onayladım. Tiras beni kraliçe olmaya hazırlamak için çok uğraşmıştı ama ben buna hazır değildim. Muhafız kütüphaneden çıktıktan sonra Leydi Firi çalışma masasına bir sandalye çekip karşıma oturdu, hareketleri seri, ses tonu ölçülüydü.

"Lordlar Jeru Kenti'ne gelecek, Majesteleri," diye uyardı. "Sizi saf dışı bırakmanın yolunu arayacaklar. Yetersiz olduğunuzu söyleyecekler. Nasıl bir yol izleyeceğinizi düşünmek zorundasınız."

Ânında verecek bir cevabım yoktu ve Leydi Firi ihtiyatlı gözlerle bana bakıp bekledi. Biliyordu. Kalbim kocaman bir Jeruvian cevheri kütlesiydi, siyah ve katıydı, üstelik o kadar ağırdı ki omuzlarım çöküyor, bedenim ağır kayanın önce beni yüzüstü yere çekmesine izin vererek yığılmak istiyordu.

Kjell.

Düşünebildiğim tek şey buydu, Leydi Firi başıyla onayladı.

"Lordlar, Kral'ın ebedi istirahatine yatırılmasını bekleyebilir. Ama Firi'deki savaş sürerse Kjell'in Kral'ın naaşının Jeru Kenti'ne getirilmesine eşlik etmesi mümkün olmaz, cenaze Kjell olmadan yapılmak zorunda. Uyulması gereken gelenekler ve âdetler var."

Bir naaş olmayacaktı. Tiras gitmişti ama ölmemişti. Buna inanmak zorundaydım.

Ya geri... dönmezse?

Leydi Firi bana sert bir bakış attı. "Kjell mi?"

Kjell'den söz etmiyordum ama yine de başımı sallayarak onayladım, onun aklıma getirdiği şey taşlaşmış kalbimin yanıcı bir korkuyla dolmasına neden oldu. Ya ikisi de dönmezse?

Leydi Firi, "O zaman kararları sizin vermeniz gerekecek. Kraliçe olmak istiyor musunuz?" diye sordu yumuşak bir tonla. "Tahtın

vârisini taşıyorsunuz ama... belki de en akıllıca şey lordların istediklerini yapmalarına izin vermek."

Peki bu ne olabilir? Lordlar ne istiyorlar?

"Hâkimiyet. Güç." Omuz silkti. "Ve Tiras hiçbir zaman istedikleri yöne çekebilecekleri biri olmadı."

Eğer yetersizsem... yerime kimi geçirecekler?

"Konsey naip olarak babanızın adını verebilir. Siz Kraliçe olarak kalırsınız ama asıl yönetici o olur. Reşit olunca taht yine çocuğunuzun olacaktır. O kadar uzun yaşarsa. Elbette başka bir kocanız olabilir. Sizi koruyacak... ve sesiniz olacak biri." Kibar konuşuyordu ama düşüncelerinden sızan alaycı, kuşkucu bir fısıltı duydum. Bu küçümsemenin hedefinin ben mi yoksa Jeru'daki tüm kadınlara uygulanan kısıtlamalar mı olduğunu bilmiyordum.

Siz olsaydınız ne yapardınız, Leydi Firi?

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ben mi?" Gülerek başını iki yana salladı ama gözleri parladı ve ağzı kısa bir süreliğine gerildi. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda donuk ve sertti.

"Onlara karşı koyardım. Bekleyin. Vakit kazanmaya çalışın. Ve doğru zaman geldiğinde... harekete geçin."

Günbatımında borazanlar çaldığında odama döndüm, Kral'ın gardırobuna gizlendim ve giysilerini alıp kokusunu ciğerlerime çekerek orada tuttum. Ama yine de kelimeler beni buldu ve kraliyet tellalı, iki saat boyunca Jeru sakinlerine Kral'ın öldüğünü bildiren duyurusunu göğe saçtı.

Tellal, "Majesteleri, Jeru Kralı ve Degn Lordu Tiras öldü. Tiras savaşta kudretli, ruhen ve bedenen güçlüydü. Erdemli ve adildi. Jeru ağlıyor ve Degn yas tutuyor. Kraliçemiz kente yedi gün sürecek Penthos ilan etti. Bu yas süresince Jeru sokakları sessiz olacak. Vatandaşlar her gün günbatımında evlerine dönecek ve gündoğumuna kadar dışarı çıkmayacak," diye bağırıyordu. "Yedinci gün herkes onun yasını halka açık alanda tutabilsin diye Kral yükseğe

kaldırılacak. Kelimelerin ve Yaradılışın Tanrısı ruhunu şad etsin ve topraklarımızı korusun."

Babamın Corvyn'deki şatosu Jeru Kenti'ne en yakın lordluk olduğundan saraya gelen ilk lord o oldu. Onu kütüphanede karşıladım; duruşum özgüvenli, yüzüm ifadesizdi ve ödüm kopuyordu. Pelerini uçuşarak, ellerini ovuşturarak gözlerinde komplo pırıltılarıyla içeri girdi. Çalışma masasının karşısındaki sandalyeye oturmayıp muhafızın dışarı çıkarak ağır kapıları ardından kapatmasını bekledi. Babamın yanında kendim için korkmuyordum. Annem bu kadarını vermişti bana.

"Seni öldürmenin yollarını arayacaklar, kızım," dedi selam dahi vermeden. "Onlar"ın kimler olduğunu belirtmedi ama ben anladım. Elimi uzatarak sandalyeyi gösterdim ve pelerini kırışmasın diye katlayıp kenara koyarak kendini tedirgin bir zarafetle sandalyeye atana dek bekledim.

Beni duyamayacağını biliyordum, bu yüzden konuşmaya kalkışmadım. Onun yerine kargacık burgacık bir not karalayıp önüne koydum. Bir biçimde iletişim kurabilmek tuhaftı. Bana her zaman çirkin ve değerli bir aile yadigârı gibi davranmıştı. Elde tutulması, korunması ve bir köşeye saklanması gereken bir şey gibi...

Ben ölürsem sen de ölürsün.

Notu koyup kenara itti. "Konsey bunu bilmiyor. Bahşedilmişleri hor görüyorlar. Meshara'nın kehanetine inanmazlar, inansalar bile bu bilgi onları engellemeyebilir."

Yazı yazma acizliğimden, çocukça harflerimden, basit kelimelerimden nefret ediyordum ama elimden gelen tek şey buydu. Kâğıdı bir kez daha kullandım.

Hamileyim.

Gitgide artan bir dehşetle bana baktı. "Seni öldürmeleri için daha büyük bir neden," dedi soluğu kesilmiş bir hâlde. Düşünceleri çığlıklar atıyordu. "Aptal kız. Aptal, aptal kız."

Tahtın vârisi Kral'ın erkek kardeşi Jerulu Kjell, yazdım, elim titriyor, gözlerim yanıyordu. Cümleyi kurmam o kadar uzun sürdü ki babam sabırsızlandı ve yazmayı bitirdiğim anda kâğıdı tüy kalemin altından çekip aldı.

Yazdığımı okudu ve dudak büktü. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Yeni bir kâğıt aldım ve cevabı yazdım.

Kral onun kardeşi olduğunu ilan etti.

Babamın ağzı bir karış açıldı ve bir süre sessiz kaldı, kelimeler etrafında kıvılcımlar gibi çıtırdıyordu. Sonra ince elini yüzünde gezdirip sandalyesine âdeta çöktü.

"Konsey üyeleri delirecek."

Kâğıdı kendime çekip zorlanarak durumu özetledim. *Ben ölürsem çocuğum ölür. Ben ölürsem sen ölürsün. Ben ölürsem Kjell kral.*

Babam hemen kararını verdi. "Beni naip yapmak zorundasın, kızım. Lordlar kabul eder. Sen güvende olursun. Çocuğun güvende olur."

Gözlerimi gözlerine dikip onu inceledim, kafamın içi sorularla doluydu, yazmamın bir ömür boyu süreceği kelimelerle. Büyüdüğüm Corvyn'i ve ormanları düşündüm. Geri dönebilirdim. Çocuğumu büyütebilirdim. Tahttan tamamen vazgeçebilirdim. Tahta çıkmak için en ufak bir istek duymuyordum ve istek olmadan yapılan bir şey sadece... görevdi. Gözlerimi kapatıp çenemi göğsüme doğru indirdim. Sonra kalemi mürekkebe batırıp basit itirafımı yazdım.

Ben Kraliçe olmayı hiç istemedim.

Babam cümlemi okudu ve bana gülümsedi. Tebessüm yüzünü ışıldattı, onu başka biri yaptı.

O güne dek bana gülümsediği tek an buydu.

"O zaman karar verildi. Lordlar geldiğinde neye karar verildiğini söyleriz," dedi.

Başımı iki yana salladım. Hayır.

Babamın yüzündeki gülümseme soldu ve hayal kırıklığı ağız çevresinde yeni çizgiler oluşturdu.

"Başka yolu yok, kızım."

Kral beni seçti.

Babam kâğıdı kalemimin altından hızla çekip aldı ve ortadan ikiye yırttı. Masanın üstünden soluk gri gözlerindeki kömür karası benekleri görebileceğim şekilde yüzü neredeyse yüzüme değecek kadar eğilip, "Seni seçmedi. Sana bahşedilen hüneri istedi. Gücünü istedi. Seni *kullandı*," dedi tükürükler saçarak.

"Neler yapabildiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı, sesi taşa sürten kum gibi kulak tırmalayıcı ve haşindi. "Sen de annen gibisin... ama çok daha kötüsün. Onu öldürdün ve beni ömrümün sonuna kadar korkuyla yaşamaya mahkûm ettin."

Titreyen bacaklarımın üstünde ayağa kalktım.

Yatağımın yanında duran taç, başıma gelen yolu aş.

Çok ender taktığım taç birkaç saniye içinde uçarak yatak odamın balkon kapılarından çıktı, avluyu geçti ve kütüphanenin penceresinden içeri girdi. Aklıma gelen ve hiç kelime gerektirmeyen tek cevap buydu.

Babam bir küfür savurup geri çekildi.

"Sen... çocuksun. Bir dilsiz! Jeru'yu yönetemezsin. Lordlar seni yok eder!" Fısıldamaktan vazgeçmişti ve sesinde çaresizlik vardı. Kısacık bir an kendimi bu çaresizliğin benim için olduğuna inandırdım.

"Eğer yapabilseydim seni kendi ellerimle öldürürdüm," dedi yılan gibi tıslayarak ve o umut ânı paramparça oldu.

Kelimelerimin hızlı bir hareketiyle az önce kalktığı dik sırtlı sandalye onu yakalayıp ayaklarını yerden kesti ve hızla havaya kaldırdı. Bağırdı ve atlayarak kurtulmaya çalıştı ama sandalye vahşi bir at gibi şaha kalkıp kütüphane kapısına doğru dörtnala koşmaya başladı. Komutumla kapılar açıldı.

Konuşamam, bağıramam, çıkmaz sesim
Ama yine de seni dışarı atabilirim.

Sandalyeye baş aşağı dönmesini emrettim ve bir patırtı, bir gümbürtü duydum ve sandalye boş olarak geri döndü. Ellerimi çırpıp hızlı bir sihir söyleyerek kapıları kapatıp kilitledim.

31

Boojohni'nin kütüphane kapıları ardından burnunu çektiğini duydum ve içeri girebilsin diye halsiz kelimelerle kilidini açtım.

Boş odanın kapı eşiğinden, "Küçük Kuş?" diye fısıldadı.

Buradayım, Boojohni.

"Nerede?"

Çalışma masasının altında.

Neden saklandığımı sormadı. Kapıları yavaşça kapattı, yuvarlana yuvarlana yaklaştı ve önüne çektiğim sandalyenin yanından masanın altındaki boşluğa baktı. O kadar küçüktü ki sadece başını eğmesi yetiyordu. Sandalyeyi çekip emekleyerek yanıma geldi ve göğsüme çektiğim dizlerimi okşadı.

"Ağlıyorsun... Sevindim. Yas tutmak iyidir. Yas tutmazsan iyileşemezsin."

Babam burada.

İç çekerek, "Biliyorum," dedi.

Ondan nefret diyorum.

"Nefret edersen iyileşemezsin. O yüzden unut gitsin, Lark," dedi Boojohni küt parmaklarıyla gözyaşlarımı silerek. Ona izin verdim, korunduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı. Doğruyu söy-

lemek gerekirse kendimi hayatımda hissetmediğim kadar korunmasız hissediyordum.

Lordlar geliyor.

"Evet."

Babam neler yapabildiğimi biliyor. Sessiz kalmasını sağlayan tek şey korkusu ama çaresiz. Eğer beni ifşa edebileceğini ve ikimiz de ölmeden gücümü elimden alabileceğini düşünürse yapar. Eğer bunu Lord Bin Dar ya da Lord Gaul'a söylerse tahtı ele geçirirler ve Jeru'daki Bahşedilmişlerin kökü kazınır, hepsi yok edilirler.

Boojohni, "En büyük zulmü yapanlar genelde saklayacak şeyi en fazla olanlardır," dedi ve sıkıntılı düşüncelere dalmış hâlde oturup bize yüklenen sorumluluklara göğüs gerdik. Ama uzun süre saklanmak imkânsızdı ve bu düşünce ânında endişemi körükledi.

Lordlar gelmeden Nivea'ya gidip onları uyarabilirim. Eminim Kral'ın... ölümünü duymuşlardır.

Daha lafımı bitirmeden Boojohni başını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır, Küçük Kuş. Şu an şehirden ayrılmak neredeyse imkânsız. Saray bir sürü gözle dolu ve herkesin gizli bir gündemi var. İyileştiren'i uyarmanın bir yolunu bulacağım, o da diğerlerini uyarır."

Korkuyorum, Boojohni. Bütün dünyayla tek başıma savaşamam.

Bu itirafla korkum daha da arttı ve Boojohni ellerime uzanıp ikisini de ellerinin arasına aldı. Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı, sesi sıkıntılıydı.

"Kjell'e haber göndermen gerek. Yanlış bir şeyler var, Küçük Kuş. Her şey fazla hızlı gelişti."

Tiras bana geri dönmeyeceğini söyledi. Bunun son bulmak zorunda olduğunu söyledi.

Boojohni, "Evet," diye karşılık verdi. "Ama böyle değil. Kjell ve ordu Firi'deyken seni Jeru Kenti'nde tek başına bırakarak değil. Bu mantıklı gelmiyor."

Üzüntüm, terk edilmişlik duygumu o kadar bastırmıştı ki ikisini

birbirinden ayıramamıştım. Boojohni'nin şüpheleri bir an durup düşünmemi sağladı ve korkum dehşete dönüştü.

Eğer Kral'a gerçekten bir şey olduysa mantıklı olan tek şey buydu.

Karanlıkta gözlerimi balkon kapılarının ardındaki, Tiras'ın üzerine tüneyerek bana hediyeler –yakınımda olduğunu öğrenmemi sağlayan küçük hediyeler, bir kraldan mesajlar– bıraktığı alçak duvara dikmiş yatağımda uzanırken aklıma bir çözüm geldi.

Yatakta birden doğruldum.

Kuşlar mesaj iletirdi.

Örtüyü üzerimden attım, pelerinimi üzerime, ince terliklerimi ayağıma geçirip dikkat ve ilgi dağıtıcı sihirler gönderip yolumu açarak koridorlarda gizlice ilerledim; sarayı, orta ve üst avluyu boydan boya geçtim. Görülmekten korkmuyordum, takip edilmekten korkuyordum.

Kafesler sessiz ve loştu, kuşlar şımartılmış prensesler gibi küçük tüneklerinde uyukluyorlardı. Hashim'in uyumak için odasına gitmemiş olmasını umarak bir adım attım, bir adım daha. Sonra onun güvercin kafeslerinin olduğu üst kattan indiğini duydum. Gerildim, bu uygunsuz bir durumdu ve kararımı bir kez daha gözden geçirdim.

Beni gördüğünde bir ayağı havada sıçradı.

"Kraliçem!" Kanatlı yabancıları kontrol etmek için gözleri aniden kirişlere kaydı. "Burada... ne..." kendini toparladı. "Emriniz nedir?"

Derin bir nefes aldım.

Beni duyabiliyor musun, Hashim?

Yüzü çok sakindi ama gözleri belli belirsiz ışıldadı. İçim zafer duygusuyla doldu taştı.

Yardımına ihtiyacım var. Başka kime başvuracağımı bilmiyorum.

"Majesteleri?" dedi tiz bir sesle, sesi o kadar ikircikliydi ki onu içine soktuğum durum yüzünden irkildim.

Ağırbaşlı bir ifadeyle başımı öne doğru salladım. *Efendim, Hashim.*

Birkaç adım yaklaştı, dudakları titriyordu, gözlerinde korku pırıltıları vardı.

"Evet, sizi... duyabiliyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim, Kraliçem?" dedi fısıldayarak. Elimi uzattım ve hiç tereddüt etmeden tuttu. Midemin kasılması az da olsa rahatladı. Benden korkmuyordu. Onu şaşırtmıştım sadece.

Muhafızların komutanına acil bir mesaj göndermem gerek. Firi'ye bir posta güvercini gönderebilir misin?

Hashim, "Elbette, Majesteleri. Ama kuşlar sadece öğretilmiş bir yere gidip gelebilirler," diye tereddütlü bir tonla konuşmaya başladı. "Kral'ın karargâhı Firi'nin ilerisindeyse ve şehir saldırı altındaysa kuşlarım Firi'deki kafeslere ulaşabilir ama mesaj komutana ulaşsa bile geç kalabilir."

Yüreğim sıkıştı ve bakışlarımı aşağı indirip Hashim'in elini bıraktım.

Kibar ama ısrarlı bir tonla, "Mesaj ne, Kraliçem?" diye sordu.

Kral'ın ölüp ölmediğini komutandan öğrenmem gerek.

Hashim'in yüzü ışıldadı. "Ölmediğini umut etmenizin bir nedeni var mı?" diye sordu.

Hem umut etmek hem de korkmak için neden var. Ama komutan Jeru'da neler olduğunu öğrenmeli. Lordlar tahta el koyacaklar.

"Ben giderim, Majesteleri. Komutanı bulurum."

Ağzım bir karış açıldı. *Ama... atla gidip gelmek uzun sürer ve tehlikeli olur. Sana burada ihtiyaç var.*

Bakışları sabitti. Güvenilir. "O kadar uzun sürmez, Kraliçem. Üstelik kafesler emin ellerde. Yardımcılarım var ve hepsi yetenekli. Üç gün içinde gider gelirim."

Anlamadım.

"Kral ve ben... aynıyız," diye fısıldadı. "Firi'ye... uçarak gideceğim."

Lordlar, sanki Kral'ın ölümü savaş anlamına geliyormuş gibi her eyaletten küçük bir orduyla birer birer geldiler. Saray kanatlarına el koydular ve Büyük Salon'da bir konsey kurdular. Benim de katılmam emredildi ama çok geçmeden Bin Dar Gaul ve Bilwick lordları, Quondoon, Enoch ve Janda lordlarıyla ağız dalaşına girip kavga etmeye ve ben orada değilmişim gibi davranmaya başladılar. Leydi Firi tüm bunları kısık gözler ve kenetlenmiş ellerle izliyordu. Kendi tavsiyesine uyup harekete geçmesi için uygun zaman gelene kadar bekleyecek mi diye merak ettim.

Tiras'ın Kjell'in kardeşi olduğunu ilan etmesi, kararsız güney lordları da dahil olmak üzere hepsini çileden çıkarmıştı ama Kral'ın danışmanları hızlı davranıp öncelik hakkını ve Jeruvian yasalarını yinelediler. Ardından babam konseye bir naip atamayı önerdi ve Kraliçe'nin babası olarak bu kişinin kendisi olması gerektiğini söyledi. Tiras'ın tahta Lord Corvyn'in çıkmasını hiçbir koşulda istemediğinin son derece farkında olan danışmanlar birbirlerine gergin bakışlar attılar.

Leydi Firi sakince, "Kraliçe naip talep etti mi, Lord Corvyn?" diyerek münakaşa eden yedi lordun hepsinin dikkatini üzerine çekti.

Babam, "Kraliçe'nin ne istediğinin önemi yok," diye sert bir cevap verdi. "İletişim kuramıyor ve bu yüzden tahta uygun değil."

Lord Janda, "Bu ispatlanmadı," diye gürledi ve annemin kuzeni olan Lord Enoch da ona katıldı. Ardından tartışma yeniden başladı, sinirler gerildi, fikirler uçuşmaya başladı ve kimse benim görüşümü alma girişimde bulunmadı.

Hesap defterimi çıkarıp boş bir sayfa açtım. Büyük bir dikkatle konsey için, babam için, benim isteğim ya da yönetim becerim hakkında herhangi bir sorusu olanlar için bir duyuru yazdım. Erkekler saçma sapan konuşmaya devam ederken mürekkebi kumladım, erkekler tüm öfkelerini kusarken kuruttum ve nihayet ayağa kalktığımda onlar da kalktı ama ne konuşmaları kesildi ne de gözleri birbirinden ayrıldı.

Leydi Firi'nin yanına gittim ve zar zor yazdığım belgeyi uzattım.

Bunu benim için okur musunuz lütfen? diye sordum. Kaşları şaşkınlıkla kalktı ama notu elimden alıp ânında ayağa kalktı ve masadaki yerimi almamı bekledi.

"Kraliçe bir duyuru hazırladı ve bunu konseye okumamı rica etti," dedi, sesini münakaşayı bastıracak kadar yükselterek.

Kuşku dolu ilgilerini çekene kadar bekledim ve sonra başımı eğerek Leydi Firi'den başlamasını rica ettim.

"Ben Corvynli ve artık Degnli Lark. Jeru Kraliçesi tacım bu konseyin karşısında takıldı. Bir Jeru kızıyım ve soyluyum. Zihnen ve bedenen sağlıklıyım ve Jeru tahtının vârisini taşıyorum. Konuşamıyorum ama okuyup yazabiliyor ve isteklerimle talimatlarımı bildirebiliyorum. Jeru'ya ve merhum Kral'a sadığım. Tahta benim geçmem onun arzusuydu. Savaş ve devlet işleri konusunda bir naip atanması gerekiyorsa bu kişinin Kral'ın erkek kardeşi Degnli Kjell olmasını ve Kral'ın vârisi reşit olana kadar bana eşlik etmesini istiyorum."

Duyurum sessizlikle ve yan yan bakışmalarla karşılandı. Leydi Firi gözlerini kâğıttan kaldırmadı ve onun sessizliği mideme endişe sızısı saplanmasına neden oldu. Bir müttefik, danışabileceğim bir kişi istiyordum.

Lord Bin Dar, "Acaba... Kraliçe Bahşedilmişlerle ilgili yasaları biliyor mu?" diye sordu. Sesindeki şeytani ton sessizliği bozdu. Hâlâ ayakta duruyordum ama onu duyduğumu belirtircesine gözlerinin içine baktım.

Hiç oralı olmadan konuşmasına devam etti. "Gözüm Jeru'nun üzerinde. Kaynaklarım var. Huzursuz vatandaşlar. Kraliçemizin bir İyileştiren'le vakit geçirdiğine dair söylentinler var. Merhum Kralımız Bahşedilmişleri cezalandırmayı reddederdi. Görevlerini yerine getirme konusunda yumuşaktı ve Volgarlarla, onun yumuşaklığının yarattığı canavarlarla savaşırken hayatını kaybetti. Jeru savaşta. Bahşedilmişleri yok etmek zorundayız yoksa onlar bizi yok edecek."

Boojohni'nin günler önce söylediği sözü hatırladım. "En büyük zulmü yapanlar genelde saklayacak şeyi en fazla olanlardır." Lord Bin Dar'ın ne sakladığını ve Lord Gaul'le Lord Bilwick'in onu destekleyerek gerçekte ne kazandıklarını merak ettim.

Lord Bin Dar, "Sorum şu, Kraliçe Lark," dedi, adımı sanki kulağına aptalca geliyormuş gibi yutarcasına söyleyerek. "Bahşedilmişlerle ilgili düşünceniz ne? Anneniz bir Söyleyen'di. Onların yaşamasına, üremesine ve Jeru'yu kirletmesine izin verecek misiniz?"

Yüksek sesle cevap veremeyeceğimi biliyordu. Hepsi biliyordu. Tek tek hepsine baktım; şişmanından zayıfına, terlisinden solgununa, komplocusundan bıkkınına kadar. Bilwick ve güney lordları izliyorlardı ama akılları midelerindeydi. Bütün öğleden sonrayı kütüphaneye kapalı geçirmiştik. Lord Gaul ve Leydi Firi hiçbir öneride bulunmadan gözlemliyorlardı. Babam sandalyeleri tepetaklak çevirmememe için dua ederek ters ters bakıyor, Lord Bin Dar ise iskeleti andıran elinde bir tüy kalem çevirerek bekliyordu.

Gözlerimi kısıp işaretparmağıyla başparmağı arasında dönüp duran tüye baktığımda onun değiştiğini gördüm. Beyaz tüy kalem saniyenin binde biri kadar bir süre boyunca uzun ayaklı bir kadehe dönüştü, şarap isteği galip gelmişti. Gözlerimi kırpıştırdım ve kadeh yeniden tüy oldu, bir kadehe bir tüye dönüşüyordu.

Gözlerim hızla yukarı kalktı, onunkilerse kısıldı ve cevabı bulmuştu. Kalemi aldım, mürekkebime batırdım ve hem o hem de diğer konsey üyeleri açıkça görebilsin diye büyük ve kalın harflerle boş bir kâğıda cevabımı yazdım.

Sizden başlayayım mı, Lordum?

Penthos'un yedinci günü güneş batarken baştan aşağı siyah giyindim ve düğün günümde yaptığım gibi tapınağa çıkan bayırı tırmandım. Çanlar yedi saniye arayla çalıyor, şehrin üstünde kederle çınlıyordu. O günden beri bu sesin nasıl bu kadar değiştiğini bilmiyordum ama değişmişti; neşeli olacağına kasvetli, iyimser olacağına kötülük habercisi olmuştu. Belki de sorun çanlar değildi.

Belki de bendim. Kulaklarım, kalbim, umudumdu. Belki de ben farklıydım... Belki de bütün bu olan bitenden sonra bir Değişen olmuştum.

Bu kez halk çiçekler atmıyordu. Üzerlerinde gri, kahverengi ve siyahın farklı tonlarında giysilerle sessizce durmuş, bazıları ağlayarak, bazıları metanet göstererek geçişimi izliyordu.

Savaş zamanları ölen kralların cenaze töreninin hayatının sona erdiği savaş alanında yapılması alışılmadık bir durum değildi ve Kral Zoltev'de olduğu gibi bazen geriye onurlandırılacak hiçbir şey kalmazdı. Tiras geri getirilseydi naaşı yedi gün daha şehre tepeden bakan bir odun yığınına konacaktı. Yedi gün sonra odun yığını yakılacak ve Kral'ın bedeni küle dönüşüp geldiği toprağa karışacaktı.

Ama Tiras'ın naaşı Jeru'ya getirilmeyecekti. Ondan kalanlar küle dönüşmeyecekti. "Ölümü" hakkında daha fazla bilgi, kahramanlığıyla ilgili muhteşem hikâyeler ya da durmadan saldıran Volgarlara karşı kazanılan başarıyla ilgili yeni bir haber gelmemişti. Hashim henüz dönmemişti. Tiras için babasının ve babasından önceki kral olan dedesinin anıtlarının yanında bir anıt dikilecekti. Tapınağın ilerisindeki tepe Jeru'nun savaşçı kralları için dikilen onlarca heykelle doluydu.

Lordlar arkamda tapınağa yürüyorlardı, gereğine uygun olarak yüzleri asık ve ciddiydi. Onlara kulak vermemek için elimden geleni yapıyordum ama düşünceleri ve endişeleri dik omuzlarımla sırtıma sürtünüyordu. Lord Bin Dar, ona meydan okumamdan sonra ara verilmesini istemiş ve tekrar toplanılmamıştı.

Bir kenara atılacağım konusunda bazı kuşkularım vardı. Konsey toplantıya çağırılmıştı ama sarayın her yerindeki özel odalarda pazarlıklar, baskı yapılan çok sayıda konuşma ve gizli anlaşmalar sürüyordu. Adımın ağızdan ağıza dolaştığını ve hayatımın sayısız kez pazarlık konusu olduğunu duydum. Enoch, Janda ve Quondoon lordları kraliçe olarak konumumu korumama izin verilmesi taraftarıydı ama bana en ufak bir sadakat duymadıkları gibi Tiras

için de en ufak bir üzüntü hissetmiyorlardı. Sadece Jeru'nun başarıyla yönetilmesini ve kötü yönetim yüzünden eyaletlerinin olumsuz etkilenmemesini istiyorlardı.

Bilwick, Gaul ve Bin Dar gitmemi istiyorlardı.

Babam ve Leydi Firi bunların dışında kalıyordu, ikisinin de kendine göre sebepleri vardı ve kaygıyla izliyorlardı. Babam benim hayatım –ve kendi hayatı– için mücadele ediyordu ama genelde bu mücadele hayatını korumak adına kendini güçlü bir konuma yerleştirmeyi içeriyordu. Leydi Firi ötekilerden uzak duruyordu ama diğer lordların aksine onun kelimelerini ya da düşüncelerini asla yakalayamıyordum. Karmaşık duygularının büyük ölçüde Kjell'le ve onun olası dönüşüyle ilgili olduğunu tahmin ediyordum; adı herhangi bir şekilde benim adımla aynı anda anıldığında kaskatı kesiliyordu.

Bir çıkmaza girilmişti ve tüm taraflar Penthos sona erene ve Kral'ın kardeşi dönene dek nihai bir karar verilmeyeceği konusunda hemfikir görünüyorlardı. Tüm bunların sonucunda bir gelin değil bir dul olarak ve Tiras'a yeniden meydana çıkması için yalvararak siyahlar içinde o yüksek tepeye tırmandım.

32

O gece, kartalım sanki Penthos dualarıma cevap verircesine geldi ve Büyük Salon'un ilerisindeki bahçe duvarına tünedi. Aniden sıcacık gelen ay ışığında görülmemiş derecede parlak, altın rengi bir gölgeydi; kalbimi saran cevheri eritti, onu yumuşattı ve akışkan bir sıvıya dönüştürdü.

Kanatları açıp havayı dövdü ve tıpkı daha önce yaptığım gibi peşinden gittim.

Ne Boojohni'yi bekledim ne de bir muhafız çağırdım. Zaman yoktu ve eğer Tiras değişmeyi başarırsa birinin onu görmesi riskini alamazdım.

Tiras?

Kuş, onun peşinden gitmeye devam edip etmediğime bakarak ve daldan dala, duvarda duvara uçarak ısrarla, *Gel*, dedi. Dediğini yapıp sevinçten aklımı kaybetmiş, umut dolu bir hâlde, beni gitgide ormanın daha derinlerine götüren kartalın aşağı yukarı inip kalkan kanatlarını izleyerek koşmaya başladım. Çok geçmeden, korunaklı ağaçların oluşturduğu kemer altında sessiz bir huzurla duran kulübe bana el etti, kalbim coşkuyla çalan bir davul gibiydi, Tiras'ın benim için değişebileceğine, yakında onu tekrar göreceğime inanma ihtiyacı ve beklentisi içinde küt küt atıyordu.

Kulübe karanlıktı ve kepenkler ardına kadar açıktı, ormanı uzak tutmak için içe doğru katlanmak yerine taş duvarlara yaslanmışlardı. Artık kartal hiçbir yerde görünmüyordu. Bir an delice arzum yüzünden kuşu bir kartal olarak hayal etmiş olmaktan korkarak ve endişelenerek birden durdum. Adını seslendim, kelimeyi geceye gönderdim ama çağrım cevapsız kaldı. Genelde uğuldayan ve koşuşturan hayvanlar bile sessizdi.

Sonra kulübenin içinde bir ışık titreşti, küçük mekânda bir lamba yakılıyor, bana anne sesi gibi güven veriyordu. Eteklerimi toplayıp göğsümde kabaran hıçkırıkla koştum. Dudaklarımda Tiras'ın adıyla kapıları itip içeri girdim ve birden durdum.

Kadının üzerinde yatağın altında bulduğum kenarı dantelli elbise; yakalanan, öldürülen ve halka açık toplantı günü tahtımın önüne getirilen Değişen'e ait olduğunu sandığım giysi vardı.

Leydi Firi?

Boynundaki bağcıkları bağlarken bir kahkaha attı. "Ailemde Bahşedilmiş kanı olduğunu söylemiştim size. Bunun zayıf bir gen olduğunu mu sandınız?"

Bir kartal mısınız?

"Olmak istediğim hayvanım. Kral plan yaparken bir köşede onu dinleyen minik bir fare. Pencere pervazında ekmek kırıntıları toplar gibi bilgi toplayan küçük bir kuş. Gölgelere gizlenen bir kedi. Firi'den mesaj getiren bir posta güvercini."

Mideme bir uyarı kütlesi oturdu.

Avcının gördüğü Değişen siz misiniz?

Kendinden hoşnut bir ifadeyle gülümsedi ve alkışlara karşılık veriyormuşçasına başını eğdi.

Ama... siz... ölmüştünüz.

Elini havada salladı. "Numara yapıyordum. Kimse bir kuşun ölü numarası yapacağını tahmin etmez." Gülümsedi. Dudakları ense tüylerimi diken diken eden kibar ve üzgün bir ifadeyle kıvrıldı. "Salon boşalana, siz çıkana kadar bekledim ve sonra uçup gittim. Kjell gittiğimi gördü. Size söylemedi mi?"

Başımı iki yana salladım. Söylememişti. Ama bir şey çok netti. Leydi Firi herkesin sırrını biliyordu.

Kral olduğunuza inanmamı istediniz.

"Evet."

Neden?

"Çünkü peşimden geleceğinizi biliyordum. O gece başarısız oldum. Zamanlama yanlıştı. Sonra Kral geri döndü. Stratejimi değiştirmek zorunda kaldım."

Kafa karışıklığıyla gözlerimi ona diktim. *Ama... neden?*

"Jeru'yu istiyorum. Jeru'yu almak için bir kralla evlenmek zorundayım ama Tiras bu işi halletti, değil mi? Kjell'i halefi yaptı. Bunu umut ediyordum ama beklemiyordum. Jeru'yu kurnazlık yaparak almak zorunda kalacaktım. Artık evlenerek alabilirim. Tıpkı *sizin* yaptığınız gibi."

Ben hiçbir zaman Kraliçe olmak istemedim.

Leydi Firi, "Her kız kraliçe olmak ister," dedi hırlarcasına, yüz ifadesi o kadar hızlı değişti ki belli belirsiz bir canavar gördüm. "Aslan, yılan, kuş, hatta ejderha olabiliyorum. Neden kraliçe olmayayım?"

Omuz silkti ama soğukkanlılığının altında müthiş bir öfke vardı. "Öngöremediğim bir sürü şey oldu. Özellikle de siz. Varlığınızdan bile haberim yoktu ve birden Jeru Kraliçesi olup bu unvanı elimden aldınız."

Düğün günü Kral'ı kaçıran sizdiniz.

"Ben bir Değişen'im. Kral'ın en çok ne zaman savunmasız olduğunu biliyordum. Yapısını biliyordum. Zor değildi. Çetrefilli işlerle muhafızlarım ilgilendi."

Ya lordlar? Babam?

"Kral'ın gelmeyeceğini söyledim onlara. Yemin ettim."

Ama geldi.

"Evet. Öngöremediğim bir şey daha." Başını yana eğip beni değerlendirdi. "Bu işle bir ilginiz var mıydı?"

Cevap vermedim, yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Beni duymuş muydu? Çağrım sadece kuşlara mı özeldi?

"Bu kez Kral dönmeyecek, değil mi? Geri gelmeyecek. Kjell dönüp tahta geçecek. Sizse öleceksiniz."

Ya Firi'deki saldırılar? Ya Kjell ölürse?

"Volgarlar Firi'de değil. Yalan söyledim. Buradalar."

Hızla kapıya koştum, Leydi Firi beni durmaya kalkışmadı bile ama kelimeleri kaçan sırtıma saplanan bıçaklar gibiydi.

"Efendi sizi istiyordu. Ben Jeru'yu istiyorum. Bir anlaşma yaptık."

Duyabilecek herkesi gökten ölüm yağacağı konusunda uyarma ihtiyacıyla kelimeleri yukarı doğru iterek koştum.

Bütün Jeru, feryadımı duyun,
Yüzünüzü göğe doğrultun.

Başımın üstünde alçalan ve pike yapan kanat seslerini hem duydum hem de hissettim ama bu kanatlar kartal kanatları değildi. Bu sesi daha önce duymuştum. Pençeler pelerinimi ve elbisemi delip sırtıma geçti ve annesinin memesine yapışan bir bebek gibi kaburgalarıma dolandı. Ayaklarım yerden kesilirken Tiras için, Jeru için, çocuğum için ağlayarak sessiz çığlıklar attım. Yer gitgide uzaklaşırken rüzgâr yüzümü kamçıladı, saçlarımı çekiştirdi. Her an bırakılmayı, ölümüme düşmeyi ve canavar Volgar'ın arkamdan yere inip parçalanmış etimi yemesini bekledim. Ama beni pençeleriyle sımsıkı tutan canavar, kanatları havayı sabit bir ritimle döverek durmadan uçmaya devam etti. Kanat çırp, kanat çırp, kanat çırp, yüksel. Kanat çırp, kanat çırp, kanat çırp, yüksel.

Onu etkileyemiyordum. İttim, yalvardım, pençelerinde asılıyken onu görmeye çabaladım, onda istek dolu düşüncelerden daha fazla etki uyandırmayan sihirler saçtım. Canavar, savurduğum her kelimenin tersini yaparak uçmaya devam etti.

Diğer kuşadamlar gibi değildi. Sivri, yılanımsı başı, her yanı gümüşi pullarla kaplı insan omuzları, kolları ve göğsü üzerindeydi; bedeninin alt kısmı ise kuştu. Siyah kanatlarının alt tarafı tavus kuşu tüyleri gibi yeşil ve mavi renkteydi. Korkutucu ve tuhaf biçimde güzel; insan, kuş ve sürüngen –bir ejderha– karışımı bir şeydi ve onun gibi bir şey daha önce hiç görmemiştim.

Gitgide yükseldik, Jeru Kenti'nin doğusundaki dağlar, gözlerimin önünde dik hisarlar gibi yükseliyor, sarp kayalar ve uçurumlar gölgelerin arasından çıkan keskin dişler gibi gülüyordu. Yaratık daireler çizmeye ve yavaşlamaya başladı, inişimizi yavaşlatmak için büyük kanatlarını kullanarak hava akımının onu aşağı doğru sürüklemesine izin verdi, sonunda kocaman, tüylü butları toprağı kucakladı. Tek bir kanat çırpışı ve hafif bir yükselmeyle dağın yamacında oyulmuş mağaraya girdi ve beni sertçe yere bıraktı.

Sersemlemiştim, gözüm kararıyor, başım dönüyor, midem isyan ediyor ve yoğun rahatlama hissi bundan sonra olacakların felç edici korkusuyla âdeta savaşıyordu. Pelerinime sarılarak ve sırtımdaki yaralar kendilerini hatırlattığı için yüzümü buruşturarak hızlı hızlı nefes aldım. Zar zor ayağa kalkıp sallanarak mağara duvarına yaslandım ve kayalara tutunup dünyanın durulmasını bekledim.

Canavar sakinleşme ve kendimi toparlama çabalarımı tuha bir hayranlıkla izliyor, başını hafifçe yana yatırmış, sorular sormamı bekliyordu. Mağaranın için karanlıktı, geniş ağzının ilerisindeki dolunay karanlık köşelere yeterince ışık sağlamıyordu. Duvara yavaşça sürünerek hareket ettim; kaçmama izin vereceğini düşünecek kadar aptal değildim ama çıkışa, ışığa yaklaşmayı umut ediyordum.

Karanlıkta ölmek istemiyordum.

İkimizi de ay ışığına çıkaracak birkaç adım atmama izin verip bana sessizce yaklaştı ve sonra konuşmaya başladı.

Kim olduğumu biliyor musun, küçük kraliçe? Kelimeler zihninden geldi, ağzından değil. Kelimelerin kafamın içinde yarattığı duygudan nefret ederek titredim; istilacı ve yoğundular, kendi dü-

şüncelerime yer bırakmıyorlardı. Bu, benim iletişim kurma yolumdu ve birden Kjell'in buna neden sinirlendiğini anladım.

Hayır. Sesimi mızrak yapıp dışarı doğru fırlattım. Yaratık yılan gibi tısladı ve dar burnundan dalga dalga duman çıktı. Üzerime doğru abanıp beni uçurumun kenarına sürdü.

Arkamı döndüm, korkumu görmesin diye yüzümü çevirdim. Sürünerek daha da yaklaştı, o kadar yakındı ki ayak parmaklarım uçurumun kenarına değiyordu ve varlığı sırtımı âdeta yakıyordu.

Sesini beni aşağı itebileceğini gösterircesine kullanarak, "Ama ben senin kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. Çatallı dili dişlerinin arasından hızla çıktı ve yakıcı nefesi kulağımın altındaki çıplak tenime değip etimi kavurdu. Düşüncelerimle dahi çığlık atmamak için dişlerimi sıktım ve düşüşü düşündüm.

"Meshara'nın kızısın."

Kaskatı kesildim, annemin adını şarabının tadını çıkaran bir adam gibi mırıldanarak söylemesinden hiç hoşlanmamıştım. Parmağının pul kaplı boğumuyla boynumdaki kabarcığa dokundu; hafif bir ıslaklık ve anlık bir acı hissettim.

"Seni yaktım. Beni affet. Bir kadın teninin ne kadar hassas olduğunu unutuyorum. Oldukça güzelsin gerçekten. Göstermiyorsun ama öylesin. Ay ışığı gibi. Solgun. Zayıf. İnsan seni nerdeyse görmeden geçer gider, sonra bir soluk alır ve dönüp bakar."

Tiras da aynısını söylemişti.

Canavar, sanki tenimi yaktığı için gerçekten pişmanmış gibi geri çekildi. Gözlerimi aşağıdaki kocaman karanlıktan ayırmadan uçurum kenarından yavaşça uzaklaştım.

"Sen Meshara'nın kızısın. Jeru Kraliçesi Corvynli Lark."

Nefesim kesildi ve solgun ışıkta onun gözlerinin içine bakıp bekledim.

"Oğlum seni Kraliçe yaptı. Çok zekice."

Boğazım zonklamaya, kulaklarım yanmaya başladı. Onu net olarak duyduğuma emin olamadığımdan kararsız parmaklarımla kulakmememe dokundum.

Oğlun mu?

"Kral. Tiras," diye fısıldadı, S harfi aramızda bir yılan gibi tısladı. "Ben Efendi'yim. Ama aynı zamanda... Zoltev'im. Beni hatırlıyor musun, Corvynli Lark?"

Sert ve karşı koyan bir tavırla başımı iki yana salladım. Dehşete kapılmıştım. *Sen Volgarsın.*

"Hayır. Onlar hayvan. Ben insanım. Kanatları olan bir insan. Ve pençeleri." Gülmesini görmesem de duydum.

Zoltev bir... insandı. Sen ise bir canavarsın.

"Ama insan olmak istersem olurum."

Kendime engel olamayıp izledim ve söylediğini yaparak kıvrılıp bükülen bir dönüşle kanatları, pençeleri, tüyleri ve pulları olmadan karşımda ayağa kalktı.

Tiras'a benziyordu.

Çenesinin kibirli hatlarını ve müdanasız duruşunu tanıyınca yüreğim titredi. Saçları kırlaşmış, vücudu yaşlanmıştı ve bana bakan gözler Kjell'indi. Ama onu tanıdım.

Bacaklarım titremeye başlayınca bir kahkaha attı. Sendeledim ve kayanın keskin kenarı elimi kesti, kendimi son anda toparladım. Kıpkırmızı ve sıcak bir kan fışkırarak parmaklarımın altındaki kayalara damladı. Annemin kanı taşlara akmıştı. Vücutlarımızın altında birikmiş ve saçlarımı keçe gibi yapmıştı.

Canavar Kral çömeldi ve parmağını avucumdaki kana batırdı.

Parmağını ağzına sokup kanımın tadına bakarak, "Ama Efendi olabilecekken neden insan olmak isteyeyim ki?" dedi.

Eğilip büküldü, sallandı ve vücudunun alt kısmı bir kez daha tüylerle kaplandı, bacakları ve ayakları bir kuşunkilere benzedi. Başını geriye atarak ayağa kalktı ve kanatları, açılmış bir bayrak gibi sırtına indi.

"İkisi arasında bir şey olmayı tercih ederim." Belinden yukarısı insan kaldı ama parmak uçlarındaki deri tıpkı patilerini geren bir kedininki gibi düzgünce açılarak ellerinden pençeler çıktı.

"Olmak istediğim her şey olurum. Ben hem bir Değişen'im hem de bir Dönüştüren."

İyileştiren değil misin?

"İhtiyacım olmayan tek hüner o. Jeru'da iyileştirmeyi istediğim hiç kimse yok."

Elbette olmazdı. Şifa vermek sevgi isterdi.

"Akbabaları savaşçılara, koca bir orduya dönüştürdüm. Birkaç taneyle başladım ve onlara saldırmalarını emrettim. Cesetleri güneşte çürümeye bıraktık ve daha fazla akbaba geldi. Onları da Volgarlara dönüştürdüm ve birer birer bir ordu yarattım. Ne yapacaklarını söyledim. Kontrol edilmeleri kolay... değil mi? Çok sayıda eserimi yok ettin, küçük kraliçe. Seni ortadan kaldırmam gerek."

Ayaklarının dibinde korkudan sinmiş gibi durmak istemediğimden güçlükle ayağa kalkmaya çalıştım. Ben ayağa kalkarken sanki onu eğlendiriyormuşum gibi seyretti.

"Seni ortadan kaldırmam gerek ama işime yarayabilirsin."

İrkildim; siyah tüylü kaşları kalktı. "Canavarlar emirlerimi dinliyor çünkü onların yaratıcısıyım. Ama bir Söyleyen değilim. Sadece kelimelerle onları etkileyemem. Ama sen yapabilirsin."

Volgarları, onların devasa kuş bedenleriyle basit akıllarını harekete geçiren kelimeleri o an bile hissedebiliyordum. Açlıklarını ve kana susamışlıklarını duydum ve onları uzak tutacak sihirli kelimeler fırlatarak geri püskürttüm.

"Seni duyabiliyorum. Onları korkutuyorsun. Ama senin için gelmiyorlar."

Bunu neden yapıyorsun? Sen gittin. Oğullarını, tebaanı, bütün Jeru'yu öldüğüne inandırdın.

"Uçurumdan atladım ve kuşa dönüştüm."

Neden?

"Meshara korktuğum her şeye dönüşeceğimi söyledi. Neye dönüşeceğimi biliyordu. Hayatını bağışlayabilirdim ama biliyordu. Bu yüzden onu öldürmek zorundaydım."

Annemi *bildiği* için öldürmüştü. Boojohni haklıydı. Annem ne

olacağını görmüştü. Ben lanet değil, kehanettim. Bu farkındalık birden içime bir berraklık yayılmasını sağladı.

"Zaten kontrolü kaybetmeye başlamıştım. Ama Meshara öldükten sonra daha da kötüleşti. Hiçbir uyarı olmadan değişiyordum, ahırlara giriyor ve ata dönüşüyordum. Banyo yapıyor ve çırpınan büyük bir balık oluyordum. Dokunduğum her şeyi istemediğim bir şeye çeviriyordum. Altını kayaya, kayayı suya, ekmeği kuma, kılıcımı kamışa. Bir sabah uyandığımda yatağımdaki çarşaf boa yılanına dönüşmüştü." Dudaklarını büzüp bana baktı. "Sırrım ortaya çıkarsa olacaklardan korktum."

Jeru'yu korktuğun için terk ettin. Peki artık korkmuyor musun?

"Korktuğum her şey oldum. Artık ben korkuyum. Ve beni kimse durduramaz."

Aşağıdaki Jeru Kenti'ne baktı ve büyük kanatlarını açtı.

"Oğlum... o da bir Değişen. Bir kartal. Ama değişimi kontrol edemiyor. Artık o da gitti. Jeru'nun bir krala ihtiyacı var ve sen tek başınasın. Eğer söylediğimi yaparsan yaşamana izin vereceğim."

Peki ya Leydi Firi? Kraliçe olacağını düşünüyor.

Kıkır kıkır güldü. "Ondan ancak iyi bir evcil hayvan olur."

Kısa bir an aşağıdaki şehir tamamen sessizliğe büründü; uzaklık, dinginlik yanılgısı yaratıyordu. Sonra alevler yükseldi, göğü yaladı ve Jeru canlandı. Rüzgârda zift ve duman kokusu yükseldi, çığlıklar ve feryatlar başladı ve bu mesafeden beni buldu. İnsanlar, *Saklanın,* dedi. Kadınlar çığlık çığlığa, *Koşun,* diye bağırdı. Erkekler, *Volgarlar,* diye feryat etti. Diğerleriyle birlikte *anne* kelimesi havayı delip geçti ve duymak istemediğimden, bunu engellemem mümkün olmadığından dehşet içinde kulaklarımı kapattım. *Kuşadamlar burada. Volgarlar burada. Koşun. Saklanın. Bana yardım edin.* Kelimeler titreşiyor ve patlıyor, ardından hemen Volgar Efendisi'nin tenimde yarattığı kabarcıklar gibi yeniden kabarıyordu.

Tiras, diye bağırdım. *Tiras, şehrin. Şehrin yanıyor.*

"Çağır onu, Corvynli Lark. Kartal Kralını çağır. Oğlumu çağır ki babasının geri döndüğünü öğrensin. Kuşadamlar öldürecek, sal-

dırmaya devam edecek ve insanlar merhamet diye yalvardığında bunu onlardan esirgemeyeceğim. Volgarları durduracağım. Ve benim olanı alacağım."

Jeru sokaklarını kül eden yangın,
Kuşadamları bul ve söyle: "Kaçın."
Okçunun yayındaki oklar,
Kuşadamları bul nereye giderse onlar.

Zoltev inanamaz bir ifadeyle güldü. "Şehir yanıyor ve sen sihir mi yapıyorsun?"

Volgar kuşadamlar, duyun bağrışımı,
Jeru yanıyor ve siz öleceksiniz, hiç yok kaçışı.
Kapatın kanatlarınızı, eğin başlarınızı.
Yaşayan her kuşadam ölü işin esası.

Zoltev, "Gerçekten seni duyabileceklerini düşünüyor musun? Kelimelerinin bu uzaklıkta işe yaracak kadar güçlü olduğuna inanıyor musun?" diye alay etti.

Ey kayalar, Zoltev'in üstünde durduğu,
Çekilin altından, düşün dosdoğru.
Açılın ve yutun onu
Ki yeniden güvende olsun Jeru.

Zoltev dişlerini çıkardı ve kolunu sallayıp yüzüme vurdu. Kısacık bir an boşlukta kaldım, düşmekle sallanmak arasında bocaladım, kollarımı açıp tutunacak bir şey aradım. Sonra gökyüzünün bir parçası, rüzgârda kanat çırpan bir kuklaydım, kelimeler kafamın içinden geçiyordu.

Düşüyordum.

33

Bir kartal bağırışı gibiydi; rüzgâr saçlarıma ve pelerinime saldırır, sımsıkı kavrayan eller beni toprağa doğru çekerken kafamın içinde titreşen tiz ve uzun bir bağırış. Ama sesin boğazımdan çıktığını, ben düşerken arkamdan dalga dalga aktığını hissettim. Ardından yerçekiminin açgözlü elleri güçlü kollara, rüzgârın uğultusu çırpan kanatlara dönüştü ve Volgar Kral tarafından havada yakalandım.

Vücudum büküldü, pelerinim açılıp fırtınaya yakalanmış kıpkırmızı bir kuş gibi çırpınarak düşme yoluma devam etti. Kısa bir an çılgınca döndük; kanatlar, kollar ve vücutlar havada çarpıştı, sarsıla sarsıla yere doğru indik ve sonunu görmemek için gözlerimi kapattım. Ardından beni taşıyan kanatlar rüzgârı yakaladı, çırpılarak ona boyun eğdirip uysallaştırdı ve yeniden yükselip ay ışığını, yıldızları hedefleyerek göğe tırmandık ve ölümü arkamızda bıraktık.

Bir çığlık daha attım, feryat boğazımdan kabarıp geceye karıştı ve Kral dudaklarını kulağıma yapıştırıp adımı söyledi.

"Hişt, Kraliçem. Benim."

O an beni saran kolların pullu olmadığını fark ettim. Tepemdeki kanatlarda yeşil renk yoktu ve beni havada yakalayan adam canavar değildi.

Tiras.

Tiras?

Gerçek olamayacak kucaklamasına kenetlenip ağlamaya başladım; korku ve umut, inanamama ve mutluluk içinde ağlıyor, altımızda akıp giden ve bir rüyanın parçası olan büyülü ve dingin dünyayı izliyordum. Uçmaya devam etmek, hiç geri dönmemek istiyordum ama bir anda Jeru'dan sesler yükseldi.

Duman, kül ve dalga dalga yükselen alevler her yandan manzarayı nokta nokta kaplamaya başladı ve tiz çığlıklar atan ve keşmekeş içinde çılgınca pike yapan Volgar canavarları sürüsüyle kuşatıldık birden. Bizi umursamadılar. Tiras onlardan biriydi sadece, ganimetlerini toplayan bir kuşadam. Kafamın içinde mırıldanmaya ve sihirlerimi savurmaya başladım.

Akbabalardan öldürmek için yaratılan silahlar
İradeden arındırılan Volgar kuşadamlar.
Korkudan, nefretten ve utançtan doğdunuz siz,
Bir an önce dönün o cehenneme, çıkıp geldiğiniz.

Tiras, "Bu sona ermeli," dedi kulağıma. "Jeru yanıyor, babam yaşıyor ve tüm bunlar sona ermeli."

Volgarlar ölmeliydi. Onları geri gönderemiyor, uçmaya teşvik edemiyordum. Onları yok etmek zorundaydım yoksa bu durum devam edecekti.

Gökyüzünde, yeryüzünde
Tükenecek yaşam Volgar kalplerinde
Gitgide yavaşlayarak, kulak verin çığlığıma,
Hepiniz ölmelisiniz arka arkaya.

Kuşadamların kanatları tekledi, bedenleri büküldü ve sinekler gibi düşmeye başladılar. Biz de onlarla düştük ve şehir duvarlarını aşıp Volgar sürüsüyle kanatlı bir kralı birbirinden ayıramayacak

çaresiz insanların oklarını bize çevirmelerine neden olduk. Tiras daireler çizerek sarayın çatısına yumuşak bir iniş yapıp kanatlarını kapatarak ağızları bir karış açık okçulara emirler yağdırmak için beni bırakırken ben de Volgar sihirlerinden vazgeçip biz sarıp sarmalayacak koruyucu kelimeler savurmaya başladım.

Biri, "Majesteleri," diye bağırdı ve bir başkası yayını indirip gözlerini ovuşturdu. Tiras'ın üstünde pantolon ve çizme vardı ama belden yukarısı çıplaktı ve kanatları duruyordu. Sırtından tıpkı kartal kanatları gibi uçları kırmızı, kapkara ama daha büyük kanatlar uzanıyordu. Yuvarlak tepeleri omuzlarını örtüyor ve uçları topuklarına kadar uzanıyordu. Saç, gözler, pençeler ve şimdi de... kanatlar.

Tiras, "Bana bir kılıç bulun," diye kükredi ve kanatlarını açarak, adamlarına bağırıp dikkatlerini o anki görevlerine çekerek ve yarı zıplayıp yarı uçarak kenardan alttaki sipere atladı.

Alttaki avluda kılıçlarını hâlâ sımsıkı tutan iki muhafız yatıyordu, karınları Volgar pençeleriyle deşilmişti. Hiç beklemeden kılıçlara havalanıp Kral'ı bulmalarını emrettim.

Biri sağ eline, diğeri sol eline.
Kral'ın ihtiyacı var bu gece size.

Kılıçların havalanıp Kral'a doğru uçmasını izleyen askerlerin şaşkınlığını ve korkusunu duydum. Haber vermek için ona seslendim ve Tiras dönüp kılıçları kaptığında yeni kılıçlarının madeni sesi duyuldu. Ardından intikam meleği gibi havalandı.

Kent meydanına yukarıdan bakan tellal kulesine uçtu ve aşağıdaki halka seslendi.

"Kadınlar ve çocuklar saraya," diye kükredi. "Köprüyü indirin." Girişteki siperlere sıralanmış muhafızlar emri yerine getirmek için hemen harekete geçti ve kapılar indirildi, parmaklık yükseltilip saray dışındaki Jeruvianların içeri sığınmalarına izin verildi. Hepsi, yüzlercesi, gelmeyen saldırıyı bekleyerek gözlerini gökyüzünden ayırmadan, ellerine yapışmış çocuklarıyla koştu.

Bir süre gökyüzü temizdi, son kuşadam akını acımasız saldırılarla püskürtüldü. Sarayı umut dalgası kapladı –fırtına öncesi sessizlikti bu– ve insanlar, kocaman açılmış gözlerle beklenti içinde birbirlerine bakarak saklanmaya çalıştılar.

"Gittiler mi?" Surları ve siperleri uğultu kapladı. Kral muhafızları, "Bitti mi?" diye sorma cesaretini gösterdi.

Hava pusluydu, gökyüzü duman kaplıydı ve karanlık rahatlatıcıydı. Umut, dört açılmış kulaklara ve tutulmuş nefeslere dönüştü ve duvarın üstünden Tiras'ın sesi bir kez daha yükseldi. Halk yüzlerini gökyüzünden yukarıda dikilen kanatlı Kral'a çevirip onun uzun süredir çaresizce saklamaya çalıştığı hâlini gördü. İhtişamlı ve ürkütücüydü. Çırpan siyah kanatlar, uçuşan beyaz saçlar... Bu görüntüsü savaş korkusu yaşayan kalabalıkta hayranlık ve saygının yayılmasına neden oldu.

"Jeru Halkı, aramızdaki Bahşedilmişlere çok uzun süredir eziyet ediyoruz. İyileştirenler, Değişenler, Dönüştürenler ve Söyleyenler, hünerleri keşfedilirse yapacaklarımızdan korktukları için kendilerini saklıyorlar.

"Ben, Jeru Kralı aynı yükü uzun süredir taşıyan, aynı korkuyu uzun süredir yaşayan biri olarak karşınızda duruyorum ve sizden ortaya çıkmanızı, karanlıklardan çıkmanızı rica ediyor, Bahşedilmiş ya da değil hepinizin aileleriniz için savaşmasını istiyorum. Şehriniz için savaşın. Birbiriniz için savaşın. Savaş yeni başlıyor. Volgar Kralı, Jeru'yu yerle bir edecek. Canavarlarını üstünüze salacak, Bahşedilmişler ve bahşedilmiş olmayanlar arasında ayrım yapmayacak. Hepimiz ya öleceğiz ya da köle olacağız."

Avluda kısacık bir süre çıt çıkmadı, ardından heyecan ve korku dolu sorular havada uçuşmaya başladı. Ama konuşmayla geçirilecek vakit yoktu.

Tiras, "Kadınlar ve çocuklar, yaşlılar ve sakatlar iç avluda kalsın," diye bağırdı. "Bahşedilmiş ya da hüner sahibi herkes bu gece hünerlerini kullansın. Kralınızın emriyle bugünden itibaren Jeru'da baş üstünde tutulacak ve korunacaksınız."

Gözcü, "Geliyorlar, Majesteleri. Gökyüzü Volgarlarla dolu," diye bağırdı.

Tiras tellal kulesinden havalandı, bana doğru uçtu ve iç avlunun çatısına konduğu anda kılıçlardan birini kenara atıp beni tek koluyla kendine çekerek yeniden kaldırdı.

Beni gözcü kulesine götür.

Talebimi duymazdan geldi, gözleri telaşlı muhafızlarda ve sürü hâlinde iç avluya koşan korku dolu halktaydı. Beni gözcü kulesi yerine iç avlunun girişine götürdü.

"Onların yanında kal. Onları koru... Avlu içinde güvende kal," dedi. Dudakları sertçe ve hızla dudaklarıma yapıştı, sonrasında üç koşar adım atıp bir kez daha havalanarak gitti. Gözlerimi kapatıp Bahşedilmişlere seslendim, onlardan güvenmelerini ve itaat etmelerini istedim. Volgarların Efendisi'ni görmüştüm. Savaş yeni başlıyordu ve onun olduğu bir savaşta Jeru yardımsız ayakta kalamazdı.

Bahşedilmiş kadınlar ve erkekler,
Jeru tahtı yardımınızı bekler.

Kadınlar ve çocuklar Büyük Salon'a toplandı, kuşadamların onları avlamasını önlemek için kepenkler indirildi ve kapılara demir çubuklar takıldı. Babamın diğer lordlarla bir arada olduğunu gördüm, gözlerinde çılgınca bir ifadeyle hiçbir yerde görünmeyen hizmetkârlarına sesleniyordu. Hizmetkârların diğer Jeru erkekleriyle birlikte surlarda olduklarını umdum.

Yüksek, dikdörtgen pencerelerin camları tuzla buz oldu ve aşağıdaki kalabalığın üstüne yağdı, devasa bir ateş topu havada dönerek yaklaşmaya başladı. Ateş topunun yönünü değiştirmek için sihirli kelimeler çağırmaya çalışırken zihnim âdeta tekledi, çok yavaştım. Lord Bin Dar pelerinini ve dehşetini etrafına dalga dalga yayarak ellerini öne doğru uzattı. Ateş topu avuçlarına çarpıp suya döndü ve çevresindeki herkesi ıslattı.

Salonu anlık bir sessizlik kapladı ve Lord Bin Dar dehşet içinde sendeleyerek geri çekildi. Açığa çıkmıştı.

"O bir Dönüştüren," diye bağırdı biri.

Bir kadın, "Yaradan'a şükredin," diye ekledi. "Ölmedik, sadece ıslandık."

Bahşedilmişler teker teker kendilerini ifşa etmeye başladı. Bayan Lorena kaşıkları kılıca ve süpürgesinin kıllarını yüzlerce oka çevirdi. Bir çocuk kırılan cama yeniden bütün olmasını emretti ve cam milyonlarca kırık parça hâlinde yükselip bir araya gelerek pencereleri yeniden kapladı. Yaşlı bir adam file dönüştü ve ağır tahtları bahçe kapılarının önüne çekip onları dışarıdan gelecek saldırıya karşı güçlendirdi. İri yapılı bir kadın minik bir kuşa dönüşüp sarayın dışına uçarak içeride toplanmış kasaba halkına dışarıda süren savaş hakkında haberler taşıdı.

Yaralılar çekilerek avludan sarayın giriş salonuna taşındı, kadınlar kanamaları durdurmak ve canlılarla ölüleri ayırmak için parçalanmış bedenlerin arasında koşturmaya başladı. Lord Quondoon da yaralılarla ilgilenenlerin arasındaydı, ben onu izlerken ellerini yaralı uzuvlara ve vücutlara bastırıyor ve bir şeyler mırıldanarak ıstırap içindeki askerlerin arasında dolaşıyordu.

Saray girişinin aşağısındaki avluyu az gören bir noktaya yerleştim ve kelimeleri kendimi ifşa etmeden savurmak için elimden geleni yaptım. Avlu güvenli değildi. Saray surları yüksek ve güçlüydü ama Volgarlar üzerlerinden uçuyordu; pençeler süzülerek alçalıp kanatlar çırpılarak sayıları azalmış muhafızlar avlanıyor, parçalanıp yutuluyorlardı ve bitap zihnimden güçlükle çıkardığım her sihri yeni bir dalga takip ediyordu.

Kelimeler Volgar canavarlarının bazılarına çarpıyor, bazılarını ise sıyırıp geçiyordu; kılıçların ve çığlıkların, inlemelerin ve asker ölülerinin kakofonisi kelimelerimin aşmak zorunda olduğu bir duvar yaratmıştı sanki. Volgarlarla açık arazilerde savaşmıştık, insan canavara karşıydı ama iç avlu ve yüksek surlar bizim aleyhimizey-

di. Üstümüzdeki gökyüzü duman doluydu bu yüzden yukarıdan bir akın olana dek ne geldiğini göremiyorduk.

"Kjell iki yüz adamla kent kapılarında." Bağırışlar yükseldi, hava sanki kurtarıcımız gelmiş gibi rahatlama sevinciyle âdeta çınladı ama girişteki yaralı ve ölü sayıları düşünüldüğünde olduğum yerde kalıp kelimeleri kapılardaki boşluklardan ve duvarlardaki çatlaklardan geçirmem mümkün değildi. Açık alana çıkmak zorundaydım.

Eğilerek giriş avlusuna çıktım ve iç bahçeyi koşarak geçip kasaba kapısının üstündeki kuşatma kulesine çıkan merdivenlere ulaşana dek duvar kenarlarından ayrılmadan üst avluya yöneldim. Kuşatma kulesi güneydeki surların en yüksek noktasıydı ve oraya vardığımda hem savaş alanını hem de gökyüzünü açıkça görebilecektim.

Tiras aynı anda her yerdeydi, ölümcül bir silaha dönüşmüş bir savaşçıydı. Acımasız ve çevikti, ben surlara tırmanırken kanatları sayesinde havalanıyor, çatışmadan çatışmaya uçuyor, kılıcını sallayıp saplayarak kuşadamları birbiri ardına öldürüyordu, öyle ki sonunda çıplak göğsü Volgar kanıyla kaplandı.

"Lark!" Adımın havayı bir kamçı gibi yardığını duydum. Kelimelerimi kullanmaya devam ederek döndüm ve babamın kuşatma kulesine çıkan merdivenlerin en üst basamağına ulaştığını gördüm, nefes nefeseydi, sallanıyor ve kullanması bilmediğinden emin olduğum bir kılıç çekiştiriyordu.

Beni takip etmişti, Leydi Firi de peşindeydi.

Tekrar adımı söyledi ama bakışlarım bana doğru gelen, gözleri kısık, çenesi kasılmış kadının üzerindeydi. Beni selamlamadı, benimle konuşmadı ve niyetinin ne olduğu konusunda hiç kuşku yoktu. Bir an için kan lekeli elbise içinde bir kadındı, hemen ardından ise siperlerin üstünden sessiz pençelerle sinsice bana yaklaşan parlak, kaslı, siyah bir panter.

Babam korkuyla bağırdı ve elindeki kılıç büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Meshara. Ah, Meshara... Yardım et bize," dedi, güçlükle soluyarak.

Canavarlara emir verebilirdim ama Bahşedilmişlere etki edemiyordum. Kelimelerle fiziksel gücün karşı karşıya geldiği bir savaşın galibi Leydi Firi olurdu. Siperlere devrilmelerini emrettim ama Leydi Firi bütün duvarı yıkamayacağıma güvenip bir bölmeden diğerine atlayarak düşmekten kolayca kurtuldu. Sonrasında kaçabilecek yer kalmadı, sırtım kuleye dayalıydı ve merdivenler ulaşılamayacak mesafedeydi. Leydi Firi bana kuvvetle vurdu, pençeleri böğrümü sıyırdı ve ardında alev alev yanan bir iz bıraktı. Göz ucuyla babamın karnını sımsıkı tutup dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm.

Bir ok havayı yardı ve büyük kedinin böğrüne saplandı. Siperlerin üstünde genç bir okçu duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve yayı hâlâ gergindi. Panter acıyla inledi ve hava pırıl pırıl oldu, siyah kedi bulanıklaşıp yeni bir şeye dönüştü.

Ok böğründen çıkıp taşların üstünde tıngırdadı ve ben elimi böğrüme bastırıp yakalayabileceğim tek fırsatı değerlendirerek koşmaya başladım. Üç adım atmıştım ki ayaklarım yerden kesildi, gökyüzüne çekildim ve başka bir canavarın elleriyle diğer canavarın elinden kurtuldum.

Efendi savaşa girmişti.

34

Geriye insandan bir iz kalmamıştı. Her şeyiyle bir canavardı. Pulları ve tüyleri, pençeleri ve kanatlarıyla... Nefesinden ateş saçan, arkasındaki çatallı kuyruğu sallayarak çarpma mesafesinde giren herkesi yıkıp geçen bir canavar.

"Tiras!" Bu kelime, bir canavarın kocaman göğüs boşluğundan çıkarak bir aslan kükremesi gibi patladı ve yankılandı. Havada dalga dalga yayıldı ve etrafımızdaki savaş bir an için durdu, kuşadamlar havalandı, tüm başlar döndü.

Tiras, kanatları göğü okşayarak her iki elinde de birer kılıçla havalandı ve Zoltev'in pul kaplı kolu kaburgalarımı daha da sıktı. Zoltev ne geri çekildi ne de ileri atıldı, Tiras'ın onunla aynı hizaya gelmesini bekledi. Yeryüzünden yukarıda bir çatışma... Kuşadamlar ve insanlar, krallar ve fatihler.

Zoltev, "Oğlum, Kraliçen benim elimde," diye bağırdı. "Kanaması var ve ben bir İyileştiren değilim. Bana katılırsan onu almana izin veririm."

Tiras bana bir bakış attı ve kararlılığı vicdan azabını gölgede bıraktı. "Sen bile bu güce sahip değilsin, baba," diye mırıldandı.

Zoltev, "Hayır, sahibim. Biz istediğimizi elde edebiliriz. Biz Bahşedilmişiz. Biz kralız. Sen de tıpkı benim gibisin," diye devam etti.

"Sen bir canavarsın. Ve ben bütün hayatımı insan olmaya çalışarak geçirdim," dedi Tiras.

Zoltev, "O zaman başarısız oldun. Sen bir kuşsun. Krallığın sana komplo kuruyor, şehrin yanıyor ve Kraliçen... kan kaybediyor," dedi tıslarcasına ve beni kenara fırlattı. Kanatlarını açıp hızla yükseldi, o sırada Tiras aniden saldırıp beni yakalayarak ondan uzaklaştırdı.

Zoltev, "Kendi ordumu kurarım. Lordlara ve konseye ihtiyacım yok. Şövalyelere ve muhafızlara ihtiyacım yok," diye bağırarak tüm erkek, kadın ve çocukların dikkatini çekti. Zoltev kölelerini aşağı çağırdığında Tiras, Boojohni'ye bağırarak ve savaşa hazırlanmak için kılıçlarını çekerek büyük bir dikkatle alçalıp beni kaldırım taşlarının üstüne bıraktı.

Volgarların Efendisi kollarını açtı ve yarattığı canavarlar, sanki Zoltev Kelimelerin Tanrısı'ymış gibi sisin ve karanlığın içinden çıkıp onun etrafını sardılar. Zoltev sadece akbabalarla kalmamıştı. Bu yeni yaratıkların kanatları vardı ama farklı renk ve özellikte, çeşitli biçim ve boyuttaydılar. Bazıları ateş, diğerleri zehir saçıyordu; bazıları çocuk kadardı, diğerleri ise üç insan boyutundaydı. Sanki uçan kertenkeleleri ve zehirli yılanları devlere dönüştürmüştü.

Gözlerimi kapatıp onlarla vedalaştım.

Zoltev şaşkınlık içinde öfkeyle haykırdı ve yaratıklar acıdan kıvranarak ölmeye, olgunlaşmış meyveler gibi avluya düşerek sularını parke taşa akıtmaya başladıklarında kafa tırmalayıcı yükseklikteki sesin verdiği acıyla nefesim kesildi ve ellerimle kulaklarımı tıkadım.

Tiras kılıcını geri çekerek yerden hızla sıçradı ve Zoltev'in karnına sapladı. Zoltev'in kanatları seğirip büyük bir acı içinde hareketsiz kaldı ve ardından gökyüzünden düşüp korkunç bir sesle yere çarptı. Göz açıp kapayana kadar değişti, önce insan Zoltev oldu, hemen ardından iyileşerek tekrar Volgarların Efendisi'ne dönüştü.

Kral'ın muhafızları mızraklarını kaldırıp ona doğru koştular ama başlarına gelen şey, ejderhanın çatallı kuyruğuyla ayaklarının yerden kesilmesi ya da alevler içinde kaybolmak oldu. Tiras kanatlarını

açıp canavarın üstünde yükseldi ve Zoltev'i göğe çekti. Okçuların oklarına onun pullu göğsüne saplanmalarını emrettim ama canavar kurnaz, derisi kalındı; dumanın üstüne, Kral'ın adamlarının görüş alanı dışına yükseldi ve tek yapabildiğimiz başımızı yukarı kaldırıp gözlerimizi dikerek korkudan ne yapacağını bilmez bir hâlde izlemek, tepemizdeki kanatların ve iradenin savaşını dinlemek oldu.

Az sonra Volgarların Efendisi, sürüngenlere özgü göğsünü delip geçmiş kılıcının kabzasına sımsıkı yapışmış Tiras'la birlikte dağılmaya başlayan dumanın içinde kanatları geriye yapışmış bir hâlde fırladı. Canavar uluyor, Tiras'ın kanatlarını yutan alevler saçıyordu. Tiras insani olmayan bir bağırışla sağ kolunu yukarı savurdu ve ikinci kılıcını Zoltev'in ejderhavari burnuna saplayıp ağzını açmasını engelleyerek alevleri içine hapsetti. Kaldırım taşına çarptılar, ejderha kralın kanatları çarpmanın etkisiyle büküldü ve altında sıkıştı; Tiras kılıçlarının kabzasını hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Askerler her yandan saldırıya geçip tekrar değişmesini ve havalanmasını engellemek için kılıçlarını Zoltev'in bedenine sapladılar.

Kral da havalanmadı zaten.

İkisi hareketsiz yatıyordu. Uzuvların ve kanatların darmadağınık yığını... İnsan ve canavar... Derken avluda yankılanan bir çığlık duydum, ağıt gibi keskin, boğazımda yankılanarak karnıma inen, yüreğime saplanan bir çığlık.

Çığlık atıyordum. Tıpkı önceki gibi çığlık atıyordum, ses boğazımın pasını, zihnimin duvarlarını delip geçiyordu. Sonra koşarak, düşerek, kalkıp tekrar koşarak Tiras'ın bedenine ulaştım, aynı anda o da canavarın üstünden yuvarlanıp sırtüstü düştü, sırtı yere gelse de kazanmıştı.

"Tiras." Adı, dilimde gerçeküstü bir duygu bıraktı ve boğazımda gitgide büyüyen bir fırtına gibi uğuldadı. Adının kafamın içinde değil, boğazımda, dudaklarımda olduğunu fark ettim. Birden dışarı çıktı ve kulaklarımda çınladı.

Bir kez daha, "Tiras," diyerek azimle, sesimle onu çağırdım ve cevap vermesini bekledim. Ama o gözlerini açmadı, belli belirsiz

ve güçsüz nefesi dudaklarından ıslık çalarcasına çıkıyordu. Vücudunun sol yanı yanmış, kapkara olmuştu; sol kanadı erimiş tüyler ve ortaya çıkmış kıkırdaklardan oluşan kavruk bir kütleydi.

Yaralı etine ve kavrulmuş derisine dokunmamaya özen göstererek ellerimi kalbinin üzerine koydum.

Ellerimin altındaki yaralı et
Buyruğumla birlikte kendini düzelt.
Ey kanat, büzülmüş, kavrulmuşsun
Sen de kendini iyileştirip bir bütün olursun.

Tiras'ın kapkara olmuş derisi pembeleşmeye ve tüyleri düzelmeye başladı ama benim vücudum sarsıldı ve görüşüm bulanıklaştı. Elbisemden kan damlıyor ve karnıma sancı yayılıyordu.

Başımı göğsüne koyup ürkütücü ve yavaş kalp atışını dinleyerek Tiras'ın yanına uzandım. Eğer değişebilseydi iyileşebilirdi.

Yaşlı İyileştiren, "Onun hüneri tuhaf," demişti.

Kjell, "O böyle doğmadı," diye karşı çıkmıştı.

Ama annem onun değişeceği kehanetinde bulunmuştu. Kadere işaret ederek kelimelerini havaya mühürlemişti. Onun öldüğü gece Kral Zoltev ruhunu ve oğlunu göğe kaybetmeye başlamıştı.

Fark ediş sel gibi her yanımı sardı.

Bozuk olmayanı iyileştiremezdim. Tiras'a bahşedileni değiştiremezdim. Ama eğer değişmek ona bahşedilen bir şey değilse, eğer hücrelerine ve kaslarına işlemiş bir şey değilse geri alabilirdim. Annemin kelimelerini geri alabilirdim. Annemin bana ilk öğrettiği şeydi bu. *Kelimeni geri al, Lark.*

Gözlerimi kapadım ve kelimeleri bana telkin edildiği gibi yuttuğum güne odaklandım. Kelimeler dudaklarımdaydı. Biçimleri, ağırlıkları, oluştuklarında boğazımdan yükselen sesin uğultusu... Ben, bana söyleneni yapmıştım. Hatırlamış ve itaat etmiştim. Her kelimeyi, her heceyi yutmuştum.

O vakte kadar ne lanet oku ne tedavi et.

Vakit gelmek üzereydi. Hayatımın en önemli saati. Şafak sökmek üzereydi ve Tiras bunu görecek kadar yaşamayacaktı. Ne kuş ne de insan olarak. Vakit gelmek üzereydi ve artık sessiz kalmaya zaman yoktu.

Ağzımı Tiras'ın göğsüne bastırdım ve dudaklarımda dönüştüğü kelimeyi biçimlendirerek ondan geri almaya çalıştım.

"Latrak."

Nefesi sıcaktı ve yaşam gücü duruyordu ama ruhu uçmak, uçmak, uçmak istiyordu. Geri kalan tek kelime oydu ve her şeyin başladığı o gün annemin avucunda sımsıkı tuttuğu kuklaya yaptığım gibi onu geri çağırmaya çalışırken bana direndi.

"Çu."

Dudaklarımı göğsüne bastırıp kelimeleri içime çekerek konuşurken minicik bir çatırtı, bir çatlama hissettim ve soluğum ıslık çalarcasına çıktı. Tiras tıpkı kukla gibi, artık kımıldamayan bir şeyin kabuğu gibi hareketsizdi.

Onun kelimesini, son kelimesini geri alıp içime çekmiştim.

Ve o hâlâ hareketsiz yatıyordu; tüyleri şafak sökmeden önceki alacakaranlıkta uçuşuyordu, gözleri kapalıydı. Ne kartaldı ne de insan.

Ona yeni bir kelime, yeni bir hayat vermek için çaresizce çırpınarak dudaklarına eğilip bir kez daha, "Tiras," dedim. Boğazımdaki pası sökmeye çalışarak, adının onu var etmesini isteyerek tekrar, "Tiras," dedim ama hiçbir değişim olmadı.

Öfke ve kederle başımı geriye attım, Tiras'ı gökten geri almaya, annemin kelimelerinin etkisini yok etmeye çalışırken boğazımdaki çatlak genişliyordu.

Nednüzüykög! dedim büyük bir kederle. *Nednüzüykög!*

Ama gökten cevap gelmedi. Onu kaybetmiştim. Kehanet böyleydi ve gerçekleşmişti.

Kolumda bir el hissettim ve adımın söylendiğini duydum ama başımı Kral'ın bedeninden kaldırmadım.

"Yaralısın. Kanaman var." Boojohni beni çekmeye çalışıyordu.

Onu iyileştiremiyorum, Boojohni. Kendisini değiştirebilsin diye onu değiştirmeye çalıştım. Ama ne kuş ne de insan.... İkisi de.

Boojohni telaş içinde, "Ona hangi kelimeyi verdin, Lark?" diye sordu.

Yüksek sesle konuşmaya çabalayıp başaramayınca inledim, kelimeler dişlerime yaslanmış kayalar gibiydi, biçimsiz ve keskin...

"Annenin öldüğü gün Kral'ın elini öptün. Seni gördüm. Ve bir şey fısıldadın. Hangi kelimeyi verdin ona?"

Yapabildiğim tek şey başımı iki yana sallayarak çaresizlik içinde ona bakmaktı. *Ben ona kelime vermedim.*

Boojohni, "Verdin," diye itiraz etti.

Hatırlayamıyordum. Annemi ve Zoltev'in kılıcını hatırlıyordum. Bana sessiz olmamı söylediğini hatırlıyordum.

"Tiras'ı hiç hatırlamıyor musun? Küçük bir çocuktu sadece. Büyük, siyah bir atın sırtında bir oğlan."

Gözlerimi kapayıp kendimi o güne götürdüm.

Boojohni yalvarırcasına, "Hatırlamak zorundasın," dedi, sesi boğuktu. "Seninle konuştu."

Benimle konuşmuştu.

Ve... kibardı.

Gülümsemişti.

Ve atının adını söylemişti.

Hatırlıyordum.

O güne kadar gördüğüm en büyük, en siyah attı... ama korkmadım. Hayvanlardan hiç korkmazdım. Kelimeleri çok basit ve anlaması kolaydı. At koşmak istiyordu. Avluda hareketsiz durmak istemiyordu ama durdu. Görevini biliyordu. Prens de koşmak istiyordu. Sıkılmıştı ve etrafındaki muhafızlardan ve her tanıştırıldığında karşısında reverans yapan ve diz çöken insanların korkusundan kurtulmak istiyordu. Babası insanların reverans yaptığını görmekten hoşlanıyordu. O hoşlanmıyordu. Koşmak istiyordu. Uçmak.

Prens'in gözleri yukarıdaki bir şeye takıldı; özlemi anlık ve belirgindi.

Kuşlarla yer değiştirebilmek istiyordu.

Sonra bana bakıp onun adına üzülmeme neden olan özlemi uzaklaştırarak gülümsedi. Atından eğilip elini bana uzattı. Hiç duraksamadan tuttum. Diğer elini atının uzun burnunda gezdirdi.

"Adı Mikiya." Henüz bir erkek olmasa da sesi bir erkek sesi gibi boğuk ve alçaktı.

Adı fısıltıyla tekrarladım. Mikiya. Bu tuhaf bir isimdi ama kelimenin dudaklarımda bıraktığı duygu hoşuma gitti.

"Kartal demek," diye ekledi. "Çünkü uçmak istiyor."

Elini hâlâ avucumda tutuyordum ve annem beni çekmek, Prens'ten ve attan uzaklaştırmak için yaklaştı.

Prens'in elini öptüm ve isterse uçabilsin diye ona bir kelime verdim.

Mikiya.

"Mikiya," dedim, bu kelime ağzımın içinde yarım yamalak ve tuhaftı. Dilim konuşmaya alışık değildi. Doğru söylemekte zorlanarak başımı kaldırıp Boojohni'ye baktım.

"Mikiya," diye tekrarladım. "Kartal."

Boojohni, "Geri al," diye teşvik etti beni. Dudaklarımı bir kez daha Tiras'ın göğsüne bastırdım ve onu yanlışlıkla lanetlediğim kelimeyi geri çektim.

"*Ayikim*," dedim üfleyerek. "*Ayikim*."

Boojohni, "Lark... bak!" dedi, alçak bir sevinç çığlığı atarak. "Bak."

Tiras'ın saç dipleri simsiyah oldu ve gürleşti, renk kafatasından omuzlarına değen beyaz buklelerine doğru âdeta akarcasına indi ve kısa süre içinde saçları yeniden simsiyah oldu. Sırtını delip çıkan kırık kanatlar titreşmeye ve alev almış kâğıtlar gibi içe doğru bükülmeye başladı ve geriye kül yığınından başka bir şey kalmadı.

Huşu içinde külün kısacık bir sürede iki kanat şeklini alışını, sonra dönerek yükselip uzaklaşışını ve varlığına dair tüm izlerinin silinişini izledik.

Tiras'ın pençelerin yardığı, kanla kaplı sağ eli göğsüne düştü. Pençeler birden yok oldu, parmak uçlarından geri çekildi ve yerlerini bir kez daha yuvarlak, düzgün parmaklar aldı.

Gözlerini açması için yalvarırcasına boğuk bir sesle, "Tiras," dedim, normal hâline dönüşü tamamladığını görmesini istiyordum. Ama hareket etmedi. Kımıldamadı bile.

Kelimeyi geri almıştım ama iyileşmemişti. Titreyen ellerle göğsünü okşadım, böğrümden akan kan çizgi çizgi iz bıraktı. Bir tedavi sihri üfledim... Deneyimsiz dilimin oluşturduğu biçimsiz kelimelerle beni çok sevmiş olan anneme, bana bu armağanı bahşetmiş olan Kelimelerin Tanrısı'na ve ulaşamadığım kadar uzağa uçmuş olan Tiras'a seslendim.

Kapatın cennetin ve cehennemin kapılarını,
Geri döndürün ve iyileştirin bu adamı.
Kralım, ne olur uçup gitme
Jeru da ağlıyor Kraliçesiyle birlikte.

Boojohni çaresizlik içinde kıvranarak, "Küçük Kuş..." dedi. "Belki de çok geç."

"Uçup gitme, Kralım. Beni bırakma," diye devam ettim, onu dinlemeyi reddedip ellerimden Tiras'ın göğsünde artık atmayan kalbine yaşamı zorla sokmaya uğraştım. Sonra Boojohni yanımdan ayrılıp yardım istemeye ya da örtecek bir şey bulmaya koştu, hangisi olduğunu bilmiyordum. Gözlerim kapalı, ellerim uyuşuktu ve yalvarmaya devam ediyordum.

Saniyeler sonra uzun süredir kayıp olan bir çocuk gibi kucaklanıp kaldırılarak çaresizlikten geçici bir süre için kurtarıldım ama bakışlarımı beni kucaklayan adama çevirdiğimde Kjell'i gördüm, bitkin yüzü acı kaplıydı, mavi gözleri o olmasını arzuladığım ada-

mın bir zamanlar siyah olan gözlerine hiç benzemiyordu. Başımı çevirdim ve Tiras'ın hâlâ yerde yattığını gördüm. Gök, Kral'ı serbest bırakmamıştı.

Zar zor anlaşılacak kelimelerle, "Bırak beni," dedim. "Kelimeyi geri aldım ama Tiras'ı çağıramıyorum."

"Çok kan kaybetti, komutan. Kral'ı bırakmıyor. Korkarım onu da kaybedeceğiz." Boojohni ağlıyordu.

Kjell beni bırakıp Kral'ın yanına çömelerek kardeşinin yüzüne dokundu.

"Ölmüş, Lark." Kjell'in sesi acı doluydu ve gerçek etrafını kaplıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Ölmedi... Onu hâlâ hissedebiliyorum."

Kjell yutkunarak başını iki yana salladı, gözleri kederliydi.

"Yardım et, Kjell. Ben İyileştiren değilim. Ama sen öylesin. *Öylesin.*"

Kjell fısıldayarak, "Hayır," dedi. "Değilim... Yapamam."

Kjell'in bana çok uzun süre önce, kardeşini kurtaracağıma inandığı günlerde söylediğini tekrarlayarak, "Sen ona yardım edersen ben de sana yardım ederim," dedim. Gözlerim kararıyordu ve dudaklarımı kıpırdatacak gücüm yoktu. Kjell yanımda diz çöküp ellerini az önce benimkilerin durduğu yere koydu.

Ona kulak ver.

Dediğimi yapıp ona kulak verdi ama sonra yüzünü buruşturup isyan edercesine, "Yapamıyorum," dedi. Tüm gözeneklerinden dua ve yakarış sızıyordu.

Elimi elinin üstüne koydum ve onu Tiras'ın ruhunun melodisini, abisini geri çağıracak ve yaralı vücudunu iyileştirecek tınıyı duymaya zorladım.

Dinle, diye yalvardım.

Tınıyı –titreşimden ayırt edilemeyecek kadar zayıf bir tınıydı bu– duyduğu anı fark ettim çünkü kalp gibi atmaya başladı –güçsüz ve hızlı– önce yükseldi, ardından Kjell ona odaklanıp mırıl-

danmaya başlayınca hafifledi. Kjell'in sesi ölçülü, deneyimsiz ve tereddütlüydü ama mükemmel bir tizlikteydi. Zihnimi ve kalan bütün gücümü Kjell'in sesinin tınısına verdim. Melodiyi zihnimden, boğazımdan çekip göğsüme, kollarıma gönderdim ve sesin içinde yüzmeye başladım. Ellerim Kjell'inkilerin üzerinde sağlık, umut ve ikinci bir şans için yalvardım.

Tiras gözlerini, üzerimizdeki gece göğü kadar koyu ve siyah gözlerini açtığında kendiminkileri kapadım.

35

Açık balkon kapılarından yatak odama süzülen ışık, sıcaklık ve aydınlığa uyandım. Oda düzenli ve sessizdi, saray duvarları ardındaki gün sakindi. Karmaşayı, saraydaki günlük koşturmayı duymak için kulak kabarttım; hareketi ve çalışma seslerini duyduğum hâlde her şey sakindi, düşünceler ve kelimeler güneş ışığının yansımasında ve yumuşaklığında sürükleniyordu.

Elbisem çıkarılmıştı. Çıplak kollarımı uzatıp böğrüme dokundum ve yumuşak tenimde hafif bir şey daha hissettim. Ellerimi karnımda, kalça kemiklerim arasındaki küçük kabarıklıkta gezdirdim ve oraya koydum. Hafif bir titreşim –yaşam ve hareket– hissettim ve hissetmek istediğim kadar büyük bir arzuyla duymayı isteyerek nefesimi tuttum. Titreşim tekrarladı. Hafif bir sürtünme, bir okşayış, sahile vuran suyun fısıltısı...

Güvenli.

Bu kelime göğsümde kanat çırptı. Güvendeydim. Çocuğum güvendeydi ve iyileşmiştim.

Güvenli.

Ama tam değil.

Dikkatle doğruldum ve üzerime bir sabahlık geçirip yataktan kalktım. Saçım dağınık bukleler hâlinde sırtıma ve gözlerime dö-

küldü, bütün dikkatimi onları düzeltmeye verdim. Özenle geriye tarayıp kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Hareketlerim yavaş ve dikkatliydi, gözlerim ileriye odaklanmıştı, zihnim bomboştu ve kalbim... küt küt atıyordu.

Eğer çok yakından bakmasam Tiras'ın orada olmadığını görmezdim. Eğer bu denli yoğun nefes almasam ıssız bağrımda yankı yapan boşluğu hissetmezdim. Eğer bu kadar hızlı hareket etmesem acı veren herhangi bir neticeye varmazdım. Eğer kulak vermesem onun arkasında bıraktığı sessizliği duymazdım.

Göz ucumda ışık titreşerek tereddütlü bakışlarımı yeniden balkona çevirmeme neden oldu ve kalbim tekleyip durma noktasına geldi. Orada, uçuşan perdelerin arkasındaydı, dinlenmek için henüz konmuşçasına uçları kırmızı, parlak renkleri ışık yayan kanatları açık hâlde alçak duvara tünemişti.

Boğazım yandı ve gözlerim kararardı.

Adı sanki hiç kaybedilmemiş gibi dudaklarımı buldu ve "Tiras?" diye fısıldadım. Bir kez daha söyledim ve bu kelime, gözlerimden akarak yanaklarımdan süzülen yaşlarla birlikte sessizce kayarak ağzımdan dökülmeden önce kısacık bir an orada titreşti.

Kartal, kanatlarını uçmaya niyetliymiş gibi açarak gerindi ve kısacık bir an havada asılı kaldı. Sonra ışığın renkli cam parçalarıyla kaplı göğün katmanları arasında süzülüp tekrar inerek değişti, dönüştü. Bütün. Güvende ve bütün.

Beni gördü ve durdu. Siyah saçlar, sıcacık bir ten, pırıltılı gözler ve gülümseyen dudaklar. Acı çekiyor olmama rağmen onun görüntüsü karşısında büyülendim. Bana yaklaştı ve güzel parmaklarıyla yüzüme dokundu.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı.

"Sen... hâ-hâlâ kuşsun," dedim kekeleyerek.

Gülümsemesi genişleyerek yanaklarını kırıştırdı. Sevinci kafamı karıştırdı.

Şaşkınlık içinde, "Sen konuşuyorsun," dedi.

Söylediğine aldırmadan, "Hâlâ kuşsun," dedim.

Bakışları ağzıma kilitlendi, başparmağı altdudağımda gezindi.

Başını sallayarak, "Öyleyim," diye fısıldadı.

Kafa karışıklığıyla kaşlarım çatıldı ve dudaklarım hem soru sorarcasına hem de öpücük istercesine büzüldü. Tiras yüzümü kendine doğru kaldırdı ve başını eğip uzun süren ayrılığın bütün sabırsızlığı, uzun süren ıstırabın bütün adanmışlığıyla beni öptü.

"Tiras," diye mırıldandım ve sanki adının dudaklarımdan fısıltıyla dökülmesi çok hoşuna gitmiş gibi daha şiddetli öpmeye başladı. Eve dönmüş olmasının mutluğuyla ağlıyor olsam da aramızda yalnızca bir an için sadece huzur ve kavuşmanın verdiği haz yaşandı.

Dudakları dudaklarımdayken ağlayarak, "Kelimeyi geri aldım," dedim. "Ama hâlâ kuşsun."

Tiras yüzümü avuçlarının arasına alıp gözyaşlarımı silerek, "Evet," diye fısıldadı.

"Seni kartal yapan benmişim. Amacım bu değildi. Ama ben yapmışım. O kişi benmişim." İtirafımı zar zor bitirdim; ayaklarına kapanıp beni affetmesi için yalvarmak, karşısında yerlere kapanmak istiyordum.

Yumuşak bir sesle, "Mikiya," dedi. "Biliyorum. Boojohni söyledi."

"Uçmak istiyordun... Sana zarar vermek istememiştim. Ne olacağını bilmiyordum."

"Hâlâ uçmak istiyorum," dedi hüzünlü bir tebessümle. "Bir daha kuş olmamayı hayal bile edemiyorum. Ama sen beni kartal yapmadın, Lark. Başka bir şey olmamı imkânsız kıldın sadece." Gözlerimin içine baktı. "Kelimeyi benden geri aldın ve artık... değişebiliyorum."

Geri çekildi ve bana oturmamı söyleyerek elleri uzattı.

"İzle."

Bir parıltı ve yön değiştirmeyle iri, siyah, dili sanki kilometrelerce koşmuş gibi yandan sarkan bir kurda dönüştü.

Boğazımdan yükselen çığlığı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Kurt yavaş yavaş öne geldi, kocaman pençesini kaldırdı ve

dostluk eli uzatırcasına karnıma koydu. Kıkır kıkır güldüm, nefesimi tutup bekledim ve kurt ânında kapkara pulları üzerinde sarı çizgiler olan ve sürünerek ilerleyen bir yılana dönüştü.

Ayaklarımı korumak için yatağa koşup üzerine çıkma dürtüsüyle mücadele ettim. Ama yılan üzgün bakışlı bir maymuna, maymun zarif boyunlu bir kuğuya, kuğu ise uzun tüylü ve utangaç yüzlü miskin bir ayıya dönüştü. Tiras anıran bir eşek olduğunda şakasını fark edip gülmeye başladım.

Tiras, benim sihir yapmak ya da kelimeleri yönlendirmek için harcadığım zamandan daha kısa sürede hiçbir çaba harcamadan ya da acı duymadan bir hayvandan diğerine dönüştü. Az önce dönüştüğü hayvanlarla en ufak bir benzerlik taşımayan insan gözleri, elleri ve siyah saçlarıyla bir kral olarak tekrar karşıma dikildiğinde nihayet anladım.

"Babam bir konuda haklıydı," dedi.

Başımı yana eğip bekledim.

"Onun gibi olduğumu söylemişti."

Tam karşı çıkacaktım ki dudaklarıma hafifçe dokunup beni susturdu.

"Ona bahşedilen hüner bende de var. İstediğim zaman değişebiliyorum. Ama onun gibi olmak istemiyorum."

Dudaklarımın yanında dolaşan parmaklarını öperek, "Peki ne olacaksın? Bu sana bağlı," dedim yumuşak bir sesle.

"İyi bir insan olmak istiyorum. Adil bir kral. Senin kocan, Kjell'in kardeşi ve çocuğumuzun babası. Onun dışında sen ne olmamı istiyorsan o olmak istiyorum," dedi söz verircesine ve sesinde samimiyet tınısı vardı.

"O zaman seni bırakmam sanırım," diye fısıldadım.

Boojohni, "Eğer nefret edersen şifa bulamazsın," dedi ve Jeru'nun şifa bulması gereken çok şeyi olduğunu söyledi. Jeru nefret etmeyi biliyordu. Bu öğretilmiş ve teşvik edilmiş bir duyguydu. Bu gelenek ve tarihti, değişmesi zaman alacaktı.

Dönüştürenler, İyileştirenler, Değişenler ve Söyleyenler bu yeni kabullenilmeden cesaret alıp sayıları gitgide artarak ortaya çıkmaya başladılar. İnsanların çoğu korkuyordu. Zoltev, ona bahşedilen bu olağanüstü hüneri kullanarak Jeru'ya korkması ve Bahşedilmişleri suçlaması için her tür sebebi vermişti. Gücünü yakıp yıkmak için kullanmıştı ve Yaratıcı'nın bahşettiği hünerler yanlış kişilerin ellerinde korkutucu olabilirdi.

Ama bahşedilen hüner ne olursa olsun seçim yapma gücü Yaratıcı'nın tüm çocuklarına verilmişti. Sorkin'in söylediği gibi doğru ölçüt bir insanın ona bahşedilen hüneri nasıl kullandığıydı ve Tiras'la ben Jeruvianların onlara bahşedilen hünerler yüzünden değil, yaptıkları yüzünden suçlanmaları için yasa çıkardık.

Kjell acı çekiyordu. Bir yandan nefret duygusundan kurtulmaya çalışırken diğer yandan acı çekiyordu ve ikisinin de üstesinden gelemiyordu. Tiras'ı kurtarmış ve beni iyileştirmişti ama kendisine bahşedilen hüneri o kadar uzun süre inkâr etmişti ki kabullenmeyi öğrenmek saklamaktan daha zor geliyordu. Üstelik içgüdülerine güvenmiyordu. Haklarında yanlış hüküm verdiği insanlar tarafından sayısız kez ihanete uğramış ve kurtarılmıştı.

Leydi Firi, kendini yine başka bir şeye dönüştürüp yeni bir yere kaçarak ortadan kaybolmuştu. Babası Jeru Kenti'ne yapılan saldırılardan kısa bir süre sonra ölmüştü. Leydi Firi her konuda yalan söylememişti. Volgarlar gerçekten de lordun muhafızlarından oluşan bir orduya saldırmıştı ama bunu Leydi Firi'nin planlayıp planlamadığını hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse Volgarların Efendisi'yle nasıl bir anlaşma yaptığını bilmiyordu. Tek bildiğimiz bir anlaşma yaptığıydı ve hiçbir şey onun umduğu gibi sonuçlanmamıştı. Yine de ona karşı gözümüzü dört açmıştık; bizi rahatlatan tek şey, biçimini değiştirse de yüzünü değiştiremeyeceğini bilmekti.

Leydi Firi olarak geçirdiği günler sona ermişti.

Firi'de yönetim merhum Kral'ın yaşayan tek akrabası olan kız kardeşine geçmişti ve Lordlar Kamarası endişeliydi, eyaleti bir ka-

dının yönetmesi düşüncesi yüzünden sıkıntı içinde ellerini ovuşturup duruyorlardı. Ama itirazları boş, kelimeleri güçsüz kaldı ve artık sahip olmadıkları kontrol hâlâ onlardaymış gibi yaparak kaçarcasına sığınaklarına ve şatolarına geri döndüler. Babam da benim acım yüzünden kalıcı bir zarar görmeden Corvyn'e geri döndü.

Onu içimden söküp attım.

Boojohni bunu yapmak zorunda olduğumu söyledi.

Nefreti içimden söküp attım, babamı içimden söküp attım ve iyileşmeye başladım.

Bacaklarım yorgun, sırtım kaskatı, adımlarım yavaştı. Artık fazla zaman kalmamıştı. Karnımın gerginliği neredeyse hiç azalmıyordu, cüssem komik denecek boyuttaydı ve uyumak hemen hemen imkânsızdı. Jeru uyurken ben balkonumdan kent meydanına bakarak bekliyordum. Gece yumuşacık kelimelerle, uyku öncesi masallarla ve alçak seslerle söylenen iyi geceler dilekleriyle doluydu.

Hafif bir rüzgâr saçlarımı uçuşturdu ve tanıdık bir şarkıdan bir bölüm taşıdı. Kızını uyutmaya çalışan bir kadın sesi, daha önce binlerce kez söylediği gibi genç kız şarkısını söylüyordu.

Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
O geliyor, saklanma.
Kızım, kızım, Jeru'nun kızı.
Seni gelini yapması için izin ver Kral'a.

Kelimelerime dikkat ediyordum. Onları kontrol ediyor, dikkatle kullanıyor ve akıllıca kendime saklıyordum. Tiras'ı öptüğümde ve dudaklarımı tenine bastırdığımda onu asla damgalamıyor ya da geride bir istek bırakmıyordum. Ama bu gece genç kız şarkısını söylüyor ve ağzımdan minik, beyaz çakıl taşları gibi alt taraftaki dünyanın kuyusuna dökülüşünden keyif alıyordum. Kızım yakında geliyordu. Yaşlı İyileştiren Gwyn onun bir kız olduğunu söyle-

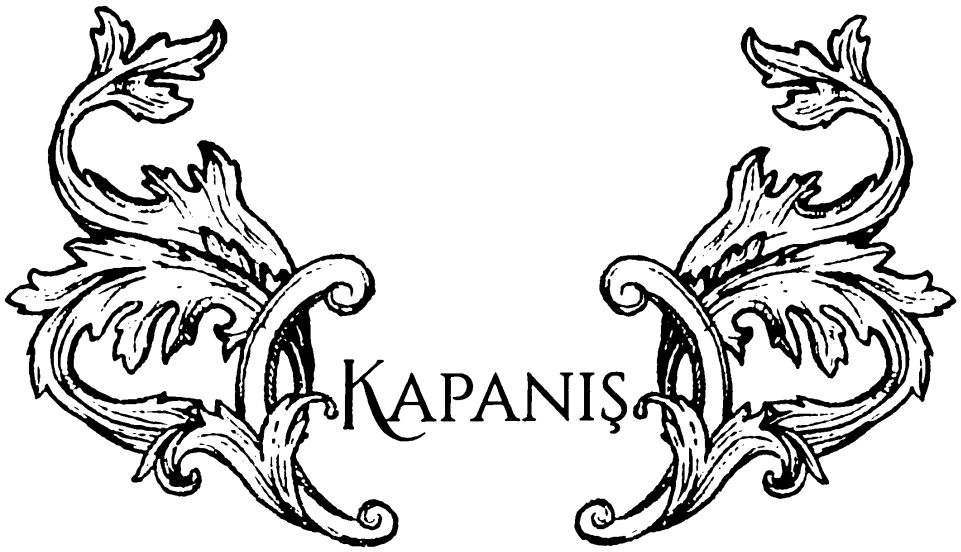
mişti. Tiras iç çekerek inatçı kadınlar hakkında bir şeyler mırıldanmıştı ama yüzü mutlu, düşünceleri coşku doluydu.

Kızım, kızım, Jeru'nun kızı,
O geliyor, saklanma.
Kızım, kızım, Jeru'nun kızı.
Seni gelini yapması için izin ver Kral'a.

Vakit yakındı ve ben uçmayı hâlâ çok seven ve yerinde duramayan Kral'ı bekliyordum. Gölgeler hareket etti, parıldadı ve onun havada süzülerek doğudaki evlerle ağaçların üzerinden geldiğini gördüm; yıldızların ışığında solgun başı ve kapkara kanatları zar zor fark ediliyordu. Ardından daireler çizerek alçaldı ve sonunda mutlu bir kanat çırpışıyla alçak duvara kondu. Hemen değişmedi ama kanatlarını indirip yaklaştı ve utanmış bir tavırla gagasını bana dokundurdu.

Yumuşak dokunuşlarla göğsündeki tüyleri ve ince tüylü başını okşayarak onu affettim. Kalbinden gelen bir kelime duydum ve bu, beni gülümsetti.

Yuva.

KAPANIŞ

Kız çok küçüktü. Büyük olan tek şey gözleriydi, öyle ki bütün yüzünü kaplıyordu, tıpkı gece yarısı göğü gibi koyu ve heybetli. Küçücük kemikler, ufacık yüz hatları, nokta gibi bir çene ve minicik kulaklar onun narin, neredeyse kırılgan görünmesine neden oluyordu. Babasınınkiyle aynı renk olan siyah saçları ipeksi ve ince telliydi, benzetmeyi daha da ileri götürürsem ona sarıldığımda yüzüme kuş tüyü değiyormuş hissi veriyordu.

O benim küçük çalıkuşumdu. Bu isim, onu kollarıma ilk aldığım anda zihnime girmişti. Tüm Kelimelerin Yaradan'ından geldiğini kabullenip bir anlam ifade ettiğine güvenerek bu ismi seçtim.

"Ne yapıyorsun, Wern*?"

"Kukla yapıyorum," diye cevap verdi. Minik dili, zor bir işe giriştiğinde hep olduğu gibi dişlerinin arasından dışarı çıkmıştı. Yerde bozuk şekilli kuklalar vardı ve başka bir kuklaya uzun bir sicim dolayarak bir baş, bir vücut ve şekilsiz iki kolla iki bacak yaptı.

"Bana kuklalarını anlat," dedim.

"Bu şarkı söylemeyi seviyor." Elimdeki yamuk yumuk bebeği işaret etti. "Bu da dans etmeyi..."

Sevgi dolu bir tonla, "Çok iyi tanıdığım küçük bir çalıkuşu gibi," diye araya girdim.

---

* (İng.) Çalıkuşu —*çn*

"Evet. Benim gibi. Bu ise koşmayı seviyor." En küçük kuklayı kaldırdı.

"Peki ya bu?" Henüz bitirdiği kuklayı gösterdim.

"O bir prens."

"Öyle mi?"

"Evet. Kuklalar Prensi. Ve uçabiliyor... Babam gibi."

"Kanatları olmadan mı?"

"Evet. Uçmak için kanada ihtiyacın yok," dedi cıvıl cıvıl bir sesle.

Yumuşacık bir tonla, "Neye ihtiyacın var, kızım?" diye sordum.

İri, siyah gözleri cevabı biliyor olmanın mutluluğuyla ışıldayarak bana baktı ve gülümsedi.

"Kelimelere."

TEŞEKKÜRLER

Bu bölümü yazmaktan nefret ediyorum, sebep teşekkür etmeyi sevmemem ya da teşekkür edecek milyonlarca insan olmaması değil, sevgi ve destekle kuşatılmış bir hayatım olmasından dolayı kendimi ne kadar kutsanmış ve onurlandırılmış hissettiğimi yeterince ifade edemeyeceğimden emin olmam.

İlk başta asistanım Tamara Debaut'ya teşekkür etmeliyim. O olmasaydı bu kitabı bitirmeyi başaramazdım. Tamara, yorulmak bilmeyen, istekli, inanılmaz becerikli ve yeri doldurulamaz biri. Teşekkür ederim, dostum. Değerini asla ödeyemem.

Övgüyü hak eden ikinci kişi, editörüm Karey White. Zor, tuhaf ve dengesiz saatlerde çalıştı ve bütün bu tuhaf zorluğun suçlusu benim. Gitgide gerçek bir sanatçıya dönüşüyorum. Tam anlamıyla deliyim.

Üçüncü teşekkürü, sevgiyi ve ilgiyi ailem hak ediyor. Yaratıcılık süresinden çok sıkıntı çektim ve yüzlerindeki tebessüm hiç eksik olmadı; sıkıntı çekmediklerini söyleseler de onlar da bunun cezasını çekti. Harika dört evladım, çok muhteşem bir kocam, beni seven ve bana katlanan annem, babam, kardeşlerim ve akrabalarım var. Onları hak etmiyorum, onlar da kesinlikle beni hak etmiyor.

Dördüncü olarak –özel bir sıralama olmadan– Jane Dystel ve Dystel and Goderich'teki bütün ekibe teşekkür ederim. Kendimi

güvende ve aklı başında hissetmemi sağladılar. Harika kapak için Hang Le'ye sonsuz teşekkürler. İç tasarım için JT Formatting'e teşekkürler... Julie bana her zaman iyi bakıyor. Güzel Jeru haritası için yetenekli Maxime Plasse'ye de sonsuz teşekkürler. Bir teşekkürüm de Lawler Ajansı'ndan Mandy Lawler'a, iyi iş çıkardın, hanımefendi.

Altıncı olarak bloggerlara, yazar arkadaşlarıma ve sadık okurlarıma kocaman teşekkürler. Desteklerine büyük bir saygı duyuyorum. Dünya güzel bir yer. Teşekkürler HARMONIES. Teşekkürler Tarryn Fisher, Penny Reid, Collen Hoover, Jessica Park, Rebecca Donovan, Elizabeth Hunter, K. A. Tucker, Alison Bailey, Jamie McGuire, Willow Aster, Leylah Attar, Debbie Macomber, Katy Regnery, Mia Sheridan, Karina Halle, A. L. Jackson, Eden Butler, Claire Contreras, Renee Carlino, Rachel Hollis, Stacey Grice, Beth Ehemenn ve daha birçokları. Nezaketiniz için teşekkürler.

Son olarak, diyet Pepsi ve Hz. İsa'ya gerçekten minnettarım. Bunun anlamlı olmadığını biliyorum ama gerçek bu. Şimdi buz gibi bir tane açıp dua edeceğim.

Okuduğunuz için teşekkürler. Şimdi gidin ve zarar vermeyin.

AMY HARMON, *USA Today* ve *New York Times* çoksatan yazarı. Amy, bu hayatta asıl yapmak istediği şeyin yazmak olduğunu küçük yaşlarından itibaren biliyordu. Büyürken vaktini şarkı ve hikâyeler yazma arasında bölüştürdü. Televizyonun olmadığı buğday tarlalarının ortasında büyüdüğünden, onu sadece kitapları ve kardeşleri eğlendirdiği için, neyden iyi bir hikâye çıkacağına dair güçlü bir sezgi geliştirdi. Kitapları artık birkaç ülkede basılıyor, Levan, Utahlı küçük kasaba kızı için bu bir rüyanın gerçekleşmesi demek.

authoramyharmon.com
Facebook: authoramyharmon
Goodreads: Amy_Harmon
Twitter: aharmon_author

Kapak Görselleri: Shutterstock.com

"Konuşmayacaksın, söylemeyeceksin.
Cenneti ve cehennemi çağırmayacaksın.
Öğreneceksin ve geliştireceksin.
Sessiz ol, kızım. Hayatta kal."

Annemin öldürüldüğü ve kehanetiyle herkesi etkilediği gün sonun başlangıcıydı. Ben artık susmalıydım, babamsa kendi hayatını korumak adına benim konuşmadığımdan emin olmalıydı. Zalim kralımız da ruhunu satacak ve oğlunu göklerde kaybedecekti. Güçler dengesi bozulmak üzereydi.

Ne krallığın içinde olduğu savaş ne de babamın iktidar hırsı umurumdaydı. Konuşamıyor ya da ses çıkaramıyordum; kılıç kullanamaz ya da bir kralı cezbedemezdim. Ben yalnızca özgür olmak istiyordum. Bir kuş kadar özgür.

"*Kuş ve Kılıç*, karakterlerin sizi büyüleyeceği destansı bir aşk hikâyesi. Lanetli varlıkların, hırsın ve sihrin yanı sıra en yüce duygulardan aşkın anlatıldığı bu kusursuz ve heyecan verici romanın her zerresine hayran olduk."
—*Totally Booked Blog*

Çeviren: Arzu Altınanıt
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786258 387841
/yabancıyayınları
www.ithakiyayingrubu.com